

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kalp Hırsızı

Georgette Heyer

KORIDOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Kalp Hırsızı

Georgette Heyer

Çeviren: Elif Özkaya

KORIDOR.J

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bayan Wychwood'u Somerset'le Wiltshire'ın sınırında bulunan memleketinden, Bath şehrindeki evine götürmekte olan zarif at arabası, yolunda usturuplu bir hızla ilerliyordu. Bu hız, Bayan Wychwood'u, neredeyse 30 yıl önceki doğumundan beri tanıyan yaşlı ve zorba arabacı, hanımını münasip olduğunu düşündüğü süratle taşıyor, hızlanması yolunda yapılan ricalara kulak tıkıyordu. Eğer hanımı, Twynham Park'lı Bayan Wychwood olarak konumuna neyin yaraştığını bilmiyorsa, kendisi de bilmiyor değildi ya! Hanımı artık evde kalmış olsa bile - kendisi ona asla "evde kalmış" demezdi tabii, hatta bu terbiyesizliğe cüret eden bir ahır uşağını, kulağını iyice çektikten sonra kovmuştu ölmüş babasının, biricik kızının yollarda ne hızla gitmesi gerektiğini isteyeceğini pek iyi biliyordu. Küçük hanım, babasının vefatından hemen bir-iki ay sonra, başında duracak mızımız bir kocakarıdan başka kimse olmadan Bath'da kendi evini açtığında, ağabeyi Sir Thomas'm neler hissetmiş olduğunun da farkındaydı. Bayan Farlow insandan çok yüzülmüş tavşana benzeyen, cılız mı cılız bir kadındı. Üstelik, çenesi kafasından çok çalışıyordu. Arabacı, kafası onun aksine gayet iyi çalışan Bayan Wychwood'un, Bayan Farlow'un durmak bilmez gevezeliğine bu derece müsamaha göstermesine pek şaşıyordu.

Bu olumsuz görüşlerin hedefi olan hanım, faytonda Bayan Wychwood'un yanına oturmuş, yolculuğun sıkıcılığını havadan sudan konuşarak gidermeye çalışıyordu. Kaç yaşında olduğu belli değildi ya, kendisini "kocakarı" diye tarif etmek ayıptı. Gerçekten pek zayıf olsa da, yüzülmüş tavşana benzediğini

süvlnick ise haksızlıktı. Hayan Farlovv, Bayan Wychwood'un ıı/ak hır akrabasıydı. Müsrif ebeveyni ölünce, darlık içinde yaşamaya başlamıştı. Sir Geoffrey Wychwood kendisini ziyaret etliğinde ve Hayan Farlovv bu eşini tecrübe etmediği onuru, Sir Wychwood'un onu kız kardeşinin refakatçisi olarak tutma isteği-ne borçlu olduğunu öğrendiğinde, hiç de romantik bir görünüşü olmayan bu kalantor beyi, Tanrı katından yollanmış bir kurtarıcı gibi görmeye başlamıştı. Bu bolluk şövalyesi onu kasvetli pansiyonundan, kıt sofrasından ve borca girme korkusu içinde yaşamaktan kurtaracaktı. Sorumluluğunu üstleneceği kimsenin, ne kendisini, ne de başka bir kadını tepesine çıkarmak için şiddetle mücadele ettiğinden haberdar değildi elbette. Ancak Twynham Park konağına gelip kendini takdim ettiğinde, modası geçmiş çantasını sıkı sıkı tutuşunu, karşısındakini memnun etmek için gösterdiği çabayı ve yüzüne korku dolu, yalvaran gözlerle bakışını gören Bayan Wychwood'un yüreği bu ilk yargısının üstesinden gelmiş, zavalıcılığı iyi karşılayıp rahat ettirmekten başka bir şey düşünemez olmuştu. Yumuşak başlı Bayan Farlovv'un, hareketli Bayan Wychwood'a değil refakatçi, ahbab bile olabileceğine akli yatmayan Leydi Wychwood, görümcesiinden Bayan Farlovv'u işe almadan önce enine boyuna düşünmesini ilk fırsatta rica etmişti. "Şekerim, inan bana feci şekilde içini sıkacak!" demişti açıkça.

"Evet, son derece muhtemel," diye yanıtlamıştı Annis, "Ama zaten her refakatçi feci şekilde sıkacak içimi. Madem mutlaka refakatçim olacak - gerçi bu yaştan sonra ne gereği olduğunu da anlamıyorum ya! - Bayan Farlovv'un olmasını yeğlerim. En azından evimi yönetmeye yahut bana hükmetmeye kalkışmaz! Ayrıca, acıdım kadıncağıza!" Leydi Wychwood'un yumuşak bakışlı mavi gözlerindeki şüpheli bakışı fark edince, aniden güldü. "Ah, sen de bana hakim olamayacağından korkuyorsun zaten.

Pek haklısın, olamaz. Ama zaten kimse bana hükmedemez, bilirsin."

"Fakat Annis, Geoffrey diyor ki..."

"Geoffrey'in dediklerini biliyorum," diye sözünü kesti Annis. "20 yıldır nerede ne diyeceğini pek iyi biliyorum, içimi zavallı Maria Farlow'dan bile çok sıkıyor. Yok yok, şaşırmış görünmeye çalışma. Geoffrey'le *hiç* geçinemediğimizi herkesten iyi sen bilirsin. Kendisiyle bir tek, karısını çok seveceğimi söylediğinde hemfikir olmuştum!"

Leydi Wychwood, kızarak başka tarafa baktı. "Aman, Annis," diye itiraz etti, "Söyleme böyle şeyler. Üstelik, benimle yaşamaktan vazgeçmişken, sözlerini hiç de inandırıcı bulamıyorum."

"Ay, ne gevezesin," dedi Annis, hâlâ gözlerinin içi gülüyordu. "Biliyorsun ki, ömrümün sonuna kadar seninle mutlu yaşarım. Katlanamadığını kişi, pek kıymetli, pek kolalı ve pek azametli ağabeyim. Sence de benim doğama aykırı değil mi?"

"*Neyazık!*" diye hayıflandı Leydi hazretleri.

"Neden yazık olsun ki? Asıl burada kalsam hayıflanman gerekirdi. Ben günde kırk kere Geoffrey'nin damarına basmayınca, hayatının daha huzurlu olacağını teslim etmelisin."

Leydi Wychwood bunu yadsımadı. Ama içini çekerek, "Kendi evini açmak için daha çok küçüksün, canımın içi!" dedi. "Bu konuda sevgili Geoffrey'e hak veriyorum!"

"Zaten daima Geoffrey'e hak verirsin, Annabel. İşte bu yüzden, onun için mükemmel bir eşsin!" diye sözünü kesti Annis.

"Çok uğraşsam da, öyle bir şey olmadığımı eminim. Geoffrey'le hemfikir olmaya gelince: Sence de beyler, bizden çok daha akıllı başında değiller mi? Dünya işlerini bizden çok daha iyi *yargılamıyorlar* mı?"

"Elbette hayır!"

"Ama Geoffrey, tek başına Bath'a gidip yerleşmenin pek garip kaçacağı konusunda haklı!"

"Tek başıma gitmeyeceğim ki, yanımda Mana Farlow olacak."

"Annis, onun sana uygun bir insan olduğuna ikna *olamıyorum* bir türlü."

"Değil zaten. Ama işin güzelliği de burada. Geoffrey Maria'yı kendi seçip başıma sardığı için, yanlış iş yaptığını kabullenmeyecek. Bak şuraya yazıyorum, yakında Maria'nın huylarını keşfetmeye başlayacak ve uysallığının zamanla beni de etkileyeceğini söyleyecek."

Sir Geoffrey zaten bu anlama gelen bir laf etmiş bulunduğundan, Leydi Wychwood gülmeden edemedi. Ama bir yandan da kafasını sallayarak "Sen her şeyi pekala şakaya alabiliyorsun. Ama, elalem sana kötü davrandığımız için yanımdan ayrıldığını düşünmeye başlarsa, Geoffrey de hiç gülmeyecek buna, ben de gülmeyeceğim."

"Merak etme canım, birbirimize nasıl da kardeşçe davrandığımızı görünce, düşünmezler öyle şeyler. Benimle selamı sabahı kesmeyeceksin herhalde? Seni sık sık Camden Place'de uğurlamak isterim. Ayrıca uyarayım, Twynham Park'ı da hep ikinci evim olarak göreceğim ve muhtemelen sık sık, haber vermeden gelip uzun süre kalacağım. Hatta diyebilirim ki, dünyanın öbür ucuna taşınmış olmamı dileyeceksin!" Leydi Wychwood'un hâlâ kederli görüldüğünü fark edince, yanına oturup elini tuttu. "Ne olur anla, Annabel! Sadece Geoffrey ile takışıp durduğumuz için ayrı ev açmak istemiyorum. Ben... Ben kendi başıma bir hayat kurmak istiyorum!" dedi.

"Tabii canım, orasını anlıyorum," dedi Leydi Wychwood anlayışla. "Seni gördüğüm andan itibaren, senin kadar tatlı bir kızın hayatını çarçur etmesinin ne kadar acı olduğunu düşünüp duruyordum! Keşke Lord Beckenham'm yahut Bay Kilbride'm

teklifini kabıl etseydin. Bay Kilbride'm teklifi kabul edilmezdi gerçi. Geoffrey ona serseri ve kumarbaz diyor, herhalde öyle birine varmazdın sen. Ama itiraf edeyim, pek cana yakın adamdı bence! Eh, madem Beckenham'ı beğenmedin, genç Gaydon'ın nesini sevmedin? Veya..."

Annis gülererek "Yeter, yeter!" diye yalvardı. "Hiçbirinin sevilme-yecek bir tarafını bulamadım ama, kendimde de evlenme isteğinin zerresini göremedim. Esasen, henüz kimseyle evlenmek istemiş değilim."

Leydi Wychwood, epey şaşırmış bir şekilde "Fakat Annis, *her* kadın evlenmeyi arzu etmelidir!" diye bağırdı.

"İşte bu da, insanların beni Twynham yerine kendi evimde yaşadığımı görünce düşünecekleri şeydir," dedi Annis heyecanla. "Benim eksantrik olduğumu söyleyecekler. Bahse varım, yaşlı General Preston ya da çemberden atlayan o garip yaratık gibi, Bath'ın görülecek şeylerinden biri olacağım. Beni gösterip diyecekler ki..."

"Zırvalamayı kesmezsen, sana tokat atmak durumunda kalacağım!" diye sözünü kesti Leydi Wychwood. "Seni göstereceklerinden şüphem yok, ama 'eksantrik' olduğun için değil!"

Zaman içinde, ikisi de haklı çıktı. Annis'in Bath sakinleri arasında ahabaları, Bath'lı yakın çevresinde yaşayan dostları vardı. Bunları sık sık ziyaret ederdi. O yüzden, Bath'da büsbütün yabancı gibi karşılanmadı. Ağabey evinin sağladığı güvenliği terk etmesi biraz tuhaf bulundu, ama o tarihte genç kızlığını çoktan geride bırakmış, 26 yaşında genç bir kadındı ve başına buyrukluğuyla tanınıyordu. Davranışlarını ancak en tutucu, en tenkitçi kimseler onaylamıyordu. Bağımsız olmasını sağlayacak kadar geliri vardı, faydalanmayacaktı da ne yapacaktı? Çevresindekileri şaşırtan tek olay, cemiyete takdim edildiği ilk Londra balo mevsiminin başında, hem güzel, hem

soylu, hem de servet sahibi bir eş arayan beyefendiler tarafından kapılmamış olmasıydı.

Servetinin miktarını kimse bilmiyordu, ama büyük olduğu belliydi: Tvvyndham Park malikanesi nesillerdir ailesine aitti. Güzelliği ise dilden dile dolaşıyordu. Kimileri onu çok uzun bulsa da, bazıları gerçek güzelliği esmerlerde görse de, bu kimse-ler azınlıktaydı. Sayısı az buz sayılmayacak hayranları ise, onu "mükemmellikten kopmuş bir parça" olarak tasvir ediyor, altın sarısı buklelerinin tepesinden ince, zarif ayaklarının tabanına kadar hiçbir noktasında kusur bulamıyorlardı. Koyu mavi, pırıl pırıl parlayan gözleri özellikle güzeldi; öyle ki, Annis'e vurgun, şair ruhlu bir beyefendi, parlaklıklarının yıldızları sönük bıraktığını söylemişti. Bunlar, zarif, yukarı kıvrık kaşların altına yerleşmiş mütebessim gözlerdi. İri ağzı ise, gülmek için yaratılmış gibiydi. Vücudu endamlı, hareketleri zarifti. Çok zevkli giyinirdi. Davranışları pek kibar ve cana yakındı. Bu yüzden, Bayan Mandeville gibi titiz yaşlı hanımlar Annis'e düşkün olur, hakkında "Çok iyi kızdır, o sırtıktan küçük hanımefendilere benzemez. Neden evlenmiyor, aklım almıyor doğrusu!" derlerdi.

Babasını tanımış olanlar, kızına pek düşkün olduğunu bilirler, Annis'in de bu yüzden evlilik tekliflerini kabul etmediğini düşünürlerdi. "Şüphesiz ki," derdi çok bilmişler, "Bath'a da bu yüzden taşındı. Artık babası öldüğü için evlenmek istiyor. Şehir dışındaki evinde, dağda bayırda evliliğe uygun bir genç beyi nereden bulup tanışacak ki?" Annis'in durumunu munasip bulmayan bir tek hanım vardı, o da kindarlığıyla ünlü olduğu, ayrıca gelinlik çağda bulunan, ancak pek yüzüne bakılacak hali olmayan iki kızı olduğu için kimsenin umurunda değildi. Üstelik, Bayan Wychwood, yaşını başını almış kuziniyle birlikte oturuyordu, artık bundan daha hanım hanımcık olunamazdı ya?

Yani, Sir Geoffrey de haklı çıkmış, hatta bilgeliğiyle övün-

me fırsatına kavuşmuştu. Kısa süre sonra duruma alıştı ve kız kardeşiyle aralarının, her zaman olduğundan daha iyi olduğunu fark etti. Bayan Farlow ise ömründe bu kadar rahat ettiğini, mutlu olduğunu hatırlamıyor; kendisine yüksek bir maaş vermekle kalmayıp, yatak odasında şömine yaktırmaktan, yürüyüş mesafesinden bir adım uzağa gidecek olsa at arabasını altına vermeye her türlü lüksü sağlayan Annis'e minnetini nasıl göstereceğini bilemiyordu. Elbette bu izni kullanmıyordu, onun nazarında bu pek üzücü bir suiistimal olurdu. Fakat maalesef, taşkın minnettarlığı yüzünden Bayan Wychwood'un üstüne titreyerek, hiç gerekmeyen işlere koşturarak (bu arada Annis'in sadık oda hizmetçisi Bayan Jurby'nin kıskanç gazabını çekerek) ve işverenin "boş laflar" dediği konuşmalarıyla onu (becerebildiği kadar) eğlendirmeye çalışarak sinirlerini bozuyordu.

Twynham Park'dan Bath'a dönüş yolunda da, onu yine aynı şekilde oyalamaya çalışmaktaydı. Bayan Wychwood'dan aldığı mekanik cevaplara darılmamış, neşeli gevezeliğini azaltmamıştı. Aksine, sevgili Bayan Wychwood'un bir parça keyifsiz olduğunu gördüğü için aklını dağıtmayı ödev bilmiş, çenesinin hızını artırmıştı. Şüphesiz, Tvynham'dan ayrıldığı için üzgündü. Bayan Farlow onu çok iyi anlıyordu, kendisi de üzülmüştü. Ne hoş bir hafta geçirmişlerdi!

"Leydi Wychwood ne kadar kibar!" dedi neşeyle. "Döndüğümüze üzüldüğümü belirtmeliyim, ama insanın kendi evi gibisi de yok, değil mi? Artık Paskalya'yı dört gözle bekleyeceğiz ki, Camden Place'de gelip kalsınlar. İnsan o tatlı çocuklara bir türlü doyamıyor, değil mi Annis?"

Annis, belli belirsiz gülümseyerek "Ben doydum doğrusu," dedi. Karşısındaki koltuğa oturmuş, hanımının mücevher kutusunu kemikli dizlerinde tutmakta olan hizmetçisine parlayan gözleriyle bakarak, "Tahminimce, Jurby de doymuştur!" diye ek-

ledi. "Yemin ederim Maria, küçük Tom son defasında Jurby'nin elinden kıl payı kurtuldu. Şans eseri odaya girmemiş olsam, Jurby onu hak ettiği gibi pataklayacaktı, eminim. Öyle değil mi, Jurby?"

Hizmetçisi, ağırbaşlıca "Aklım çelinmedi değil, Bayan Annis, Ama Tanrı bana güç verdi de Şeytan'ın dediklerine kulak asmadım," diye yanıtladı.

"Ay, sana güç veren Tanrı mıydı?" dedi Annis sorgularcasına. "Araya ben girdiğim için paçasını kurtardığınızı sanıyordum!"

"Yazık ufaklığa!" dedi Bayan Farlow merhametle. "Ne hareketli! Ne acayip şeyler söylüyor! Hiç böyle atılğan çocuk görmemiştim doğrusu. Hele sizin o sevimli vaftiz kızınız, Annis!"

"Korkarım benden, henüz kucakta gezen bebekleri çılgınca sevmemi beklemek boş," dedi Annis, özür dilercesine. "İkisini de büyüdükleri zaman pek çok seveceğime eminim. Bu esnada, üzerlerine düşmeyi anneleriyle size bırakacağım."

Bayan Farlow, sevgili Annis'in başının ağrıdığını bu söz üstüne fark etti. Yoksa neden yeğenleri hakkında böyle soğuk konuşsundu ki? "Ama şekerim, başınız ağrıyorsa neden beni susturmuyorsunuz ki?" dedi. "Bana lazım geldiği, ya da istediğim biçimde muamele etmiyorsunuz! Ocak başı laklağına mecburen kulak kabartmak - ayaklarımın altındaki sıcak tuğla beni kemiklerime kadar ısıtsa da, burası ocak başı değil elbet insanın keyfi kaçık olduğunda, sinirlere hiç faydalı değildir. Tabii başınız hava yüzünden ağrıyorsa ona da hiç şaşmam şekerim, soğuk rüzgarda benim de oram buram seğirmeye başlar, bugün de pek soğuk esiyor. Arabamız çok rahat olduğu için rüzgardan hiç etkilenmiyoruz, ama ne de olsa ccreyan yapıyor. Hem, arabaya binmeden, dışarıda birkaç dakika durup Sir Geoffrey ile konuştuğunuzu unutmayın. Sözüme inanın, başınız o yüzden ağrıyordun Eminim eve varınca geçer. Ben de bu arada sizinle konuşup rahatsız et-

meyeyim. Şalımı vereyim de, başınıza sarın. Şapkanızı da Jurby tutsun, ya da isterseniz ben tutayım. Amonyak ruhu şişemi nereye koymuşum? El çantama *koymuştum*, biliyorum, çünkü yola çıkarken şişeyi hep oraya koyarım, insana ne zaman lazım olacağı belli olmuyor, değil mi? Ama koymamışım galiba - hah evet, buldum! Ta çantanın dibine kayıp, mendilimin altına girmiş, oraya nasıl sıkıştığını Tanrı bilir artık, çünkü lazım olduğunda çabuk bulayım diye özellikle bütün eşyaların üstüne koymuştum. Bazen eşyalar resmen kendi kendilerine ayaklanıp gidiyorlar, ne tuhaf değil mi şekerim?"

Bu şekilde birkaç dakika daha konuştu. Annis şalıyla amonyak ruhu şişesini reddettiğinde de, başının altına koymak için yastık getirmemiş olduklarına ve ıhlamur çayı yapamayacaklarına hayıflandı. Annis umutsuzlukla gözlerini yumdu. Bayan Farlow, Bayan Jurby'nin dikkatini Annis'in bu hareketine çektikten ve Bayan Annis uyumak üzere olduğu için fare gibi sessiz olmaları gerektiğini tembihledikten sonra, nihayet sustu.

Annis'in başı ağrımiyordu, Twynham Park'dan ayrıldığına da kederlenmiyordu. Sıkılmıştı. Kapalı hava, başını ağrıtmamış olsa da ruhunu karartmış, geleceğin de bugün kadar karanlık ve vaatsiz olduğu gibi hiç âdeti olmayan kuruntulara kapılmasına sebep olmuştu. Leydi Wychwood, kar yağacağı kehanetleriyle onu Twynham'da birkaç gün daha ağırlamaya çalışmıştı. Ancak Annis, kar yağacağına hiç de ihtimal vermediğini, yağacak olsa bile umursamadığını açıklamış, ziyaretini uzatmaya ikna olmamıştı. Araya girmesi istenen Sir Gcoffrey de "Kar mı? Pöh! Saçmalama aşkım! Hem çok rüzgar var, hem de hava kâfi derecede soğuk değil. Pek tabii Annis'in bizle kalmaya devam etmesine memnun oluruz, ama Bath'da verilmiş sözleri varsa, her ikimiz de onu, bunları tutmaktan alıkoymamalıyız. Üstelik, kar yağsa bile, arabayı Twitcham sürdüğü sürece mükemmelen emniyettedir," demişti.

Böylece Annis, endişeli yengesinin önüne sürdüğü engelleri atlatmış, eğer gerçekten kar yağacaksa Twynham'da kapalı kalmak yerine Bath'da kendi evinde bulunmayı yeğleyeceğini düşünerek yola koyulmuştu. Gerçekten de kar yağmıyordu, ama bulutların arasından sırlıklam manzarayı canlandıracak bir güneş ışını dahi sızılmıyordu. Kuzeydoğudan esen rüzgar da, bu mart gününün verdiği rahatsızlıkları artıracak mahiyetteydi. Canı, anlaşılabilir şekilde sıkındı. Muhtemel geleceğinin kasvetli manzarasına bakmaktan, ancak Bath'a 12 km. kadar kala Bayan Farlow'un "Ah ulu Tanrım, acaba kaza mı oldu? Dursak mı acaba? Lütfen bakınız, sevgili Annis!" diye bağırmasıyla kurtuldu.

Sıçrayarak, düşünceleri yarım kalan Bayan Wychwood, gözlerini açtı. Bayan Farlow'un ani heyecanının sebebine yaklaştıklarında fren ipini çekti. Twitcham atları durdurunca, "Vah zavalıcıklar! Elbette duralım Maria, bakalım onları bu feci durumdan kurtarmak için elimizden bir şey gelecek mi?" dedi.

Uşağı kapıyı açıp arabanın merdivenlerini indirmek için aşağı atlarken, Annis de talihsiz yolcuların başına gelenleri değerlendirmeye fırsatı buldu. Tekerlerinden biri çıkmış, tek atlı bir araba, çarpık bir açıyla yatıyordu. Yanında iki kişi durmaktaydı: Pelelerine sıkıca sarılıp büzülmüş bir kızla, arabanın okları arasından çıkardığı sağlam yapılı midillinin dizlerini kontrol etmekte olan sarışın bir genç adam. Bu ikincisi, uşak James, Bayan Wychwood'un arabasının kapısını açarken "Eh, Tanrı'ya şükürler olsun ki bunun başına bir hal gelmemiş!" dedi.

Bayan Wychwood'un pek genç ve pek de güzel bir kız olduğunu fark ettiği yol arkadaşı, biraz haşince "Ben bunda şükredecek bir taraf göremiyorum!" diye yanıtladı.

"Görmezsiniz tabii!" diye karşılık verdi genç beyefendi. "Sonuçta parasını vermek size..." Yanlarından hızla geçip virajı

dönmüş olan at arabasının yolun ortasında durduğunu ve yolcusu olan göz kamaştırıcı güzellikteki hanımın inmekte olduğunu görünce, lafını yarıda bıraktı. İç çekti, son modaya uygun kunduz kürkü şapkasını çıkarıp "Ah, görmemişim - yani, demek istiyorum ki, aklıma..." diye kekeledi.

Bayan Wychwood güldü ve yere basarken "İnsanın, böyle bir durumda durmayacak kadar iğrenç ve bencil olmasına imkan var mıdır? Sizi temin ederim yoktur! Varsa bile, ben onlardan değilim," dedi. "Aynı şey bir seferinde benim de başıma geldi. Tekerli çıktığında insanın kendini ne kadar çaresiz hissettiğini bilirim. Şimdi, sizi bu felaketten kurtarmak için ne yapabilirim?"

Onu dikkatle gözlemekte olan kız bir şey demedi, ama genç beyefendi eğilerek selam verdi ve "Teşekkür ederiz! İyiliğinizi ifade etmekten acizim, madam!" dedi. "Eğer bu ikisini en yakın postahaneye iletip, bizi Bath'a götürecek bir araba ile geri yollar-sanız, memnun olurum. Memleketin bu taraflarına aşina değilim de. Sonra bir de at var! Onu burada bırakamam herhalde. Belki de... Ama yok hanımefendi, her ne kadar asıl tekerlek ustasına ihtiyaç duysak da, sizden tekerlek ustası bulup getirmenizi rica etmek istemem doğrusu."

Bu noktada yol arkadaşı lafa karışıp, tekerlekçiye ihtiyaç duymadığını bildirdi: "Ona bir bahse girerim ki gelmeyecektir. Zaten gelse bile, tekerlekçinin, yol ortasında teker tamir ettiği görülmüş şey midir? Bilhassa, dingili iki yerinden kırılmış bir tekerli! Bath'a varmamız *saatler* alacak! Şehre saat beşten bir dakika bile geç girmememin son kertede önemli olduğunu aklınızdan çıkarmayınız! İşlerime burnunuzu soktuğunuzda başıma bunların geleceğini bilmeliydim zaten. Zira, tanıdığım et kafalı insanlar içinde en et kafalısı sizsiniz, Ninian!"

Sarı saçlarının dibine kadar kızaran genç adam, "Kazada hiçbir kabahatim olmadığını hatırlatırım, Lucy!" dedi. "Üstüne

üstlük, sı/ın tabirinizle 'burnumu sokmamış' olsaydım, şu anda kemlinizi Bath'dan kilometrelerce uzakta, bir başınıza, terk edilmiş bulacaktınız! Eğer laf *et kafalardan* açıldıysa...!" Kendini zapt etmek için gözle görülür bir çaba sarf ederek, sözlerini bitilmedi. Dişlerini sıktı ve öfkesine yenilmeyeceğini belirten buz gibi bir sesle, "... ben onlardan bahsetmeyeceğim!" dedi.

Konuşmayı hayli eğlenerek izleyen Annis, "Evet, etmeyin," dedi. "Şu an birbirinizi suçlayarak zaman harcamaya pek de uygun durumda değilsiniz, değil mi? Saat beşten önce Bath'a ulaşmanız gerçekten çok mu elzem, Bayan...?"

Duraklayıp, kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı, ancak muhatabı olan genç hanım, cümlede bırakılan boşluğu doldurmaya isteksiz gölündü. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, kekeleyerek, "Hanımefendi, bana sadece Lucilla demeniz mümkün müdür? Ço-çok özel bir sebepten dolayı, kimsenin soyadımı bilmesini istemiyorum. Beni arıyor olabilirler!" dedi.

Nasıl bir maccraya karıştığını merak eden Bayan Wychwood, "Kimler?" diye sordu.

"Benim yengem, *onun* da babası," dedi Lucilla, başıyla yoldaşına işaret ederek. Sonra,

"Yerinden kalkmaya zahmet ederse, bir de amcam tabii!" diye ekledi.

"Yüce Tanrım!" dedi Bayan Wychwood heyecanla. Gözleri kıpır kıpırdı. "Acaba genç bir çiftin kaçmasına mı yardım ediyorum?"

Hem hanımefendi hem de beyefendi, bu öneriyi öyle şiddetle ve tiksintiyle reddettiler ki, Bayan Wychwood kahkahalarla gülmek için kendini zor tuttu. Ciddiyetini muhafaza etmeyi başararak, sadece sesinde az bir titremeyle "Affınızı dilerim! Nasıl böyle ahmakça bir şey söyleyebildiğimi çözemiyorum. Birlikte kaçmıyor olduğunuz ilk bakışta içime doğmuştu zaten!" dedi.

Lucilla, ağırbaşlılıkla yanıt verdi: "Acınası bir hoppa, küçük bir çingene olabilirim. Kendimi idare etmedeki başarısızlığımla insanları tiksindirebilirim. Ama, yengem ne derse desin, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu da büsbütün unutmadım. Dünyada hiçbir şey biriyle kaçmamı temin edemez! Çılgınca aşık olsam bile, ki zaten değilim. Ninian ile kaçmaya gelince, bu dünyanın en manasız işidir, çünkü..."

"Çenenizi tutmanızı rica edeceğim, Lucy!" diye lafını kesti Ninian. Çok rahatsız olmuş bir hali vardı. "Çeneniz çıkırık gibi çalışıyor, önünü sonunu düşünmeden konuşuyorsunuz!" Annis'e dönüp, büyük ciddiyetle, "Bizi kaçıyor sanmanıza şaşmadım. Ancak durum bundan son derece uzaktır," dedi.

"Evet, öyle," diye destekledi Lucilla, "Son derece uzaktır. Gerçek şu ki, ben *Ninian* 'dan kaçıyorum."

"Şimdi anladım!" dedi Annis anlayışla. "O da size, kendisinden kaçmanızda yardım ediyor.

"Şey, evet, bir bakıma," diye kabul etti Lucilla. "Tabii ben yardım etmesini istediğimden değil, ama-ama, şartlar kendisini durdurmamı hayli zorlaştırdı. Korkarım bu çok- çok karışık bir mesele."

"Öyle görünüyor," diyerek onayladı Annis. "Detayları sorgulamak istemem tabii ama, durumu bana tam olarak açıklayacak-sanız, arabama binmek istemez misiniz? Sizi, Bath'da istediğiniz yere bırakabiliriz.

Lucilla arabaya, biraz da olsa özlemle baktı. "Olmaz. Çok naziksiniz ama, Ninian'ı tek başına bırakmam büyük terbiyesizlik olur. Bu yüzden gelemem."

"Bırakacaksınız!" dedi Ninian. "Sizi donmadan Bath'a nasıl ulaştıracağımı kara kara düşünüyordum. Eğer bu hanımefendi sizi oraya kadar ulaştırabilirse, kendisine minnettar olacağım."

"Pek tabii ulaştırırım," dedi Annis gülümseyerek. "Bu arada, adım Wychwood. Bayan Annis Wychwood."

"Benimki de Elmore, madam. Ninian Elmore. Bütünüyle hizmetinizdeyim!" diye cevap verdi genç, büyük bir cakayla. "Bu da..."

"Ninian, *sakin!*" diye bağırdı Lucilla telaşla. "Yengeme yeri mi söyleyecek olursa..."

"Korkmayın, söylemem," dedi Annis neşeyle. "Sizi temin ederim, boş kafalı bir kimse değilim. Tahmin ettiğim kadarıyla bir dostunuzu yahut bir akrabanızı ziyaret edeceksiniz?"

"şey... şey, tam olarak da değil. Esasen, henüz kendisiyle tanışmadım," diye açıkladı Lucilla, aceleci bir kendine güvenle. "Durum şu ki, hanımefendi, kendisinin refakatçisi olmak üzere başvuracağım. Diyor ki — *Morning Post* gazetesine verdiği ilan yanımda, ama düşüncesizce sandığıma kaldırmışım, bu sebeple hemen gsteremeyeceğim - kendisine candan, hareketli ve görgülü, genç bir hanım arkadaş arıyormuş. Başvurular North Parade'deki evine belirttiği saatler arasında..."

"North Parade mi!" dedi Annis heyecanla. "Yavrucuğum, yoksa siz *Bayan Nibley*'le mi görüşmeye gideceksiniz?"

"Evet," dedi Lucilla duraksayarak. Bayan Wychwood'un kendisine bariz şekilde acımasından huzursuz olmuştu. "*Muhterem* Bayan Nibley diye geçiyor. Bu da, son derece saygıdeğer bir insan olduğunu düşünmeme sebep oldu. Yoksa *değil mi*, hanımefendi?"

"Ah evet, saygıdeğerliğinden sual olunmaz!" diye yanıtladı Annis. "Batlı'ta, şehrin en dişli bykhanımı olarak tanınır! Onu tanıdığım  yıl içerisinde, sayısız hareketli, görgülü genç hanım el pençe divan durarak hizmetine koştu. Ya sinir krizleri geçirek evini terk ettiler, ya da 'yeterince alışkan ve candan olmadıkları için' kendisi kovdu onları! Hayatım, inanın ki sunduğu iş hiç size göre değildir!"

"Tahmin etmiştim," diye araya girdi Bay Elmore, belirgin bir tatminle.

Lucilla, sersemletici bir darbe yemiş gibi kalakaldı. Ama umudu bir anlığına tekrar parladı ve dedi ki: "Hayır, etmemişti-niz işte! Yalvarırım açıklayın, böyle bir şeyi nasıl tahmin etmiş olabilirsiniz?"

"Ne de olsa bu kadar kuş beyinlice bir girişimin sonunun ha-yırlı gelmeyeceğini söylemiştim! Bunu da inkar edemezsiniz ya? Peki şimdi ne yapacaksınız?"

Lucilla'nın dudakları titriyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Bir şeyler yapmaya çalışacağım."

"Yapılacak tek şey var, o da Bayan Amber'ın yanma dön-mek," dedi Ninian.

Kız, şiddetle "Hayır, hayır, hayır!" diye bağırarak cevap ver-di. "*Mutfak hizmetçisi* olarak işe girerim de, dönüp bana kızma-larına, beni azarlamalarına ve sizinle *evlenmeye* zorlamalarına katlanmam! Zaten, sizinle kaçtım diye olacak olan da budur! Yengeme ya da babanıza, sizinle değil *sizden* kaçtığımı izah bile edemeyiz, çünkü bize inansalar bile bu durumun daha kötü olduğunu düşünüp, evlenmek *zorunda* olduğumuzu söylerler!"

Ninian'm beti benzi attı. Ağzından "Ulu Tanrım, haklısınız, tam da böyle yaparlar!" sözleri döküldü. "Ne biçim bir dert aldık! Neredeyse sizi evden sıvışırken yakalayıp, başınıza bir iş gelme-mesinin görevim olduğunu düşünmemiş olmayı isteyeceğim!"

"Affınıza sığınarak," diye araya girdi Bayan Wychwood. "Bir öneride bulunabilir miyim?" Lucilla'ya gülümsedi ve elini uzattı. "Refakatçi olmakta kararıysanız, buyurun benim refakatçim olun." Arabada, Bayan Farlow'un alçak sesle ama öfkeyle cık-cıkladığını duydu, aceleyle ekledi: "Malumunuz, bir başınıza otelde kalamaz-sınız; ayrıca Bayan Nibley sizi işe almaya karar verse bile - ki hiç de muhtemel olmadığını düşünüyorum -, derhal başlamanıza hazırlıklı değildir herhalde. Sizden, kefiliniz olacak saygıdeğer bir kimsenin adını ve adresini tedarik etmenizi isteyecektir.

'Tanrını," dedi Lucilla, "I liç aklıma gelmemişti!"

"< ielmeinesi anlaşılır," dedi Annis. "İnsan her şeyi birden de akıl edeme/ ya? Hı işin enine boyuna düşünülmesi gerektiği ve Takat, bunun yolun ortasında, acı bir rüzgar insanın beynini dondururken yapılmasının imkansız olduğu kanaatindeyim. Bu yüzden, rica ediyorum, arabama bininiz. Bay Elmore da yavaş yavaş bizi takip eder. Meseleyi yemeğimizi yiyip içkimizi içtikten sonra, sıcacık ateşin başında otururken tartışırız."

"Teşekkür ederim," dedi Lucilla tereddütle. "Çok nazıksınız, Bayan Wychwood. Ama - ama Ninian, atm başını bırakamıyor, nasıl gelecek?"

"Benim için endişelenmeye lüzum yok," dedi Bay Elmore soyluca. "Atı en yakındaki hana bırakıp, beni Bath'a götürecek bir araba filan bulmaya çalışacağım."

"Ata binebilirsiniz de," diye önerdi Annis.

"Ama üzerimde binici kıyafetleri yok ki?" dedi genç, boş boş bakarak. "Hem - hem öyle olsa bile, bu at binek atı değil."

Annis, Bay Elmore'un kaidelere pek bağlı bir genç adam olduğunu anlamıştı. Bir hayli eğlenmesine ve gözlerinde kakhaha emareleri belirmesine karşın, kusursuz bir ciddiyetle "Pek doğru dediniz," dedi. "En doğrusunun ne olduğunu düşünüyorsanız o şekilde hareket ediniz. Ama sizi ikaz edeyim, burası anayol olmadığı için, 'en yakındaki handa' kiralık araba bulmakta güçlük çekebilir, hatta mevkiinize yaraşmayan bir aracarazı olmak durumunda bile kalabilirsiniz! Ancak, sizi de Upper Camden Place'de akşam yemeği sofrasında görmekten ümidimi kesmedim." Sonra gence evinin tam adresini verdi, şefkatle gülümsedi ve Lucilla'yı arabanın merdivenlerine iteledi.

Sırtına dayanan bu kuvvetli elin basıncına dayanamayan Lucilla basamakları çıktı, fakat kapıda duraksadı ve arkaya dönüp, "Elimden gelen en ufak bir şey bile olsa, Ninian, sizi bu güç du-

rumda bırakmazdım. Hoş, işime burnunuzu sokmamış olsanız, bu işler de başınıza gelmezdi ya!" dedi.

Bay Elmore "Bu yönden içinizi ferah tutun!" diye cevap verdi. "Yanımda olsanız, durumu büsbütün zorlaştırırdınız, tabii kalabilerseniz," diye de ekledi.

Lucilla, alınarak "Daha uygunsuz bir laf olamaz!" diye yanıtladı. Daha da diyecekti, ama Bayan Wychwood, onu arabanın içine iterek suçlamalarını yarıda kesti. Sonra, ilgiyle izleyen uşağına, beklenmedik misafirin eşyalarını küçük arabadan kendisininine taşımasını söyledi. Bu iş de tamamlanınca arabaya bindi, Bayan Farlow'dan arka koltukta yeni yolcuya yer açmasını rica etti, kendi sıcak tuğlasını Lucilla'nın ayaklarının altına itti, kürk geçirilmiş araba battaniyesiyle kızı sarmaladı ve uşağına işaret ederek, merdiveni kaldırmasını istedi. Arabacı birkaç saniyede atları koşturmaya başladı ve ev sahibesi ile Bayan Farlow'un arasına sokulan Lucilla, hafifçe içini çekip, soğuk elceğiyle Bayan Wychwood'un elini tutarak, "Ah hanımefendi, size nasıl teşekkür etsem?" diye fısıldadı.

Bayan Wychwood, minik eli ovalayarak "Zavallı yavrucağ! Neredeyse donmuşsun!" dedi. "Merak etme, Bath'a az kaldı. Isınana, karnın doyana ve, eee, Bay Elmore'un da tavsiyelerinden faydalanabilecek duruma gelene kadar sorunlarından bahsetmeyeceğiz."

Lucilla istemeden ufak bir kahkaha attı, ama yanıt vermekten kaçındı. Yolculuğun geri kalanı boyunca pek az konuşuldu. Yaşadığı maceralardan yorgun düşmüş olan Lucilla uyuklamaktaydı. Bayan Wychwood, Bayan Farlov'a bir-iki gelişigüzel laf etti. Bayan Farlow'un bildik gevezelik seli kurumuştu, çünkü (işverenine de açıkladığı üzere), kendi yoldaşlığının Bayan Wychwood'a yetmediği imasına pek darılmıştı. Bayan Jurby, konumuna yaraşır bir biçimde, katı sessizliğini koruyordu. Ancak

lılılinden, Itavan Wvch\voı>d'la haş haşa kalır kalmaz, bu yeni ve dıı-.ımn-sı/ı-T alilimi konusundaki fikrini açıklayacağı ve Bayan l aıl(i\v'dan çok daha açık konuşacağı belliydi.

Aıalrı Upper Caniden Placc'e yanaşırken, Lucilla uyandı, f'vııı açık kapısından sızan sıcak mum ışığını, yaşlıca kahyanın hanımına gülümseyen iyi niyetli yüzünü ve yanında bulunan habersiz misafirin varlığını gözünü kırpmadan kabullenişini görünce, keyfi sebcpsizce yerine geldi.

Annis Lucilla'yı, baş hizmetçisi Bayan Wardlow'a emanet edip, pembe yatak odasına yerleştirilmesini ve hizmetçilerden birinin işlerini görmesini tembihleyerek, kendisini, gücenmiş refakatçisiyle yüzleşmeye hazırladı.

Bayan Wardlow'u uslu uslu takip eden Lucilla'nın merdivenleri çıkmasını zor bekleyen Bayan Farlovv, sevgili kuzininin işlerini eleştirmeye her ne kadar niyetli olmasa da, eğer arkadaşlığı sevgili Annis'i artık tatmin etmiyorsa görevini bırakmanın boyununun borcu olduğunu dile getirdi.

"Ne kadar müşkül bir vaziyette olsam da," dedi gözlerinde yaşlarla, "Sefalet içinde sürünmeyi, istenmediğim bu lüks evde, gerçekten de çok lüks olduğunu inkar edemeyeceğim, bu lüks evde yaşamaya tercih ederim, zira *sevgi dolu çatı altında yenen yavşan otu, nefret dolu çatı altında yenen buzağı çevirmeye yeğdir!* Soslara katılan maydanoz hariç ot sevmesem de, insanların, hatta kutsal kitapta sözü geçen insanların bile, nasıl sadecc ot yiyerek hayatta kalabileceğini kestiremiyorum. Lakin devir değişiyor. İnsan kutsal kitapta olan o son derece garip şeyleri düşündükçe, o vakitler yaşamadığına şükrediyor! Tutuşan çalılar, gökten inen merdivenler, balinalar yuttuğu halde kılına bile zarar gelmeyen insanlar - böyle şeyleri kaygı verici bulurum ben! Bir de "kudret helvası" var! Ne biçim bir yiyecek olduğunu hiç anlayamadım ama gökten üstüme, açlıktan ölür-

ken yağsa bile beğenmezdim eminim, ki bunu da hiç muhtemel görmüyorum. *Ama,*" diye devam etti Bayan Wychwood'a kınayan bakışlarla bakarak, "Eğer yerime başkasını alacak olsaydınız, kendimi zorlayıp yerdim!"

Bayan Wychwood, "Şapşallaşma lütfen, Maria," diye yanıtladı. "Yerine başkasını almaya hiç niyetim yok!" Gülünçlüğü seven bir kimse olduğu için, kendini tutamayarak "Bu evde kimsenin kimseden nefret etmediğine kefil olabilirim. Tabii Jurby senden nefret ediyorsa bilemem, zira nezdindeki yerini kapacağından korkuyor olabilir. Ama, çevrilen buzağıya çok şaşırdım. Nerede buzağı çevirdiğimden şüphe ediyorsun, sevgili kuzinim?" diye ekledi.

Bayan Farlow, şaşkınlığını belirten bir sesle "Canım, misal verdim," dedi. "Bath'da buzağı çevrilebileceğini düşünmek saçmalık, zira eminim ki yasalara aykırıdır. Hatta, size çok daha faydalı olacağı halde, buzağının geleceği ineği bile besleyemezsiniz!"

Bayan Wychwood, şaşakalmıştı. "Öyledir, öyledir," diye onayladı.

"Buzağı ve ineklerin konumuzla alakası yok!" dedi Bayan Farlow, gözyaşlarına boğularak. "Hislerimi derinden yaraladınız, Annis! O genç kadını buraya, refakatçiniz olmaya davet ettiğinizde ben... ben elektrik cereyanına kapılmış gibi titredim! Korkarım sinirlerim asla düzelemeyecek!"

Yaşını başını almış kuzininin çok üzüldüğünü fark eden Annis, kırılmış yüreğinin parçalarını tamire koyuldu. Bayan Farlow'u yatıştırmak uzun sürdü ve sabır gerektirdi. Bayan Wychwood, kuzinini, işten çıkarılma tehlikesinde bulunmadığına ikna edebilse de, Lucilla'mın Camden Place'de kalışını kabullenmesini sağlayamadı. "Onu bir türlü sevemiyorum," dedi ağırbaşlılıkla. "Ona evinizi böyle misafirperverce açmanıza çok şaşırdığımı

söylersem, beni affedebileceğinizi umarım, çünkü genellikle çok mantıklısinizdir. Şuraya yazıyorum, pişman olacaksınız bu işin sonunda."

"Olursam, Maria, 'Ben demiştim,' demenin hazzma erişecek-sin. Ancak, bir çocuğu öyle biçimsiz bir durumdan kurtarmamak için nasıl bir sebebim olabilirdi ki?"

"Size anlattıklarının," dedi Maria karamsarlıkla, "uydurma olduğuna inanıyorum. Pek deli-dolu bir genç kadın olduğuna düşünüyorum! Ne kadar atak - yüzü eşek derisi gibi! Hiç in-celik bilmiyor. Evinden kaçmış, üstüne üstlük yanında da *genç bir bey* var! Eski kafalı olduğuma şüphe yok ama, böyle davranışlar benim edep-adap anlayışıma uymuyor. Dahası, sevgili Sir Geoffrey'nin de durumu benim kadar yanlış bulacağından eminim!

"Hatta daha da fazla," dedi Annis. "Ama kıza atak ya da yüzü eşek derisi gibi diyecek kadar budala olmayacağından da ben eminim!"

Bayan Farlow, Annis'in bakışlarında kıvılcımlanan öfkeyi gör-rünce sindi ve bölük pörçük özür dileyip, bir yandan da kendini haklı çıkardığı karmakarışık bir nutuk atmaya başladı. Annis, la-fını kesip, kendisinden Lucilla'ya medenice davranmasını beklediğini belirtti. Hiç âdeti olmayan bir sertlikle konuşmuştu. Bayan Farlow gözyaşlarının arkasına sığınınca, bundan etkilenmeyerek, yukarı çıkıp sandığını boşaltmasını salık vermekle yetindi.

II

Bayan Wychwood yol kıyafetini çıkarıp, akşamı ateş başında geçirmeye niyetli olduğunda giydiği sade patiska entarilerinden birini giyip, Jurby'den de dik başlılık, ihtiyatsızlık ve babası hayatta olsa diyecekleri üzerine bir papara işittiğinde, pembe yatak odasına giderek kapıyı çaldı. İçeri girmesi rica edildiğinde, kanatları altına aldığı kızcağızın filiz yeşili muslinden, sandıkta kapalı kalmaktan azıcık kırışmış, yine de hoş görünen bir elbise giymiş, koyu renk saçlarının da fırçalanarak dolaşıklarının açılmış olduğunu gördü. Bu saçların bukleleri, "Sappho" denen dağınık bir topuzla toplanmıştı. Bayan Wychwood, bu saç biçiminin kıza hem çok yakıştığını, hem de inanılmayacak kadar genç olduğunu vurguladığını gördü. Boynunu bir dizi inci çevreliyordu. Bu sade kolye, taktığı tek mücevherdi, ancak Bayan Wychwood, takı eksikliğinin, fakirliğe işaret ettiğini bir dakika bile düşünmemişti. Kolye gerçek inciymiş ve mürebbiyesinin dizinin dibinden yeni ayrılmış bir kızın takmasının yakışık alacağı bir şeydi. Giydiği o yüksek belli, minik karpuz kollu, sade şıklığından üst sınıf bir modacının elinden çıkmış olduğu anlaşılan elbise de öyle. Lucilla'nın omuzlarına atmakta olduğu şal ise Norwich ipeğinden yapılmıyordu ve fiyatı 50 gineden* bir peni aşağı olamazdı. Lucilla'nın yengesinin parasının bol, zevkinin de enfes olduğu belliydi, yeğenini giydirirken ikisini de bolca kullanmaktan çekinmemişti. Ayrıca Bayan Nibley'nin bu kadar hür tabiatlı, şık bir küçük hanımdan zerre hazzetmeyeceği açıkça ortadaydı.

Lucilla, özür dilercesine, elbisesinin feci kırıştığını söyledi.

* Gine: 21 şilin değerindeki altın sikke (Ç.N.)

"İtiraf edeyim ki, valiz toplamaktan hiç anlamam, hanımefendi."

"Herhalde ilk kez yapıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Oda hizmetçime de söyleyemedim, çünkü hemen yengeme yetiştirecekti. Hizmetkarların en kötüsü," dedi acı acı, "İnsanı bebekliğinden beri tanıyandır!"

"Çok doğru," diye onayladı Annis. "Birkaç tane de benim başımda var, İlişlerinizi tamamiyle anlıyorum. Şimdi, söyleyin bakalım, sizi etrafa hangi isimle tanıtayım?"

"Soyadımın Smith olduğunu söylemeyi düşündüm," dedi Lucilla kuşkuyla, "Veya- veya Brown. Çok sıradan bir soyadı seçeyim dedim."

"Aman, çok sıradan bir şey seçmeyin," dedi Lucilla kuşkuyla. "Size yakışmaz."

"Evet, zaten zamanla sıkılır, nefret ederdim," dedi Lucilla safça. Bir an tereddüt etti. "Sanırım terbiyesizliğe son verip, kendi soyadımı kullanmaya devam edeceğim. Ninian'ın size soyadımı söylemesini istemediğinde çok büyük terbiyesizlik ettim. Beni korkunç amcama gammazlayacağınızdan korktum. Ama bu sizi tanımadan, nezaketinizin ölçüsünü görmeden önceydi. O yüzden size adımı söyleyeyim, efendim: Carleton, ortasında E harfi var."

Annis, büyük ciddiyetle "E'yi kimseciklere söylememeye dikkat edeceğim," diye söz verdi. "Ortasında E olmayınca, Carlton alelaide bir soyadı. Ama E harfi, bir başkalık veriyor. Sizin de, bu başkalıktan kaçınmanız gerek zaten. Bu sorunu da çözdüğümüze göre, oturma odasına gidip Bay Elmore'un varışını bekleyelim."

"Varabilirse tabii!" dedi Lucilla ümitsizce. "Tabii gelemeyecek değil. Ama gelemezse, peşime takılması benim mesuliyetimde olmasa bile, vicdanıma büyük bir yük binecek. Ona bir hal olursa, kendisini terk edip gittiğim için daima kendimi suçlarım!"

"Terk edip gitmediniz ki," dedi Annis, mantığın sesiyle. "Onu çölün ortasında değil, Bath'ın 12 kilometre uzağında bıraktık. Kiralayacak araç bulamasa bile, yolun kalanını kolaylıkla yürüyebilir, değil mi?"

"Hayır," dedi Lucilla içini çekerek. "Hiç de öyle yapmaz. Ben böyle şekilci, modası geçmiş âdetlere aldırmmam, ama Ninian bayılır. Onu gönülden severim, bebekliğimizden beri tanışıyoruz. Ama, maalesef, *cansızdır*. Evet, esasen Ninian tavuk yüreklinin tekidir hanımefendi!"

Bayan Wychwood, Lucilic'i oturma odasına buyur ederken "Ne sertlik bu!" diye karşı çıktı. "Genci pek az tanıyorum tabii, fakat bana canlılığı gitmiş gibi gelmedi. Size kaçışınızda yardım ve yataklık etmek pek de 'tavuk yürekli' kimsenin harcı değil, malumunuz!"

Lucilla buna, kaş çatarak cevap verdi ve genç Bay Elmore'u lekesiz hayatının bu tek sergüzeştine atılmaya iten şartları, elinden geldiğince açıklamaya çalıştı: "Lord Iverlcy'nin, doğru bir iş yaptığını düşünceğini bilmese, sizi temin ederim benimle gelmezdi," dedi. "Gerçi eminim Lord Iverlcy beni durdurmadığı için kabahati Ninian'da bulacak. Hiç adil değil bu, zaten Ninian'ı yine azarlarsa söyleyeceğim de kendisine. Ninian'ı sadece uysal ve sıcak kanlı olması için yetiştirmişken, aniden yiğitliğe kalkışmasını ne hakla bekler? Ninian daima Lord Iverlcy'nin ondan beklediği gibi davranır. Mesele benimle evlenmesi olduğunda bile, hiç istemediği halde, yine öyle yaptı! Ben şahsen, oğlu Lord Iverlcy'e itaat etmezse, adamcağızın ölümcül bir kalp sektesine uğrayacağına da inanmıyorum! Ama Leydi Iverlcy öyle sanıyor, oğlunu da beybabasını çileden çıkarmamanın en kutsal görevi olduğuna inandırarak yetiştirdi. Ninian için de şu kadarını söyleyeyim: Çok iyi kalplidir, üstelik Lord İverley'i çok sever. Evlatlık ödevleri konusunda gayet

katı görüşleri vardır. Babasını mezara sokmamak için elinden gelsin gelmesin her şeyi yapmaya razıdır."

Bayan Wychwood şaşkınlıkla "Lord Iverley, - yani anladığım kadarıyla Ninian'ın babası - çok mu yaşlı bir bey?" diye sordu.

"Ay, yok canım, *çok* da yaşlı değil," diye yanıtladı Lucilla. "Babamla yaşlılar, tabii benim babam, ben yedi yaşındayken Corunna'da öldü. Lord Iverley, tabii o zamanlar Lord Iverley değil, Bay William Elmore'dı, çünkü eski Lord Iverley hâlâ hayattaydı, her ne hal ise, Lord Iverley babamın kılıcını, saatini ve günlüğünü İngiltere'ye getirip, anneme teslim etti. Babam öldüğünden beri eski halinin gölgesi gibi olduğunu söylerler. Kan kardeşlermiş, ta Harrovv'da okurken tanışmışlar. Hatta ordunun aynı alayına katılmışlar, babam öldürülene kadar hiç ayrılmamışlar! Tabii bunun ne kadar dokunaklı bir hikaye olduğunu *pekala* anlıyorum, çünkü Clara Yengem ne derse desin, taş kalpli falan değilim ben! Anlamadığım, sırf babalarımız ahmakça bir tertip kurmuş diye, neden Ninian Ta benim buna uyup uslu uslu evlenmeye mecbur olduğumuz!"

"Bir parça mantıksız görünüyor gerçekten de," diye onayladı Bayan Wychwood.

"Evet, hem üstelik babam annemle evlendiğinde, Chartley Place'in neredeyse kapısı önünde bir ev aldığı, bu yüzden Ninian'la birlikte büyüdüğümüz ve iyi dost olduğumuz için, Lord Iverley'i bir çift oluşturmamızın imkansız olduğuna ikna etmenin yolu yok! Aksi gibi, Ninian gidip Lord ve Leydi Iverley'nin hiç hazzetmediği bir kadına aşık olmuş. Neresini sevmediklerini de anlayamadım. Kadım görmemişler bile. Chartley Place'den çıktıkları yok ki! Galiba Ninian'a göre çok yaşlı olduğunu düşünmüşler. Belirtmeliyim ki, en az 30 yaşında, hatta daha bile yaşlı bir kadının peşinden koşması doğrusu bana da garip geldi!"

Durum Bayan Wychwood'a hiç garip gelmemişti. Onun asıl acayip bulduğu, şiddetli fakat kısa süreceği belli bir gençlik aşkı

olduğu belli olan bu olaya, Iverley'lerin bu derece ciddiyetle yaklaşmasıydı. Hafifçe gülümseyerek "Sana garip gelmesi beklenir zaten, Lucilla," dedi. "Ama genç erkeklerin, kendilerinden büyük kadınlara aşık olmaya meyli vardır. Zannımca Iverley'lerin böyle havalara çıkmasına sebep olacak bir ciddiyeti de yoktur."

"Ah, evet, elbette yok," diye onayladı Lucilla. "Tanrı aşkına, Ojcford'daki ilk senesinde öyle bir kıza aşık olmuştu ki, evlenecek bir şey olmadığını ben bile tahmin edebilmişim. Neyse ki, Iverley'ler fark etmeden ona olan aşkı söndü, ah-vah edemediler. Ama bu sefer, dedikoducu işgüzarın biri Lord Iverley'e mektup yazıp, Ninian'ın Londra'lı bir hanıma kur yaptığını yetiştirmiş. Lord Iverley Ninian'a çıkmış, Leydi Iverley de kadınla alakasını devam ettirirse babasının ömrünün kısılacağını söylemiş, peşini bıraksın diye yalvarmış ve..."

"Hey Tanrım, ne boş kafalı insanlar!" diye araya girdi Bayan Wychwood. "Ninian'ın o uygunsuz kadınla evlenmesi müstahak bunlara." Sonra, düşünmeden ağzından çıkan bu lafı işitince, telafi için "Böyle söylememeliydim," dedi. "Ama ne yapayım, dilim durmuyor işte. Boş verin. Chartley Placc, Salisbury'nin kuzeyindeydi yanılmıyorsam. Siz de mi orada oturuyorsunuz?"

"Hayır. Annem üç yıl önce ölene dek oradaydım, ancak o zamandan beri dayım ve yengemle Cheltenham'da oturuyorum. Ev bana kaldı, yabancı birilerine kiraladılar."

Bayan Wychwood, bu açıklamaya karşılık ne söyleyeceğini bilemedi. Genç kız, üzücü sözler etmişti, ancak hiç de üzgün bir tavırla konuşmamıştı. Çekine çekine "Evinizde yabancıları görünce rahatsız olmuşsunuzdur şüphesiz?" dedi.

Lucilla neşeyle, "Yok canım, neden olayım ki?" diye cevapladı. "Hem çok efendi insanlar, hem iyi kira ödüyorlar, hem de bahçeye ve araziye çok itina ediyorlar. Teyzem beni akranlarımla toplantılarına ve tiyatroya götürse, Cheltenham'da yaşamaktan

da memnun olurum, ama çok küçük olduğumu, cemiye doğru düzgün takdim edilene kadar balolara, davetlere, danslara gitmemin yakışık almayacağını bahane ederek götürmüyor. Öte yandan, iş evliliğe gelince, aniden büyüyorum galiba!" Gözleri öfkeden kor gibi yanıyordu. "Zaten beni Chartley Place'e bu maksatla götürdü!" Durakladı. Göğsü öfkeyle şişti. "Bayan Wychwood," dedi patlayacakmışçasına, "Ni-Ninian'm, başka bir hanımla bö-böyle güçlü bir bağ kurmuşken, bana evlenme teklif etmesinin mü-mümkün olduğuna nasıl inanılır? Yahut, benim, bu teklifi kabul edeceğime? Gelgeldim, bunlar ne kadar aptal insanlarmış ki, hepsi de böyle düşünüyordu — hepsi!" Durdu. Kıpırmızı olmuştu. Galeyanını bastırmak için bir-iki dakika bekledi. Sakinleştiğinde, gergin bir sesle "Iverlcy'leri ziyaret etmeye razı olursam, Ninian'ın... *direnmesini* bekliyordum, hem de, benim desteğimi almaksızın, babasına benimle evlenmek istemediğini söyleyecek cesareti olmamasına rağmen. Ne kadar yanılmışım!"

Hayli şaşırmış olan Bayan Wychwood, "Yani babasına, size evlenme teklif etmeye gönüllü olduğumu mu söylemiş? Öyleyse, imkanı yok..."

"Öyle değil," dedi Lucilla düz bir sesle. "Lord Iverlcy'c ne dediğini bilmiyorum, ama bana, kavgaya çanak tutmanın akıllı adam işi olmadığını, en doğrusunun nişanlanmak istiyormuşuz *gibi yapmak* ve kaderin bir şekilde, yüzükler takılmadan bizi bu işten kurtaracağına inanmak olduğunu söyledi. Lakin benim kadere hiç inancım yok, hanımefendi! Bu yüzden kendimi bir- bir ağa dolanmış gibi hissettim. Aklıma gelen tek çare de kaçmak oldu. Dayım öldüğünden beri tutunacak bir dalım kalmadı. Zaten hayatta olsa bana pek yardımcı olamazdı, çünkü Clara Yengem ona her istediğini yaptırırdı. Çok şeker bir adamdı ama, hiç iradeli değildi."

Bayan Wychwood gözlerini kırıştırdı. "Öldü mü yani? Çok a Hedersiniz, ama sanıyorum sizi ilk bulduğumda, dayınız yerinden kalkmaya zahmet ederse peşinize düşeceğini söylemişsiniz."

Lucilla bakakaldı, sonra küçümseyerek güldü. "Hayır hanımefendi, dayımdan değil, *amcamdan* bahsediyordum," dedi.

"Amcanız da mı var? Hay Allah, bu ikisini nasıl da karıştırabilirdim? Pek ahmağım. Rica edersem bana şu *berbat* amcanızı biraz anlatır mısınız? Kafam bir daha karışmasın. Sizi dayınızla birlikte mi büyüttü?"

"Yok canım. Oliver Amcam babamın ağabeyidir. Ondan sadece üç yaş büyüktür," dedi. Amcasını yermeye "Amcam ve Abel Dayımı bana vasi tayin etmişlerdi, ama tabii annem hayattayken bana bakmıyor, sadece servetimi idare ediyorlardı," diye devam etti.

Bayan Wychwood, "Servet sahibi misiniz?" diye sordu. Et-kilenmişti.

"Şey, *galiba* öyleyim, çünkü Clara Yengem bana servet avcılarına dikkat etmemi söyler durur. Fakat bence, bu servet bana değil, Oliver Amcama aittir, zira harcamama izin yoktur! Harçlığını Clara Yengeme yollar, o da bana fındık-fıstık parası diye bir şeyler verir. Amcama kendi elbiselerimi kendim alacak kadar büyüdüğümü açıklayan bir mektup yazdığımda, bana çok ters bir cevap yollayarak, halihazırdaki tertibi değiştirmeyi reddetti. Ne zaman ona başvursam, yengemin en doğrusunu bildiğini, onun dediğini yapmam gerektiğini söyler. Felaket bencil bir adamdır. Beni zerre kadar sevmez. Düşününüz hanımefendi, Londra'da *muazzam* bir evi var, ama beni bir kerccik olsun davet etmedi! Bir kerccik! Hizmetçilerinin başında durup evini düzene sokabileceğimi söylediğimde de, bana bundan hiç hoşlanmayacağını öyle kabaca açıkladı ki!"

"Nezakete sığar şey değilmiş, ancak belki de ev yönetmek için çok genç olduğunuzu düşünmüştür. Evli değil sanırsam?"

"Tanrı saklasın, değil tabii!" dedi Lucilla. "Ne biçim adam olduğu da buradan anlaşılıyor zaten, değil mi?"

"İtiraf etmeliyim ki, nahoş bir kimseye benziyor," diye onayladı Annis.

"Evet, hem daha fenası, insana çok kırıcı davranır. Herkese tepeden bakar, kimseye kibar muamele etmeye zahmet etmez ve- ve karşısındakine öyle aptalca bir kayıtsızlıkla yaklaşır ki, insanın canı ona vurmak ister!"

Kızcağızın kendi kendini gazaba getirmekte olduğu belliydi. Neyse ki o sırada Bayan Farlow içeri girerek, Bay Oliver Carleton'm şahsiyeti hakkındaki yergi seline nokta koydu. Bayan Farlow'un tavrından kalbinin kırıldığı, ancak kendisine yapılan haksızlığı metanetle göğüslemeye hazır olduğu fark ediliyordu. Lucilla'ya o kadar büyük nezaketle muamele ediyordu ki, bu içi içine sığmayan genç hanımı inceliğinin titizliğiyle neredeyse boğacaktı. Annis'in her söylediğini dinleyip, derhal ona hak veriş i o kadar yaltakçaydı ki, bilmeyen biri onu, despot bir hanımın kölesi sanırdı. Ama tam *Annis refakatçisinin* bu çeşit taktiklerinden gına getirmek üzereyken, dikkatler, Bay Elmore'un gelişini duyuran hizmetkara döndü.

Bay Elmore'un keyifsiz olduğu açıkça anlaşılıyordu. Lucilla'ya bir an ters ters baktıktan sonra, kendini, ev sahibesinden, karşısına süvari çizmesi ve binici pantolonuyla çıktığı için af dilemeye adadı. Toplum kurallarına aykırı düşmek, hassas hislerini belli ki incitmişti. Bayan Wychwood, üzülmeye gerekmediğini, kendisinin de ev elbisesi giydiğini boşu boşuna anlatmaya çalıştı. Ninian, karşısına kendi deyimiyle "yerin dibine batası bir pejmürde" gibi çıkmasına sebep olan durumu açıklamadan teselli olmadı. "Yolculuğa acele çıkışımız nedeniyle kıyafetimi toparlayacak vakit bulamadım, hanımefendi," dedi. "Bu uygunsuz görünüşüm için af dilemekten başka şey gelmez elimden! Üste-

lik korkarım, davetinize yanıt vermekte de geciktim. Fazladan maddi kaynak edinme çabası yüzünden yolumdan alıkondum. Cebimdeki para Bath'a vardığımda tükenmişti."

"Sizi terk etmemin doğru olmayacağını *biliyordum*!" diye bağırdı Lucilla pişmanlıkla. "Çok özür dilerim, Ninian, fakat neden bana paraya sıkışık olduğunuzu söylemediniz? Yanıma *bir hayli* para aldım. İsteseniz, para çantamı verirdim size!"

Bay Elmore bu öneri karşısında tiksiniş göründü ve Tanrıya şükürler olsun ki o derece alçalacak kadar dara düşmemiş olduğunu söyledi. Saatini okutmak zorunda kalmış olması kafi derecede kötüydü, ama çocukluk arkadaşının iliğini sömürmek daha da feciydi. Dinleyicilerinin bu deyimleri anlamadığını fark ettiğinde, saatini rehine vermiş olduğunu, bunu da Lucilla'dan borç almaya yeğlediğini açıklamak zorunda kaldı. Bayan Farlow davranışını çok asil buldu, ancak arkadaşı bunların tam da ona yaraşacak saçma sapan fikirler olduğunu lafı dolaştırmadan söyledi. Bayan Wychwood, bu lafın üstüne başlayan hararetli tartışmayı önlemek için araya girmeye mecbur oldu. Evden kaçıp, hiç tanımadıkları kimselerin misafirperverliğinden göz kırpmadan faydalanabildi kızları sevmeyen, fakat çoğu evlenmemiş yaşlı hanım gibi kibar genç beylere zaafı olan Bayan Farlow, Ninian'ı içini dökmesi için teşvik etti. Gence o kadar çok şefkat gösterdi ki, akşam yemeği zili çaldığında Ninian yaşadığı aşağılayıcı olayları neredeyse unutmuş, yemeğini iştahla yiyip Sir Geoffrey'nin kız kardeşine yolladığı enfes kırmızı şaraptan bolca içecek hale gelmişti. Bu noktada Bayan Wychwood Bath'da mı kalacağını, yoksa ailesinin yanına mı döneceğini sordu.

"Dönmeliyim elbette," diye cevap verdi Ninian endişeyle. "Nerede olduğumu bilmiyorlar. Babamın üzüntüden hummaya tutulmasını istemem. Kalp sektesine uğrarsa, kendimi asla affedemem!"

"Elbette istemezsiniz," dedi Bayan Farlow. "Zavallı beyefendi! Üstelik anneniz de var! İnsan neredeyse hanginize daha çok acıyacağını bilemiyor. Gerçi annenizin durumu daha vahimdir, zira o iki kişi için endişeleniyor!" Ninian'ın suçlu suçlu baktığını görünce, teselli için "Ama üzölmeyin! Sizi sağ salim gördüklerinde nasıl sevineceklerdir kim bilir!" diye ekledi. "Tek evlatları siz misiniz, efendim?"

"Esasen tek evlatları ben değölim, ama tek oğulları benim," diye yanıtladı Ninian. "Üç tane de ablam var, hanımefendi."

"Dört!" diye düzelitti Lucilla.

"Evet, ama Sapphira'yı saymıyorum," diye açıkladı Ninian. "Yıllardır evli, memleketin başka bir tarafında yaşıyor."

"Babanızın sıhhati pek yerinde değöil anladığım kadarıyla," dedi Bayan Wychwood. "Bu sebepten, kendisini merakta bırakmamanız son derece elzemdir."

"Mesele de bu ya!" dedi Ninian, hızla ona dönerek. "Bünyesi Yanmada'daki savaşta mahvoldu. İki kere yaralanmanın, omzuna, cerrahların, iki saatlik eziyetli bir ameliyata rağmen uğraşıp çıkaramadığı bir saçma saplanmasının yanı sıra, Portekiz sınırlarında kapılan öölümcöl bir hummaya tutuldu ve hastalığı tam olarak yenemedi. Hiç şikayet etmez ama, biz -annemle ben - omzundaki ağrının onu çok hırpaladığına eminiz." Bir an tereddüt edip, çekingence, "İyi olduğunda, dünyanın en sevimli, çocuklarına en düşkün babasıdır. Ama sıhhatinin bu kötü durumu yüzünden sinirlenmeye, ööfkelenmeye meyilli, bu da kendisine çok zararlı. O yüzden, anlayacağınız üzere, babamı ööfkelerdirecek bir şey yapmamak çok önemli."

"Anlıyorum elbette!" dedi Bayan Wychwood, ona şefkatle bakarak. "Yarın mutlaka, en çabuk yoldan eve dönmelisiniz. Size rehininizi ödeyip, saatinizi geri alacak parayı verecek, bir de posta arabası tutacağım. Hemen celallenmeyin, bankanızdan para çekip ödersiniz bana borcunuzu."

Konuşurken gülümsüyordu. Kasılmış olan Ninian da, Bayan Wyehwood'a gülümsediğini fark etti ve ona borçlu olduğunu söyledi.

Öte yandan Lucilla, surat asıyordu. "Evet, ama... Şey, elbette eve dönmenin göreviniz olduğunu anlıyorum, ama *beni* sorduklarında ne cevap vereceksiniz?"

Ninian şaşkınlıkla arkadaşına baktı. Bir süre duraklayarak, boşu boşuna bu soruna bir çözüm bulmaya çalıştı. "Bilmiyorum," dedi sonra. "Yani, herhalde bu soruyu yanıtlamayacağımı, çünkü size söz verdiğimi söyleyeceğim."

Lucilla'nın bu cevap hakkında ne düşündüğü yüzünden okunuyordu: "Nerede olduğumu açıkça söylemeniz daha iyi. Babanız yine işi itaate dökcek, siz de her zamanki gibi geri adım atacaksınız. Ah, neden, neden istediğim gibi davranmadınız? Başımıza böyle bir iş geleceğini biliyordum!"

Ninian kızarıp, şiddetle "Eğer o meseleyi açacaksak, *siz* neden benim istediğim gibi davranmadınız?" dedi. "Sizi uyardım, kaçmanın fayda etmeyeceğini söyledim. Ne kadar mantıklı olursa olsun lafımı dinlemediniz. Size eşlik ettiğim için bir de beni suçlayacaksınız, doğrusu diyecek söz bulamıyorum. Henüz okula giden cahil bir yumurcağın, bir başına avarelik etmesine müsaade edersem, tüh benim erkekliğime!"

Lucilla'nın kanı yanaklarına hücum etmişti. "Cahil yumurcak değilim ben!" diye bağırdı.

"Evet, öylesiniz. Yolcu arabasına binmek için, yolcu listesine kaydolmanız gerektiğini, hatta Bath'a giden arabaların Amesbury'den geçmediğini bile bilmiyordunuz! Size destek olmasam, başınız bal gibi de belaya girecekti!"

Bayan Wychwood masadan kalkıp, kesinlikle, tartışmanın oturma odasında devam etmesi gerektiğini söyledi. Bayan Farlow hemen "Ah evet, çok daha akıllıca olur. Zira yemek odasına

Limbury'nin ya da James'in ne zaman gireceği belli olmuyor. Konuştuklarını hizmetkarlara duyurmamaya dikkat etmeli insan. Namuslu adam olmasına rağmen Limbury bile bizi dinliyor zannımca. Zira, hizmetkarlar daima insanın içini dışını biliyorlar nedense; o kadar şeyi anahtar deliklerinden odaları dinlemedikçe nasıl öğrensiner? Amesbury! Oraya ömrümde gitmiş değilim, ama sıkça ziyaret etmiş kimselerle tanıştım. Hani kendim gitmiş kadar oldum, o kadar iyi bilirim. Stonehenge!" dedi.

Bu zafer dolu kapanıştan sonra misafirlere gülümsedi ve Bayan Wychwood'un peşinden odadan çıktı. Beşikten bu yana en katı görgü kurallarına göre yetiştirilmiş olan genç misafirler, bu konuşmaya cevap verme lüzumu görmediler. Fakat manalı manalı bakıştılar ve genç Bay Elmore, fısıldayarak Bayan Carleton'a, Stonehenge'in konuyla ne alakası olduğunu sordu.

Konuklarını oturma odasına yerleştirip rahatlarını temin eden Bayan Wychwood, sohbeti devam ettirmek için, sorunu düşünmekte olduğunu ve Ninian'ın yapacağı en makul hareketin, annesine, babasına ve Bayan Amber'a kaçışın hikayesini tamamiyle anlatması olacağı sonucuna vardığını açıkladı. Gençlerin korku dolu yüzlerini görünce, kendini gülmekten alamadı, ama otoriter bir tavır takınarak "Bakın canlarım," dedi, "Gerçekten elden gelen başka bir şey yok. Durum başka türlü olsaydı, Bayan Amber Lucilla'ya fena muamele etseydi, burada bulunduğunu gizli tutmaya razı gelebilirdim. Ama anladığım kadarıyla, ömrünce kendisine iyi davranılmış."

"Evet, evet," dedi Lucilla hemen, "Öyle bir şey demek istemedim zaten. Ama, müstebitliğin başka bir çeşidi de vardır, hanımefendi! Tam açıklayamayacağım, hem belki de hiç başınıza gelmemiştir, ama..."

"Başıma gelmedi, fakat neyi kastettiğinizi anlıyorum," dedi Annis. "Zayıfların müstebitliğinden bahsediyorsunuz. Gözyaşla-

nnı, sitemleri, amonyak şişelerini ve bu çeşit başka şeyleri vicdansızca silah edinen, teyzeniz gibi iyi yürekli, çaresiz kadınların davranışlarından."

Lucilla'nın yüzü aydınlandı. "Hakikaten de anlamışsınız!" dedi heyecanla.

"Elbette anlıyorum. O zaman siz de, benim bu olay karşındaki hislerimi anlamaya çalışın. Sizi teyzenizden saklamayı vicdanıma sığdıramam, Lucilla." Kızın dudaklarından dökülmek üzere olan itirazı, parmağını kaldırarak susturdu. "Lütfen, müsaade edin de lafımı bitireyim. Bayan Amber'a mektup yazıp, birkaç haftalığına burada kalmanıza izin vermesini rica edeceğim. Ninian yarın mektubu kendisine götürür, benim de doğru dürüst, size bakabilecek bir kimse olduğuma ikna eder onu."

Ninian hevesle "Emin olun edeceğim, efendim!" dedi. Sonra bir an şüpheye düşerek kaşlarını çattı. "Peki razı gelmezse ne yapacağım? Çok *endişeli* bir kadındır anlayacağınız. Lucy'i tek başına hiçbir yere yollamaz. Başına bir iş gelmesinden, kaçırılmasından falan korkar. O civarda geçen yıl bir kız kaçırılmış da. Ama Cheltenham'da insanın başına ne gelebilir ki?"

"Evet, üstelik Abel Dayım öldüğünden beri her akşam bütün kapıları, pencereleri sürgülüyor," diye destek çıktı Lucilla. "Kahyadan gümüş çatal-bıçakları yatağına almasını istiyor, kendi mücevherlerini de şiltesinin altına saklıyor!"

"Zavallıcık," dedi Bayan Wychwood acıyarak. "Bu kadar korkuyorsa, bekçi köpeği alması iyi olur."

"Köpeklerden korkar," dedi Lucilla mutsuz mutsuz. "Atlardan da! Küçükken midillim vardı, her gün ona binerdim. Ah Ninian, hatırlar mısınız, ne *şahane* vakit geçirirdik. Maceraya çıkar, av partilerini takip ederdik. Tabii yasaktı ama olsun, avcıbaşı çok yakın arkadaşımızdı. Bize 'haytalar' deyip, bir gün Newgate hapis-hanesine düşeceğimizi söyler, yine de gelmemize izin verirdi."

"Ah, ah, değil mi," dedi Ninian. "Çok iyi atıcıydı. Hatırlıyor musunuz, bir defasında sizin o midillinin inadı tutmuştu da, çalılardan yuvarlanıp sürülmüş bir tarlaya düşmüştünüz. Çamuru binici giysilerinizden çıkaramayacağınız sanmıştık!"

Lucilla bu hatıra kahkahalarla güldü. Ama hemen sonra sustu ve o güzel günlerin geçip gittiğini belirten hüzünlü bir sesle iç çekti. "Anneciğim hayatta olsa, ihtiyar Punch'cığıma binemeyecek kadar büyüdüğümde, bana av atı alırdı eminim. Ama Clara Yengem, *şiddetle* reddetti. Ben kırlarda *at üstünde cambazlık ederken*, içi bir dakika bile rahat edemezmiş! İlla at binmek istiyorsam, Cheltenham'da at kiralayan pek nezih bir ahır varmış, gezmek isteyen hanımlara *güvenilir* seyisler de eşlik ediyormuş. Kiraladıkları atlar da sakın, yaşlı sütçü beygirleri! Tam olarak böyle!" diye ekledi. Ninian, alay edercesine güldü. "Ben de o - o *çekilmez* Carleton Amcama başvurdum. Clara Yengemin münasip hareket tarzını en iyi bilen kişi olduğunu söyleyen *rezil* bir cevap yazıp yolladı."

"Belirtmeliyim ki, insana sanki kafası çalışmayan biriymiş gibi geliyor," diye destekledi Ninian. "Ama değil elbette. Belki, kadınların avlanmasını hoş karşılamıyordur." "Pek çok beyefendi karşılamaz," dedi Bayan Farlow. "Benim sevgili babacığım, avlanama asla izin vermezdi. Tabii, ata binmeyi bilsem bile ben de istemezdim zaten, ki zaten öğretmemişlerdi."

Buna karşılık söylenecek bir şey yok gibiydi. Odaya ezici bir sessizlik çöktü. Sessizliği Lucilla bozdu. "Görün bakın," dedi, "Yengem, Carleton Amcama mektup yazıp beni şikayet edecek, o da bana teyzemin buyruklarına uymamı söyleyecek. Benim için umut kalmadı."

"Umutsuzluğa kapılmayın," dedi Annis neşeyle. "Bence yengeniz, emin ellerde olduğunuzu öğrenince o kadar sevinecek ki, buradaki misafirliğinizi uzatmanıza itiraz etmeyecek. Hatta, din-

İncceğine sevinebilir bile. Meseleyi enine boyuna düşündüğünde, sizi derhal geri çağırmanın, dedikodu kazanının istemediğine emin olduğum bir mahiyette kaynamasına sebep olacağını anlayacaktır. Ninian size eşlik etti, çünkü ben sizi buraya davet etmiştim. Daha doğal ne olabilir? Acaba sizinle nerede tanıştık?"

Lucilla buna, hafifçe gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı ama içten olmadığı belliydi. Kendisini, içinde bulunduğu güçlükten kurtulmasının başka yolu olmadığına ikna etmek epey zaman aldı. Annis kızcağız için ziyadesiyle üzülmüştü. Bayan Amber'ın üstüne yüklenen sorumluluğun ölümüne farkında olduğu, bu yüzden çocukcağızı ilgisiyle boğduğu belliydi.

Çay ikram edilmeden önce Annis, Ninian'ı, Bayan Amber'a götüreceği mektubu yazmak için kütüphanesine aldı. Ayrıca, yapacağı çeşitli masrafları karşılayacak para da verdi. Lucilla'ya, mektubu yazarken Ninian'ın yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi, fakat asıl amacı Lucilla'nın evden kaçışı hakkında anlatmadığı noktaları öğrenmekti. Kızın anlattıklarının çoğunu, gençlik coşkунluğundan kaynaklanan abartı olarak görmüştü, ama olayları bir de Ninian'ın ağzından dinleyince, yapılan baskıyı abartmadan aktardığını fark etti. Bu derece gerginliğin, hassas bir kız üstündeki etkisi açıktı. Kendisine kötü davranan olmamış, bilakis, hem teyzesi, hem de Lord ve Leydi Iverley tarafından sevgi ve ilgiyle adeta boğulmuştu. Hatta Ninian'ın en küçük kardeşi, 10 yaşındaki Eliza ona pek tutulmuş, mahcup edici bir şekilde üstüne düşer olmuştu. Bayan Wychwood'un anladığı kadarıyla itaatkar ve sıkıcı genç hanımlar olan ablaları Cordelia ve Lavinia da, Lucilla'nın "kardeşleri" olacağı günü sabırsızlıkla beklediklerini açıklamışlardı.

Ninian, tenkit eder bir tavırla, bunun hatalı bir davranış olduğunu söylemişti, ancak kendi davranışlarında da hatalar olduğu gözüne çarpmamış gibiydi. Bayan Wychwood, gencin ebeveyn-

lerine olan bağılılığının aşırı olduğunu apaçık görebiliyordu. Ama gerçekten Lucilla'yla evlenmeye hazır olup olmadığını sorduğunda "Hayır, hayır! Demek istiyorum ki... Yani... Ah, bilemiyorum," diye cevap verdi. "Ne olacağını kestiremiyordum ama, bir şeylerin çıkıp evlenmemizi önleyeceğini düşünüyordum.

"Ama sevgili evladım, anladığım kadarıyla ailen seni çok seviyor ve şimdiye dek senden hiçbir şey esirgememiş."

"Aynen öyle!" dedi Ninian hevesle. "Her- her dileğim yerine getirildi. Nasıl böyle bir nankörlük edip, benden istedikleri tek şeyi reddedebilirim? Özellikle de annem gözlerinde yaşlarla, bana, babamın kalan tek umudunu da söndürmemem için yalvardığımda!"

Bu dokunaklı tablo, Bayan Wychwood'u etkilemedi. Kuruca, onu çok seven ailesinin, istemediği bir kızla evlenmesinde neden bu kadar ısrarcı olduğunu sordu.

"Lucille, babamın en yakın arkadaşının kızı," diye açıkladı Ninian saygılı bir sesle. "Albay Carleton, Old Manor'ı aldığı anda, sonunda iki mülkün bu evlilik sayesinde birleşeceğini umuyorlarmış."

"Albay Carleton, varlıklı bir beymiş galiba?"

"Tabii ya! Bütün Carleton'ların cebi doludur," dedi Ninian. "Fakat paranın bu hadisede hiçbir etkisi yok!"

Bayan Wychwood paranın muhtemelen hadiseye büyük etkisi olduğunu düşündü, fakat düşüncesini kendine sakladı. Bir an sonra, Ninian hafifçe kızarak "Babamın aklında çıkarma ilişkin bir tek düşünce yoktur, efendim!" dedi. "Tek arzusu benim- benim mutluluğumu temin etmektir. Lucy ile çocukken birlikte oynadığımız ve hakikaten de birbirimizi çok sevdiğimiz için, mükemmel bir çift oluşturacağımızı sanıyor. Ama *oluşturmuyoruz işte!*" dedi Ninian, gereksiz bir hırçınlıkla.

"Evet, bence de öyle," dedi Bayan Wychwood. Sesinden, eğ-

İlendiği anlaşılıyordu. "Ailelerinizin neden böyle düşündüğünü kavrayabilmiş değilim!"

"Lucy'nin dik başlılığının, gençliğinden ve Bayan Amber'ın dizinin dibinde oturmaktan kaynaklandığını, benim onu idare edebileceğimi sanıyorlar," dedi Ninian. "Ama edemem hanımefendi! Çocukken bile onu zapt edemez, beladan alıkoyamazdım. Ayrıca *daima* benden çok bildiğini sanan, olmadık işlere kalkışmasını engellediğimde yüreksiz olduğumu söyleyen, inatçı bir kızla evlenmek istemiyorum! Chartley'den kaçmasını engellemeye çalıştım ama, ancak sırtıma atıp eve geri sokarak yolundan döndürebilecektim. Hem," diye ekledi samimiyetle, "Ben ona yetiştiğimde çoktan köye varmıştı. Parmağımın ucuyla bile dokunsam 'İmdat!' diye bağıracağım, ısırp, tırmalayıp, tekmeleyeceğini söyledi. Şu noktada karşı çıkmaktan vazgeçmek 'tavuk yüreklilik' ise, varsın tavuk yürekli olayım! Çıkacak skandali düşünün, efendim! Ortalığı velveleye verecekti, üstelik bazı ırgatlar tarlalarda çalışmaya başlamıştı bile. Pes etmeye mecburdum. Sonra, benimle hiçbir koşul altında evlenmeyeceğini açıkladığında kimse kulak asmadığı için, sözlerini kanıtlamanın en iyi yolunun kaçmak olduğunu söyledi. Kabul edeyim, fena fikir de değil hani. Ama beni eve dönüp, hadiseler hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranmaya ikna etmeye çalıştığında, pes *etmedim!* Öyle akılsız bir yumurcağı bir başına bırakacağım da, sağda sola tek başına cirit atacak, adamlığımdan şüphe ederdim!"

Bayan Wychwood, sesindeki takdiri gizleyemeden "Öyle yaptı demek," dedi.

"Evet. Üstelik, ayın ışığı yüzüme vurduğu için uyanmasaydım, ruhum bile duymayacaktı," dedi Ninian acı bir sesle. "Panjurları kapamak için kalktığımda Lucy'i gördüm. Yolda yürüyordu, elbise sandığı taşıyordu. İtiraf etmeliyim ki, onu görmemiş

olmayı dilerdim. Ama bir kere gördükten sonra da, peşine takılmaktan başka ne gelirdi elimden?"

"Başka bir şey gelmezdi elbette," diye itiraf etti Bayan Wychwood.

"Değil mi? Durumu anlıyorsunuz," dedi Ninian. "Tabii gidip giyinmek, evden sessizce sıvışıp ahıra inmek zorunda kaldım. Arabama at koşup, Sowerby'i - seyislerimizden biridir, gürültüleri duyunca, don-gömlek aşağı inip, atla arabayı çalan hırsız yakalamaya gelmiş! - münasip bir yalanla savana kadar, Lucy Amesbury yolunu yarılarmıştı bile. O yöne gideceğini tahmin etmiştim, çünkü Cheltenham'a dönmeye çalıştığını sanıyordum. Amesbury'den Marlborough'a kalkan bir araba vardır, Cheltenham da Marlborough'ya giden posta dağıtım yolu üstündedir. Bu fikrin pek kuşbeyinlice olduğunu düşünüyordum, ama kıymetli Bath düzeninin yanında hiç kalıyor! Kaç kere dedim bırak şu kaz kafalılığı diye, fakat başarılı olamadım. Apursa da köpürse de Bath'a gideceğini anlayınca, elimden gelen tek şeyin onu buraya getirmek olduğunu anladım."

Sözünü, kendini korumak istercesine bitirmişti. O kadar mahcup görünüyordu ki, Bayan Wychwood, çok daha baskın bir şahsiyeti olan Lucy'nin, onu istemese de yardım etmeye ikna ettiğini açıkça fark etmişti. Ama gence, elbette doğru olanı yaptığı söyledi ve babasına bu evlilik hakkındaki fikirlerini samimiyetle anlatmasını salık verdi. "İnanınız ki," dedi, "Lucilla kendi hislerini belli ettiğine göre, söyleyeceklerinize pek az şaşıracaktır. Hatta, böyle bir gelin almaktan kurtulacağı için rahatlayacağını sanıyorum!" Yazdığı mektubu mühürleyip, masasından kalktı. Mektubu Ninian'a verirken "Buyurun," dedi. "Bu, Bayan Amber'm içini rahatlatacak, hatta, - bana had safhada mantıksız bir kadın gibi gelmesine rağmen - yapılacak en mantıklı işin Lucilla yatışana kadar gözetimim altında kalmasına izin vermek olduğuna ikna

edecektir. Gelin, oturma odasına dönelim. Limbury çaylarımızı getirmek üzeredir."

Konuğunun önünde odadan çıktı. Tam oturma odasına girmek üzereydi ki, evin kapısı vuruldu. Konuk beklenmediği için, Annis birilerinin mesaj yollamış olduğunu düşünerek oturma odasına girdi. Ama birkaç dakika sonra Limbury eşikte belirdi ve "Lord Beckenham hazretleri ve Bay Harry Beckenham teşekkür ederim, hanımefendi," dedi.

III

Bayan Wychwood, rahatsızlığını belli eden bir kelimeyi zar zor yuttu. Odaya giren ilk misafir, bu sesi duyduysa bile, belli etmedi. Bu misafir, 30 yaşını biraz geçmiş, tıknaz vücutlu, kaba hatlı ve tavrından kendine epey önem verdiği belli olan bir adamdı. Durumuna yaraşır şekilde giyinmişti, ama modayı takip etmediği anlaşılıyordu. Kravatı düzgün bağlanmıştı ama dikkat çekici değildi, gömleğinin yakalığı da çenesine ancak değiyordu. Ev sahibesine eğilerek selam verdikten sonra, hoş karşılandığından emin bir tavırla yaklaştı ve abartılı bir nezaketle "Bu sabah Bath'da güneşin parladığını gördüğümde, sizin dönüşünüzü muştuladığımı tahmin etmiştim, hanımefendi," dedi. "Ben de tahminimin doğruluğunu görmeyi iş edindim. Sevgili Bayan Annis, siz olmadan bu şehir çöl gibi bomboş!"

Bayan Wychwood'un uzattığı eh dudaklarına götürdü, ama ev sahibi elini hemen çekti ve ikinci misafirine dönüp gülümseyerek "Siz de nereden çıktınız, Harry? Somerset'i kelepir fiyata satacakları haberini mi aldınız?" dedi.

Harry de gülümseyerek "Ayıp size, güzel niiktedan!" diye karşılık verdi. "Ta Londralardan sırf size saygılarımı sunmaya gelmiştim...!"

Annis güldü. "Palavracı! Beni boş iltifatlarınızla kandıramazsınız. Siz daha kısa pantolon giyerken, ben yirmilik dişlerimi çıkarıyordum! Bayan Farlow'u her ikiniz de tanıyorsunuz. Ancak sizleri Bayan Carleton'a tanıtmak isterim, sizin de onu tanıdığınızı sanmıyorum."

Lord Beckenham, kardeşine azarlayan bakışlarla bakarak

"Şakalarında çok ileri gidiyorsun, Harry. Bayan Wychwood ile bu şekilde konuşamazsın," dedi.

Görgüsüz kardeş bu zılgıtı umursamadı. Dikkati tamamiyle Lucilla'ya yönelmişti. Hayranlığını saklamaya çalışmadan inceliyordu. Harry Beckenham çok zarif, hoşsohbet, şık giyinen bir gençti. Kahverengi, parlak saçları, ayrılıp geriye taranmıştı. Gömlek yakalığının uçları yanaklarına kadar çıkıyordu. Kravatı harikulade, neredeyse ürkütücü bir biçimde bağlanmıştı. Yelek seçimi pek zevkliydi. Pantolonu modaya uygun bir sarı tonuydu. İnce bacaklarına geçirdiği Hessian çizmeleri, bakını sersemletecek kadar parlaktı. Ağabeyinin tam zıddı gibi görünüyordu ki, öyleydi de. Şahsiyeti de kılığı kadar havai idi. Derslerinden çok, kendisine kalan mirası eğlencelerle, ufak yelkenlilerle, şans oyunları ve stisle-püsle har vurup harman savurmakla ilgiliydi. Bond caddesinde salma salma gezdiğini görenlerin aklından bile geçmeyecek olsa da, çok başarılı bir biniciydi. En iyi cinsten av atları vardı. Oxford'a girdiğinden beri Hecythrop av alanlarının gediklisiydi. Gözü kara bir binici olmasına karşın Cotswold bölgesinin taş duvarlarına takılıp yaralanmamış, genellikle bu duvarların ardında bulunan taş ocağı çukurlarına düşmemişti.

Lord Beckenham kardeşinin biniciliğine gizli gizli hayranlık duymakla, savurganlığına kızmak arasında kalıyordu. Ona pek çok nutuk çekmiş, ama maddi sorunlarından da daima kurtarmış, Beckenham Court'un kapısını hep açık tutmuştu. İki erkek, üç kız kardeşine büyük şefkat beslediğini, ama sıcakkanlı bir adam olmadığı için onlara gösterdiği ilginin kısmen görev aşkından, kısmen babalık içgüdüsünden kaynaklandığını hep söyler, bu sözlerine içtenlikle inanırdı. Genç yaşında babasının unvanım devralmıştı. Hastalıklı annesinin tek dayanağı, iki kız kardeşi ve en küçük erkek kardeşinin vasisi olmuştu. Ablası meteliksiz bir memurla evli, iki küçük çocuk annesiydi. Aile daha da büyüye-

cek gibi görünüyordu. Kardeşleri Mary ve Caroline'e de hayırlı kismetler bulmayı derhal üstlendi. Bu esnada Kaptan Henry Beckenham, deniz asteğmenliğinden gemi subaylığına terfi etmişti. Şansının da yardımıyla büyük bir parayla ödüllendirilmiş, kendisine kalan yüklüce miras sayesinde mali yardım için ağabeyine başvurma mecburiyetinden kurtulmuştu. Beckenham Court'u nadiren ziyaret ediyor, karada olduğu dönemi, Lord hazretlerinin en hakir gördüğü eğlencelerle geçirmeyi yeğliyordu. Varlıklı beylerle evlenmeleri ayarlanmış olan Mary ve Caroline de ziyarete sık gelmiyordu. Böylece, Lord Beckenham'ın (Kaptan Beckenham'm alaylı deyişiyile) dizinin dibinde oturmaya devam edenler, sadece ailesinin en yaşlı ve en genç azalarıydı. Lordun, diğerlerinin bağımsızlık kazandığına pişman olduğunu söylemek haksızlık olurdu. Ama, etrafında dört dönmelerini sağlayan bağların gevşediğine üzülüyor, kendi kıymetinden son derece emin olduğu için de, onları Court'dan uzaklaştıranın hatalarına çıkışma ve gereksiz öğütler verme huyları olduğundan bir an olsun şüphelenmiyordu.

Büyük servetinin verdiği üstünlükleri keyifle kullanıyordu. Bath ile Wells arasında kalan muazzam bir mülkü vardı. Bath'ı sık sık ziyaret eder, Harry'nin saygısızca "Bath kocakarıları" dediği yaşlı sakinler arasında çok sevilirdi. Yıllar yılı, civardaki en teşekküllü koca adayı olarak görülmüş, sayısız hanımın ilgisine mazhar olmuştu. Ancak Bayan Annis Wychwood'un Bath cemiyetine katılmasına kadar, hiçbir hanıma en küçük bir teklifte bulunma eğilimi bile gösterdiği görülmemişti. Annis'e ilk, bir arkadaş ziyareti esnasında rastlamış, bir dost meclisinde tanıştırdıklarında da eşi olmaya layık olan tek kadının o olduğuna kanaat getirmişti. Bundan sonra, Annis'in savunma hattına aralıksız taarruz etmeye başlamıştı. Annis'in bu kadar kazançlı bir teklifi reddetmesinin aptallık olduğunu düşünen hanımlar vardı (mesela

Leydi Wyehwood), ama Lord Beckenham kadar iç sıkıcı, onun canlılığı nispetinde durgun bir adamın Annis Wychwood'a gönül vermesinin hakikaten gülünç bir şaka olduğunu düşünenlerin sayısı, bunlardan kat kat fazlaydı.

Annis Lord'a, olmayacak bir birliktelik peşinde koştuğunu, adab-ı muaşeret kaideleri çerçevesinde elinden geldiğince anlatmaya çalışmıştı. Ama, kısmen erkeğin iyi yönlerini kabullendiği için ona gereğince sert davranmadığından, kısmen de Lord, kendisi tarafından onaylanma mertebesine erişen bir kadının, evlilik teklifini samimiyetle reddedebileceğine imkan veremediğinden, başarılı olamamıştı. Kadınlar nazlı olurdu, Bayan Wychwood da sayısız hayranıyla aşıkdaşlık etmekten hoşlanıyor olmalıydı. Annis'e bulabildiği tek kusur buydu. Pek ciddi bir kusurdu bu, arada sırada Annis'in kendi etkisi sayesinde daha ciddi olup olmayacağını, hep böyle uçarı kalıp kalmayacağını merak ederdi. Ama bu düşüncelerden sonra onu tekrar görmek ister, güzelliğinin efsununa kapılır ve bu mükemmel parçayı sanatsal hazineler koleksiyonuna eklemekte daha da kararlı hale gelirdi.

Hayattaki tek savurganlığı tablo, heykel ve vazo almaktı. İnanılmayacak kadar zengin olduğu için, bunu keyfince yapabiliyordu. Göz koyduğu bir nesne satışa çıktığı zaman, yeri ve zamanını haber vermekle görevlendirdiği adamlar tutmuştu. Bazen anakaraya acele yolculuklara çıkar, dolup dolup taşan büfelerine eklenecek yeni bir Çin kasesi veya tıklım tıklım duvarlarına asacağı, Rönesans ustalarına ait yeni bir tabloyla dönerdi. Bayan Wychwood Beckenham Court'un şahsi mesken olmaktan çıkıp müzeye dönüştüğünü söylüyordu. Bir keresinde de, kardeşine, Lord'un sanat eserlerini değil, insanların onlara sahip olduğu için kendisine imrenmelerini sevdiği tespitiinde bulunmuştu.

Ziyaretinden kısa süre önce Lahey'den dönmüş, meşhur bir Cuyp tablosunu da beraberinde getirmişti. Resmin hakikiliğine

dair şüpheleri olduğunu söylüyor, Bayan Wyehwood'u resmi görmesi için Beckenham Court'a gelmeye ikna edebileceğini umuyordu. Tablonun kompozisyonunu ince ince anlatmakla kalmıyor, satın alınmasına sebep olan olayları da en iç sıkıcı ayrıntısına kadar naklediyordu. Annis onu yarım kulak dinliyordu. Üç genç misafirin oynadığı komediyle çok daha fazla ilgileniyordu. Lucilla'nın yanma oturan Bay Harry Beckenham, pek latif davranışlar sergilemekteydi. Başta biraz çekingenlik eden Lucille de, Annis'in tahminine göre, kendisine açıkça hayran olan (ve utangaç genç kızları rahatlatmakta usta!), yakışıklı bir beyle yaptığı ilk sohbetin keyfini sürüyordu. Şöminenin öbür tarafında Bay Elmore oturuyor ve Bay Beckenham'dan sessiz sessiz nefret etmekteymiş gibi görünüyordu. Bu his, kendisinden çok da büyük olmadığı halde çok daha belagatli ve şık bir adamın yanında hissettiği eziklikten kaynaklanmış olabilirdi. Ama üçlüyü gizlice izlemekte olan Bayan Wychwood, aniden, Bay Elmore'un husumetinin, çocukluk arkadaşının Bay Beckenham'm alakasına büyük bir hevesle karşılık vermekten kaynaklanabileceği şüphesine kapıldı. Bu "benim olamıyorsa başkası da sebeplenemesin" tavrı eğlendiriciydi, ama sorun çıkarması da muhtemeldi. Bayan Wychwood, Lord Beckenham'ın kibar cemiyetlerin kaideleri uyarınca çayı içtikten hemen kalkmasına çok sevindi.

Annis'in, Lucilla'nın fazlaca sıkı yetiştirildiği hakkındaki kanaati, kızcağız hayatında ilk kez yetişkinlerle geçirdiğini itiraf ettiği bu akşamdan fazlasıyla hoşlandığını fark edince pekişti. "Tabii sırf kibarlık icabı Clara Yengemin demode arkadaşlarının yanma çıkıp, sanki hâlâ talebeymişim gibi 'Nasılsınız efendim?' der demez geri gönderildiğim seferleri saymazsak."

Kendi arkadaşları yok muydu? Hayır, en azından kendi seçtiği bir arkadaşı yoktu. Yengesi onu, ailelerini tanıdığı ve tasvip ettiği iki kızla birlikte yürüyüşe çıkmaya teşvik ediyordu. Ama

ikisi de edep ve terbiye timsali, ayrıca can sıkacak kadar kafasız kızlar olduğu için, Lucilla hiç onlarla gezmiyordu. Bir seferinde bir pikniğe çağırmışlardı, ama yengesi, küçükken gittiği bir arkadaş toplantısında kızamık kapıldığı için yollanamıştı. Yengesi, tabiatı tertip edilen eğlencelerden hoşlanmazdı; eğer aniden başlayan yağmur pikniği rezil etmezse (onun tecrübesince, neredeyse hep öyle olmuştu), ıslak toprakta oturulduğu için kesin ateşlenirdi insan.

Lucilla 17 yaşına gelene kadar, eğitimini, çok başarılı bir mürebbiye üstlenmiş, yengesi sinirlerinden kaynaklanan baş ağrılarıyla yatağa düştüğü zamanlarda (Bayan Wychwood'un anladığı kadarıyla, sık sık oluyordu bu), her yere genç kızla birlikte gitmişti. Büyük paralarla tutulan çeşitli öğretmenlerden müzik, suluboya resim ve yabancı dil dersleri almıştı. Teyzesi, cemiyet kaidelerine sıkı bağlılığı uyarınca bu kadarını öğrenmesini münasip bulmuş, mürebbiyesi de ne talebesinin kalbini kazanabilmiş, ne de ona ders aldığı konularda ustalaşma arzusu aşılayabilmişti. Yok canım, tabii Lucilla'ya iyi davranmıştı. Ama, aldığı bütün o derslere rağmen, alfabe kitaplarında ve lugatlarda yazanlardan öte bir şeyi anlamıyordu.

Bu kopuk kopuk açıklanan gerçekler, Bayan Wychwood'un, Lucilla'nın çevresini şimdiye kadar müsaade edilmiş olandan daha geniş hale getirme kararını güçlendirdi. Bath eskiden olduğu gibi gözde bir tatil şehri değildi. Ama yine de toplantılar yapılıyor, konserler veriliyordu; tiyatrosu da vardı. Çoğu sakini yaşlı olsa da, aileleri genişti. Bayan Wychwood bu aileleri zihninde hızlıca taradı. O gece yatmadan önce, Lucilla'nın Bath cemiyetine takdim edileceği bir davete çağırarak uygun kişilerden oluşan bir liste hazırladı. Bu listeyi bitirince, durumun gülünçlüğünü bir kere daha idrak etti. Yatağına çekilirken kendi kendine gülüyordu. Upper Camden Place'de verdiği en sıkıcı ve en sönük davet

olacaktı bu. Çağırılan konukların çoğu gençti, geri kalanları da İni gençlerin son derece saygıdeğer insanlar olan aileleriydi. Bu kimselerin davete renk katma ihtimali çok düşüktü.

Ertesi sabah, davetiyelerini yazıp uşağına veren Bayan Wychwood, Lucilla'yı alışverişe çıkardı. Bayan Amber'a çok kibar bir mektup yazılıp, Lucilla'nın hizmetçisini ve Chartley Place'e götürdüğü kıyafetin geri kalanını yollaması rica edilmişti. Ama mektup yerine varana ve Bayan Amber bu ricayı yerine getirene (getirmeyi kabul edeceği de kesin değildi tabii) kadar bir müddet geçeceği için, Lucilla'nın sandığına tıktığı az sayıda öteberiden fazlasına ihtiyaç vardı. Lucilla Batlı dükkanlarını gezme fikrine çok sevinmiş, Milsom Caddesi'nde sergilenen son derece şık şapkaları, mantoları ve elbiseleri görünce keyfinden bayılacak hale gelmişti. Birkaç parça eşya aldı, moda levhalarını bol bol inceledi ve Bayan Wychwood'un terzisine bir gece elbisesiyle bir de yürüyüş elbisesi ısmarlamaya razı oldu. Bayan Wychwood bunları kendisine hediye etmek istese de Lucille şiddetle reddetti ve üç ayda bir aldığı harçlığı eline geçtiğinde kesesinin *düzinelerce* elbise alacak kadar dolacağını açıkladı.

Bu güzel gezintiden sonra, Bayan Wychwood genç kızı Pump Room adlı kulübe götürdü. Orada, yakından tanıdığı Bayan Stinchcombe adlı hoş hanıma rastlama şansına erişti. Bayan Stinchcombe'un iki tatlı kızı ve Cambridge'de okuyan bir oğlu vardı. Büyük kızı Lucilla'yla yaşıtı. İki kız da annelerinin yanındaydı. Bayan Wychwood hiç vakit kaybetmeden Lucilla'yı Bayan Stinchcombe'a takdim etti ve kısa süre sonra genç hanımların kafa kafaya vermiş, hararetle sohbet etmekte olduklarını memnuniyetle gördü. Hallerinden, yakın arkadaş olacakları belli oluyordu. Bayan Stinchcombe, Bayan Wychwood'un kanadı altına aldığı herhangi bir kızı onaylama eğilimindeydi. Üç arkadaş

müsamahakar bir gülümsemeyle bakarak "Bakın hele şu küçük gevezelere," dedi. "Bayan Carleton sizinle mi oturuyor?"

"Beni ziyarete geldi, birkaç hafta kalacağını umuyorum," diye yanıtladı Bayan Wychwood. "Kendisi öksüz ve yetim, Cheltenham'da yengesiyile oturur. Yengesi onu biraz sıkı yetiştiriyor. Daha takdim edilmedi, elbette. Fakat ben, genç kızların, cımbızla alınıp cemiyet hayatına atılmaması, insan içinde kendilerini nasıl idare edeceklerini öğrenmeleri gerektiği kanısındayım. Yengesini, Lucilla yuvadan uçmadan önce kanatlarını Bath'da tecrübe etmeye ikna ettiğime inanıyorum."

Bayan Stinchcombe başıyla onayladı. "Pek doğru dediniz, şekerim. Sizin de pek güzel ifade ettiğiniz gibi, genç kızlar ders-haneden *cımbızla* alınıp hemen cemiyete karıştıklarında, aşırı utangaçlıkla evlilik şanslarını teptiklerine, dillerinin tutulduğuna ya da daha fenası, açık göz görünmek için hiç hoş gitmeyecek biçimde hırçın davrandıklarına sık sık şahit oldum. Korumalığını, perşembe günü kızlarıma tertiplediğim ufak eğlenceye getirmelisiniz. Pek gayri resmi bir şey olacak!"

Bayan Wychwood daveti teşekkürlerle kabul etti. Bu esnada, kara kara, tam da katlanılmaz derecede sıkıcı bulduğu bir ortama mahkum olacağını düşünüyordu. Aklına başka bir şey daha geldi ve bu fikir onu tuhaf bir şekilde sarstı: Yavaş yavaş, güvenilir ve yaşlı bir dadıya dönüşüyordu. Aşağılayıcı bir fikirdi bu, ancak daha 30'una bile gelmediği ve hayranlarının sayısında bir azalma da olmadığı için, üstünde fazla durmadı. Ödülünü, Lucilla yıldız gibi parlayan gözlerle yanma yanaşıp, "Ah Bayan Wychwood, Corisande beni perşembe günü yapacakları eğlenceye davet etti. Gidebilir miyim? *Yalvarırım* gidemeyeceğimi söylemeyiniz!" dediğinde aldı.

"Belki, *çok* uslu durursan, izin veririm," diye yanıtladı Bayan Wychwood ciddiyetle. "Esasen, Bayan Stinchcombe'un davetini ikimiz adına kabul etmiş bulunuyorum."

Lucilla güldü, ama derhal dönüp Bayan Stinchcombe'a teşekkür etti. Bayan Stinchcombe davranışını o kadar beğendi ki, sonradan Annis'e, kızın terbiyesinin güzelliğinin, yüzünün güzelliğine denk olduğunu söyledi.

Camden Place'e çıkan yolu tırmanırken, Lucilla katılacağı eğlencenin neşesi ve sevgili, biricik Bayan Wychwood sayesinde Bayan Corisande Stinchcombe kadar sevimli, dost canlısı bir hanımla tanışmanın zevkiyle fıkır fıkırdı. Henüz eğitimini tamamlamamış olsa da, Edith Stinchcombe da inanılmayacak kadar sevimliydi. Bayan Stinchcombe'a gelince, bir kız ondan daha müsamahakar, ondan iyi anne bulabilir miydi acaba? Kızlarının anlattığına göre, anneleri daima hislerini anlar, onlara hiç darılmazdı. Clara Yengesinin arkadaşlarından ne kadar da farklıydı! Düşünün, Edith ya da erkek kardeşi eşlik ettiği sürece, Corisande'nin yanma mürebbiyeyi almadan alışverişe çıkmasına izin veriyordu! Tabii onların mürebbiyesi Bayan Frampton'm, yengesinin Lucilla'nın hayatım berbat etmesine yordakçılık eden Bayan Cheesebum'c benzer hiçbir tarafı yoktu. "Corisande, Bayan Frampton'ın dünya tatlısı bir kadın olduğunu söylüyor. O kadar şen bir insanmış ki, onunla birlikte dışarı çıkmaktan *hoşlanırlarmış*. Ha, Corisande, Stall Sokağı'nda bir dükkan bildiğini, orada el çantalarının, Milsom Caddesi'ndeki dükkanların yarı fiyata satıldığını söyledi efendim. Siz uygun görürseniz, beni oraya götürebilirmiş."

Bu açıklamalara uygun yanıtlar veren Bayan Wychwood, Lucilla'nın misafirliğinin geri kalanı boyunca, Corisande Dedi Ki ile başlayan pek çok konuşma dinlemeye mahkum olduğunu idrak etti.

Ertesi akşam Ninian oturma odasına girerek onları şaşırttı. Lucilla'ya, pılı pırtısını getirdiğini ve kahyanın sorumluluğuna teslim ettiğini söyledi. Gözleri parlıyor, kavgaya hazır görü-

nüyordu. İyi niyetinin suiistimal edildiği hissiyle cebelleştiği belliydi.

"Ah Ninian," diye ünledi Lucilla, "Ne kadar nazıksınız! Eşyalarımın bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum. Onları ayağıma kadar getirme zahmetine girmenize hiç lüzum yoktu!"

"Vardı, vardı tabii," diye haşince cevapladı genç adam.

"Sarah, kimsenin eşlik etmesine gerek kalmadan getirebilirdi."

"Getiremezdi, çünkü gelmedi! Ne belaya bulaştım! Tam bir kargaşaydı. Üstelik, ben yanınızda olduğum için ne katledileceğinizi, ne de kaçırılacağınızı akıl edebileceklerken, annemin bile telaştan ayılıp ayılıp bayılmasına hiç anlam veremedim doğrusu."

"Sarah burada değil mi yani?" dedi Lucilla.

"Ben de onu anlatıyorum. Teyzenizle atışmışlar, çünkü teyzeniz beri benzeri olmayan bir öfkeye kapılmış. Sarah'yı iyice haşlayıp, sizi ihmal ettiğini ve birtakım başka sebepleri öne sürerek, kaçmanızdan onu mesul tutmuş. Sonra eski defterler açılmış, kirli çamaşırlar ortaya dökülmüş, sonunda da Sarah sandıklarını toplayıp burnundan soluyarak çıkıp gitmiş!" Lucilla'nın, sevinçten neredeyse kendinden geçmiş bir halde odada dans ettiğini, hoşnutsuzlukla gözlemleyen Ninian, "Ben bunda sevinecek bir şey göremiyorum," diye terslendi.

"Ben görüyorum," dedi Lucilla. Adımlarını mükemmelen tamamlayıp, ellerini çırpı. "Sarah'nın gelişinden nasıl çekindiğimi bir bilseydiniz..."

Bayan Wychwood, bu esnada araya girerek, Ninian'a yemek yiyip yemediğini sordu. Ninian yolda atıştırdığını söyleyip teşekkür etti ve vakit geç olmaya başladığı, henüz Bath'da kalacak yer ayarlayamadığı için birkaç dakikadan fazla kalamayacağını söyledi. "Ki bu konuda da tavsiyenize muhtacım, efendim," dedi sır verircesine. "Durum şu ki efendim, hadiseler böylesine üst üste gelince, elim biraz sıkıştı. Meryem Ana yortusuna kadar da

değişmesi ihtimali yok. Harçlığını alır almaz, durumum yine düzelecek, ama borç yapmak da istemiyorum. Yani, hesaplıca otellerden birine ineceğim. Beni, ee... münasip bir tanesine yönlendirebilirsiniz sevinirim."

Lucilla odada dans etmeyi bıraktı ve hayretle "Neden, yoksa Bath'da mı kalacaksın?" diye sordu.

"Evet!" diye yanıtladı Ninian. "Kalacağım! Görsünler günlerini!"

Lucilla, bu üstü kapalı lafın anlamını sormadan, konuşma bir kere daha tam zamanında bölündü. Limbury, çay servisi yapmak için içeri girmişti. Tartışma durdu. Ninian iki fincan çay içip, birkaç tane de acıbadem kurabiyesi atıştırdıktan sonra, hıncı yatıştı ve hanımlara, onu çok seven ailesinin elinden çektiklerini derli toplu bir biçimde nakledebilecek hale geldi. "İnanılacak şey mi," diye sordu, "Bütün hadiseden beni mesul tuttular!"

Lucilla "Ne haksızlık!" dedi kızgınlıkla.

"Ben de böyle düşünüyorum. Yani, rica ederim bilen söylesin, kaçmaktan daha nasıl men edecektim ki sizi?"

Lucilla, savunurcasına "Edemezsiniz ki! Kimse edemezdi!" dedi.

"Ben de böyle düşünmüştüm zaten!" dedi Ninian. "Üstüne üstlük, evden kaçtığınız için suçlanacak biri varsa ben değil, kendileridir!"

"Onlara da söylediniz mi bunları?" diye sordu Lucilla hevesle.

"Hayır, *o ara* söylemedim, ama sonunda işe beni de karıştırdıklarında söyledim! Çünkü yengenizin *yatalak olmasının* suçu da, size yükleneceğine bana atılıyordu! Yengeniz ne derdi bilemiyorum, kendisini Tanrı'ya şükür görmedim. Kaçtığınızı öğrencinin sinir krizleri geçirmiş, ihtilaçlara, kasılmalara, işte ne diyorsa onlara tutulmuş, yataklara düşmüş. Doktorumuz başında durmuş, annem de burnu dibinde kuş tüyü yakarak, amonyak

ruhu koklatarak kendine getirmeye çalışmış. Babam Sarah'yı Chartley Place'den neredeyse ite kaka çıkarmış çünkü orada bulunmasının fikri bile yengenizi yeniden ihtilaçlar içine atıyonnuş. Ben 'Aman ne nanemolla kadın' dediğimde, babam - *babam* - benim de çok suçlu olduğumu söyledi. Annem, sizi hiç tanımadığımı, yedi kat yabancı birinin ellerine bırakmayı vicdanıma nasıl sığdırdığımı sordu. Kendi evladından böyle kalpsiz bir davranışı hiç beklememiş! İş sonunda Cordelia ile Lavinia'nın beni azarlamasına kadar vardı, ama ona hemen son verdim. Çok... çok öfkelen dim ve madem Lucilla'yı siz hanımefendiden korumamın görevim olduğunu düşünüyorlar, ben de Bath'a gidip orada kalırım dedim. Hem... hem korkarım artık her yeri Chartley'e tercih ederim. Yedi kat yabancı olduğunuz halde, sizin beni hoş karşılayacağınızdan emindim. Kendi evimde onu da bulamadım!"

Lucilla, Ninian'ın kolunu tutup sıkarak "*Aferin size, Ninian!*" dedi. "Bu kadar yürekli davranacağınızı hayal bile edemezdim!"

Ninian kızardı, ama "Yaptığımın marifet olduğunu sanmıyorum," dedi. "Babamla o şekilde konuşmamalıydım. Üzıldüm tabii ama, sözlerim de içtendi. O da üzülene kadar, o eve dönersem ne olayım. Bir hendekte açlıktan ölürüm daha iyi!"

Resitali ağzı bir karış açık dinlemekte olan Bayan Farlow, "Aman, sakın böyle şeyler yapmayın," dedi. "Sonra insanlar sizi kurtarması gerekirdi diye Bayan Wychwood'un dedikodusunu ederler de, rezil olur! Tabii bence Bath'da kimsenin bir hendekte açlıktan ölmesine izin verilmemeli - en azından, ben öleni duymadım. Sokakları temiz ve tertipli tutmaya çok dikkat ediyorlar burada. Durumu olmayan kimselere de, yörenin hayır kurumu bakıyor. Kusursuz bir kurum olduğunu düşünsem de, kıymetli ebeveynlerinizin, size ne kadar kızarlarsa kızsınlar bu kurum tarafından bakılacak hale gelmenizi isteyeceğini sanmıyorum!"

Lucilla bunun üstüne kıkırdadı, ama Bayan Wychwood ciddiyetini muhafaza ederek "Pek doğru," dedi. "Bu seçeneği ancak babanız sizi tamamiyle reddederse kullanacağınız bir silah olarak saklayın, Ninian. O zamana kadar Pelikan'da kalmanızı öneririm. Walcot Sokağı'ndadır. Fiyatlarının makul olduğunu söylemişlerdi. Şık bir otel değildir pek, ancak rahat olduğunu sanıyorum. Yemekleri de biraz sade olmakla birlikte iyidir. Mamafih size biraz fazlaca sade gelirlerse, istediğiniz zaman burada yiyebilirsiniz!" Gözünde gizliden yanıp sönen bir pırıltıyla "Otelin yemeklerini hiç yemedim ama, Dr. Johnson'm kaldığı odayı görmeye gitmiştim," dedi.

"Ya?" dedi Ninian, hiç anlamadığı belliydi. "Evet... tabii ya! Dr. Johnson. Ta kendisi! Merhum... merhumla arkadaş mıydınız efendim? Yoksa akrabanız mıydı?"

Lucilla kahkahalara boğuldu. "Şapşal! Dr. Johnson sözlük yazarıydı, uzun yıllar önce öldü. Değil mi, efendim?"

"Ha, *yazı* odası!" dedi Ninian, aşağı görür bir tavırla. "Şimdi düşündüm de, adını elbet duymuştum. Ama pek kitap kurdu olduğum söylenemez, hanımefendi!"

"Ama sevgili Bay Elmore, okulda mutlaka yazdığı sözlüğü kullanmışsınızdır?" dedi Bayan Farlow.

"Ha, demek oymuş," diye kafa salladı Ninian. "İsmi bir kitabın önünde ya da arkasında gördüğümünden eminim. Bu yüzden tanıdığımı düşünmüşüm!"

"Ona da tanımak denirse," diye mırıldandı Bayan Wychwood. "Olsun, Ninian. Herkes okumaya düşkün olacak diye bir kade yok, değil mi ya?"

"İlim-irfana çok düşkün olduğumu söylersem yalan olur," dedi Ninian, gereksiz bir şekilde açılarak. Sonra, bu açıklamasını biraz daha genişletip, kocaman bir gülümsemeyle "Merak etmeyin hanımefendiciğim, sizin kitap kurdu olduğunuz da hiç belli olmuyor!" diye ekledi.

Bu saygı selinden şaşalamış olan Bayan Wychwood, titreyen bir sesle "Nezaketinize teşekkür ederim, Ninian," diye söylendi.

"Çok doğru," diye destek verdi Lucilla. "Bayan Wychwood'a bakınca hiç akla gelmez ama, gerçekten de çok okuyor. Hatta yatak odasında bile kitap bulunduruyor!"

Bayan Wychwood, çok trajik bir şey söylemişçesine "Bana nasıl böyle ihanet edersiniz, Lucilla!" diye çıkıştı.

"Sadece Ninian'a söyledim," dedi Lucilla, korkuyla ona bakarak. "Elbette başka kimseye söz etmek aklımdan bile geçmez. Ninian da hiç kimseye bahsetmeyecek, değil mi Ninian?"

"Asla etmem!" dedi Ninian hemen.

Bayan Wychwood, hüznle başını salladı. "Keşke nazarınızda böyle alçalmamış olsaydım!"

Onu teselli etmek için öylesine çırpındılar ki, zorla bastırdığı kahkaha sonunda ağzından kaçtı ve "Ah sizi maskaralar!" dedi. "Öyle şaşkın şaşkın bakmayın, yoksa gülmekten boğulacağım. Nedenini anlamadığınızın farkındayım, açıklarsam da kafamdan birkaç tahtanın eksik olduğuna inanacaksınız. Söyleyin Ninian, mektubumu Bayan Amber'a verdiniz mi?"

"Hayır, beni kabul edemeyecek kadar rahatsızdı. Fakat anne-me verdim, o ilette. Bir an duraladı, sonra, hor gören bir tebesümle "Bayan... Bayan Amber iyi değilmiş, size cevap veremeycekmiş. Ancak, anneme iletmesi için bir mesaj vermiş," dedi.

Bayan Wychwood'un kaşları hafifçe kalktı. "Bana mı iletilecekmiş?" diye sordu.

"Şey, tam olarak değil," diye yanıtladı Ninian. Sırıttı, kıkırdarak, "Esasen, anneme, Lucilla'yı defterden sildiğini söylemiş!" dedi.

"Bana sinirlendiği her seferinde söyler bunu," dedi Lucilla tiksintiyle. "Hiçbir seferinde ciddi değildir. İnanınız, beni kolumdan tutup getirmeye gelecek, eğlencem de böylece son bulacaktır!"

"Yok, öyle bir şey yapacağını sanmam," dedi Ninian, teselli etmek için. "Pek fena bir haldeymiş. Dahası da var: Annem hizmetçilerden birine eşyalarınızı toplatıp, size yollatsın mı diye sormuş. O da, sizin için yaptığı onca şeyden sonra bir yabancıyı yeğlediğinize göre, belli ki doğru bir iş yaptığınıza ve geri dönmek istemeyeceğinize güvendiğinizi söylemiş. Çünkü sizi bir daha asla görmek istemiyormuş!"

Lucilla söylenenleri ölçüp biçti. İtiraz edercesine başını sallayıp, içini çekerek, "Her ne kadar inandırıcı bulmasam da, en azından yengem Bath'a hemen gelmeyecek zannederim," dedi. "O histeri krizlerini atlatması *günler* alıyor."

"Evet," diye onayladı Ninian. "Ama size, yatağa yatmadan önce ilk yaptığı şeyden bahsetmedim: Bay Carleton'a mektup yolladı. Ona bir bahse varım ki umurunda bile olmayacak, ama yine de uyarayım diye düşündüm."

"Aman, tam da yengemin yapacağı iş!" diye bağırdı Lucilla. Öfkeden yanakları al al olmuştu. "Bayan Wychwood'a mektup yazmaya gelince hasta, amcama mektup yazmaya gelince değil! Ah, ah başıma gelenler! Buraya gelip beni geri gitmeye zorlarsa, artık bu kadarına katlanamam!"

"Hemen kendini harap etme," diye öğütledi Bayan Wychwood. "Buraya öyle bir niyetle gelirse, karşısında beni bulacaktır. Benimle uğraşmaktan hiç hoşlanmayacağına da kalıbımı basarım!"

IV

Ertesi sabah, Bayan Wyehwood seyisini, en sevdiği kısırağını getirmesi için Twynham Park'a yolladı. Seyis, beraberinde, kız kardeşinin Sir Geoffrey'e yanında genç bir arkadaşının kalmakta olduğunu, kendisini çevredeki ilginç yerlere düzenlenecek binicilik gezileriyle eğlendirmek istediğini açıkladığı bir mektup götürmüştü.

Annis, evini ilk açtığında, yanında iki tane binek atı getirmişti. Bath'da da Twynham'da olduğu gibi her gün ata binildiğini farz ediyordu. Bu yanlış kanısı, kısa sürede düzeldi. Twynham'da, at binmek hayatının gündelik bir parçasıydı. Köye atla iner, babasının kiracıları hastalandığında ziyaretlerine, civarda oturan arkadaşlarının evlerine atla giderdi. Ama şehirlerde, özellikle de dik, Arnavut kaldırımı döşeli sokakları olan Bath gibi şehirlerde, hem hayatın çok farklı, hem de atların geliş-gidişinin neredeyse imkansız olduğunu hemen anlamıştı. Bath'da ya yürünür, ya tahtırevana binilirdi. İnsan canı isteyince ahırına inip, seyisine atını eyerlemesini söyleyemiyordu. Atın evin önüne getirilmesi için belli bir müddet geçmesi şarttı; gidilen yere seyisi beraberinde götürmek daha da elzemdi. Bayan Wychwood bu duruma katlanamıyor, şehir hayatının en büyük götürüilerinden biri olduğunu açıkça dile getirmekten çekinmiyordu. Tabii kendine (ama sadecce kendine) bunun, bekar, evde kalmış bir kız olmanın mahzurlarından biri olduğunu da itiraf ediyordu. Ama Bath'da kendi çatısı altında, bir baba figürünün yasaklamaları olmadan yaşamak, ata binememekten çok daha baskın çıktığı için boşu boşuna üzülüp süzülmedi. Birkaç hafta içerisinde kısırağını Twynham

Park'a geri yolladı. Doğrusu Sir Geoffrey orada hayvana çok iyi bakıyor, Annis geldiğinde binsin diye tımarlı, idmanlı tutuyordu. Bath'da, arabaya koştığı atlar ve artık dost olarak kabul ettiği için satamadığı yaşlı, yumuşak başlı, al beygir kalmıştı.

Seale döndüğünde, yanında sadece kısrağ değil, Sir George da vardı. Laftan anlamaz kardeşinin bu sefer de servet avcısı olduğu ortaya çıkacak bir genç hanımla arkadaşlık etmeyi kafasına koyduğu şüphesiyle dolup taşıyordu. Maalesef, Camden Place'e vardığında evde sadece Bayan Farlov'u buldu ve Lucilla ile Annis'in tanışmasını sağlayan hadiseyi bu hanımın ağzından dinleyince, şüphelerinin doğruluğuna ikna oldu.

Bir saat sonra, kız kardeşine "Kafanın içi otlarla dolu!" diye çıkışlıyordu. "Bu kadar safsız olacağına dünyada inanmazdım. Bu genç kadın hakkında ne biliyorsun ki? Aman be Annis..."

Annis "Bir hiç uğruna ne kadar çok telaş ediyorsun!" diye sözünü kesti. "Sanıyorum Maria ile konuşmuşsun. Maria, zavallı Lucilla'yı o kadar kıskanıyor ki, hasedinden çatlayacak! Lucilla Carleton'lardan. Hem yetim hem öksüz. Annesi öldüğünden beri yengesiyi yaşıyor. Yengesi Bayan Amber'ın sağlığı elverişli olmadığı için, birkaç haftalığına misafirim olacak. Böylece, cemiyete takdimine hazırlanacak. Buraya Ninian Elmore eşliğinde geldi ve..."

"Elmore mu? Elmore da kim oluyor? Hiç duymadım!" dedi Sir Geoffrey.

"Duymamış olman kuvvetle muhtemeldir. Daha çocuk sayılır, Oxford'dan mezun olalı çok olmamış zannederim. Lord Iverley'nin oğlu ve varisi. Eminim babasının adını da duymamışsındır, zira dünyadan elini eteğini çekmiş, Chartley Place denen bir yerde oturuyor. Hampshire eşrafından bir aile. Adlarını hiç duymamış olsan da, seni temin ederim, namuslu insanlar."

"Ya!" dedi Sir Geoffrey, gözü yılmış gibiydi. Öğrendiklerini

yeniden gözden geçirip, tekrar aldı sözü: "Pek iyi, pek güzel de, bu kızın *gerçekten* Carleton'lardan olduğunu nereden biliyorsun? Hoş, Carleton'lardan olmasını da beğeniyor değilim ya! O aileden tek tanıdığım Oliver Carleton'dır..."

"Lucilla'nın amcası oluyor," diye araya girdi Bayan Wychwood.

"O zaman sana şu kadarını söyleyeyim," dedi Sir Geoffrey. "Çok sevimsiz adamdır! Terbiyesizdir, hoşlanmadığı kimsele-re kabalık etmekten çekinmez. Soyu-sopu ve serveti yüzünden, kendisine denk adamları hor görme hakkı olduğunu sanır. Kısacası, kız kardeşime takdim etmeyi aklımın ucundan bile geçirmeyeceğini, biçimsiz bir heriftir!"

"Yani hovardanın biridir," dedi Bayan Wychwood.

"Annis!" diye bağırdı ağabeyi.

"Of, Tanrı aşkına yapma, Geoffrey," dedi genç kadın bıkkınlıkla. "Kaç yaşında kadınım. Bana tanıtılacak bir insan olmadığına göre, çapkın olduğunu ima ediyordun."

Ağabeyi, ona dik dik baktı. "Ne edepsiz fikirler geçiyor aklından!" dedi huysuzca. "Senin böyle hanımefendiliğe yaraşmayan, kaba sözler söylediğini görse anneciğimiz ne derdi, düşününce bile titriyorum doğrusu!"

"Düşünme o zaman," diye öğütledi Annis. "Babamın ne diyeceğini düşün. Gerçi o zaman da titrersin. Sen nasıl böyle pımpirikli oldun, Geoffrey? Bay Carleton'a gelince, senin ve Lucilla'nın sayesinde, o adamla tanışmayı şiddetle arzular oldum. Lucilla da, elbette var olduğunu bilmediği bir tanesi dışında, senin anlattığım tüm kusurlara sahip olduğunu söylemişti. Canavar gibi bir şey olmalı!"

"En büyük günahın laubalilik olmuştur zaten," dedi ağabeyi ciddiyetle. "Kadınlara hiç yaraşmaz doğrusu! Bu yüzden bir sürü edilmeyecek saçma laf ediyorsun. Canavarla tanışmayı şiddetle arzuluyormuş!"

"Ama hiç canavar görmedim," diye açıkladı Annis. "Aman, neyse! Eminim beni kandırıyorsunuzdur, bütün diğer erkekler gibi bir adamdır o da."

"Seninle Bay Carleton hakkında konuşmayı reddediyorum. Onunla tanışacağını hiç sanmam, ama kötü talih eseri karşına çıkarsa, seni kendisiyle muhatap olmaman gerektiği konusunda ikaz etmezsem, ağabeylik görevimi yapmamış olurum. Kötü tavırlı bir adam olarak çıkmıştır adı. *Kandırmaya* gelince, hakikaten de kandırılıyor olabilirsin. Bu kızın inandığın kadar masum olduğuna inanmadığımı saklamaya çalışmayacağım! Maria Farlow'dan, yasanın tayin ettiği vasisinden, yanında genç bir adamla kaçtığını öğrendim. Bu masum bir kızın yapacağı iş değil. Hatta, duyduğum en tiksinti verici şey! Kendini sana sevdirmek için bilerek tertiplediye hiç şaşırmam!"

"Biliyor musun, Geoffrey, böyle manasız manasız konuştuğunu duyan olsa, bir kaşık akim olmadığından kuşkulandır! Maria'nın dediklerine Kulak asacak kadar kafasız mısın? O baştan beri Lucilla'nın evde kendi yerini kapma düzenleri kurduğundan kuşkuluyor. Ama için rahat olsun, çünkü Lucilla çok büyük bir mirasın varisi! Hatta benden daha varlıklı olduğunu bile söyleyebilirim! Rüştünü ispat edene dek servetini idare edemeyecek, ama anladığım kadarıyla iyi bir geliri var. Vasisi olan Bay Carleton bu parayı Bayan Amber'a ödüyor. Yüklüce bir para olduğu belli, çünkü Bayan Amber bu paradan Lucilla'nın 'fındık fıstık parası' dediği kadar bir harçlık verse de, daha az varlıklı kız bu kadarına da şükrederdi eminim. Zira harçlığıyla, bütün giyim kuşam masraflarını karşılayabiliyor. Tabii giydiği her şeyin parasını Bayan Amber ödüyor. Sersem bir kadına benzemesine karşın, pek zevkli olduğunu itiraf etmeliyim. Lucilla'nın üstünebaşına harcadığı paranın hesabını tuttuğunu da sanmıyorum. Bayan Carleton ne poplin giyiyor, ne de ucuz boyalarla boyanmış

muslin!" Aniden güldü. "Jurby valizlerini açıp yerleştirdiğinde, Lucilla gözünde aniden kıymet kazandı! Bana, küçük hanımın her şeyinin en iyi cins olduğunu söylerken, sesinde resmen saygı vardı! Ninian'la kaçmasına gelince: Durum görüldüğü gibi değil. Lucilla Chartley Place'den kaçmış, Ninian da gayet sorumlu bir şekilde, ona eşlik etmeyi üstlenmiş. Budala teyzesi, tutup onu oraya misafirliğe götürmüş. Misafirliği esnasında, Ninian'a, Lucilla'ya evlenme teklif etmesi için, Lucilla'ya da bu teklifi kabul etmesi için baskı yapmışlar. Anladığım kadarıyla, çok yakın arkadaş olan babalan, yıllar önceden evlenmelerini kararlaştırmış. Ninian, evlenmelerinde bu kadar ısrar edilmesinin sebebinin bundan ibaret olduğunu sanıyor, ama bence Lucilla'nın servetinin de mühim bir rolü var. Babasından kalan mülk, Chartley Place'e, Elmore'ların ağzını sulandıracak kadar yakın. Bunun çok anlaşılır bir şey olduğunu söyleyeceksin eminim. Ama, bu devirde, ta bebeklerinden beri kardeş gibi yetişmiş iki çocuğu - evet, ikisi de daha çocuk denecek yaşta - evliliğe zorlamaktan daha ahmakça bir şey düşünemiyorum doğrusu!"

Ağabeyi Annis'i, şaşkınlık içinde, sessiz sessiz dinliyordu. Lafı bitince, hemen cevap vermedi. Ama, bir-iki saniye sonra, tumturaklı sözlerle, yeni nesle tanınan bu geniş özgürlüğü tasvip etmediğini açıkladı. Bu fikri daha da geliştirerek, "En doğru hükümleri ailelerin verebileceğini düşünüyorum," dedi. "Muhakkak, her şeyi, çocuklarından daha iyi bilirler."

Bayan Wychwood, ağabeyinin nutkunu kısa keserek "Pöh!" dedi. "Sen Annabel'le görücü usulüyle mi evlendin?" Bozulduğunu görünce, güzelim gülümsemesiyle ekledi: "Yapma ama şimdi, Geoffrey. Annabel'e aşık oldun ve daha babam görmeden ona evlenme teklif ettin sen de."

Geoffrey morardı. Kız kardeşinin gözlerinin içine bakıp dickenmeye çalıştı. Ama sonra, bakışlarını kaçırıp, mahcup mahcup

gölümsedi: "Şey, evet! Ama," dedi tekrar üste çıkarak, "Babamın seçimimi tasdik edeceğini biliyordum, etti de!"

Annis, tatlı bir sesle "Elbette etti," diye onayladı. "Ama tasdik etmese şüphesiz Annabel'e yaptığın tekliften vazgeçer, babamın hoşuna gidecek başka bir hanım seçerdin, değil mi?"

"Ne münasebet!" dedi Geoffrey öfkeyle. Annis'in için için güldüğünü görünce, bir an boşu boşuna öfkelenildi, sonra teslim oldu. Kendi sözlerini kendi çürütmüş bir adam tavrıyla "Tanrı cezanı versin, Annis!" dedi. "Benim vaziyetim bambaşkaydı!"

Annis, ağabeyinin elini okşayarak "Elbette başkaydı," dedi. "Aklı başında olan kimse, Annabel'le evlenmenize en ufak kusur bulamazdı."

Sevgiyle kardeşinin elini tutan Sir Geoffrey, hislerini belli etmekten çekinen insanlara has o utançla "Annabel... bir tane, değil mi, Annis?"

Annis başıyla onayladı, ağabeyinin alnından hafifçe öpüp "Elbette öyle," dedi. "Neyse. Birazdan Lucilla'yı kendi gözle- rinle göreceksin. Maria bu akşam onunla ve Ninian'la birlikte tiyatroya gidecek. Biz de baş başa rahatça sohbet ederiz."

Ağabeyi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne? Delikanlı da mı burada?"

"Evet. Pelikan Otel'de kalıyor, ama akşam yemeğine bize gelecek."

"Hiç anlamıyorum!" diye yakındı Geoffrey.

"Evet, gayet saçma bir durum," dedi Annis muzurca. "En gülünç tarafı da şu: Kimse nişanlanmaları hususunda baskı yapmadığı için, mükemmel anlaşıyorlar. Bazı ufak takışmalar hariç tabii. Çocukça şeyler."

Sonra, yürüyüş giysilerini çıkarıp, uygun bir elbise giymeye gitti. Dönerken yanında Lucilla'yı da getirdi. Lucilla çok genç, çok güzel görünüyordu. Reverans yapıp, o utangaç ama büyü-

lcyici gülümsemesiyle hal hatır sorduğunda, Sir Geoffrey'nin hoşnutsuzluğu bir parça yatıştı. Ninian gelip kendini takdim ettiğinde ise Lucilla'yı tamamen kabullenmiş, onunla her zamanki babaca tavrıyla konuşuyordu. Annis hiç şaşırmamıştı. Ağabeyi formaliteye pek düşkün olduğu için, tavırlarından iyi eğitildiği, iyi ailelerden geldiği belli olan kızları kayırmaya mcylederdi. Başta Ninian'a soğuk davrandı. Ama Ninian da son derece terbiyeli olduğu için, sofradan kalktıklarında, gencin yeni yeni kapılmaya başladığı süs düşkünlüğünü gösteren aşırı yüksek gömlek yakası ve "şelale" tarzında bağlanmaya çalışılmış kravatı gibi emareleri bile affetmiş, oğlanın zararsız olduğuna kanaat getirmişti. Şüphesiz, büyüdükçe, devrin "şıkTarını taklit etme hevesinden vazgeçecekti. Büyüklerine gösterdiği saygı da, çok sıkı yetiştirildiğini belli ediyordu. Sir Geoffrey, hem onun, hem de Lucilla'nın, Annis'i hem sevdiklerini, hem de saygıda kusur etmediklerini fark ederek onayladı. Ama tiyatroya gidecekler evden çıktığında, Annis ağabeyinin kaş çattığını gördü. Biraz bekledikten sonra "Ee, Geoffrey," dedi "Beklediğin gibi düşkün ahlaklı bir kız değilmiş, değil mi?"

Ağabeyi hemen cevaplamadı. Konuşurken de, ona çatık kaşlarının altından sert sert bakarak "Ah Annis, keşke bu belaya bulaşmasaydın!" dedi.

"Ne belası, ne bulaşması?" dedi Annis şaşkınlıkla.

"Ah be kızım, kafanda akıl mı yok senin? Arkadaşlık ettiğin bu çocuk, sokaklarda sürünürken elinden tutup kurtardığın bir öksüz değil. Kibar bir aileye mensup. Anladığım ve kendi anlattığı kadarıyla, hayli büyük bir servetin varisi. Yengesi ahmak da olsa gözünün içine bakmış, büyük ihtimamla yetiştirmiş, hiçbir şeyi esirgememiş, her lüksü sağlamış! Yani, ne açıdan bakarsan bak, kızı kaçırmış sayılırsın. Bu hususta ne düşünüyorsun acaba?"

"Ah, yapma Geoffrey. Elbette kaçırmadım kızı!"

"Charletonları buna ikna edebilirsen et!" dedi Geoffrey uğursuz uğursuz. "Kızcağızı yolda kalmış halde bulduğunda arabana almana hiçbir şey diyemezler, ama işin doğrusunu öğrendiğinde onu yengesine geri yollamadığın için seni kabahatli bulabilirler, ki ben buluyorum zaten! Kötü muamele gördüğüne işaret eden en ufak emare yokmuş!"

Annis sarsılmıştı, ama yine de kendini savunmaya çalıştı. "Yoktu ama, Bayan Amber'ın ona ne kadar baskı yaptığını öğrendiğimde, kendini tuzağa tutulmuş gibi hissettiğini anladım ve ona derinden acıdım! Sadece Bayan Amber'la kalsa iyi, Iverley Ter de uğraşıyormuş kızcağızla. Tabii sen bunu anlayamazsın. Ninian, babasına Lucilla'yla evlenmek istemediğini anlatacak kadar kararlı olabilse, durum değişirdi. Ama Iverley ailesinin hiçbir ferdi karşısına dikilemiyor, zira öfkelenirse kalp sektesi geçireceğinden, ölebilceğinden korkuyorlar. Ne alçakça zorbalık! Ama sanırım Ninian gerçeği kavramaya başladı. Çünkü, Lucilla'yı bana emanet edip Chartley Place'e döndüğünde feci bir hengameyle karşılaşmış. Anlaşılan, onu pek seven ailesinin bir tek ferdi bile, ne Lucilla'nın kaçışını Lord Iverley'den gizlemeye teşebbüs etmiş, ne de Ninian yanında olduğu için kızın başına bir şey gelmeyeceğine işaret etmiş. Anladığım kadarıyla benzeri görülmedik bir öfkeye kapılmış, ama yataklara düşmek bir yana, Ninian'ı iyice azarlamış ve kılma bile zarar gelmemiş. Ninian da çileden çıkmış, eşyalarını toplayıp, Lucilla'yı 'yedi kat yabancı' bir kadının dek ve düzenlerinden korumak için Bath'a dönmüş. Onu kınadığımı söyleyemeyeceğim! Zavallı çocuk! Lucilla zaten iyice başını ağrıtmış. Eve dönüp bir de suçlamalar ve azarlamalarla karşılaşınca dayanamamış tabii. Kızı beraberce Chartley'e dönmeye ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmış, ama kaba kuvvetle alıp götürmekten başka çare yokmuş.

Onu yapabileceğini de sanmıyorum. Lucilla onunla saç saça baş başa dövüşürdü eminim. Ninian herkesin ortasında böyle rezalet çıkartılmasını ziyadesiyle iğrenç bulur."

"Durum sandığımdan da kötüymüş!" diye bağırdı Sir Geoffrey. Çok şaşırmıştı. "Carletonları birbirine düşürmekle yetinmeyip, genç Elmore ile ailesinin arasını açmışsın. Çok büyük hatalar yapmışsın Annis, çok büyük! Evden ayrılmana izin verirken, gidip olmadık işlere bulaşacağını tahmin etmeliydim! Elmore da kabahatli! Bu kadar terbiyeli bir gencin babasıyla kavga etme münasebetsizliğini işleyebileceği aklımdan bile geçmezdi!"

"Abartıyorsun, Geoffrey'ciğim," diye karşılık verdi Annis eğlenerek. "Kimseyi birbirine düşürmedim. Ninian'la Lord Iverley arasındaki kavgayla da alakam yok. Evet, hatta ona bu kadar uysal bir evlat olmamasını söylemekten, çok da niyetli olduğum halde, dikkatle kaçındım. Esasen, sonunda pısırlıklıktan kurtulduğunu öğrenince, hayret ettim. Çoğu bakımdan mükemmel bir genç adam olmasına rağmen, pek yürekli değildi. Bu olayın, Iverley'nin ona duyduğu sevgiyi de, saygıyı da artıracığına inanıyorum. Üstelik Ninian'ı, Lucilla'yı bir yabancıya 'terk etmekle' suçladıkları için, onu 'korumak' maksadıyla buraya dönmesine de kızamıyorlar. Bayan Amber'a gelince: Ona çok kibar bir mektup yazdım. Lucilla ile nasıl şartlar altında tanıştığımı açıklayıp, çocuğun bir-iki hafta yanımda kalmasına izin vermesini istirham ettim. Ninian'a göre, mektubum eline geçtiğinde, uzattıkça uzattığı bir çırpınma ve histeri nöbetinin keyfini çıkarmakla meşgulmüş. Maalesef henüz mektubumu yanıtlama şerefini bahşetmedi, ama Lucilla'nın sandıklarını Bath'a yollayarak rızasını gösterdi."

Geoffrey, bu açıklamayla tatmin olmadı. Annis'e, "düşüncesizce" olarak nitelediği hareketinin doğurabileceği fena sonuçları açıklamaya devam etti. Sonunda Annis başka çıkar yol

göremeyerek, lafı çocuklarına getirdi, Küçük Tom'un sağa sola çömelme eğiliminin ve bunu giderme yöntemlerinin üstünde özellikle durdu. Geoffrey çocuklarına düşün bir baba olduğundan, onun için daha az önemli olan konuları aklından hemen kovaladı. Lucilla ile Miss Farlow döndüğünde, hâlâ çocuklarından bahsediyordu. İzlediği temsil, Lucilla'yı mest etmişti. Annis'e, böylesi şahane bir ikramda bulunduğu için defalarca teşekkür etti ve yetişkinlere has bir tiyatroya ilk kez gittiğini açıkladı. "Babamın beni Astley's'e götürdüğü seferi saymıyorum tabii. Daha altı yaşımdaydım, hayal meyal hatırlıyorum. Ama bu gidişimi asla unutmayacağım! Ha, bir de Bay Beckenham oradaydı. Bizim locaya geldi, oyun arasında loca uşağına çay ve limonata getirtti. Bence çok kibar bir davranıştı. Ne hoş adam, değil mi?"

"Hakikaten öyle," dedi Bayan Wychwood kuruca. "Bu arada, Ninian nerede?"

"Bizi arabaya bindirdikten sonra, otele yürüyerek döneceğini söyledi. Baş ağrıyordu zannederim, zira saçma bir suskunluğa gömülmüştü ve temsilden benim kadar zevk almadığı belliydi. Belki de tiyatrodaki sıcağın rahatsız olmuştur," dedi Lucilla merhametle.

"Olduysa hiç şaşmam," dedi Bayan Farlow. "Ben de bir hayli etkilendim, ama çay beni hemen kendime getirdi. Çay kadar ferahlatıcı şey yok doğrusu. Bay Beckenham sağ olsun. Pek beyefendi bir genç."

Sir Geoffrey, kahkahayla homurtu arası bir ses çıkardı. Kız kardeşiyle baş başa kaldıkları an, Harry Beckenham'ı, Lucilla'nın peşine takılması hususunda yüreklendirmemesi için uyardı. "Yaramaz bir adamdır o da," dedi. "Hiç tutmam. Ağabeyinden çok farklıdır!"

"Elbette onu yüreklendirmeyeceğim," dedi Annis sakin sakin.

"Ama, hem o hem de pek çok başkaları Lucilla'nın peşine takılırsa da şaşırmayacağım!"

"Ah Annis ah, yürekten dilerim ki bu işin sonunda kıyametler kopmasın!"

"Hiç üzme kendini, Geoffrey. Seni temin ederim ki ben başımın çaresine bakarım."

"Hiçbir kadın başının çaresine bakamaz," dedi Geoffrey güvenle. "Kendimi üzmeye gelince: Ben kendimi üzmüyorum, sen beni üzüyorsun! Ama böyle gelmiş, böyle gider. Aykırılığa hep meraklı olmuştundur. Böyle dik başlı, ahmakça hareketlerde bulunarak kendine nasıl koca bulacaksın bilemiyorum doğrusu!"

Böyle acı acı konuştuktan sonra, yatmaya gitti. Ertesi sabah dönüş yoluna koyulana kadar kız kardeşiyle baş başa kalmadı. Giderken de, büyük bir ciddiyetle, aklının Bath'da kalacağım açıklamakla yetindi. Annis gülümseyerek yanağına bir öpücük kondurdu, ağabeyi arabasına binene kadar evinin basamaklarında bekledi ve sonra ondan kurtulduğuna şükredip rahat bir nefes alarak içeri girdi.

Annis, Harry Beckenham'ın Lucilla'nın hayranlarının sonuncusu olmayacağı tahmininde haklı çıktı. O akşam, kızı Bayan Stinchcombe'un eğlencesine götürdü ve korumalığının büyük sükse yaptığını görerek memnun kaldı. Hiçbir ev sahibesinin, genç ve yakışıklı bir gencin konukları arasına katılmasına itiraz etmeyeceğini bilerek, Ninian'ı da beraberinde getirmişti. Hem o, hem de Lucilla çok eğlendiler. Ninian en başta, bu kadar genç insanların katıldığı bir toplantının ona uygun olmayacağını düşünerek biraz kasıldı, ama büyüklenmeyi bırakması uzun sürmedi. Akşamın ilerleyen saatlerinde tüm gülünç oyunlara katılıp, aralarında dans etti ve çelik-çomak oynarken gösterdiği başarı sayesinde büyük alkış topladı.

Stinchcombe kız kardeşlerden büyüğü, kendisini at sırtın-

da l'ailey Kalcsi'ınc gitmeye davet ettiğinde, Ninian belirgin bir meuniyicyle kabul etti. Davetli grubu, yarım düzine gençten oluşacaktı. Tarihi mabet incelendikten sonra hafif bir yemek yenecek, canlarının çektiği saatte de Bath'a döneceklerdi. Bayan Stinchcombe "Bath'ı ziyaret eden herkesin görmesi gereken bir yerdir, zira mabet, içinde bulunan eski eserler ve... ve dini andaçlar bakımından çok ilgi çekicidir!" dedi bilmiş bilmiş.

Bu ani alimlik gösterisinin etkisi, yakın arkadaşı Bay Marmaduke Hilperton'un, genç hanımefendiyi, büyük bir kabalıkla bütün söylediklerini gezginlere rehber olarak basılan el kitabından yürüttüğünü itham etmesiyle bozuldu. Corisande, okur-yazarlığıyla meşhur olmadığından bu çıkış herkesi güldürdü ve Ninian'ı, kendisinin de eski eserlerden anlamadığını, ama ata binmekten çok hoşlanacağını itiraf etmeye teşvik etti. Daha sonra Bay Hilperton'u bir kenara çekerek, Bath'da at kiralayan ahırlardan hangisine itimat edileceğini sordu. Ama bu noktada, yanlarına yaklaşmış olan Bayan Wychwood araya girip, kendi yaşlı atım ödünç verebileceğini açıkladı. Ninian saçlarının diplerine kadar kızarıp, kekeleyerek "Çok teşekkür ederim hanımefendi," dedi. "Demek atınızı sakatlamadan, ya da sırtında yağırlla iade etmeyeceğime güveniyorsunuz! Söz veriyorum ona gözüm gibi bakacağım. Size *şiddetle* minnettarım. Şey, tabii, hayvana yarın sizin ihtiyacınız yoksa?"

"Hayır, benim yarın yapılacak başka işlerim var. Geziye siz de katılırsanız, aklım Lucilla'da kalmadan onlarla alakadar olabilirim," diye yanıtladı Bayan Wychwood gülümseyerek. "Lucilla'nın başına bir şey gelmemesine dikkat edersiniz değil mi?"

"Evet, elbette ederim," dedi Ninian hemen. "Ama korkulacak bir şey yok, efendim. Emin olunuz Lucilla dört dörtlük bir binicidir."

Bayan Wychwood, ertesi sabah atlıları uğurlarken, ne Lucilla'nın ne de kısırağının selameti için endişe etmesine gerek olmadığını hemen anladı. Lucilla sağlam oturuyordu, elleri de hafif ve çevikti. Kısırağın oynak hareketlerine rahatça hakim oluyordu. Bay Hilpertton'la genç Bay Forden'in, eğere tırmanmasına yardım etmek için birbirini ezmesine bakılırsa, kendisine ihtimam gösterecek eşlikçilerden yana da eksikliği yoktu. Bayan Wychwood onların neşe içinde uzaklaşmalarını izledi. Gönüllerince, kısıtlanmadan eğlenecekleri bu günü ipe çektikleri belliydi, tabii Bayan Wychwood'un, kafilenin arkasında seyretmekte olan ihtiyar seyisi Seale sayılmazsa. Seale, gençler ruhlarındaki taşkınlığa kapılıp, tehlikeli binicilik gösterilerine kalkışmasınlar diye peşlerine takılmıştı. Bayan Stinchcombe, kendi seyisi Tuckenhay'in güvenilir olduğunu, Corisande'ye sahip çıkabildiğini söylemişti, Annis de kendi gençliğindeki tecrübelerinden, Seale'ın, Lucilla heyecanlanıp, binicilikteki ustalığı ile yeni ahbablarına gösteriş yapmaya kalkarsa ona hakim olabileceğini biliyordu.

Kendisi, sabahını, bir arkadaşına yazmakta geciktirdiği bir mektubu tamamlayarak, sonra da baş hizmetçisiyle evin işlerine bakarak geçirdi. Keten örtülerini incelemekle meşgulken, Limbury üst kata çıkıp, Carleton adında bir beyin geldiğini, kendisini oturma odasında beklediğini haber verdi.

V

Beş dakika sonra, Bayan Wychwood oturma odasına girdi. Yolda duraklamış, yatak odasındaki boy aynasına kısa, tenkitçi bir bakış atarak, Lucilla'nın amcasında doğru intibayı uyandıracağına emin olmak istemişti. Gördüklerinden memnun kaldı. Güvercin grisi, arkası kısa kuyruklu, yumuşak elbisesinin ve boynu çevresindeki fırfırlı dantel yakanın, tam da hali vakti yerinde, olgun bir hanıma yakıştığına karar verdi. Ama, böyle şeyleri hiç önemsemediği için, elbisesinin göze batmayan renginin, güzelliğini büsbütün ortaya çıkardığını fark etmedi. Grinin, orta yaşlıların giydiği bir renk olduğunu düşünüyordu. Altın saçlarının, yaşını başını almış bir kadında bulunamayacağını fark etse, mutlaka dolabını altüst edip, başına geçirecek bir başlık arardı. Başlık da gözlerindeki parıltıyı gölgeleyemezdi elbet. Ama bunu da önemsemedi, çünkü kendi güzelliğini göre göre kanıksamış, hatta nefret eder olmuştu. Kumral olmayı yeğlerdi. Sarışın güzelliğinin lüzumsuz derecede gösterişli olduğunu düşünüyordu.

Oturma odasına girerken, eşikte bir an duraklayıp, ziyaretçisini inceledi.

Şöminenin önünde ayakta duruyordu. Yapılı, kuvvetli, kara saçlı, esmer tenli bir adamdı. Kaşları düz ve epey kalındı. Altlarında duran bir çift gri göz, Bayan Wychwood'a sertçe, şaşkınlık ve onaylamazlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Saplı gözlüğünü, sanki kıymet biçmek istermişçesine gözlerine tutup baktığında, Bayan Wychwood sinirlendi. Kaşlarını kaldırarak ilerledi. Kan donduran bir azametle, "Bay Carleton'la mı müşerref oluyorum?" dedi.

Adara, gözlüğünü indirerek başım salladı ve sertçe "Evet," dedi. "Siz Bayan Wycliwood musunuz?"

Annis, onu utandıracağını düşündüğü hesaplı bir davranışla başını eğdi.

"Yüce tanrım!" dedi Bay Carleton.

Bu o kadar beklenmedik bir çıkıştı ki, Annis ister istemez güldü. Ama hemen bastırıp, yine onu çileden çıkaracak bir hareket yapmaya gayret ederek elini uzattı ve ezici bir sesle, "Nasılsınız?" dedi. "Herhalde yeğeninizi görmek arzusundasmız. Maalesef bu sabah evde yok kendisi."

Beriki, "Hayır, onu görmek istemiyorum, ama zannedersen görmek zorunda da kalacağım," diye yanıtlayarak, ev sahibesinin elini kısaca sıktı. "Sizi görmeye geldim, Bayan Wychwood - tabii siz Bayan Wychwood'sanız."

Annis bu söz üzerine eğlenmiş göründü. "Elbette benim. Abes kaçmazsa, neden kimliğimden şüphe ettiğinizi sorabilir miyim?"

Şimdi de kabalığın yüzünden özür dilemezsen, hiç dilemezsin! diye düşündü beklenti içinde.

Muhatabı, "Çünkü çok gençsiniz!" dedi onu hayal kırıklığına uğratarak. "Buraya yaşlıca, en azından yaşını başını epey almış bir hanımla karşılaşmayı bekleyerek geldim!"

"Beyefendi, sizi temin ederim ki, *yaşlıca* olduğumu düşünmesem de, yaşımı başımı ziyadesiyle aldım!"

"Zırva!" dedi adam. "Daha çocuksunuz!"

"Zarifçe dile getirilmemiş de olsa, bu iltifata minnettar olmalıyım herhalde?"

"İltifat etmiyordum."

"Ah, ne budalayım, etmiyordunuz tabii! Hatta, hatırlattığınız için anımsamak zorunda kaldığım kadarıyla, ağabeyim sizin kabalığınızla meşhur olduğunuzu nakletmişti."

"Öyle mi? Kimmiş sizin ağabeyiniz?"

"Sir Geoffrey Wycliwood," dedi Annis kasılarak.

Bay Carleton, kaşlarını çatarak düşündü. Birkaç saniye sonra, "Ha, evet," dedi. "Kendisiyle tanışmıştım zannederim. Wiltshire'da toprakları var, değil mi? Bu ev de onun mu?"

"Hayır, benim. Tabii bunun neden sizi ilgilendirdiğini..."

"Yani burada bir başınıza mı oturuyorsunuz?" diye sözünü kesti. "Eğer ağabeyiniz düşündüğüm gibi bir adamsa, izin vermiş olmasına hayret ettim."

"Daha çocuk' olsam, izin vermezdi şüphesiz," diye yanıtladı Annis. "Ama, uzun yıllardır kendi evimi idare etmekteyim."

Küçümseyen bir gülümseme, kaşlarındaki çatıklığa galip geldi. "Aman, çok abartıyorsunuz," diye karşı çıktı. "*Uzun* yıllar öyle mi, hanımefendi? Olsun olsun beş yıldır tek başmasınızdır!"

"Yanılıyorsunuz, Bay Carleton. Yaşım 29."

Bay Carleton gözlüğünü yine kaldırıp, konuşmadan önce onu tenkitçi bir gözle inceledi. "Evet, belli oluyor! Genç görünümünüz beni yanılttı. Yüzünüz genç bir kızın yüzü, ama kendinden emin tavrınızın çocuklukla alakası yok. Ancak, müsaadenizle, 29 yaşında olmanızın, sizi yeğenime uygun bir veli yapmadığını söyleyeceğim."

"Yine yanılıyorsunuz, Bay Carleton. Ne Lucilla'nın velisiyim, ne de Bayan Ambcr'ı görevinden etmeye en küçük bir arzu duyuyorum. Sözlerinizden çıkardığım kadarıyla buraya Chartley Place'e uğradıktan sonra gelmişsiniz. Şüphesiz ki orada duyduklarınız..."

"İşte siz de *bu fikrinizde* yanılıyorsunuz, Bayan Wychwood. Benim Chartley Place'de ne işim olur? Kendimi çok büyük zahmetlere sokarak Londra'dan geldim." Delici bakışlarıyla genç kadının yüzünü tarayarak "Ah," dedi, "Şimdi kavga mı edeceğiz? Sizi bu kadar öfkeli edeceğim ne söyledim?"

Annis, "Kullandığınız lisana hiç alışkın değilim, beyefendi!" dedi buz gibi bir sesle.

"Bu kadarcık mı yani? Binlerce kere özür dilerim, efendim! Ama ağabeyiniz sizi ikaz etmişti."

"Evet, ayrıca kendinize denk görmediğiniz kimseleri hor görmekte hiç tereddüt etmediğinizi de anlatmıştı!" diye parladı Annis.

Bay Carleton şaşırılmış göründü. "Yok canım, sadece sıkıcı insanları hor görürüm. Sizi aşağılamaya çalıştığımı mı sandınız? Yanılmaym. Beni kızdırıyorsunuz, ama içimi sıkıyorsunuz."

"Ah, size o kadar minnettarım ki," dedi Annis kinayeli bir sesle. "Üstümden büyük bir yük kalktı. Belki lütuflarınıza, sizi neden kızdırdığımı açıklayarak devam edersiniz. İtiraf edeyim ki, bu hususta şaşırttınız beni. Bath'a, Lucilla'ya bir dost eli uzattığım için beni azarlamaya değil, bana teşekkür etmeye geldiğinizi sanmıştım!"

Bay Carleton "Bu da üstüne tüy dikti!" dedi. "Size ne demeye teşekkür edeyim hanımefendi? Yeğenimin adının çıkmasına yardım ve yataklık ettiğiniz için mi? Meseleye sonunda beni de karıştırdığınız için mi? Onun..."

Annis, gücenmiş bir şekilde "Öyle bir şey yapmadım!" diye atıldı. "Bilakis, Chartley'den kaçışının yaratabileceği skandali önlemek için elimden geleni ardıma koymadım. Meseleye sizi karıştırmaya gelince: İnanınız ki sizi karıştırmak, şu dünyada en son istediğim ve niyetlendiğim şeydi!"

"O ahmak... o Clara Amber denen kadının, bana mektup yazıp Lucilla'yı zapt etmemi talep ettiğinizi mutlaka biliyorsunuzdur?"

"Evet, Ninian Elmore haberini vermişti," dedi Annis yalancı bir dostlukla. "Ama Lucilla'nın hakkınızda anlattıklarından onu ne sevdiğinizi, ne de onunla ilgilendiğinizi çıkardığım için, beni ziyaret edeceğinizi hiç beklemiyordum. Doğrusu, beyefendi, geldiğiniz haber verildiğinde hem şaşırılmış, hem de sevinmişim."

Ancak bu sizinle, hoşlandığımı iddia edemeyeceğim bir mahiyette tanışma şerefine erişmeden önceydi!"

Bu apaçık konuşmanın yarattığı etki, hiç de beklediği gibi olmadı. Bay Carleton derhal toparlanacağına, güldü ve minnettarlıkla "Ağzımın payını verdiniz, değil mi?" dedi.

"Umarım vermişimdir."

"Ah, verdiniz tabii! Ama ben kolay vazgeçecek değilim. Uyarıyorum, tekrar geleceğim. Şimdi, siz de bana, Lucilla'yı yengesine geri yollamak yerine, neden burada tutarak, İane.... yerin dibine batasica, itaatsiz bir serseri gibi davranmasına yardımcı olduğunu anlatma nezaketini gösterebilir misiniz?"

Sir Geoffrey'nin sözlerini bu adamın ağzından tekrar işitmek, Annis'in yanaklarının hafifçe kızarmasına neden oldu. Hemen cevap veremedi. Ama başını kaldırdığında, gözlerinde ve alaylı bir gülümsemeyle bükülmüş dudaklarında okunan meydan okumayı görerek, dürüstçe "Ağabeyim de bana bu soruyu sormuştu," dedi. "O da sizin gibi, yaptıklarımı onaylamıyor. İkiniz de haklı olabilirsiniz. Ama sizin görüşlerinize de, onunkiler kadar az kıymet veriyorum. Lucilla'yı davet ettiğimde, doğru kararı verdiğime inanıyordum, halen de inanmaktayım!"

"Laf!" dedi Bay Carleton kabaca. "Tek bahaneniz, Lucilla'nın, yengesinden fena muamele gördüğünü anlatarak gözünüzü boyamış olması olabilirdi. Böyle söylediyse de, iflah olmaz bir yalancıdır zaten! Clara Amber, onu yanına aldığından beri şımartmış, gözünün içine bakmıştır."

"Doğru, bana böyle bir şey söylemedi. Ama anlattıklarını dinleyince, ona tüm kalbimle acıdım. Siz hiç ihtimal vermeseniz de, fena muamele etmekten daha kötü bir tahakküm şekli vardır, Bay Carleton. Bu, gözyaşlarıyla, ayılıp bayılmalarla, minnettarlık ve muhabbet hislerinin sömürülmesiyle vuku bulan tahakkümdür. Bayan Amber Lucilla'ya bu şekilde muamele etmiştir. Daha za-

yıf şahsiyetli biri bu muameleye boyun eğebilirdi, ama Lucilla gayet kuvvetli bir kız. Evden kaçmış olması ne kadar yanlış olsa da, bunu yapacak kadar yürekli olduğu için ona saygı duymadan edemiyorum!"

Bay Carleton, küçümseyerek "Yürekliliğini göstermek için çok abartılı bir yöntem seçmiş," dedi. "Bayan Amber'ı gayet yakından tanırım. Lucilla onu bu kadar teşvik etmese, gözyaşı döküp ayılıp-bayılarak onu idare etmeye çalışmazdı. Can sıkıcı yumurcağın, yine yengesinin yumuşak başlılığını suiistimal ettiği ortada. Bayan Amber, burnunun dikine gitmesinden sık sık yakınırdı, ama bu kadar aşırı müsamahayla yetiştirilmiş bir kızdan başka ne beklenir? Olacaklar daha başından belliydi."

"Madem belliydi, *korumalığınızı* neden onun mesuliyetine terk ettiniz?" dedi Bayan Wychwood öfkeyle. "Onun iyiliğini bir an olsun düşünmüş olsanız..." Durakladı. Öfkesinden, söylenmesi uygun düşmeyecek sözler ettiğini fark etmişti. "Affmızı dilerim," dedi. "Ne sizin, ne de Bayan Amber'm davranışlarını kınamaya hakkım yok."

"Yok," dedi muhatabı.

Annis'in şaşkın bakışları, onunkilerle buluştu. Sertçe söylenmiş bu tek hece, onu hazırlıksız yakalamıştı

"Evet, hakkınız yok," diye açıkladı Bay Carleton.

Annis'in, öfkeden kendini kaybetmenin eşiğinde sendelediği, tehlike dolu bir an geçti. Ama, her durumun gülünçlüğüne görme yeteneği sayesinde kendini kurtardı ve kavga etme isteğine boyun eğmek yerine, aniden kahkahalara boğularak, "Sizden özür dilemişken, beni böyle paylamanız ne kadar biçimsiz bir davranış!" dedi.

"Sizinle aynı görüşte olduğumu belirtmişken, beni sizi paylamakla suçlamanız hiç hakça değil," diye yanıtladı hemen Bay Carleton.

Bayan Wychwood, içten duygularla "Umarım kaderimizde sık sık görüşmek yoktur, Bay Carleton!" dedi. "İçimde, hayatınızda yediğiniz en okkalı köteği atmak için dayanılmaz bir arzu uyandırılıyorsunuz!"

Gülüşü, adamın gözlerinde yansıdı. "Yok, böyle yapmayacak kadar temkinlisiniz," dedi. "Unutmayınız ki, nezaketsizliğimle meşhurum. Size derhal karşılık veririm. Ben kaba saba bir erkek olduğum, siz de iyi yetişmiş, eşraftan bir hanımefendi olduğunuz için, karşılaşmadan yenik çıkan siz olursunuz."

"Buna inanırım işte! Ancak, size, talihsiz yeğeninize karşı mesuliyetlerinizi kavratmak için elimden gelen her şeyi yapacağım beyefendi. Çocukken onu Bayan Amber'm ellerine teslim etmek için belki haklı bir sebebiniz vardı, ama artık çocuk değil ve..."

"Yanılıyorsunuz hanımefendi," diye araya girdi Bay Carleton. "Bir tek benim vesayetime bırakılmış olsa, şüphesiz onu Bayan Amber'ın başına atardım. Ama konu üstünde söz söyleme hakkım olmadı. Rahmetli ağabeyim, Amber ile beni ortak vasi tayin etti. Karısı da, ölümü halinde Lucilla'ya Bayan Amber'm bakmasını istediğini açıklamıştı!"

Annis, öğrendiklerini düşünürken "Anlıyorum," dedi. "Peki, Lucilla'nın geleceğiyle ilgili yetkinizden de mi feragat ettiniz? Onu tatsız bir evliliğe zorla sokmalarına göz yummak niyetinde miydiniz?"

"Hayır, elbette hayır," diye cevapladı misafiri. Rahatsız olmuştu. "Ama ortada bir evlilik olmadığına göre..."

Bir hayli şaşırılmış olan Annis, "Var ama!" diye bağırdı. "Chartley'den o yüzden kaçtı zaten! Niyetlerinin ne olduğunu *bilmiyor muydunuz* yoksa? Sizin de bu işe taraftar olduğunuzu düşünüyordum!"

Çatık kaşlarının altından ev sahibesine bakan Oliver Carleton, "Ne niyetiymiş bu?" diye sordu sert sert.

"Yüce Tanrım!" diye mırıldandı Annis. "Demek size söylemedi? Ne... ne kaypak kadın! Lucilla'yı yanımda tutmakla ne kadar iyi ettiğime bir kere daha ikna oldum!"

"Tatmin olduğunuza memnunum, hanımefendi. Neden bahsettiğinizi açıklarsanız, ben de olacağım!"

"Terslemenize gerek yok, elbette anlatacağım!" diye çıkıştı Annis. "Oturun rica ederim! Neden böyle manasızca ayakta duruyoruz anlamıyorum."

"Demek anlamıyorsunuz? Siz buyur etmeden oturmamı mı bekliyordunuz? Beni bu kadar kaba bir insan mı bellediniz?"

"Hayır! Hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum!" dedi Annis. Alınmıştı.

"Kabalığım la meşhur olduğum hariç."

Annis mecburen güldü. Sonra, dürüstçe "Korkarım kabalık eden ben oldum," dedi otururken. "Buyurunuz Bay Carleton, rica ederim oturunuz."

Bay Carleton, kibarca "Teşekkür ederim," dedi ve Annis'in karşısında bulunan bir sandalyeye geçti. "Şimdi, anlatınız bakalım, neymiş bu Lucilla'nın başına gelen saçmalıklar silsilesi?"

"Saçmalık değil ama, böyle düşünen de kınanamaz. Anladığım kadarıyla, Bayan Amber'ın Lucilla'yı neden Chartley Place'e götürdüğünü bilmiyorsunuz."

"Chartley'den yazdığı, heyecanlı, lekelerle dolu bir mektup elime geçene kadar, onu oraya götürdüğünü bile bilmiyordum. Bana çok normal geldi: Lucilla'nın kendi mülküne çok yakın, annesi ölene kadar da Iverley'nin ev halkından biri gibi yaşamıştı. Şüphesiz, çocuklarıyla, özellikle de, hatırladığım kadarıyla neredeyse yaşıtı olan oğluyla arkadaşlık kurmuştur."

"Bayan Amber'ın, Iverley Terle kafa kafaya verip kurduğu tasavvurdan kesinlikle haberdar değilsiniz yani?" dedi Annis inanamayarak.

"Hayır," dedi Oliver Carleton. "*Kesinlikle* haberdar olmadı-
ğımdan emin değilim, zira mektubunun ilk sayfasından sonrasını
çözemedim. İlk sayfa da, gözyaşı lekeleriyle dolu olduğu için
epey uğraşmam gerekti! İkinci sayfada kafam iyice şaşırdı: Üs-
tünde ağlamakla yetinmemiş, herhalde beni bu zahmetten kurtar-
mak için bazı satırların üstünü çizmişti."

Bunları duyan Annis'in gözleri irileşti. Adamın kayıtsızlığı-
na şaşırsa da, eğlenmeden de edememişti. "Ne acayip adamsı-
nız, Bay Carleton!" dedi, kahkahasını zorlukla bastırarak. "Va-
sisi olduğunuz kızın yengesinden, galeyan halinde yazılmış bir
mektup almışsınız. Ama eminim ne ikinci sayfasını okumak için
uğraşmışsınız, ne de - mürekkep lekeleri sizi şaşırttığı halde -
Chartley'e gidip hadiseleri öğrenmeye çalışmışsınız!"

"Evet, en başta bu iğrenç işi yapmak durumunda kalacağımı
sandım," diye onayladı Oliver Carleton. "Neyse ki ertesi gün,
Iverley'den, kısa ve okunaklı olma özelliklerine sahip bir mektup
daha aldım. Lucilla'nın Bath'da olduğunu, yengesinin yataklara
düşüğünü ve korumalığını, Bayan Wychwood denen düzenbaz
kadının pençelerinden kurtarmak istiyorsam, derhal yola çıkmam
gerektiğini haber veriyordu."

Annis "Bu da bardağı taşıran damladır!" diye bağırды hiddet-
le. "'Bayan Wychwood denen kadm'mış! Lucilla'nın arkasından
ne düzenler çeviriyormuşum, açıklayınız rica ederim!'"

"O kadarını söylememiş."

"Lucilla'nın benimle kaldığını biliyorsa, mektubu size Ninian
Chartley'e döndükten sonra yazmış olmalı. Yoksa Lucilla'nın ne-
rede olduğunu ve adımı bilemezdi. Evet, Ninian Bayan Amber'a,
ona hitaben yazdığım ve Lucilla ile tanıştığımız şartları açık-
ladığım, benimle birkaç hafta kalması için iznini rica ettiğim
mektubu verince öğrenmiştir! Madem düzenbazım, Lucilla'nın
sandıklarını neden buraya yollamaya razı oldu? Ne avanak bir

kadınmış! Iverley'e gelince: Ninian'la da böyle konuştuysa, oğlanın onunla kışımasına şaşmamak lazım!"

"Hanımefendi, sözleriniz Clara Amber'ın mektubunu andırıyor," dedi Bay Carleton iğneleyici bir sesle. "İkisi de anlaşılmaz! Ninian'ın bu kargaşayla ne alakası var?"

"Çok alakası var! Bayan Amber ve Iverley Ter, Ninian ile Lucilla'yı evlendirmeyi akıllarına koymuş! Lucilla bu yüzden kaçtı ya!"

"Lucilla'yla mı evlendirecekler?" diye tekrarladı misafiri. "Ne saçmalık! Oğlan ona aşık mı yani? İnanmam!"

"İşte ben de bunu anlatmaya çalışıyorum! O da bu evliliğe Lucilla kadar karşı. Ama Iverley, öfkelenince kalp sektesi geçirmesi ihtimaliyle ailesini öyle sindirmiş ki, değil ona karşı gelmek, her kaprisine boyun eğiyorlar. Chartley'deki vaziyeti bildiğinizi hiç sanmıyorum."

"Muhtemeldir. Ağabeyimin eşinin ölümünden bu yana hiç gitmedim. Iverley'le hiç anlaşılamadık, hâlâ da anlaşılamıyoruz."

Bayan Wychwood "O zaman ben size nakledeyim," dedi ve Lucilla'yı evden alelacele kaçmaya iten şartları tafsilatıyla anlatmaya koyuldu.

Oliver Carleton onu sessiz sessiz dinledi. Ama yüzünde, son derece cesaret kırıcı bir ifade vardı. Sözünü bitirdiğinde, adamın acımasını ya da anlayışını kazanamamıştı. Carleton, bezgin bir tavırla "Hanımefendi, rica ederim bu Cheltenham trajedisini daha fazla anlatmayınız," dedi. "Bir pire için yorgan yakıldığı çok açık!"

Annis, kendisine hakim olmak için büyük gayret sarf ederek "Bay Carleton," dedi, "Erkek olduğunuz için, Lucilla'nın içinde bulunduğu güç durumu anlayışla karşılamıyor oluşunuzu doğal buluyorum. Ama sizi temin ederim, o yaşta bir kız için bu kapana tutulmak gibidir. Kaçmaktan başka çare görememiştir.

Ninian'da babasına Lucilla'yla evlenmeyeceğini açıklayacak yürek olsa, mesele kapanırdı. Maalesef, babasına olan sevgisi, isteklerine karşı çıkmanın onu katletmek olacağı zannıyla birleşince - eminim bunu da kafasına annesi sokmuştur -, sahip olduğu azıcık iradeyi de yitirmiş. Keşfedebildiğim kadarıyla, aklına gelen tek fikir, Lucilla ile nişanlanıp, evliliklerinin önlenmesini Tanrı'ya bırakmakmış! Sergüzeştlerinin tek faydalı sonucu, Ninian Chartley'e döndüğünde, sevgili babacığının hiç rahatsızlanmadan öfkeden köpürcbildiğini ve kalbindeki zayıflığı, evi yönetebilmek için silah olarak kullandığını görmesi oldu."

"Ninian'la da, diğer budala gençlerle de hiç ilgilenmiyorum!" dedi Bay Carleton. "Size itimat ederek, Lucilla'nın üstündeki baskının dayanılması güç olduğuna inanıyorum! Ama kabul etmediğim, tek çaresinin evden kaçmak olduğudur, hanımefendi! Neden bana mektup yazmamış ki dik başlı velet?"

Annis, bu soru karşısında hayretle içini çekti. Sesine, sakince yanıt verebilecek kadar hakim olabilmesi için, aradan bir dakika geçmesi gerekti. "Sanıyorum, daha önce yazdığı seferlerde, yengesinin en doğrusunu bildiği ve onun dediğini yapması gerektiği yönünde cevaplardan başka bir şey almadığı için, size başvurmanın faydasız olduğunu düşünmüştür," dedi ve muhatabının sonunda bozum oluşunu, tatminle izledi. Oliver Carleton kızardı. "Lucilla'nın bana başvurduğu meseleler, yetki sahamın son derece dışında kaldığı için..."

"Kendi atını istemesi de mi?" diye araya girdi Annis.

Bay Carleton'ın kaşları çatıldı. "Benden at mı istemiş? Hiç hatırlamıyorum."

Şimdi bozum olma sırası Annis'e gelmişti, çünkü at almasına izin verilmemesinin, Lucilla'nın amcasına yönelttiği suçlamalardan biri olup olmadığını hatırlamıyordu. Bayan Amber'ın, amcasına iletilmesini gerekli bulmamış olduğundan da yakınmış ola-

bilirdi. Neyse ki, ne sözlerini geri almak, ne de kaçamak noktası aramak zorunda kaldı. Oliver Carleton, cevap beklemeden "İstediyse bile, ahır açmasını mutlaka reddetmişimdir," dedi. "Şehir içinde, yiyip içip yatmaktan başka işe yaramayacak bir atla bir seyise bakmaya ne lüzum var?"

Bu gerçeği kendisi de keşfetmiş olan Annis, itiraz edemedi. İhtiyatla konuyu değiştirip, asıl suçlamasına dönerek "Lucilla'nın her ricasını Bayan Amber'a yönlendirmeyi âdet edindiğinizi düşünmekte haksız mıyım?" dedi.

"Elbette haklısınız," diye yanıtladı Carleton sabırsızca. "Ben talebelik çağında bir kızı yetiştirmekten ne anlarım?"

"Vcdanınızı bu şekilde mi susturuyorsunuz?"

Carleton, sertçe "Vcdanımın susturulmasını icap eden bir durum yok hanımefendi," dedi. "Lucilla'nın yasal vasisi olabilirim, ama benden hiçbir vakit yetiştirilmesinin incelikleriyle ilgilenmem beklenmedi. Böyle bir istekte bulunulsa da, hiç düşünmeden reddederdim. Çoluk-çocuğa düşkün değilim!"

"Kardeşinizin tek evladına da mı düşkün değilsiniz? Onu da mı hiç sevmiyorsunuz?"

"Hayır, sevmiyorum. Nasıl seveyim ki, tanımıyorum bile. Sırf kardeşimin çocuğu diye, duygusallığa kapılmamı beklemeyin. Kardeşimi ancak Lucilla'yı tanıdığım kadar tanıyordum, tanıdığım kadarıyla da hiç hazzetmemiştim. Kötü adamdı demiyorum, şüphesiz çok iyi yürekliydi. Ama hiç aklı selim sahibi değildi. Fazlaca duygusaldı. İçimi sıkardı."

"Benim ağabeyim de benim içimi sıkar," dedi Annis samimiyetle. "Ama ne kadar anlaşmazlığa düşersek düşelim, aramızda bir sevgi bağı vardır. Kardeşlerin daima birbirini sevdiğini sanırdım."

"Herhalde ağabeyinizi, benim kardeşimi tanıdığımdan çok daha iyi tanıyorsunuzdur. Aramızda sadece üç yaş vardı. Yetiş-

kinler arasında lafı bile olmaz, ama çocuklar arasında büyük bir ayrılık yaratır. Harrow'a gidince, genç Elmore ile yakın, benim fikrimce lüzumsuz derecede dokunaklı bir arkadaşlık etti. İkisi de aklını orduyla bozmuştu. Harrow'u bitirince aynı alaya katıldılar. Ondan sonra kendisin nadiren gördüm. Güzel ama kuş beyinli bir kızla evlendi. Kız kardeşi kadar ahmak değildi neyse ki, ama onun da saçları uzun, aklı kısaydı. Çenesi hiç durmaz, tekdüze boş laflar ederdi. Hiç çekemezdim. Kardeşim Chartley Manor'ı aldığı anda, Elmore'la kan kardeşliklerinin devam etmekte olduğunun farkındaydım. Kafası bulutlarda gezen bu çeşit adamların, Elmore'ların varisini Charles'ın kızıyla evlendirerek iyice sıkı fıkı olma tasarıları kuracağını tahmin etmeliydim. Ama, Charles öldükten sonra Elmore'un - ya da şimdiki unvanıyla, Iverley'nin - neden hâlâ bu çocukça tasavvuru gerçekleştirmekte ısrar ettiğini anlamış değilim. Tabii, Lucilla'nın topraklarının, kendi mülkünü genişletmede pek faydalı olacağını düşünüyorsa, o başka!"

"İşte ben de bundan şüpheleniyorum," diye onayladı Bayan Wychwood. "Ama, Ninian'ın ortada böyle bir durum olmadığını söylediğini nakletmek de boynumun borcudur. Babasının aklında, paraya-pula ilişkin bir tek fikir bile bulunmadığını söyledi."

Bay Carleton, dudak bükerek "Aksine, mal-mülk peşinde koşmasını yeğlerdim," dedi. "Lucilla'yı oğluyla, sırf kardeşim hayattayken yedikleri-içtikleri ayrı gitmiyor diye evlendirmeye çalışıyor olması midemi kaldırıyor. Hiç sevemedim şu herifi."

Annis'in için için güldüğü, gözlerinden okunuyordu. Ciddiyetini hiç bozmadan "Nedense tahmin etmiştim," dedi. "Hazzettiğiniz biri var mı peki, Bay Carleton?"

"Evet, siz," diye dobra dobra yanıt verdi adam.

Annis afallamıştı. "B-ben mi?"

Carleton onayladı. "Evet, üstelik kendi isteğime zıt olarak!"

Annis dayanamayıp, bir kahkaha patlattı. Kıkırdayarak "Akıl

alır şey değilsiniz, biliyor musunuz?" dedi. "Ne dedim, ne yaptım da benden hoşlandınız? Çok zırva dinlemişliğim var ama, bu hepsini geçer doğrusu!"

"Yok, yok. Ben lafı dolaştırıp, insanları hoş tutmaya çalışmam. Sizi sevdim, ama neden sevdiğimi biliyorsam ne olayım! Güzelliğiniz dikkate şayan olmasına karşın, güzelliğinizden değil. Sözleriniz ve tavırlarınız, hiç değil! Şahsiyetinizin bir özelliği - değişik bir havanız var sanırım!"

"Zannedersenem," dedi Bayan Wychwood ikna olmuş bir biçimde, "Siz kafayı sıyırmışsınız."

Carleton güldü. "Tam aksine," dedi. "Ama sakın, sizi sevmemin, yeğenime bakmaya layık olduğunuzu düşündüğüm manasına geldiğini sanmayın."

"Aman ne fena!" diye karşılık verdi Annis. "Bu konuda ne yapmamızı teklif ediyorsunuz, beyefendi?"

"Elbette Lucilla'yı tekrar yengesine emanet edeceğim!"

"Ne, yine Chartley Place'e mi yollayacaksınız? Ahmakça bir fikir! Bari Ninian ile evlenmesine razı olduğunuzu söyleyip mutluluklar dileyin de, olsun bitsin!"

"Hayır, Chartley Place'e değil elbette, Cheltenham'a!"

Annis başını itiraz edercesine salladı. "Gönderebileceğinizi sanmıyorum. *Zavallı* Bayan Amber'dan son aldığımız habere göre, yataklara düşmüştü. Leydi Iverley'nin doktoru başında bekliyordu. Lucilla'nın anlattığı kadarıyla, bu- bu histeri nöbetlerine tutulduğunda düzelmesi haftalar almış. Bir süre daha evine dönemez sanırım. Hatta, hatırladığım kadarıyla, Lucilla'yı bir daha görmek istemediğini belirtmişti. Bu lafının ciddiyetine pek inanmıyorum, ama sağlığı düzelmeden fikrini değiştirmesini beklemek abes olur."

"Ben onun sağlığını düzeltirim!" dedi Oliver Carleton hırsla.

"Saçmalamayın! Sizden korktuğu için tekrar sinir krizi geçi-

ir. Hem o tarafta başarılı olsanız da, yine de Lucilla'nın rızasını almanız gerekir."

"Onda hiç zorluk çekmeyeceğim emin olun."

"Tabii kızcağızı beraberinizde Cheltenham'a gelmeye zorbalıkla ikna edebilirsiniz," dedi Annis, delirtici, yapmacık bir dostlukla. "Ancak, orada kalmaya ikna etmeyi başaracağınızdan şüpheliyim."

Bay Carleton, onu kor gibi yanan gözlerle süzdü. "Ona *zorbalık* etmeyeceğim, hanımefendi!"

"Çok yerinde bir karar verdiniz," dedi Annis, onaylayan bir sesle. "Çok kuvvetli bir şahsiyeti var. Üstünde tahakküm kurmaya çalışırsanız direnecektir. Evden yine kaçabilir. Önümüzdeki dört yılı sürekli evden kaçarak geçirmesi zararına olur. *İlk* kaçışında bir felakete uğramadı ama, alışkanlık edinirse..."

Bay Carleton, yarı eğlenmiş, yarı bezmiş şekilde "Of, susun lütfen," dedi. "Bana ne demiştiniz siz, terbiyesiz mi? Eh, tencerc dibin kara, seninki benden kara!"

Annis, sıcak kanlı tavrını bozmadan, "Yine kendi kendimi bozdum galiba," dedi.

Bay Carleton'un ağzının kenarında bir kas seğirmeye başladı. Annis'in şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca, aniden güldü: "Bayan Wychwood," dedi, "Sizi sevdiğim yalandı! Sizden *hiç* hazzetmedim! Hatta, neredeyse nefret ettiğime eminim!"

"Ne diyebilirim ki beyefendiciğim, kalp kalbe karşıdır!"

Oliver Carleton, takdirle gülümsedi. "Siz hiçbir lafın altında kalmaz mısınız?"

"Hayır, ama unutmayınız ki, bu güne kadar, pek laf dalaşı etme fırsatı bulamadım. Evvelce tanıştığım beyler, hep adab-ı muaşeret kaidelerine riayet eden, saygıdeğer kimselerdi!"

"İç sıkıcı zavallılarınmış," dedi Carleton.

Annis, Oliver Carleton'm en azından sıkıcılıkla itham edile-

meveccğini düşündü, ama dile getirmedi. Bunun yerine birbirlerine sataşmakla vakit kaybetmeyip, halletmeleri gereken daha ciddi bir sorana dönmelerini önerdi.

Carleton, kaşlarını çatarak, "Lucilla'ya ne olacağı meselesini kastediyorsanız..." dedi, sustu.

"Evet, onu kastediyorum. Bayan Amber onu geri almak istese bile, yine oraya bırakmanın faydası olmaz. Düşününce, bu mesuliyeti üstlenmeye en uygun kişi sizsiniz aslında..."

"Tanrı saklasın!" diye bağırdı Bay Carleton.

"Evet," diye onayladı Annis. "Yine de pek olmaz. Refakatçisi olması için kibar bir hanım tutmak zorunda kalacaksınız. Bu göreve uygun birini bulabileceğinizi sanmıyorum. Bir yandan Lucilla'yı bir dereceye kadar denetleyebilecek kadar güçlü, öte yandan hırçınlıklarına göz yumabilecek kadar yumuşak başlı, ayrıca sizin her saçma sapan emrinize uyacak kadar itaatkar olmalı." Nezaketle gülümseyerek "Böyle insan yoktur, Bay Carleton," diye ekledi.

"Çok rahatladım! Eğer aktardığınız bu nahoş tabloyu, çocuğu sizin bakımınıza terk etmem için çizdiyseniz..."

"Asla! Uygun bir durum ayarlanana kadar kendisini ağırlamaktan memnun olurum, ancak şu anda mesuliyetini kalıcı olarak üstlenmeye hiç niyetli değilim. Size, ilk iş olarak Lucilla'yı cemiyete takdim etmenizi önerebilir miyim? Bu çok bariz görevin gözünüzden kaçmış olmasına şaşıtım!"

"Demek şaşıtınız efendim. O zaman size, kuzenim Leydi Trevisian'ın Lucilla'yı seneye cemiyete takdim edeceğini söyleyeyim de, rahat edin."

"Ah, ama olmaz ki!" dedi Annis hemen. "Bu mevsim Bath'daki akıllı-uslu eğlencelerin tadını aldıktan sonra, yine dersliğe gömülmesini bekleyemezsiniz. Fakat Bayan Amber'ı ite kaka kızı tekrar yanına almaya kandırırsanız, başına gelecek olan budur!"

"Esasen hanımefendi," dedi Bay Carleton ısırıcasına, "Hayatından tatmin olmamasına siz neden oldunuz. Bu da, o yaşta bir kıza, geçici olarak bakmaya bile ne kadar uygunsuz olduğunuzu kanıtlıyor." Bu sözler üzerine Annis'in yüzünün kızardığını gördü ve gözlerinde dargın bir ifade gördüğünü sandı. Bir anlığına görmüştü, ama, sonraki sözlerini daha yumuşak bir sesle söylemesine yetti: "İyi niyetle hareket ettiğinizi teslim ederim. Ama yaptıklarınızın sonuçları, başımıza büyük iş açtı."

"Pençelerinizi içeri çekmenize gerek yok. İyi niyetle hareket ettiğimi düşünmüyorsunuz! Beni, başınıza bilerek iş açmakla suçladınız. Çok alındım!"

"Öyle bir şey yapmadım! Yapmış bile olsam, sizin beni, Bayan Amber'ı *itip kakacak* olmakla suçlamanızın yanında hiç kâlırdı." Annis, hızlıca soluk aldı. Bu da, Bay Carleton'u yeniden gülümsetmeye yetti: "Nasıl da anlaşılmaz bir yaratıksınız," dedi. "Bir an son derece saygıdeğer bir kadın oluyor, sonra insanı arı gibi sokuyorsunuz! Yok, kaç çatmayın bana. Hakikaten hiç kavga edesim yok!"

"O zaman üstüme gelmeyin," dedi Annis küskünce. "Neden kuzeninizden, Lucilla'yı bu sene takdim etmesini istemiyorsunuz?"

"Çünkü, iki ayağımı bir pabuca sokmaya niyetim yok! Yapamayacağını kendisi söyledi. En büyük kızı mayısta evleniyor. Düğün için bir sürü saçma... düğün hazırlıklarını yapması gerekiyor. Onu, Lucilla'ya bu sene takdim etmeye ikna etmek için bir hayli *itip kakmam* gerekir!"

"Tanrı aşkına," dedi Annis. Bakışları hançer gibiydi. "Ne kadar... ne kadar *dırdırcısınız!*"

"Heyhat!" dedi Carleton hüzünle. "Sizi sinirlendirmek o kadar ayartıcı ki, karşı koyamıyorum! Yüzünüz öfkeden kızarmış, gözleriniz alev alev yanarken, güzelliğinizin ne kadar arttığından

haberiniz var mı?" Genç kadının dudaklarının sımsıkı kapadığını, omuzlarının titrediğini gördü. "Ne oldu, Bayan Wychwood? Karşılık mı bulamadınız?"

"Bilakis, söyleyecek pek çok şeyim var. Ancak, sizin aksini-ze, adab-ı muaşeret kurallarına saygı göstermeyi bilecek bir mahiyette yetiştirildiğimden, aklıma gelenlerin bir tanesini bile dile getirmem mümkün değil!"

Carleton, "Düşünmeyin bile," diye yalvardı. "Benim hiç kaale almadığım kaidelere riayet etmenizin, size nasıl engel olacağım göz önünde bulundurun!"

"Sizde bir- bir gıdım terbiye olsa, siz de riayet edersiniz!" dedi Annis açıkça. "Ağabeyimin de diyeceği gibi, tam bir hödüksünüz!"

Carleton gülünüsüyordu, ama azarlar bir tavırla "Beni çok şaşırttınız, hanımefendi!" dedi. "Bunlar sizin gibi nitelikli bir hanımın ağzına yakışan laflar değil!"

"Değil elbet. Ama, sizi hiçbir şeyin şaşırtabileceğine inanmıyorum!"

"Beni ne kadar iyi anlıyorsunuz!" dedi Bay Carleton minnettarlıkla.

Annis, kendini tutamayıp gülerek, "Ah, ne *acayip* adamsınız siz!" dedi. "Rica ediyorum, beni de sizin gibi edepsizleşmeye zorlamayı bırakın da, Lucilla için neler yapabileceğimizi tartışalım. Şu vakit, kuzeninizden böylesi bir ricada bulunmanın çok biçimsiz kaçacağının farkındayım. Ama, kızcağızı takdim etmeye razı olacak başka akrabanız yok mu?"

"Yok, hiç yok," diye yanıtladı Carleton. "Zaten acele etmek de yersiz. 17'sine yeni girdi herhalde. Almack's'a* son gittiğim-

* Almack's: Almack's Assembly Room, 1700'lerin ortasında Londra'da açılan ve hem kadınları hem erkekleri kabul eden ilk mekanlardan biri olma özelliği taşıyan, üyelikle girilen bir kulüp. (Ç.N.)

de, talebelikten yeni çıkmış toy kız çocuklarıyla doluydu. Korumalığının aralarında kaynamasını istemiyorum."

"Sizi çok iyi anlıyorum!" dedi Carleton. "Kızları cımbızla derslikten çekip, kendilerini nasıl idare edeceklerini öğretmeden kibar cemiyetin içine alıyorlar. Onlar da saf görünmemek için yalancı gülümsemelerle, gevezeliklerle... Of! Günümüzde pek çok genç kızın sergilediği o *tepeden bakan* tavırlara siz de benim kadar aşinasınızdır. Bu yüzden, Lucilla'yı Bath'da insan içine çıkarmayı üstlendim. Ama sizi utandıracağından korkmayın sakın! Lucilla ne çekingен, ne de fazla atak. Tavırları çok canayakın, Bayan Amber'ın onu ne kadar iyi yetiştirdiğini gösteriyor. Şüphenez varsa, kendi gözlerinizle görünüz. Perşembe günü, bilhassa Lucilla'nın onuruna burada ufak bir davet vereceğim. Sizin de teşrifiniz beni çok memnun eder. Tabii, o esnada hâlâ Bath'da kalıyor olursanız. Belki de uzun kalmaya niyetli değilsiniz?"

"Lucilla'yı ne yapacağım kararlaştırılana kadar elbette Bath'da kalacağım. Davetinize de mutlaka katılacağım. Teşekkürlerimi kabul ediniz, hanımefendi!"

Annis, muzurca "Fakat sizi baştan uyarayım efendim," dedi, "Hayal edebileceğiniz cn sıkıcı davet olacak. Tanıdığım *tüm* gençleri çağırdım. Çoğunun ailesi de, kızlarının, başlarında biri olmadan davetlere katılmasına izin vermediği için beraberlerinde gelecek! Bunun yarısı kadar sönük bir eğlenceye katılmamışsınızdır eminim!"

"Tahmin ediyorum ki, siz de daha önce bu kadar sönük bir davet vermemişsinizdir," dedi Carleton kurnazca.

"Çok doğru, vermedim!" diye itiraf etti Annis. "Konuk listemi okuduğumda, gülmekten az daha çatlayacaktım. Fakat amaç şahsi eğlencem değil, Lucilla'yı Bath sakinlerine tanıtmak. Eminim çok sükse yapacak. Geçenlerde kendisini, tanıdıklar arasında yapılan bir toplantıya götürdüm. Herkes çok sevdi."

"O zaman, başıma yeni bir bela açılmak üzere. Artık bir de kara sevdaya tutulmuş tıfıl oğlanları ve adı çıkmış servet avcılarını kovalamak zorunda kalacağım!"

"Yok canım," dedi Annis tatlı tatlı. "Tanıdıklarım arasında adı çıkmış servet avcısı bulunmuyor. Lucilla'nın söylediği birtakım şeylerden ve mükellef gardırobundan, bir hayli dünyalığı olduğu sonucunu çıkardım. Haksız mıyım?"

"Tanrım, haklısınız tabii! Kendine manastır alacak kadar zengin!"

"Şu halde, daha fazla beklemeden ona bir hizmetçi tutayım."

"Hizmetçisi var sanıyordum. Son üç yıldır maaşını ödüyorum. Ona ne oldu?"

"Lucilla'nın kaçtığı anlaşılınca Bayan Amber ile kavga etmişler. Öfke içinde evi terk etmiş."

Carleton "*Kadınlar!*" diye söylendi tiksintiyle. "Benden bir de ona hizmetçi bulmamı mı bekliyor? Ben ne anlarım öyle işlerden? Madem Bayan Amber'm yerini kaptınız, hanımefendi, o zaman hizmetçisini de siz bulun!"

"Elbette," dedi Annis sakin sakin.

Carleton aniden "Lucilla nerede?" dedi.

"Bir grup genç arkadaşıyla ata binmeye gitti. Farley Kalesi'ni ziyaret edecekler. Birkaç saate ancak gelir."

Bay Carleton sinirlenmiş gibiydi, ama konuşmaya başlamadan lafı ağzına sıkıldı. Bayan Farlow odaya dalmıştı. Başlığı kafasında çarpık duruyor, konuşurken dili dolaşıyordu. "Çok fena Annis'ciğim, çok fena! O ipekliye uyan bir kumaş bulmak için *bütün* şehri dolaştım. İnanır mısın, Thorne'un dükkanında bile uygun bir şey bulamadım. Feci de bir rüzgar vardı, ağzım burnum ters döndü sanki. Sonra..." Durakladı, odada bir yabancı bulunduğunu fark etti. "Ah! Affınızı dilerim. Bilmiyordum! Tabii James misafirimiz olduğunu haber etse, odaya böyle pat diye dalı vermezdim. Kapıyı bizim Limbury değil James açtı, sağ

olsun paketlerimi de aldı. Galiba Limbury'nin kilerde işi vardı. *Büyük* paketi Bayan Wardlow'a verip, diğerlerini yatak odama götürmesini istedim. Yapacağını söyledi, sonra rüzgarın özellikle köşe başlarında insanın yüzüne ne fena çarptığından ve yokuşun ne kadar dik olduğundan bahsettik, bilhassa insanın eli kolu paket doluyken çıkması çok zor, benim de elimde paketler vardı elbette. Nefesim tıkanı, hem üstüm başım da bir felaket!"

Bu karmakarışık konuşmanın Bay Wychwood üstündeki etkisini kötücül bir zevkle izlemekte olan Bayan Wychwood, bu noktada araya girip "Hiç sana acıyacak halim yok Maria!" dedi. "Hatta, bu havada tahtırevan çağıracağına, yürüyerek eve gelecek kadar düşüncesiz olduğun için, hak etmişsin bile. 'Pat diye dalmana' gelince: İyi ki daldın. Sana Bay Carleton'ı tanıtmak isterim, hani Lucilla'nın amcası. Bay Carleton, bu da kuzinim Bayan Farlow. Sağ olsun benimle birlikte oturuyor."

Bay Carleton, Bayan Farlow'a kısaca eğilerek selam verdi, ama ev sahibesiyle konuştu: "Size hamilik ediyor herhalde, hanımefendi?"

Annis, yemi yutmayarak "Aynen öyle!" dedi.

"Beni hayrete düşürdünüz. Yaşı sizin kadar ilerlemiş bir hanımın refakatçiye lüzum duyacağını sanmazdım. Adınız Annis, değil mi? Sanıyorum, Agnes isminin bozulmuş hali. Ama beğendim. Size yakışıyor."

Bir anda celallenerek, velinimetinin yardımına koşma ihtiyacı hisseden Bayan Farlow "Neden beğendiğinizi anlamadım!" dedi "Güzel bir isim olduğu şüphesiz, ben de *çok* güzel olduğunu düşünüyorum, ama *bozulmuş* hiçbir şeyin Bayan Wychwood'a yakışmayacağına sizi temin ederim!"

Annis'in içinde, zor bastırdığı bir neşe kaynıyordu. "Teşekkür ederim, Maria!" dedi. "Şerefimi korumak için imdadıma yetişeceğine itimat ediyordum."

"Bana daima itimat edebilirsiniz Annis'ciğim!" dedi Bayan Farlow. Çok duygulanmıştı. Gözlerinde yaşlar belirirken Bay Carleton'a baktı ve kendi ataklığına şaşırarak "Bayan Wyhewood'a böyle iftira etmeniz, beyefendiliğe sığmaz! Müsadenizle!" dedi.

Annis, ciddiyetini muhafaza etmeye çalışarak "Hayır Maria, haksızlık ediyorsun," dedi. "Bay Carleton'm bana iftira atmaya çalıştığım *sanmıyorum*, en azından bilerek. Ama üstüne bahse girecek kadar da emin değilim."

Bay Carleton, takdirle "Eşek arısı," diye söylendi.

Annis Bay Carleton'a gülümsedi ve onun da gözlerinde bir gülümseme yakaladı. "Mevzumuz benim şerefim değil. Bath'a - büyük zahmetler ederek - yeğeninizi görmeye geldiniz. Fakat maalesef, şu esnada burada bulunmuyor. Ne yapacaksınız? Kendisi dönene kadar burada boş boş oturmayı istemezsiniz herhalde?"

"Tanrı korusun, elbette istemem! Herhalde siz kalmamı, benim ettiğimden de az arzu ediyorsunuzdur?"

"Aynen öyle. Ayağıma dolanırsınız. En münasibi, bu akşam yemeğe gelmeniz."

Bay Carleton, kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Pek lütfkarsınız hanımefendi. Fakat bence en iyisi, Lucilla'yı York House'da benimle yemek yemeye getirmeniz. Orada kalıyorum, yemekleri yenecek gibi. Daha geç bir saati yeğlemezsensiz, her ikinizi de saat yedide bekliyorum."

"Etmeyiz. Fakat rica ederim, benim de size katılmama çok bel bağlamayın. Hizmetçim Lucilla'ya York House'a kadar eşlik eder. Eminim siz de geceleyin onu eve bırakırsınız."

"İmkânı yok. İnanınız, Lucilla'nın geleceği hakkındaki her tartışmada bulunmanız elzemdir. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Lafını böylece bitirdi ve, Bayan Farlow'u hafifçe eğilerek, Bayan Wychwood'u ise elini bir anlığına tutup, yüzüne pişmanlık dolu bir gülümsemeyle bakarak selamladıktan sonra müsaade isteyip ayrıldı.

VI

Limbury Bay Carleton'u odadan çıkarır çıkarmaz, Bayan Farlow kınayan bir sesle "Söylemeden edemeyeceğim, çok kaba adam!" dedi. "Sir Geoffrey bizi uyarmıştı elbette. Umarım yemek davetine katılmayı düşünmüyorsunuzdur, Annis'ciğim? Sizi davet etmesi ne küstahlık, tabii yaptığına davet denirse! Hiç o kadar münasebetsiz biçimde yapılmış davet görmemiştim. Haddini misliyle bildireceğinizi düşünüyordum, yapmadığınızda da çok şaşırdım doğrusu."

"Eh, benim de aklımdan geçmedi değil," diye itirafetti Bayan Wychwood. "Ama, senin de dediğin gibi, çok kaba bir adam. Aynen karşılık vermeyeceğinden emin olamadım. Lucilla ile kavga tutuşmalarını önlemek için gitmemin görevim olduğunu düşünüyorum."

"O kıza karşı herhangi bir göreviniz olduğunu sanmıyorum," dedi sinirden titremekte olan Bayan Farlow. "Ama benim *size* karşı ödevlerim var. Yok demeyin, kulak asmayacağım. Sir Geoffrey ve sevgili Leydi Wychwood sizi bana emanet etti. Bizzat söylememiş olsa bile, öyle demeye getirdi. Leydi Wychwood ise kendi ağzıyla söyledi! Tam arabaya binmek üzereyken, o zaman değilse bile belki koridordayken, yahut gündüz oturduğumuz odada söylemiş de olabilir. Çünkü ürperti gelmişti, çok istediği halde evden çıkamamıştı. Ben de hava felaket olduğu için çıkmamasını rica etmiştim. Herhalde hatırlıyorsunuz, holde vedalaşmıştık..."

"Ya da sabah oturduğumuz odada," dedi Bayan Wychwood.

"Olabilir. Tam manasıyla emin değilim, ama fark etmez! Neticede, bana veda ederken, ya da veda ettikten hemen sonra, açık

seçik 'Ona iyi bak, Kuzin Maria!' dedi. Elbette sizi kastediyordu. Ben de söz verdim, şimdi de sözümü tutacağım!"

"Teşekkür ederim, Maria. Başıma bir iş gelirse, imdadıma yetişeceğinden eminim. Fakat şu an hiçbir derdim yok. O yüzden senden başlığını doğru düzgün takıp, saçını düzeltmeni rica edeceğim! Çalı süpürgesine dönmüş."

"Annis!" dedi Bayan Farlow. Sesi, etkileyici bir şekilde alçaldı. "O adamla görüşmeniz münasip değil!"

"Laf! Sanıyorum bunları sana Geoffrey söyledi. Ama adamdan bana ne zarar geleceğini düşündüğünüzü tahmin bile edemiyorum. Irzıma mı geçecek? Bunu düşünmek için deli olmak gerekir. Benden hazzetmiyor bile!"

İffet kumkuması Bayan Farlow, bu sözlerle o kadar şaşırmıştı ki, hafifçe çılgılık atıp, sendeleyerek odasına gidip, Sir Geoffrey Wychwood'a aynı cümlede hem bu sakıncalı dostluğu derhal bitirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söyleyen, hem de sevgili Annis bir şeyi kafasına taktığında kendi elinden hiçbir şey gelmediğini açıklayan telaş dolu bir mektup yazmaya başladı.

Lucilla geldiğinde, gezisinin tüm ayrıntılarını anlatmaya o kadar hevesliydi ki, Bayan Wychwood bir süre amcasının geldiğini söyleyecek fırsat bulamadı. Ama sonunda nefes almak için ara verdi. Korktuğu haberi aldığı anda yüzünün aldığı hal neredeyse komikti. Gözlerindeki ışık hemen söndü, dudaklarındaki gülümseme silindi, sarararak ellerini ovuşturmaya başladı. "Hayır, olmaz! Beni kolumdan tuttuğu gibi götürecekt!"

Bayan Wychwood, gülerek "Hemen telaşlanmayın," dedi. "Asıl amacı buydu sanıyorum, ama bence artık öyle bir niyeti yok. Iverleyler ile Bayan Amber'ın, sizi Ninian'la evlendirmeye çalıştığından, ben söyleyene kadar haberdar değildi. Bu pek sevgili tasarımı destekleyeceğinden korkmanız da lüzumsuz, hiç öyle bir niyeti yok. Bir mektup yazıp olanları açıklamadığınız

için hem sana, hem de onlara sinirlendi. Karşısına çıktığında onu tersleyip tepeden bakarak kızdırmayın. Kabalığı nispetinde çabuk sinirlenen birine benziyor. Kavgaya tutuşarak hiçbir yere varamazsınız."

Lucilla, gözleri yaşararak "Onunla görüşmek istemiyorum!" dedi.

"Saçmalıyorsunuz, canım. Amcanızla görüşmek zorundasınız. Bu akşam yemeğini York House'da yiyeceğiz. Üçümüz oturup, geleceğinizi tartışacağız. A, asmayın ama suratınızı. Sizi tartaklamasına izin vermeyeceğim, söz."

Bu teminata karşın, Lucilla'nın gitmeye ikna olması epey vakit aldı. Sonunda arabada Bayan Wychwood'un yanındaki yerini aldığı anda, gitmeye razı olmuş olmasına rağmen durumdan hiç memnun olmadığı belli oluyordu. Sevimli yüzünden düşen bin parçaydı, gözlerinde endişe vardı. Dehşet verici amcasından bir hayli korktuğunu tahmin etmek güç değildi.

Bay Carleton onları, özel bir salonda kabul etti. Devrin iyi giyinen beylerinin özel toplantılarda üniforması olmuş mavi ceket, beyaz yeleği, siyah pantolonu ve çizgili ipek çorapları pek derli topluydu. Bayan Wychwood, modaya aşırı şıklar kadar sıkı sıkıya uymasa da, ceketinin çok iyi biçilmiş, kravatının muntazam bağlanmış, yakalığının özenle kolalanmış olduğunu, gömleğinin önünde de, Bay Carleton'un mensup olduğu bir önceki kuşak ve taşra asilzadeleri arasında yaygın olduğu üzere, kırma bulunmadığını fark ederek, istemeye istemeye onayladı.

Bay Carleton, Bayan Wychwood ile el sıkışmak üzere ilerledi. Genç kadını takip ederek salona girmekte olan Lucilla'ya ilk ağızda dikkat etmedi. Selamlama mahiyetinde "Kuzininizi beraberinizde getirmediğinizi görünce çok rahatladım," dedi. "Son üç saatimi, *size* yapmış olduğum davete dahil olmadığını açık-

lamadığıma küfrederek geçirdim. Koca bir akşamı, öyle çenesi düşük bir kadınla geçirmeye katlanamazdım."

"Açıklamış kadar oldunuz," dedi Bayan Wychwood. "Sizden zerre kadar hazzetmemiş. Tavırlarınızdaki hoyratlığı şiddetle kınadı. Onu kabahatli bulamıyorum. İçinizde birazcık olsun dürüstlük varsa, kendisine çok kaba davrandığınızı kabul edersiniz."

"Can sıkıcı gevezeleri hiç çekemem," dedi Bay Carleton. "Benden o kadar hazzetmemesine karşın, buraya refakati olmaksızın gelmiş olmanıza izin vermesine hayret ettim."

"Elinden gelse beni durdururdu. Sizinle görüşmemin münasip olmadığını düşünüyor."

"Ulu tanrım! Sizi baştan çıkaracağımdan mı şüpheleniyor? İçi rahat olsun: Nitelikli hanımlara musallat olmam." Bunu söylerken döndü ve gözlüğünü gözüne tutarak, Lucilla'yı bir güzel inceledi. "Ee, yeğenim?" dedi. "Ne baş belası yumurcaksın sen! Ama en azından seni son gördüğümünden beri hayli güzelleşmişsin. Büyüdüğünde çirkince bir şey olacağını sanıyordum ama yanılmışım. Artık öyle ekmek suratlı değilsin, çillerin de geçmiş. Kutlarım!"

"Ekmek suratlı değildim ben!"

"İnan bana öyleydin. Daha çocukluk tombulluğundan kurtulamamıştın."

Lucilla alınmış, hızlı hızlı solumaya başlamıştı. Ama Bayan Wychwood araya girerek, genç kıza, amcasının attığı ve atacağı yemleri yutmamasını tavsiye etti. Ciddi bir sesle ekledi: "Size gelince beyefendi, sizden de Lucilla'yı üzüp, beni de rahatsız edecek bu çeşit laflar etmekten kaçınmanızı rica edeceğim."

"Kesinlikle yapmam," dedi Bay Carleton.

"O zaman terbiyesizlik etmeyin," diye karşılık verdi Bayan Wychwood.

"Etmiyordum!" diye karşı çıktı Bay Carleton. "Lucilla ekmek suratlıdır demedim ki! Öyle *idi* dedim, hatta ne kadar güzelleştigini söyleyerek iltifat ettim!"

Lucilla, ister istemez güldü ve dürüstlikle, "Aman, ne lafını esirgemez adamsınız, amca!" dedi. "Gerçekten o kadar sevimsiz miydim?"

"Yok canım, sevimsiz değildin. Yavruluk tüyleri dökülmüş, alımlı bir kuş olacağını belli eden tüyleri henüz çıkmamış olan bir tavuğa benziyordun sadece."

"Eh!" dedi Lucilla. Etkilenmişti. "*Şirin* olduğumu biliyorum ama, *alımlı* olduğumu daha önce söyleyen olmamıştı. Gerçekten alımlı olduğumu düşünüyor musunuz, efendim? Yoksa sadece dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hayır, düşünmüyorum, ama böyle söylediğim için surat asmana da gerek yok. İnan bana, alımlı kadınları sadece diğer kadınlar beğenir, erkekler ise şirin olanlara bayılır!"

Lucilla bu lafa akıl erdirmeye çalışırken, amcası Bayan Wychwood ile sohbete başladı. Ama kibar kibar devam eden sohbet, genç kızın aniden, amcasının Bayan Wychwood'u şirin mi, alımlı mı bulduğunu sormasıyla kesildi.

Gülmekle utanmak arasında kalan Annis, Lucilla'yı ikaz etmek için kaşlarını çattı. Ama Bay Carleton, tereddüt etmeden "İkisi de değil," diye karşılık verdi.

Lucilla, kendisini kanatları altına alan hanımı korumak için hemen ayaklanarak, "Bence," dedi, "Bayan Wychwood çok *güzel*."

"Bence de," diye yanıtladı amcası.

Şaşkınlığını üstünden atan Annis "İkinize de çok teşekkür ederim," dedi. "Beni utandırmayı bırakırsanız daha da minnettar olacağım! Boş iltifatlar dinlemeye değil, Lucilla cemiyet içine çıkana kadar nerede kalmasının iyi olacağını, siz beyefendiyle tartışmaya geldim."

"Her şey sırayla," dedi Bay Carleton. "Önce akşam yemeği yiyelim." Gözlerinde, Annis'e tuhaf bir biçimde endişe veren bir pırıltı vardı. "İlerlemiş yaşıңыз, hafızanızı zayıflatmaya başlamış hanımefendi," dedi. "Daha birkaç saat önce, insanları boş yere pohpohlamadığımı söylemiştim. Sizden hayli yaşlıyım, ama bu naklık henüz benim aklımı zedeledi!"

"Münasebetsiz yaratık!" dedi Annis sessizce, ama Oliver Carleton'un elinden tutup ona masaya kadar eşlik etmesine izin verdi. Garsonlar, iyi seçilmiş bir yemeğin başlangıç tabaklarını getirmeye başlamıştı bile.

Lucilla surat asar gibi oldu, ama Bayan Wychwood'un güzel gözlerinin bir bakışıyla kendini toplayıp, uslu uslu vasisinin sol tarafındaki yere oturdu. Önüne konan yemeğin ne olduğuna aldırmayacak kadar gençti, ama gelişme çağındaki her kız gibi iştahı açıktı. İkram edilen ordövrlerin hepsinden tadarak haklarını verdi. Böylece büyükleri de, sözleri kesilmeden konuşabildiler. Ara sıcaklar geldiğinde açlığı yatışmış olduğundan, yaban kazından ve güvercinden almak istemedi, ama portakallı sufleden, Celerata kremasından ve hamur işlerinden bol bol yedi. Likörlü bisküvilerden birini kemirirken, amcasının profiline kaçamak bir bakış attı. Bayan Wychwood'un söylediği bir şeye gülümsüyordu. Bunun üzerine, bütün gece aklına takılmış olan soruyu sormaya karar verdi. Amirane bir sesle "Oliver Amca!" dedi.

Amcası, ona dönerek "Rica ederim, nereden kaptığını bilmediğim şu bana 'Oliver Amca' deme huyundan vazgeç," dedi. "İğrenç bir şey. Hiç hoşlanmıyorum."

Lucilla, gözlerini kocaman açarak baktı. "Fakat amcamsınız?" dedi.

"Evet ama, hatırlatılmasını istemiyorum."

"O çeşit unvanlar insana yaşlandığını hissettiriyor, değil mi?" dedi Annis, yapmacık bir anlayışlılıkla.

"Aynen öyle!" dedi Carleton. "*Teyze* denmesinden bile kötü neredeyse!"

Annis üzüntüyle başını salladı. "Evet, haklısınız. Beni de baba evinden kaçırın, teyze diye çağrılmak oldu."

"O zaman ne diyeyim size?" diye sordu Lucilla."

"Ne istersen de," dedi amcası, ilgisiz bir sesle.

"Bu cömert vaat, size geniş bir saha açtı Lucilla'cığım," dedi Bayan Wychwood. "Kendisine *Bangster* diyebilirsiniz, ama pek kabaca olur. *Captain Hackum* dersiniz yersiz olacağını sanmıyorum, bu da ilk sözcüğün daha kibarca bir ifadesidir."

Bay Carleton sırtı ve şaşkın yeğenine, bu lafların "kabadayı" anlamına geldiğini açıkladı. "Argo sözcüklerdir, kullanamayacağın kadar bayağıdırlar. Biri ağzından işitirse, senin yüzü eşek derisine dönmüş, terbiyesiz, incelikten yoksun bir şıfırtı olduğunu düşünür."

"Şeytan!" dedi Bayan Wychwood öfkeyle.

Biraz alınmış olan Lucilla "İkiniz bir olmuş benimle alay ediyorsunuz," dedi. "Yüzü eşek derisine dönmüş bir şıllık değilim, ama size sadece Oliver dersem eminim herkes öyle olduğumu düşünür."

"Yersiz olmakla kalmaz, anında cezalandırılmanı da sağlardı," dedi amcası. "Oliver diye çağrılmaya itirazım yok ama, Sadece Oliver demene müsamaha gösterirsem ne olayım!"

Lucilla, boğulacak gibi oluncaya dek güldü. "Öyle demek istemedim, biliyorsunuz. Başka bir unvanınız olsa, size onunla hitap etmek çok uygun olurdu, ama Oliver demeye başlarsam yengemin söyleyeceklerini bir düşünün hele."

"Yengenin böyle bir şey duyması muhtemel görünmediği için, bu hususu düşünmene gerek yok. Eğer çekincelerin varsa, bunları Prenses Charlotte'un bütün amca ve dayılarına - hatta bildiğim kadarıyla, teyzelerine de! - küçük adlarıyla hitap etti-

ğini göz önünde bulundurarak gider. Amcalarının en küçüğü bile benden büyük, üstelik!"

Lucilla, Kraliyet aileleriyle pek alakadar değildi. Prenses Charlotte konusunun üstünde durmadı. "Ah, elbette prenseslerin hayatı başka. Ama, yengemin size 'Oliver' diye hitap ettiğini duymayacağından bahsettiniz. Ne demek istediniz acaba, Amc-efendim!"

"Seni defterden sildiğinden bahsetmiş sanıyorum?"

Lucilla, ellerini kenetleyerek "Evet!" dedi. Gözleri, amcasının yüzüne kilitlenmişti. "Yani, o zaman..."

"Dolayısıyla, benim de senin sorumluluğunu üstlenecek bir kadın bulmam gerekiyor."

Yüzü düştü. "Peki ne zaman takdim edileceğim?"

"Seneye," diye yanıtladı amcası.

"Seneye mi? Ah, çok kötüsünüz!" diye bağırdı Lucilla. "Seneye 18'imi geçmiş olacağım, yaşıma geçkin sayılacak! Bu yıl takdim edilmek istiyorum!"

"İstersin tabii, ama bir yıl daha beklemenin hiçbir zararı olmaz," diye yanıtladı Carleton hissizce. "Her halükarda, seni salonlarından birinde takdim edecek olan Julia Trevisian'ın, kuzinin Marianne'ı evden yollayana kadar, sana refakat etmek gibi çok yorucu bir görevi üstlenmesine olanak yok. Marianne mayısta, balo ve davet mevsiminin tam ortasında evleniyor. Mayıs, o zamana kadar Julia'nın işleri bitmiş olsa bile, insan içine çıkman için çok geç. Ki, son konuştuğumuzda sözlerinden çıkardığın kadarıyla, ancak o ara rahatlamayı bekliyor."

"Beni Kuzin Julia mı takdim edecek?" dedi Lucilla. Belirgin şekilde neşelenmişti. "Efendim, eğer bunu siz ayarladıysanız, bunun benim için yaptığınız en güzel şey olduğunu söylemeliyim. Hatta, benim için yaptığınız *tek* güzel şey! Size hakikaten minnettarım."

"İyi dedin."

"Evet, ama bir yıl boyunca nerede yaşayacağım sorunu hâlâ hallolmuş değil," dedi Lucilla. "Ayrıca, açık seçik ifade etmek isterim ki, beni asla - *asla!* - Clara Yengemin yanına geri yollamazsınız. Zorla yollarsanız, yine kaçarım."

"Bir zerre akl-ı selim sahibiysen, yapmazsın," dedi Bay Carleton kuruca. Yeğenini süzdü, acımasız bir gülümsemeyle "Sana söyleneni yapacaksın, kızım," dedi. "Bir daha böyle haytalıklara kalkıştığını görürsem, yemin ediyorum önümüzdeki mevsim cemiyete takdim edilmene izin vermem."

Lucilla'nın yüzü, hiddetten bembeyaz oldu. "Siz... siz..." diye kekeleydi.

"Yeter ama artık!" diye araya girdi Bayan Wychwood. "Hanginiz daha ziyade çocukluk ediyor bilemiyorum doğrusu, ama içinizden birinin şımarık bir bebek gibi davranmak için çok daha az sebebi var!"

Bay Carleton'un yanakları hafifçe kızardı, ama omzunu silkip, kısa bir kahkaha atarak "Arsız ve asi kız çocuklarıyla uğraşacak sabrım yok," dedi.

Lucilla, "Sizden *nefret ediyorum*," dedi alçak ve titreyen bir sesle.

"Edersin tabii."

Bayan Wychwood, bıkkınlıkla "Of, rica ederim, ikiniz de zırlamayı kesin," dedi. "Ortada fol yumurta yokken, saçma bir kavga ediyorsunuz. Lucilla, amcanızın sizi Bayan Amber'ın yanına yollaması söz konusu değil, zira sizi istemediğini açıkça belirtti."

Lucilla, "Fikrini değiştirecektir," dedi umutsuzlukla. "Beni defterden sildiğini sık sık söyler, ama hiç öyle bir şey yapmaz."

"İnanıyorum ki, o fikrini değiştirse bile, amcanız sizi bir daha oraya yollamayacaktır." Kaşlarını merakla kaldırıp, "Yollayacak mısınız, efendim?" diye sordu.

Bay Carleton, gönülsüzce gülümsedi. "Esasen hayır, yollamayacaktım," diye itiraf etti. "Lucilla'ya hakim olamadığını görüyorum. Mesuliyetini almaya uygun bir kişi olmadığı ortaya çıktı. Dolayısıyla, onun görevini üstlenecek, umuyorum ki daha sert şahsiyetli bir akraba bulma işi üstüme kaldı."

Bu sözlerin pek azı Lucilla'yı hoşnut etti. Öte yandan, amcasının onu Bayan Amber'a iade etme niyetini taşıyor olması içini o kadar rahatlatmıştı ki, son derece alındığı kısımlarını görmezden gelmeyi seçti. Tereddütle "Sevgili Bayan Wychwood'la kalmam mümkün olamaz mı, efendim?" diye sordu.

Amcası, uzlaşmaz bir tavırla "Hayır," dedi.

Lucilla, hiç de akıllıca olmayan bir karşılığı zar zor yuttu. "Rica ederim sebebini açıklayınız," diye yalvardı.

"Zira, evvela, sana refakat edemeyecek kadar genç olduğu, aranızda kan bağı da bulunmadığı için, velin olmaya yengenden bile daha az uygun."

Lucilla, öfkeyle "Hiç de genç değil!" diye bağırdı. "Hatta hayli yaşlı!"

"... saniyen," diye devam etti amcası. Genç kızın öfkeli feryadını duyduğu, sadece ağzının bir köşesindeki kasların seğirmesinden belli oluyordu, "Kendisinin iyi niyetinden faydalanarak bu kadar zarar vermek benim için bile - elbette senin için de! - son derece yakışsız olur."

Lucilla'nın meseleye bu açıdan bakmamış olduğu belliydi. İdrak etmek için bir-iki saniye bekledi ve sonunda "Ah! Bu aklıma gelmemişti işte!" dedi. Bayan Wychwood'a yalvarırcasına bakarak "Size... size rahatsızlık vermeyi asla istemem hanımefendi! Düzeninizi bozuyor muyum? Rica ederim söyleyiniz!" dedi.

Carleton'a hışım dolu bir bakış atan Bayan Wychwood, "Hayır, ama amcanız, itirazlarından birinde haklı," dedi. "Akrabanız değilim. Bayan Amber'm mesuliyetinden alınıp benimkine ve-

rilirseniz çok tuhaf kaçacak. Pek çok kişi zan altında kalacak. Sonra hadise ağızlara sakız olacak ki, eminim bu hiç hoşunuza gitmeyecek. Dahası, dedikodu kazanının bu şekilde kaynaması Bayan Amber'ın da başına bela olacak. Bunun olmasını hiç istemeyeceğinizi biliyorum. Zira, sizi ne kadar kısıtlamış olsa da, bu kısıtlamaları ne kadar iç sıkıcı bulmuş olsanız da, bazı hataları olsa da kabul etmeliyiz ki, daima sizin esenliğinizi düşünerek hareket etmiştir."

Lucilla istemeye istemeye tasdik etti. "Ama Ninian'la evlenmeye zorlarken de düşünmüyordu herhalde?"

Konuşmayı istemediği halde takdirle takip etmekte olan Bay Carleton, bu sorunun konuşmanın yönünü değiştirecek türden bir soru olduğunu gördü, ancak beklediği etkiyi yapmadı. Bayan Wychwood derhal karşılığım verdi: "İyiliğiniz için hareket ettiğini sandığından eminim. Hatırlayınız canım, çocukken en yakın arkadaşınız Ninian'mış. Bayan Amber, onunla hakikaten çok mutlu olacağınızı sanmış olabilir."

Lucilla, aniden şüphelenerek "Siz... siz beni Cheltenham'a dönmeye razı etmeye mi çalışıyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu.

Bayan Wychwood, sakince "Hayır, hayır," diye yanıtladı. "Meselenin bu şekilde hallolacağını düşünmüyorum. Şunu açıklamaya çalışıyorum: Hiç ihtimal vermiyorum ama, amcanızı bir biçimde ikna edip, akrabalarınızı çiğneyip geçerek veliniz olarak beni tayin ederse, üçümüz de şiddetle kınanırız. Böyle bir durumda kalmayı hiç arzu etmediğimi gizlemeye çalışmayacağım. Siz de büyük zarar görürsünüz, emin olunuz ki Bayan Amber bütün akraba ve arkadaşlarına - hatta babanızın tarafındaki akrabalarınıza da - size sözünü geçiremediğini, yabancı biriyle yaşamak üzere onu terk edip gittiğinizi yetiştirir, bu da..."

"... kesinlikle yalan olmaz!" diye araya girdi Bay Carleton."

Lafının kesilmesine aldırmayan Bayan Wycliwood, "Bu da," diye devam etti, "İstikbalinizi, şu an hayal edemeyeceğiniz kadar kötü etkiler. İnanınız bana Lucilla, bir kızın adının, haksız yere de olsa patırtıcı, huysuz ve laf dinlemektense çorap bağlarını insan içinde bağlamayı yeğleyecek kadar dik başlı bir kimse olarak çıkması, hayatını söndürebilir."

Durumunun yol açabileceği fena sonuçların ustalıklı tasvir edilmesiyle sarsılmış olan Lucilla "Çok kötü olurdu, değil mi?" dedi.

Bayan Wychwood onu "Evet, çok kötü olurdu," diye temin etti. "İşte bu yüzden amcanızın, cemiyete takdiminize kadar bir akrabanızla yaşamanızı ayarlaması taraftarıyım. Bu akraba tercihen Londra'da yaşamalı ve takdiminizden önce sizi kibar çevrelerde nasıl hareket edileceği hususunda eğitmeli. Amcanız babanızın tarafından tanıdığım tek akrabanız, ama baba tarafınız yalnızca ondan oluşmuyordur diye tahmin ediyorum." Başını çevirerek, Bay Carleton'a tatsız, sorgulayıcı bir bakış attı. "Ailenin sizin tarafınızda, Lucilla'nın yanında kalmasının münasip olacağı halaları ya da kuzinleri yok mu acaba, beyefendi?"

Bay Carleton, düşünceli düşünceli "Ablam var tabii," dedi.

"Caroline halam mı?" dedi Lucilla şüpheyile. "Ama o çok hasta değil mi efendim?"

"Evet. En sevdiği meşgale, elden ayaktan düşmek," diye onayladı Bay Carleton. "Ne olduğu anlaşılamayan ve görünüşe göre tedavi de edilemeyen, gizemli bir hastalıktan mustarip. Hastalığın en tuhaf belirtilerinden biri, Caroline'den yapmak istemediği bir şeyi yapması istendiğinde kendinden geçmesine neden olması. Çok sıkıcı olacağını bildiği bir toplantıya katılmak zorunda kalmanın fikri bile aklından geçince yataklara düşüyordu. Sana bakmasını rica ettiğimde, aniden fenalaşmayacağının garantisi yok. Ölümünden mesul tutulmak istemem."

Lucilla hafifçe kıkırdadı, ama bir yandan da rahatladığını açıkça dile getirdi. Leydi Lambourn ile hayat, Bayan Amber'la olduğundan çok daha çekilmez olacaktı. Konuyu tamamen kapamak için, "Kaldı ki, onu doğru dürüst tanımıyorum bile," dedi. "Esasen, kendisini hayatımda sadece bir kez gördüğümü sanıyorum. O da yıllar önceydi. Bir sabah, annemle ziyaretine girmiştik. Henüz çocuktum, ama hastalıklı bir kadına hiç benzemediğini hatırlıyorum. Çok güzel, son derece de zarifti. Annemin, sağlığının maalesef bozuk olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama devasız bir hastalıktan mustarip birinden bahsediyormuş gibi gelmemişti bana."

"Ah, dul kalmadan önce görüşmüş olacaksınız," dedi Carleton. "Lambourn, işlerin ne hal alacağını anlayınca, akıllılık edip nalları dikti."

Bayan Wychwood "Diliniz size ne çok düşman kazandırmıştır kim bilir," dedi. "Kız kardeşinize, haksız olduğunu düşündüğüm suçlamalar yöneltmek yerine, Leydi Trevisian Lucilla'yı takdim edene kadar hangi akrabalarınızla kalabileceğini tartışmaya dönebilir miyiz?"

"Elbette!" dedi Bay Carleton dostça. "Bu hususta elimden gelen her şeyi yapacağım. Fakat, şu esnada kalkmak zorundayım. Bu sebeple, maalesef sizden, kendi kendinize üstlendiğiniz refakatçilik görevinizi devam ettirmenizi rica etmek durumundayım."

"Şu halde," dedi Bayan Wychwood masadan kalkarak, "Burada başka işimiz kalmadı. Artık müsaadenizi isteyelim, efendim. Haydi Lucilla! Amcanıza misafirperverliği için teşekkür edin de gidelim."

Bay Carleton, onları alıkoymaya çalışmadı. Fakat, Bayan Wychwood'un şalını omuzlarına sararken, "İltifatlarımı kabul etmenizi rica ederim, hanımefendi!" dedi. "O yemi yutmamak için kendinizi ne kadar zorlamanız gerekti?"

Bayan Wychwood, bir saniye tereddüt etmeden, "Kendimi zorlamaya lüzum olmadı," dedi. "Babam bana yıllar önce, tıraşsız elmasların ettiği düşüncesizce laflara aldırmamayı öğretmişti."

Bay Carleton yüksek sesle güldü. "Ani bir darbe oldu!" diye kabul etti. Ondan Lucilla'ya dönüp, yanağına hafif bir fiske attı. "*Ait revoir*, yeğenim!" dedi kibar kibar gülümseyerek. "Senden ricam, benim ziyadesiyle tehlikeye attığım aile itibarımızı elinden geldiğince korumandır!"

Sonra onları alt kata kadar geçirdi ve Bayan Wychwood'un arabası kapının önüne gelene kadar, son derece yerinde, kibar, boş sözler ederek onları oyaladı. Bu sohbet, sokaktan gelen, genç, uçarı bir beyin içeri girişiyle bozuldu. Bu bey Bayan Wychwood'u görür görmez derhal yanına yaklaştı ve heyecanla "Ah, bugün talihimin bana böyle güleceğini nereden bilirdim?" dedi "Sevgili hanımefendiciğim, nasılsınız?"

Bayan Wychwood gence derhal elini uzattı ve dudaklarına götürürken "Nasılsınız, Bay Kilbride?" dedi. "Zannedersem Bath'a büyükannenizi ziyarete geldiniz. İyidir umarım?" dedi.

"Kendine ziyadesiyle, hatta fazlasıyla itina etmekle meşgul!" dedi Bay Kilbride, komik bir ifadeyle. "Çok da aksilik ediyor! İnsanın şevki kaçıyor."

Bayan Wychwood bu yakınmaya aldırmadı ve Bay Kilbride'ı yanındakilere takdim etti. Biraz soğukça davranışı, genç beyi yanlarında fazla sallanmamaya teşvik etti, ancak görünüşe göre imalara karşı kayıtsız kalıyordu. Daha önceden de tanıdığı Bay Carleton'a başıyla selam verdikten sonra, Lucilla'yla konulmak üzere döndü ve bu teşebbüsünde o kadar başarılı oldu ki, eve dönüş yolunda Lucilla ona Bay Kilbride'ın tanıştığı en hoş ve eğlenceli bey olduğunu söyledi.

Bayan Wychwood, hesaplı bir kayıtsızlıkla "Öyle mi?" dedi.

"Eh, belki de öyledir. Ancak bazen pek tatsız latifeler eder, ayrıca sürekli her şeyden yakınır. Benim biraz içimi sıkıyor. Aklıma gelmişken: Amcanız, size yeni bir hizmetçi bulma görevini bana tevdi etti. Yarın sabah birlikte Kayıt Dairesi'ne gidelim mi?"

"Öyle mi?" dedi Lucilla şaşkınlıkla. "Evet efendim, elbette gidelim! Çıkılmışken, Pump Room'a da bir uğrayabilir miyiz? Corisande de annesiyle orada olacak. Kendisine, siz izin verirseniz onlara katılacağımı vaat ettim."

"Evet, elbette. Hazır şehre inmişken, size davette giymeniz için bir çift yeni eldiven de alalım."

"Gece kıyafetine uygun eldiven mi alacağız?" dedi Lucilla hevesle. "O zaman, ilk defa uzun eldivenim olacak. Çünkü yengem bana, küçük bir çocukmuşum gibi, kısa eldivenler alıp dururdu! Amcam, eldiven almama da izin verdi mi?"

"Ona sormadım," dedi Bayan Wychwood. "Kendisini tanıdığım kadarıyla, kendisinin bu işler hakkında hiçbir şey bilmediği, neyi münasip görürsem onu yapmam gerektiği yollu bir cevap vereceğini tahmin ettim."

Lucilla kıkır kıkır güldü ve "Tamam ama, parasını o mu ödeyecek?" dedi. "Bildiğim kadarıyla uzun eldivenlerin epey pahalı. Benim de... benim de harçlığım bitmek üzere!"

"Bu hususta kendinizi üzmenize lüzum yok, eminim ödeyecektir," dedi Bayan Wychwood. Belirgin, muzurca bir tatminle de ekledi. "Vasisi olduğu çocuğu, misafirim olarak bile olsa benimle bırakmak zorunda kalmak, gururuna pek dokunuyor. Üstelik onda, sizi ağırlamam karşılığında bana para teklif edemeyeceği ölçüde bir saygı uyandırdım! Bayan Amber'a giden parayı bana aktarırsa şaşırmayacağım. Satın aldıklarınızı pahalı bulmaya gelince: Pöh! Faturalarınızı kendisi ödemeyi reddederse benim ödeyeceğimi bildiği için, sizi daha da savurgan olmaya bile teşvik edebilir!"

VII

Ertesi sabah, Lucilla ile Bayan Wychwood Upper Camden Place'den Gay Sokağı'na yürürlerken, hızlı hızlı onlara doğru ilerlemekte olan Ninian Elmore ile karşılaştılar. Ninian'ın halinden, bir şeylere pek öfkelenildiği belliydi. Selam verdikten sonra, açıklamasına hiç gerek olmadığı halde, onları ziyarete gelmekte olduğunu söyledi ve sonra püskürürcesine "Sizce ne olmuş olabilir, efendim?" diye sordu.

"Ben nereden bileyim," dedi Bayan Wychwood, "Anlatırsanız?"

"Anlatmaya geliyordum zaten. İnanamayacaksınız! Ben bile güçlkle inanıyorum! Yani, hadiseleri göz önünde bulundurursak ve hepsinin benim değil, *onların* suçu olduğunu kabul edersek, yani... Öfkeden çıldırmak işten değil!"

Lucilla sabırsızca "Ama ne oldu?" diye sıkıştırdı.

"Sormakla çok iyi ettiniz! Anlattığımda siz de küplere bineceksiniz! Bütün bunların..."

Lucilla, acı acı esen rüzgardan korunmak için kürklü manto-suna iyice sarınıp, ayağını yere vurarak Ninian'ın sözünü kesti. "Tanrı aşkına, lütfen karmakarışık laflar etmeyi bırakıp anlatacağınızı anlatın da, yolun ortasında dikilip rüzgarda donmayalım!" Neredeyse haykırıyordu.

Ninian Lucilla'ya ters ters baktı. Kasıntı bir ağırbaşlılıkla, lafı böyle kabaca kesildiği esnada anlatacaklarına başlamak üzere olduğunu belirterek genç kıza arkasını döndü ve Bayan Wychwood'a hitaben konuşmaya başladı. Uğursuz bir şeyden bahsedercesine "Babamdan mektup geldi, hanımefendi!" dedi.

"*Bu kadarcık mı?*" dedi Lucilla küçümseyerek.

"Hayır, değil tabii ki!" dedi Ninian hemen. "Ama insan, siz lafını kesmeden bir kelime konuşamıyor ki!"

Bayan Wychwood "Barışın!" diyerek araya girdi ama, eğlendiği de belliydi. "Sokakta kavga edemezsiniz. Yani, esasen edebilirsiniz, ama ne olur etmeyin. Babanız sizi evlatlıktan mı reddetmiş, Ninian? Ettiyse, neden?"

"Şey, hayır, tam olarak değil," diye yanıtladı Ninian, "Ama etseydi de şaşırmazdım. Gerçi, büyükbabamın koyduğu birtakım şartlar yüzünden, zaten yasal olarak mümkün değil. Vaktiyle bir şeyler imzalamıştım ama, pek dikkat etmedim. Neyse, babam derhal Chartley'e dönmezsem, beni harçlığını kesmek ve Bath'da yapmış olabileceğim borçları ödememekle tehdit etti! Bö-böyle davranabileceğine hiç ihtimal vermezdim! Gözüm açıldı! Babam bana hep babaların en... en iyisi ve... ve en anlayışlısı gibi görünürdü! Bu *işin* beni derinden yaraladığını saklayacak değilim! Kuyruğumu kıstırıp, hatalı olan benmişim gibi (ki değilim!) Chartley'e dönersem de ne olayım!"

Bayan Wychwood "Gerçekten tuhaf bir durum," diye onayladı. "Fakat belki bir izahı vardır! Lucilla donmaya başlamadan, bizimle birlikte Gay Sokağı'na yürür müsünüz? O esnada babanızın neden böyle bir ültimatoya yollamaya lüzum gördüğünü anlatırsınız."

Ninian kabul etti ve ikisinin arasına girerek, Lord Iverley'nin de Bayan Amber gibi Lucilla'yı "defterden sildiğini", genç kızın davranışlarının ona, ailesine katılmaya layık olmadığını gösterdiğini; yol yordam bilmediğini, alçakgönüllülük ve incelikten nasibini almamış olduğunu, artık azara gerek duymayacak kadar alçalmış bulunduğunu söylediğini aktardı.

Ninian, Lucilla'nın aniden iç çekişine dikkat etmedi ve "Bana da Lucilla ile daha fazla ilgilenmemi yasaklayarak, derhal Chartley'e dönmemi, aksi takdirde sonuçlarına katlanma-

mı buyuruyor!" diye sözlerini bitirdi. "Sanki kızcağızın evden kaçmasının mesulü kendisi değil! Elbette kendisi. O kadar sinirlendim ki Bayan Wychwood, Lucilla'yla hemen şuracıkta evlenebilirim!"

Bu konuşmayı şiddetli bir memnuniyetsizlikle dinlemiş olan Lucilla, "Evlensek görürdük gününü!" diye destek çıktı. "Fakat ben, kendi adıma, bu mektubu görmezden gelmenizi salık veririm. Zira ikimiz de evlenmek istemiyoruz. İstesek bile, amcamın rızasını alamazdık. Zaten onun rızasını alamazsak, sınırı geçip İskoçya'ya gitmekten başka çaremiz yok. Bunu da, evlenmeyi istediğim biriyle bile yapmam! İşte o zaman azara gerek duymayacak kadar alçalmış olurdum, değil mi efendim?"

"Gerçekten de öyle olurdu!" diye onayladı Bayan Wychwood. "İkiniz de hayatınızı pişmanlık içinde geçirirdiniz."

"Biliyorum, zaten ciddi de değildim," diye homurdandı Ninian. "Yine de, böylesi mantıksız bir emre körü körüne itaat etmek-tense, ömür boyu Lucilla'ya bağlı kalmayı yeğlerim!"

Neyse ki Lucilla bu söze alınmadı. Ninian'a "İnsanı çıldırtmaya yeter doğrusu," dedi. "Siz itaatsiz, görevini bilmez bir evlat da değildiniz, hatta tam aksiydiniz. İşin daha da ilginç yanı, benden çok daha uygunsuz bir kadın olan o Londra'daki hanımın peşine takıldığınızda, hiç bu kadar patırtı çıkarmamış olması!"

Ninian arkadaşına, alev alev yanan bir bakış attı. "Lucy, dilinizi biraz tutmayı öğrenmeniz hayrınıza olur! Ayrıca, siz ne biliyorsunuz ki o mevzu hakkında? Peşine falan takılmamıştım! Sadece her bekar genç gibi flört ediyordum! Siz anlamazsınız ama, inanınız ki babam anlamıştır!"

Lucilla "Onu anladıysa, *bunu* neden anlamıyor?" diye mantıklı bir soru sordu. "Bana çok aptalca geldi!"

"Bana da," diye araya girdi Bayan Wychwood, "Lord Iverley mektup yazarken, kullandığı öfkeli lisanın doğuracağı sonuçla-

rı anlayamayacak kadar hiddetlenmiş gibi geldi, Ninian. Bence şimdiye dek pişman olmuştur. Eminim, sizinle daha önce hiç kavga etmediği için, hâlâ hadisenin şaşkınlığını yaşıyordur. Kabul etmek istemese de, Lucilla ve size reva gördüğü muamelenin hatalı olduğunu bildiğinden de şüphem yok. Bu kadar zamandır nazı çekildiği, her istediği yapıldığı için, istekleri reddedildiğinde, özellikle de sizin tarafından reddedildiğinde dünyasını şaşır- mıştır, genç dostum! Ayrılırken feci bir kavga ettiğini bize kendi ağzınızla anlattınız, herhalde kalbi çok kırılmıştır."

"Evet, kavga ettik, ama sonradan çok pişman oldum. Mektubu elime geçtiğinde, gidip özür dilemeye karar vermişim. Ama artık gitmem! Bana ne derse desin, ama Lucy hakkında söylediklerini geri almadığı sürece affedemem! Kaçmasını ben de onayladım, ama babamın yaptığı gibi onu ahlaksızlıkla suçlamak ve - tekrar etmeyi ne kadar istemesem de - azara ihtiyaç duymayacak kadar alçalmış olduğunu iddia etmek adil değil, affedilemez!"

Bayan Wychwood, Lord Iverley'in akılsızlığı üstüne söyleye- bileceklerini kendine saklayarak, yatıştırıcı ve akılcı bir şekilde "En doğrusunun ne olduğunu düşünüyorsanız o şekilde hareket ediniz," dedi. "Ama, nezaket icabı, babanızın bu mektubuna, onunkinin aksine öfkeli olmayan bir cevap yazmanız lazım gelir. Zaten eve gidip kendisinden özür dileyeceksiniz..."

"Dileyecektim ama, artık öyle bir niyetim yok!" dedi Ninian huysuzca.

Bayan Wychwood, gülümseyerek "Sinirleriniz düzeldiğinde," dedi, "Babanızla uygun düşenden bir parça daha sert konuşmuş olduğunuz için özür dilemenin ne kadar elzem olduğunu anlaya- caksınız eminim. Lucilla'dan hiç bahsetmeyin bence. Babanızın da haksız olduğunu bildiği suçlamalara karşı çıkarak elinize ne geçecek? Sizi çağırmasına gelince: Eğer gitmeyi reddederseniz, tepinerek 'Yapmayacağım, gitmeyeceğim,' diye bağırın küçük

bir çocuk konumuna düşersiniz. Bir süre sonra Chartley'e döneceğinizi, ancak Bath'daki bazı kimselere iptal etmenizin mümkün olmadığı birtakım sözler vermiş olduğunuzu söylemeniz çok daha ağırbaşlı bir cevap olmaz mı sizce de?"

Ninian bu görmüş geçirmişlikten etkilenmişti. "Tabii ya!" diye bağırdı. "Nefis olur! Ona tam da dediğiniz gibi bir mektup yazacağım. Böylece artık çocuk değil yetişkin bir adam olduğumu, saygı görmem gerektiğini anlayacak ve bana ettiği muameleden utanacak. Ayrıca, anneme de bir mektup yazacağım. Gerçi bana ettiği laflardan sonra... Neyse, ne yaparlarsa yapsınlar, umarım kavgayı başlatan ben olmam!"

Bayan Wychwood bu kararı takdir etti. Bu esnada, Gay Sokağı'na gelmişlerdi. Ninian'dan ayrılırırken, yapacak başka işleri yoksa Pump Room'a gitmesini önerdi. Lucilla ile kendisi de bir iki ufak işi halledip, biraz da alışveriş yaptıktan sonra oraya gideceklerdi. Amacı Ninian'ın öfkesi azalana kadar babasına mektup yazmasını önlemek olduğu için, bu önerisi kabul edildiğinde sevindi. Lucilla da yardımcı olmak için, sevgili dostu Bayan Corisande Stinchcombe'un da kahvede beklediğini söyleyip, ona bir mesaj iletmesini istedi. Böylelikle, Ninian'ın asık yüzü büsbütün düzeldi ve yokuştan neşeyle inmeye başladı. Lucilla "Bu istekte bulunursam kafasının dağılacağını düşündüm," dedi, "Çünkü dün Ninian'ın Corisande'den hoşlandığını fark ettim!"

"O zaman çok doğru yapmışsın," dedi Bayan Wychwood, "Fakat Londra'daki kadını hatırlatman da bir o kadar yanlıştı."

Lucilla, suçlu suçlu "Öyle," dedi. "Laf ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış bir şey söylediğimi fark ettim. Ama, bana kadını kendi ağzıyla anlatmışken, bu kadar alınmasına da hayret etmedim değil!"

Bayan Wychwood açıklama yapamadan, Kayıt Dairesi'ne çıkan merdivenlere geldiklerini fark ettiler. Bayan Wardlow bu

daire vasıtasıyla, evin ikinci hizmetçisi olmak üzere son derece düzgün bir genç kız bulmuş, çok da memnun kalmıştı. Dolayısıyla, hanımını da daireye yönlendirmekten çekinmemişti. İçeriye girdiklerinde Lucilla, işlerine bakan kadının muazzam kibarlığından o derece çekindi ki, Bayan Wychwood'un sözlerini onaylamaktan başka bir şey yapamadı. Binadan çıktıklarında, boylu poslu Bayan Poppleton'dan ölümüne korktuğunu, sevgili Bayan Wychwood'un yanında olup kendisini desteklediğine çok sevindiğini açıkladı. "Bize yollayacağı hizmetçiler Camden Place'e geldiğinde, onlarla yapacağım görüşmelerde de yanımda olacaksınız, değil mi?" diye sordu endişeyle.

Bayan Wychwood onaylayıp içini rahatlatınca, hoplaya zıplaya, sevinçle yürümeye başladı ve bu sevincin verdiği ölçsüzlükle bir değil, iki çift oğlak derisi eldiven alarak, sonunda kendini gerçekten yetişkin gibi hissettiğini açıkladı.

Bath'da balo mevsimi tam açılmamış olduğundan, mevsim boyu Pump Room'un konuklarını eğlendiren müzisyenler henüz gelmemişti, ama şimdiden bir hayli müşteri vardı. Müşterilerden insanın içini sıkacak kadar çoğu, hastalıklı kimselerdi. Bunların gut ya da romatizmadan mustarip olanları, bastonlarına dayanarak geziniyordu. Gençliklerindeki aşırılıkları sonucu hazım rahatsızlıklarına yakalanmış olanlar ise, Bath'm şifalı sularından içerek deva bulma amacındaydı. Ayrıca, sinir rahatsızlığı çeken birkaç ihtiyar dul da bulunuyor, kendileriyle ahbaplık etme hatasına düşen herkese hastalıklarını ve gördükleri tedavileri sayıp döküyorlardı. Müzmin hastaların çoğuna, ailelerinin daha genç üyeleri eşlik ediyordu. İlk bakışta sakat, yaşı ilerlemiş insanlardan oluşur gibi görünen kalabalık arasında, Bath sularının iyi geldiği bilinen türlü rahatsızlığa yakalanmamış pek çok genç bulunuyordu. Bu eşlikçiler çoğunlukla kadındı, ama aralarında Bay Kilbride gibi beyler de vardı. Bay Kilbride ne zaman Bath'ı ziya-

ret etse (sebebi-i ziyareti çoğunlukla mali olurdu), büyükannesine Pump Room'a kadar eşlik etmeyi iş edinir, yaşlı kadını sevgiyle bir sandalyeye oturtur, pompanın sıcak suyundan bir bardak alıp getirir, kalabalıkta yana yakıla bir ahababını arar, bu talihsiz kimseyi bulduğunda da büyükannesinin yanına oturtup bırakırdı. Zamanının geri kalanını kahvede gezinip, rastladığı ahabaplarını selamlayarak, orada bulunan en güzel kızlara yarı şaka yarı ciddi kur yaparak geçirirdi.

Mekanda bu mevsimlik ziyaretçiler yanında, şehrin yerlileri de bulunuyordu. Bayan Wychwood'un bunlardan ilk gördüğü Lord Beckenham oldu. Dimdik takılmış devekuşu tüyleriyle süslü, akla hayale sığmaz bir şapka giymiş bir hanımla konuşuyordu. Ama Bayan Wychwood'u görür görmez müsaade istedi ve aralarına girmiş olan birkaç küme insanın arasından dolaşarak yanına geldi. Corisande Stinchcombe'un yerini tespit eden Lucilla derhal o yöne atıldı ve böylece Bayan Wychwood'u, Lord Beckenham'ın merhametine terk etti.

Lord, genç kadını her zamanki abartılı tavırlarıyla selamladı. Hemen ardından, Bayan Wychwood'a ciddi ciddi bakarak, genç dostunun ziyaretinin hiç istenmeyen bir sonuç doğurmuş olduğuna çok üzüldüğünü açıkladı. "Anladığım kadarıyla Oliver Carleton Bath'a gelmiş, siz de onu kabul etmek durumunda kalmışsınız," dedi ağır ağır. "Caniden Place'e uğramaması imkansızdı kuşkusuz, ama herhalde yeğenini Bath'dan almak için gerekli işleri yapmak üzere geldi?"

"Ah hayır, hemen almayacak," dedi Bayan Wychwood neşeyle. "Öyle yapması hiç hoşuma gitmezdi. Kızcağızı biraz daha misafir edebilmeyi umuyorum. Pek şeker bir çocuk, evi güneş gibi aydınlatıyor!"

Lord Beckenham, Annis'in katlanılmaz bulduğu tepeden bakar bir tavırla "Canayakın bir kız olduğunu itiraf etmeliyim. Ter-

biyeli davranışlarını beğendim," diye kabullendi. "Ancak ziya-
retinin doğurabileceği bir sakınca var: Amcasını arzu edilenden
daha yakından tanımak zorunda kalırsınız. Size ufak bir ipucu
vermeme itiraz etmeyeceğinizi biliyorum."

"Tam aksine efendim, şiddetle itiraz edeceğim," dedi Bayan
Wychwood. Gözleri çakmak çakmaktı. "Lafı dolaştırmadan söy-
leyeceğim, bence haddinizi aşan şeyler yaptınız! Siz ne sıfatla
bana kendimi nasıl idare edeceğim konusunda talimat verirsiniz?
Size böyle bir hak vermedim!"

Lord Beckenham, bu apaçık konuşmadan afallamış göründü,
ancak niyetinin ne kadar samimi olduğuna, ona ne kadar kıymet
verdiğine, bir gün onun kararlarını yönlendirme umudu taşıdı-
ğına, yaptığı uyarının ağabeyi tarafından da hoş karşılanacağına
emin olduğuna, kendisinin bilgi ve görgüsüne ilişkin uzun, sıkıcı
ve karmakarışık bir açıklama yapmaya başladı. Konuşmasının
takip edilemeyecek kadar karıştığını kendisi de fark etmiş olacak
ki, "Kısacası, Bayan Annis'ciğim, Carleton'ın iyi yetiştirilmiş bir
hanıma ne kadar uygunsuz bir ahbap olduğu konusunda hiçbir
fikriniz yok, iyi ki de yok! Özellikle de sizin kadar nitelikli bir
hanımın tanınması münasip kaçacak bir kimse değil! İyi yürek-
li ağabeyinizin, bu konuda aynı benim beslediğim hislere sahip
olduğuna eminim. Bu konu üstüne daha da konuşmama lüzum
yok," diye bitirdi.

Bayan Wychwood, ona pırıl pırıl bir gülümseme bahşederek
"Hiç lüzum yok gerçekten, beyefendi!" dedi. "Esasen, bunların
hiçbirini söylemenize de gerek yoktu. Ama madem esenliğimden
bu kadar endişe ediyorsunuz, size şu kadarını söyleyeyim: Carle-
ton ile olan tanışıklığım, adımlı yahut namusumu lekeleyecek bir
mahiyette değildir. Kendisi tanıdığım en kaba kimsedir. Ayrıca,
'çapkın' olarak nitelendiğini bilmeyecek kadar cahil de değilim.
Ancak, benim gibi nitelikli hanımlara musallat olmadığını çok

güvenilir bir kaynaktan, bizzat kendisinden öğrendim. Lütfen içiniz rahat olsun, bu konuda da daha fazla konuşmayalım."

Hemen arkasında, çok neşeli bir ses konuştu. "İçinin rahat etmeyeceği çok belli. Bu konuda konuşmaya devam edeceğini tahmin ediyorum." Bay Carleton bu sözlerden sonra Beckenham'a başıyla selam verdi. Lord Beckenham, düşmanlıkla adeta şişti. Carleton'ı kayıtsız, müsamahakar bir tavırla selamlamaya çalışması, öfkesini iyice belirginleştirdi. "Nasıl-sınız?" dedi Carleton, "Geçen ay Christie's'e düşen o şaibeli Brueghel tablosunu sizin aldığınız söyleniyor, ama sanırsam dedikoduda doğruluk payı yok!"

"Evet ben aldım, şaibeli olduğunu da sanmıyorum," dedi Lord hazretleri. Hiddetini, bastırmaktan yüzü neredeyse morarmıştı. "Tabloda sizin de gözünüz yok muydu, Carleton?"

"Hayır, yakından inceleme fırsatı bulduktan sonra vazgeçtim," diye yanıtladı Bay Carleton yatıştırıcı bir sesle. "Fiyatı o kadar yükselten ben değildim, hatta müzayedeye katılmadım bile!" Bu beyanın kurt koleksiyoncu üstündeki etkisini büyük bir tatminle gözlemledikten sonra, yarasına tuz basmak için "Başarısız rakibinizin kim olduğunu duymadım," dedi "Alığın teki, kuşkusuz?"

Lord Beckenham "Benim de mi alığın teki olduğumu ima ediyorsunuz?" dedi hırsla.

Bay Carleton, kara kaşlarını abartılı bir şaşkınlıkla kaldırdı ve "A-a, bunu da nereden çıkardınız acaba?" dedi. "Soruyu '*Bir başka* alık mıydı' diye sormaktan özenle kaçındığım dikkatinizi çekmemiş olamaz, sevgili Beckenham!"

"Müsaadenizle Carleton, *nüktelerinizi* hakaret dolu bulduğumu söyleyeceğim!"

"Elbette," diye yanıtladı Carleton. "Her istediğinizi söylemenize müsaade ediyorum. Ben yıllardır sizin can sıkıcı olduğunu-

zu söylemek için izniniz rica etmemişken, size benim hakkımda konuşmak için müsaade etmem gerektiğini hiç düşünmemiş olmam büyük haksızlık."

Lord Beckenham, dişlerinin arasından "Şu an bulunduğumuz yerde olmasak, suratınıza bir tane patlatırdım, beyefendi!" diye tısladı.

"Umarım bu ayartıcı arzuya direnecek gücü bulursunuz," dedi Bay Carleton, yapmacıklı bir anlayışla. "Beni yumruklamanız çok alıkça olurdu doğrusu. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Carleton'un bokstaki ustalığının neredeyse kabalığı kadar meşhur olduğunu bilen Lord Beckenham, bu cevaba o kadar öfkelendi ki, Bayan Wychwood'ı kısacık eğilerek selamlayıp arkasını döndü ve kaşları çatık, dudaklarını sımsıkı kapamış halde derhal oradan uzaklaştı.

Bay Carleton, "Pek çok kişinin, bu dostumuz gibi iç sıkıcı, kendini beğenmiş heriflerden kurtulmakta neden bu kadar zorlandığını asla anlayamadım doğrusu," dedi.

"Belki de," dedi Bayan Wychwood, "Pek az kişi sizin kadar kaba olduğu içindir."

Bay Carleton, başını sallayarak "Evet, şüphesiz bu yüzden," dedi.

Annis "Kendinizden utanmalısınız!" diye karşılık verdi.

"Neden öyle diyorsunuz? Ondan kurtulmak istemediğinize dünyada inanmam."

"Şey, öyle," diye onayladı Annis. "Kurtulmak istiyordum ama, beni sinirlendirdiği için. Lafımızı kesmeseniz, yanımdan yollayacaktım da. Üstelik bu kadar nezaketsiz davranmadan!"

"Bunu başarabileceğinizi sanıyorsanız, onu pek iyi tanımıyorsunuz demektir," dedi Carleton. "Kendini o kadar önemli sanıyor ki, zırhını *en büyük hadsizlikten* başka hiçbir şey delemiyor. Bir salon dolusu insanı, tanıdığım herkesten çabuk kaçırabilir."

Annis gülümsedi ama acıyarak "Zavallı!" dedi "İnsan onun namına üzülmekten edemiyor."

"Boşuna acımış olursunuz, inanın. Hatta kendisine açıldığı açıklansa, hayatta inanmaz. Kendisinin o kadar güvenilir bir kimse olduğunu sanıyor ki, bitmez tükenmez nutukları esnasına yüzüne karşı esnememeye çalışanlar adına üzülmüyor. Çünkü ona göre bu, bu kişilerin kendisinden çok daha az zekaya sahip olduğunun ve ondan talimat almaya layık olmadığına alameti."

Annis, Lord hazretlerinin söylevleri yüzünden çılgılık atacak kadar sıkıldığı zamanları, bu söylevlere daima eşlik eden, "cehaletini" giderme ya da üstün zevkiyle sanat hakkındaki yanlış kanılarını düzeltme amacı güden, iyi niyetli ancak çekilmez nasihatleri hatırlayınca, gülmeden edemedi. Ama bunu, Lord hazretlerinin fazlaca ağdalı konuşmasına karşın pek çok huyları olduğunu belirterek telafi etti.

"Umarım vardır. Herkesin bazı huyları olmalıdır. Benim bile var! Çok yok, ama var."

Bayan Wychwood, bu oltaya tutulmanın en doğrusu olacağına kanaat getirerek, lafı kesilmemişçesine konuşmaya devam etti. "Çok saygıdeğer bir adamdır," dedi sitemkar bir sesle. "Kendini idare etmesini iyi bilir. İnce zevkleri vardır ve- ve prensiplerine bağlıdır. Kardeşlerine çok düşkün bir ağabeydir ve... ve her anlamda çok kıymetli bir insandır!"

Bay Carleton, başını iki yana sallayarak "Size bu kadar açıkça asılmasını teşvik etmeyin," dedi. "Sonra zavalılık size evlenme teklif etmeye kalkacak. Kabul etmezseniz de kalbi o kadar kırılacak ki, hayatını sona erdirmeye kalkmazsa, derin bir mutsuzluğa gark olacak!"

Bu lafın gözünde canlandırdıkları, Bayan Wychwood'un ciddiyetine galip geldi. Boğulur gibi oldu, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Ancak, sesine hakim olmayı başarır başarmaz,

kendinden üstün kimselerle dalga geçmesinin hiç yakışık almadığını belirtti.

"Mesele oysa, sizin de gülmeniz hiç yakışık almıyor," diye karşılık verdi Bay Carleton.

"Almadığını biliyorum," diye kabul etti Bayan Wychwood. "Ama ona değil, sizin onun hakkında söylediğiniz o saçma sözlerle gülüyordum. Neyse, Lucilla ile konuşmak istiyorsanız..."

"İstemiyorum. Kolundaki o tıfıl da kim?"

Bayan Wychwood çevresine baktı. Lucilla, canlı bir kümenin merkezindeydi. "Sarışın delikanlıyı kastediyorsanız, Ninian Elmore."

Bay Carleton gözlüğünü kaldırdı. "Ya, demek Iverley'nin veliahtı o? Fena değil, ama çok çocuk suratlı. Bacakları da çırpı gibi." Gözlüğünü grubun üstünde gezdirdi. İfadesi sertleşti. "Kilbride peşine takılmış," dedi aniden. "Bu arkadaşlığı teşvik etmenizi istemediğimi açıkça belirtiyim, hanımefendi!"

Bay Carleton'ın aniden buyurganlaşan sesi Annis'i rahatsız etti, ama her zamanki dürüstlüğüyle "Merak buyurmayın, Bay Carleton, kesinlikle teşvik etmeyeceğim," dedi. "Açıkçası, dün gece yanıma gelmesine ve kendisini Lucilla'ya takdim etmek zorunda kalmama çok sinirlendim. Ahbaplığından hazzetsem de, cana yakın davranışları; laf yapan ağzı ve neredeyse her hoş kadına kur yapmasıyla bir araya geldiğinde, tecrübesiz bir kıza uygun bir arkadaş teşkil etmediğinin farkındayım."

Carleton gözlüğünü bıraktı ve bakışları Annis'e kaydı. "Ondan hoşlanıyorsunuz, değil mi? Tahmin etmeliydim! *Sizin* ilişkileriniz beni hiç ilgilendirmez, Bayan Wychwood, ancak Lucilla'nın ilişkileri yakinen ilgilendirir. Sizi uyarıyorum, kızın ne Kilbride'm, ne de onun cinsinden yaramaz adamların pençelerine düşmesine hiç niyetli değilim!"

Annis, gözlerindeki öfke ateşine şaşırtacak kadar zıt düşen

buz gibi bir sesle "Lütfen bir husustaki bilgisizliğimi gideriniz," dedi, "Bay Kilbride'm sizden ne farkı var?"

Bu sözle karşısındakini çileden çıkarmaya ilişkin tüm umutları derhal suya düştü. Bay Carleton, şaşırmış görünererek "Tanrı aşkına," dedi, "Neden kızın benim gibi bir adamla evlenmesine müsaade edeyim? Ne kuş beyinlice bir soru sordunuz! Tam da sizin, zekaca üstün bir kadın olduğunuzu düşünmeye başlamışken!"

Annis buna verecek bir karşılık bulamadı, ama zaten karşılık vermesi de beklenmiyordu. Bay Carleton hafifçe eğilerek selam verdi ve Annis'i, öfkesinin yine münasebetsiz bir laf etmesine yol açmış olmasının verdiği pişmanlıkla baş başa bırakarak uzaklaştı. Kibar hanımlar, en tanınmış zamparayı bile "yaramaz bir adam" olmakla itham etmezdi. Kendi kendine, kabahatin Bay Carleton'da olduğunu telkin etti. Fazlasıyla açık konuşma hastalığını ondan kapmıştı. Ama işe yaramadı, vicdanı baskın çıktı. Bay Carleton'a özür borçlu olduğunu kabullendi. Ayrıca, adamın kendisini terbiyesiz bulmasmdansa kuş beyinli olduğunu düşünmesinin çok daha ağır geldiğini fark ederek şaşırdı.

Kafasını toplayarak, Bayan Stinchcombe'un grubuna yöneldi ve hanımı her zamanki sakın gülümsemesiyle selamladı. Ama daha geri kalanlara selam veremedi, Lucilla'nın konuşmasıyla engellendi. "Ah, Bayan Wychwood, lütfen Bay Kilbride'a onu da toplantımızda görmekten memnun olacağımızı söyleyiniz! İstediğim herkesi çağırabileceğimi söylediğiniz için onu da davet ettim. Zaten sizin de arkadaşınız. Ancak, sizin de davetiniz olmadan gelmeye cüret edemeyeceğini söylüyor."

Bayan Wychwood, Lucilla'nın sorumluluğunu üstlenmenin, farz ettiği gibi kolay bir iş olmayacağını o an fark etti. Böyle masumane yapılmış bir daveti onaylamamak imkansızdı, ama elinden geleni yaptı. "Gelme isterse, onu da ağırlamaktan memnun olurum."

Bay Kilbride, öne çıkıp Bayan Wychwood'un eline doğru eğilerek "Elbette isterim!" dedi. Başını kaldırdı, ona kötü kötü baktı ve yavaşça "Siz neden gelmemi arzu etmiyorsunuz, sevgili hanımefendi?" dedi "Toplantıları canlandıran bir konuk olduğumu biliyorsunuz!"

"Ah, evet," dedi Bayan Wychwood neşeyle. "Sizin gibi neşeli gevezeler öyledir. Ama bizim eğlentiye seveceğinizi pek sanmıyorum. Sanırım çok cansız bulursunuz, zira neredeyse çocuklar için tertip edilen bir davet!"

"O zaman benim gelmem hayal bile edilemez! Çocuklara verilen davetleri çok severim. Genç konuklarınızı eğlendirmek için pek çok oyun tertipleyebilirim. Mesela saklambaç, ya da körebe!"

"Saçmalamayınız," dedi Bayan Wychwood gülerek. "Gelirseniz, sizden zengin dulları eğlendirmenizi bekleyeceğiz!"

"Onda da güçlük çekmem. Büyükannemi bile eğlendirebiliyorum. Bunun için ne kadar yetenekli olmak gerektiğini varın siz tahmin edin!"

Bayan Wychwood, "Ah ne haylazsınız siz!" diyerek Bay Kilbride'ın yanından ayrıldı.

Gruba Bay Beckenham da katılmıştı. Annis, Bay Beckenham'la el sıkışırken, davete onu da çağırırsa, Bay Kilbride'ın varlığının daha az göze batacağını fark etti. Kilbride'dan daha gençti ama rahat tavırları ve şıklığı, onu daha büyük gösteriyordu. Yanında, Jonathan Hawkesbury olarak tanıttığı, Tulip ("Lale") kulübüne mensup şık ve yakışıklı bir genç bulunuyordu. Havvkesbury, Londra'dan gelmişti, birkaç günlüğüne Beckenham Court'da kalacaktı. Bayan Wychwood, davetine onu da dahil etti. Gencin zekası hususunda pek olumlu bir kanısı yoktu, ancak tavırları çok terbiyeli, giyimi de son derece özenli olduğu için, davete canlılık katacağını düşünüyordu. Her iki bey de daveti kabul etti. Bay

Hawkesbury minnettar olduğunu söyledi, Harry de o özentisiz zarafetiyle "Elbette, elbette! Davetinize memnuniyetle katılırız, sevgili Bayan Annis!" dedi. "Dans edilecek mi?"

Bayan Wychwood planlarını derhal gözden geçirdi. Hafif müzik çalacak bir orkestra tutmuştu, ama artık müzisyenlerin belki birkaç halk dansı parçası, hatta - ne cüretkar bir fikir! - vals çalabileceğim düşünüyordu. Bu, yaşlı dulların en katılarını biraz şaşırtacaktı. Vals dansı Londra'da gitgide daha çok moda olmasına karşın, Bath'da henüz hiçbir toplantıda yapılmamıştı. Ama, davetini sıkıcı olmaktan çıkarıp, son modaya uygun bir hale getirecekti. "Duruma bağlı," diye yanıtladı. "Balodan çok, oturmalı bir davet olacağını düşünmüştüm, ama galiba ayaküstü biraz da dans edeceğiz."

Bay Beckenham bu öneriye çok sevindi ve pek de konuşkan olmayan arkadaşının çok iyi bir dansçı olduğunu açıkladı. Bay Hawkesbury karşı çıktı, fakat büyük bir incelikle, ev sahibesini ilk dansına kaldırma şerefine nail olmayı umduğunu da ekledi. Bundan sonra Bayan Wychwood, davetini, annesiyle birlikte Pump Room'a gelmiş olan Binbaşı Beverley'i de çağırarak genişletmek maksadıyla yanlarından ayırdı. Binbaşı Beverley dans etmezdi, ama Denis Kilbride ile yaşıttı. Waterloo savaşında bir kolunu kaybetme talihsizliğine uğramış olması sebebiyle, davete katılacak genç kızların ilgisine mazhar olması muhtemeldi. Onu da başarıyla konuklar arasına kattıktan sonra, başka avlar arayarak salonu turladı. İki kişi daha davet ettikten sonra, aniden, artık amacının Lucilla'yı eğlendirmek değil, Denis Kilbride'ı Bay Carleton'm delici gözlerinden gizlemek haline geldiğini fark etti. Bunu o kadar gülünç buldu ki, için için güldü. Bir yandan da sinirlendi. Kendi evine kimi davet ettiğinden ona neydi? Görüşlerine zırnık değer vermediği için, daha fazla düşünmedi.

Takip eden iki gün boyunca, Bay Carleton ortalıklarda gö-

rünmedi. Üçüncü gün, Camden Place'e gelerek, Lucilla'ya iyi huylu bir kısırak aldığını haber verdi. "Seyisim hayvanı getirecek, bakımını da o üstlenecek," dedi. "Emirlerini alması için her gün buraya gelmesini tembihledim."

Lucilla sevinçle "Ay!" diye ciyakladı. "Çok teşekkür ederim, efendim! Size minnettarım! Nereden geliyor? Ne zaman bineceğim? Nasıl bir kısırak? Beğenecek miyim acaba?"

"Bence beğeneceksin. Gri bir kısırak, başı biçimli, çok da hareketli. Lord Warrington'ın harasından geliyor, ama Tattersall'dan aldım. Warrington'ın eşi öldüğü için, artık ihtiyacı yokmuş. Hanımları taşımaya alışkın bir hayvan. Yarından sonra binebilirsin."

"Ah, şahane! Âlâ!" dedi Lucilla ellerini çırparak. "Bath'dan bu yüzden mi ayrılmıştınız? Bana at almak için ta Londra'lara mı gittiniz? Size- size yürekten minnettarım! Bayan Wychwood bana en sevdiği kısırağım ödünç vermişti. Çok tatlı bir hayvan, ama kendisi binmek istemediğini söylese bile, onun atım ödünç almak pek hoşuma gitmiyordu."

"Benim de hoşuma gitmedi," dedi Bay Carleton. Gözlüğünü kaldırarak, odaya girdiğinde ayağa kalkmış, ama şimdi utana sıkıla geride beklemekte olan Ninian Elmore'u inceledi. "Zannedersem sen de genç Elmore'sun," dedi. "Sana, yeğenime göz kulak olduğun için teşekkür etmem gerek galiba."

"Evet, ama... Hiç mühim değil, efendim!" diye kekeledi Ninian. "Yani, elimden ona eşlik etmekten başka bir şey gelmezdi. Çünkü onu Chartley'c dönmeye ikna edememiştim, ki esas yapılması gereken de buydu."

"Eli ağır, değil mi? Geçmiş olsun!"

Ninian, çekinerek gülümsedi. "Değildi dersem yalan olur!" dedi. "Bilirsiniz, öfkeden üstüne deli kuvveti gelmişti."

Bay Carleton, "Şükürler olsun ki bilmiyorum," dedi iğneleyerek.

Lucilla, hemen "Hiç de değil!" diye savunmaya geçti. "Ayrıca, ben kendime pekala bakabilirdim!"

"Bakamazdınız!" diye karşı çıktı Ninian. "Bath'a nasıl geleceğinizi bile bilmiyordunuz. Sizi yakalamasam..."

"Siz burnunuzu sokmasanız, Amesbury'den fayton kiralayacaktım!" dedi Lucilla ağırbaşlılıkla. "Hem onun tekerleği, sizin işe yaramaz arabanızınki gibi kırılmazdı!"

"Ya, öyle mi efendim? Bath'a geldiğinizde de, başınızı sokacak delik arardınız artık! Budalaca konuşmayın rica ederim."

Tam o an odaya giren Bayan Wychwood, her zamanki sakin tavrıyla "Oturma odamda didişmemenizi daha kaç kez söyleyeceğim?" diyerek kavgayı bitirdi. "Nasılsınız, Bay Carleton?"

"Ah Bayan Wychwood, bilseniz neler oldu!" diye bağırdı Lucilla heyecanla. "Amcam bana bir kısrak almış, hem de gri bir kısrak! Kendim alsam ben de o renk alırdım, gri atları çok severim, siz de sevmez misiniz? Üstelik ata kendi seyisi bakacakmış, yani artık birlikte ata binebileceğiz!"

Bayan Wychwood, Bay Carleton'la el sıkışırken "Korumalılığınızın gözüne mi girmeye çalışıyorsunuz?" diye sordu."

"Hayır, sizin gözünüze girmeyi umuyorum!"

Bayan Wychwood irkildi. Gözleri bir an Bay Carleton'ın yüzüne kaydı, ama sonra derhal kaçtı. Bu sert bakışlı gözlerdeki parıltının başka bir anlamı olamazdı: Meşhur hovardalardan Bay Carleton, hiç evlenmemiş, yaşı da hayli ilerlemiş bir hanıma karşı tuhaf, açıklanamaz bir sevgi beslemeye başlamıştı. Üstelik bu hanım genellikle münasebet kurduğu kenarın dilberlerinden değildi; son derece kibar ve namuslu bir hanımefendiydi. İlk düşüncesi, sunduğu açık çeki kabul etmesi için gözünü boyamaya çalıştığı oldu. Fakat bu fikirden hemen vazgeçti. Bay Carleton çapkındı belki, ama aptal değildi. Belki de Batlı'daki çevreden sıkılmış, vakit geçirmek için onunla aşıkdaşlık ediyordu. Bunun

hemen ardından, Bay Carleton'la bu çeşit bir münasebet kurmanın, günden güne artan kendi can sıkıntısını da azaltacağını fark etti. Bay Carleton, önceden Annis'e kur yapan beylerden çok farklıydı. Hatta, onunla en ufak benzerliği olan kimseyle tanışmamıştı.

Lucilla ve Ninian, Bath civarında atla gidilebilecek hoş yerler üstüne tartışıyorlardı. Lucilla'nın, oturma odasının arka tarafında bıraktığından emin olduğu gezi rehberine başvurmak için oraya geçtiler. Bayan Wychwood "Kitabı bulurlarsa," dedi, "Hemen Druidlik döneminden kalma anıtı mı, yoksa savaş alanını mı ziyaret edecekleri hususunda ayrılığa düşecekler. İnsanın onları birbirine yakıştırmaları için kafasında hiç akıl olmaması gerek doğrusu!"

Bay Carleton "Iverley'nin de, Clara Amber'ın da kafasında hiç akıl yoktur," dedi ve konuyu kapadı. "Umarım gezilerine siz de katılıyorsunuzdur?"

"Evet, muhtemelen katılacağım. Gerçi Lucilla Ninian'la çıktığında kendisine refakat etmek gerektiğini düşünmüyorum."

"Hayır ama, benim bu geziye katlanabilmem için, yanımda sıkıntıdan ölmemi engelleyecek bir arkadaş olması lazım. O iki küçük kavgacının arasında at binmekten daha feci bir ölüm şekli düşünemiyorum."

Bayan Wychwood şaşkınlıkla "Siz de mi yanlarında gideceksiniz?" dedi.

"Siz de gelerseniz gideceğim."

"Kavga dinlememek için mi?" dedi Bayan Wychwood hafifçe gülümseyerek. "Etmezler! Beraber ata bindiklerinde pek iyi anlaşıyorlarmış diye duydum. Corisande Stinchcombe, sadece atlardan, tazılardan ve avlanmaktan bahsettiklerinden yakındı."

"Daha da fena!"

"Siz avlanmaz mısınız, Bay Carleton?"

"Tam aksine! Ama katıldığım av partilerini, isabet ettirdiğim atışları, av atlarımdan birinin nasıl tökezleyip, sadece ve sadece benim binicilikteki ustalığım sayesinde sakatlanmaktan kurtulduğunu, bir diğer atımın ne kadar sağlam bir koşucu olduğunu anlatarak böbürlenmekten ve çevremdekileri sıkmaktan hoşlanmam. Bu çeşit hikayeler, sadece anlatanı eğlendirir."

"Korkarım doğru söylüyorsunuz," diye kabul etti Annis. "Ama, insan karşısındakinin sadece kendi maceralarıyla övünme şansı yakalamak için dinlediğini bilse de, iyi giden avlar ve zeki atlarla övünme isteğine direnmek çok güçtür. İnsan sadece dü-rüstlüğünden dinlemek zorunda kalır. Sizce de öyle değil mi?"

"Doğru. İşte bu yüzden, yıllar önce bu isteği bastırmayı öğ-rendim. Siz de avlanıyorsunuz, zannedirim?"

"Eskiden, taşrada otururken avlanırdım. Fakat Bath'a taşınınca bırakmak zorunda kaldım," dedi Bayan Wychwood, hafifçe iç çekerek.

"Bath'a neden taşındınız?"

Bayan Wychwood, fazla üstünde durmadan "Çok geçerli sebeplerden dolayı!" diye yanıtladı.

"Bayan Wychwood, bu cevapla ağzımı kapatabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Ben kolay pes etmem. *Neydi* bu geçerli sebepler?"

Annis bir an Bay Carleton'a çaresizce baktı, fakat hemen sonra, biraz da haşince yanıtladı: "Benden başka kimseyi ilgilendirmez, beyefendi! Size, yersiz sayılabilecek sorunuzun cevabını beklememeniz gerektiğini medenice belli etmeye çalıştım. İsrarınızın haddini bilmezlik olduğunu düşünüyorum."

"Mümkündür, fakat sorumu cevaplamadınız."

"Size vereceğim tek cevap budur!"

Bay Carleton, onu kışkırtmak için "O zaman, geçmişinizde karanlık bir sır var!" dedi. "Buna inanmak güç. Başka - ve şahsi-

yeti sizden çok değişik - bir kadın söz konusu olsa, bir skandal, örneğin taşralı toprak sahiplerinden biriyle yaşanan bir talihsiz gönöl macerası yüzünden evden kaçtığını düşünebilirdim."

Bayan Wychwood dudak büktü ve alayla "Kendinize hakim olunuz, Bay Carleton," dedi. "Ne geçmişimde karanlık bir sır var, ne de talihsiz yahut başka türlü bir gönöl macerasına karıştım!"

"İhtimal vermemiştim zaten," diye mırıldandı Bay Carleton.

Bayan Wychwood "Çok yakışksız mevzulardan bahsediyoruz!" dedi alınmış bir şekilde.

"Evet, haklısınız," dedi Bay Carleton, "Neden Bath'a taşındınız?"

"Aman, ne inatçısınız!" diye bağırdı Annis. "Bath'a, kendi hayatımı yaşamak için geldim. Sadece bir teyze olarak kuruyup gitmek istemedim!"

"Sizi pek iyi anlıyorum. Fakat neden tutup da Bath'a taşındınız?"

"Çünkü burada arkadaşlarım var, ayrıca Twynham Park'a pek uzak değil."

"Hiç pişman olmuyor musunuz? Sıkılmıyor musunuz?"

Annis omuz silkti. "Evet, bazen sıkıldığımı itirafederim. Ama bütün bir yılı nerede geçirsem sıkılırım zaten."

"Aman Tanrım, bütün yıl burada mı oturuyorsunuz?"

"Yok canım, abartıyordum. Sık sık ağabeyimle eşini ziyarete giderim. Bazen de Lymc Regis'de yaşayan teyzemde kalırım."

"Felekten gün çalışıyorsunuz!"

Annis güldü. "Felekten gün çalmayı isteyecek yaşı geçtim."

Bay Carleton sertçe "Bu zırvaları başkasına anlatın!" dedi. "Evet, genç kızlığınızı geride bırakmışsınız - gerçi ara sıra bundan da şüphe ediyorum ya ama hayatınızın en güzel yılları daha başlamamış bile. Artık yaşınızın ilerlediği hakkında saçmaladığınızı duymak istemiyorum, kızım."

Annis, hayretle içini çekti. Fakat, tam uygun bir karşılık verecekken, Lucilla'nın odanın ön tarafına dönmesiyle sözü kesildi. Lansdown'da *bir yerlerde*, Kral Arthur'un kuşattığı bir Sakson kalesi olduğundan emindi ve büyüklerinin de onu desteklemesini istiyordu. "Ninian olmadığını söylüyor. Hatta Kral Arthur diye biri olmadığı iddiasında. Gerçek değil, efsaneymiş! Ama efsane değildi, değil mi? Rehber kitabında hepsi yazıyor işte! Ninian kim oluyor da kitaptan çok bildiğini sanıyor?"

Bay Carleton "Tanrım!" diye bağırdı ve apar topar müsaade isteyip kalktı.

VIII

Ertesi gün, Lord Beckenham, Bayan Wychwood'u darılttığı için özür dilemek üzere Camden Place'i ziyaret etti. Ziyareti daha vakitsiz olamazdı. Tüm hizmetkarlar o geceki davetin hazırlıklarıyla meşguldü. Kapıyı Limbury ya da uşak James açsa, Lord hazretlerine Bayan Wychwood'un evde olmadığını söyleyebilirdi, fakat Limbury kilerde, teşrifi beklenen 30 misafiri ağırlamak için gereken çatal, bıçak ve bardakları ayarlamakla meşguldü. James ise yanaşmanın ve iki hizmetçi kızın yardımıyla, oturma odasındaki çeşitli mobilyaları ortalıktan kaldırıyordu. Bu yüzden, Lord Beckenham'a kapıyı en kıdemsiz hizmetçi kız açtı ve elbette hanımının evde olmadığını yutturamadı. Lordu evin arka tarafındaki kitaplığa alıp, aceleyle hanımını aramaya gitmekten başka bir şey de gelmedi elinden. Üst katlarda sonuçsuz bir araştırmadan sonra, Bayan Wychwood'u bodrumda, aşçıyla konuşurken buldu. Bu yüzden, Bayan Wychwood yanına gidene kadar, Lord Beckenham'ın sıkıntıyla beklediği uzun bir müddet geçti.

Bayan Wychwood hayli ters bir günündeydi. Son derece kısa bir selamdan sonra, Lord'a, o sabah son derece meşgul olduğunu, ona ancak birkaç dakika ayırabileceğini söyledi ve sebep-i ziyaretini kısa yoldan açıklamasını rica etti.

Lordun cevabı, genç kadını sakinleştirdi. Kolunu dostça tutarak "Biliyorum," dedi, "Bu akşam bir davet tertip ediyorsunuz. Geçen akşam Pump Room'da söylediklerimden dolayı affinizi rica edecek kadar vaktinizi alacağım. *Hadsizce* olduğunu düşündüğünüz bu sözleri, saadetinizle yakinen alakadar olduğum için ettim. Sizi temin ederim ki haddimi aşma niyetinde değildim. Ne olur beni mazur görünüz!"

Annis'in ksknlğ geçti. "Ah, tabii, tabii sizi affediyorum, Beckenham!" dedi. "Kendinizi daha fazla zmeyiniz. Bazen hepimiz, etmememiz lazım gelen laflar ederiz."

Beckenham, Annis'in elini dudaklarına götürdü. "Ne iyi, ne merhametlisiniz!" dedi. Sesinden çok duygulandığı belliydi. "Harry'den, onu ve geç  Hawkesbury'i toplantınıza davet edip, beni atladığınızı öğrenince, sizi affedilmeyecek kadar gcendirdiğimden korkmuştum."

"Yok canım!" dedi Annis. "Davet Lucilla için olduğundan sizi ağırmadım. Konukların neredeyse tamamı, daha cemiyete takdim edilmemiş geç kızlarla, onlara eşlik edecek erkek kardeşler ve geç akrabalarından oluşuyor. Arada birkaç tane de anne-baba var. Sıkıntıdan lrsnz!"

Lord Beckenham, "Sizin olduğunuz yerde sıkılmam," dedi kısaca.

Annis'in aklına, kardeşi arkadaşıyla eğlenceli bir akşam geçirirken, Lord'un tek başına oturup istenmediğini düşüneceği gelince, yüreği sızladı. Bir merhamet güdüsüyle, "ocuklara ve yaşı dullara katlanabileceğinizi düşünüyorsanız geliniz, başımın üstünde yeriniz var," dedi.

Buszlarağzındanıkarık mazdapişman oldu. Beckenham'ın bir başına kalmaya alışık olduğunu çok geç hatırlamıştı. Harry, seyrek ziyaretlerinin pek azını baba evinde geçirirdi. Bu hususta kendisine atılınca, Will'in onu evde istemediğini sylledi. Beckenham'ın ablası Theresa da, Beckenham'ın akşam yemeğinden sonra kütüphanesine çekilip, sanat eserleri katalogunu gözden geçirerek ya da biblolarını baştan düzenleyerek vakit geçirmesinden yakınırdı.

Daveti reddetmesini sağlamak için umutsuz bir girişimde bulunarak "Yalnız sizi uyarayım, Lucilla'nın amcası da gelecek," dedi. "Belki onunla bir arada bulunmak istemezsiniz."

Lord Beckenham, üstün müsamahasını belirten bir gülümsemeyle, "Kendime, çatınız altında Carleton'la yumruk yumruğa gelip sizi utandırmayacak kadar hakim olduğuma inanıyorum, sevgili Annis," dedi.

Sonra, sevgisi ve minnettarlığını yeniden bildirip, müsaade istedi. Annis'e de, adamın kendi üstündeki hak iddiasını kuvvetlendirdiği için pişman olmak kaldı.

Günün geri kalanı, Lucilla'nın hizmetçisi olarak işe alınan Eliza Brigham'm gelişinden başka bir hadise olmadan geçti. Annis, bu hoş yüzlü kadının, yaşça büyük hizmetkarlarının şiddetli tenkidıyla karşılaşacağından çekiniyordu. Ama Jurby, temkinlice, kanaat vermek için henüz erken olduğunu söylese de, Bayan Brigham'ın iş bilir birine *benzediğini* açıkladı. Bayan Wardlow ise, yeni iş arkadaşını tüm kalbiyle onayladı. "Tam da küçük hanımın seveceği, kibar bir genç hanım," dedi Bayan Wardlow. "Her lafa karışmıyor," dedi Limbury. Sonra, sır verirmişçesine "Bayan Jurby ile takışacağından korkmaya da gerek yok, Bayan Annis!"

Bayan Brigham becerisini, Lucilla'yı davet için giydirirken gösterdi. Genç kızı, giymek istediği şık fakat abartılı sarı muslin tuvalet yerine, uçuk gül pembesi elbisesini giymeye, takı olarak da o gün aldığı boncuk kolyenin değil, inci kolyesinin daha uygun düşeceğine ikna etti. Lucilla'nın kara buklelerini parlayana kadar fırçalayıp, sade fakat hoş bir biçimde topladı ve akşam yemeğinden önce odaya gelen Bayan Wychwood'un takdirini kazandı.

Bayan Wychwood, yanında getirdiği inci kaplamalı, sevimli bileziği Lucilla'nın bileğine geçirerek "Bu da ilk davetinizin şerefine benden size ufak bir hediye, canım," dedi.

Lucilla "Ah!" diye içini çekti. "Ah Bayan Wychwood, çok teşekkür ederim. Ah ne kadar güzel! Ne kadar iyisiniz! Bak, Brigham!"

"Gerçekten de pek güzel, küçük hanım," diye yanıtladı Brigham. Bayan Wychwood'un giyimini de uzman gözüyle inceleyerek, "Tam da üstünüze yakışacak bir şey olduğunu belirtmeliyim," diye ekledi.

Bayan Wychwood'da, kusur bulacak bir yöne rastlayamadı. Genç kadın, beyaz iç elbisesinin üstüne, gök mavisi krepten, öñü açık, kaftan biçiminde bir elbise giymişti. Boynuna safir kolye, altın parlaklığındaki saçlarına yine safirden, bahar dalı biçiminde bir toka takmıştı. Görünüşü, Lucilla'nın hayranlık bir dolu sesle dile getirdiği gibi, fevkaladeydi. Bayan Wychwood bu söz üstüne güldü ve Lucilla'nın söylediklerinden, fazlaca abartılı giyinmiş olduğunu çıkardığını söyledi.

Lucilla "Şey- şey, *güzel* demek istemiştin," diye düzeltti.

"O zaman iki kişi olduk!" dedi Bayan Wychwood. "Aşağıya inelim de, Ninian'ın gözleri kamaşsın. Haber verdiler, az önce gelmiş."

Ninian onları, oturma odasında bekliyordu. Akşam yemeğine davetliydi. Üstü başına her zamankinden ziyade itina ettiği belliydi. Lucilla, hayranlıkla "Mükemmel olmuşsunuz, Ninian," dedi. "Her giydiğiniz hokka gibi oturmuş! Değil mi, efendim?"

Bayan Wychwood "Evet, evet," dedi. "Tam bir üst sınıf beyefendisiniz. Dilim tutuldu, özellikle de o boyun bağıını görünce. O nefis biçimi elde etmek için ne kadar uğraştınız, Ninian?"

Ninian kızarak, "Saatlerce!" dedi. "Bu biçime Şarkî deniyor. Hayli başarılı bir netice aldığımı düşünüyorum. Şimdi, rica ederim benimle alay etmeyi bırakınız, efendim!" Dönüp, masanın üstünden sıkıca bağlanmış iki ufak çiçek demeti aldı. Bunları acemi bir zarafetle hanımlara uzatırken "Lütfen bana bu çiçekleri kabul etme onurunu bahşediniz, hanımefendi," dedi. "Bu da size, Lucy!"

Hanımlar, hediyelerini minnettarlıkla kabul ettiler. Lucilla, kendi buketinin pembe ve beyaz sümbüllerden oluşmasından pek

etkilenmişti. Ninian'a heyecanla "Ne zekisiniz!" dedi. "Pembe elbisemi giyeceğimi mi tahmin etmişsiniz?"

"Şey, hayır," diye itirafetti Ninian. "Ama buketleri hazırlayan kız bana nasıl biri olduğunuzu sorduğunda, esmer olduğunuzu ve henüz takdim edilmediğinizi söyledim. O da size, en çok pembe ve beyaz çiçeklerin yaşayacağını söyledi. İtiraf edeyim ki," diye ekledi genç kızı süzerek, "Pembe gerçekten de size pek yakışıyor, Lucy! Sizi hiç bu akşamki kadar güzel görmemiştim!"

Bayan Wychwood, açık eflatundan koyu mora kadar değişen renklerde bahar çiçeklerinden oluşan kendi buketini hayranlıkla inceliyordu. İçin için gülerek, Ninian'ın kendisini yardımsever çiçekçiye, yaşlıca bir hanım olarak tasvir ettiğini düşündü. Fakat bu konuda soru sormaktan kaçındı. Hatta daha da büyük bir soy-luluk örneği sergileyerek, saplarına gümüşü kağıt sarılmış, uzun kurdelelerle bağlanmış çiçek buketlerinin, ev davetlerinde değil, balolarda takıldığını da söylemedi.

İki saat kadar sonra, sadece davetinin değil, koruması altındaki kızın da sükse yaptığını memnuniyetle gördü. Misafirleri yanında Lucilla ile karşılamıştı. Genç kız onu utandıracak hiçbir şey yapmamıştı. Bayan Amber'ı içinden kim bilir kaçınıcı kez takdir etti. Hataları ne olursa olsun, nezaket kurallarını çocuğa gıpta edilecek bir başarıyla belletmişti Arada sırada yanaklarının yaban gülü gibi kızarması da, nadiren yaptığı sakarlıklar da, onu Bath'm en müstesna ev sahibelerinin gözünden düşürememişti. Hatta, ihtiyar Bayan Mandeville "Ne hoş kız, canım," demişti Annis'e, "Nerede tanıştığınızı da, neden ona arka çıktığınızı da bilmiyorum. Ama Carleton'lardansa varlıklı doğmuştur. Başını munasip bir beyle bağlamakta hiç güçlük çekmeyeceksiniz!"

Bay Carleton, son gelenler arasındaydı. O merdivenlerden çıkarken, Bayan Wychwood Lucilla'yı azat etmişti, ancak kendisi hâlâ oturma odasının kapısında beklemekteydi. Eve girdiğinden

beri Bayan Wychwood'un etrafında dört dönmekte olan Lord Beckenham, kimin geldiğini görünce, "o adamlar" yüz yüze gel-mese daha iyi olacağını mırıldanarak, derhal çekildi. Ani kaçıışı, Bay Carleton'ın şahin gözlerinden kaçmadı. Hafifçe eğilerek Ba-yan Wychwood'un eldivenli elini dudaklarına götürdü ve "Ba-kışlarla adam öldürülebilse, şuracığa cansız yığılıp kalmıştım!" dedi. "Nasılsınız, hanımefendi? Mevsimin bu kadar başında bu kadar parlak bir toplantı tertipleyebildiğiniz için tebriklerimi kabul buyurunuz." Gözlüğünü kaldırıp, kalabalık salonu incele-di. "Bath'da ne kadar mevki sahibi yahut şık kimse varsa, hepsi burada galiba," dedi. "Tanrı aşkına, şu peruklu, şapkasında iki devekuşuna yetecek kadar tüy bulunan hanım kim?"

Bayan Wychwood, dudağının titremesini engelleyerek "O, Bath cemiyetinin önde gelen simalarından Bayan Wendlebury'dir, efendim," dedi. "Bath'da ilk defa insan içine çıkan genç kızları, bir onun, bir de Bayan Mandeville'in onaylaması gerekir. Bu ak-şam davetime hem dul kızım, hem de torununu getirmiş. Bunu zafer addediyorum!"

Bay Carleton gözlüğünü indirip, ona delici bir bakışla baktı. Aniden "Can sıkıcı yeğenim için neden kendinizi bu kadar zah-mete sokuyorsunuz, bir anlasam!" dedi.

"Kendisini hiç can sıkıcı bulmuyorum," diye yanıtladı Annis, "Hatta, sayesinde bir hayli eğleniyorum. Tanıştığımızda, kendi-mi sıkkın ve bezgin hissediyordum ama sayesinde, bu ilişkilerim geçmişte kaldı. Geliniz, sizi Bayan Stinchcombe'a takdim ede-yim. Lucilla kızıyla pek anlaştı. Sizi tanımak isteyeceğini zan-nederim."

Bay Carleton'dan onay beklemeden, onu zarif bir di-vanda Bayan Mandeville'in yanında oturmakta olan Bayan Stinchcombe'un yanına götürdü. Bayan Mandeville "Beyi bana tanıtmanıza gerek yok, evladım," dediğinde epey şaşırdı. "An-

nesiyle pek yakın arkadaşlık, kundaklı halini bilirim! Ee, nasılsınız Oliver? Bu sevimli çocuğun velisi siz misiniz? Annis bana Carleton'lardan olduğunu ve amcasının velayetinde bulunduğunu söyleyince bu amcanın siz olabileceğini düşünmüştüm, ama pek mümkün bulmamıştım!"

"Bana da pek mümkün gelmiyor, hanımefendi," dedi Bay Carleton pişmanlıkla.

Bayan Mandeville, ona kurnaz bir bakış attı. "İnsana olduğundan da yaşlıymış gibi geliyor, değil mi? Hakkınızda duyduklarım doğruysa, hayli hareketli bir yaşantınız olmuş. Fakat bunlar beni ilgilendirmez. Küçük yeğeninizi pek beğendim: Daha tam gelişmemiş, ama gelecek vaat ediyor. Siz de aynı fikirde değilsiniz, hanımefendi?"

Bayan Stinchcombe, "Evet, bence de," diye yanıtladı. "Herkesi gölgede bırakıyor." Bay Carleton'a gülümseyerek, "Cemiyete takdim edildiğinde, uygun olmayan taliplerini uzaklaştırmakla hayli uğraşacaksınız, beyefendi!"

Bayan Mandeville, her zamanki açık sözlü haliyle "Bu akşam Kilbride'ı davet etmemeliydiniz, Annis," dedi. "Eğlenceli bir haylaz olduğunu teslim ederim, fakat tehlikeli."

Annis, Bay Carleton'm bakışlarından kaçınarak, hafife almışçasına "Maalesef kendi arzumla çağırmadım, hanımefendi," dedi.

Bay Carleton, sertleşen bir sesle "Nasıl oldu peki, Bayan Wychwood?" diye sordu.

Annis ona bakmak zorunda kaldı. Yüzünden ayıplama okunuyordu. Rahatsız olarak, ters bir cevap verme isteğine yenik düştü: "Lucilla beni zorladı efendim! Kendisi davet etmiş, benden de desteklememi rica etti. Tam karşımda dururken, elimden, bu akşam kendisini de aramızda görmekten memnun olacağım dışında bir şey söylemek gelmedi!" Kaşlarının çatıldığını görünce,

hemen ekledi "Lütfen onu suçlamayınız! Arkadaşım olduğunu biliyordu, her istediğini davet etmesine de müsaade etmiştim."

Bayan Stinchcombe "Yazık olmuş," dedi. "Ama, zararı olacağını da sanmıyorum. Kıza kur yapmakta zorlanacak. Genç Elmore bekçi gibi başında bekliyor!"

Bayan Wychwood, bunun doğru olduğunu gördü. Ninian Elmore Lucilla'yı öyle dikkatli kolluyordu ki, ev sahibesinin gülecek hali olsa gülebilirdi. Harry Beckenham'dan mı, Kilbride'dan mı koruduğunu düşünmek gereksizdi, her ikisi de genç kıza büyük alaka gösteriyorlardı. Bayan Wychwood, gencin, kemiğini koruyan köpek gibi davranmaya iten kıskanç sahiplenmediğine minnet duydu. Ayrıca, Lucilla'nın bu yakışıklı beylerin ikisine de özel bir ilgi göstermediğini, sadece yaptığı süksenin keyfini son derece masumane biçimde çıkarmakta olduğunu görerek tatmin oldu.

Yemek odasında, hafif yiyeceklerden oluşan akşam yemeği sunulmaya başlamıştı. Gayr-i resmi bir yemektir, ancak davete gelen çok genç beylerden çoğu, seçtikleri çok genç hanımlara aşağı kadar eşlik etmeyi üstlendi. Başarılı bir ev sahibesi olan Bayan Wychwood, yaşça ileri hanımlara da uygun eşler bulma işini tamamlamıştı ki, Lord Beckenham karşısına dikilerek, kendisini aşağı, yemeğe indirmek için izin istedi. Annis, bu davete katılarak geçirdiği en eğlencesiz gecelerden birini taçlandırmış olacağını düşündü, fakat beladan kaçınmanın yolu yoktu. Tam kibarca gülümseyip, elini Lord'un koluna koymak üzereyken, Bay Carleton fark ettirmeden arkadan yaklaştı ve "Çok geç kaldınız, Beckenham!" dedi. "Bayan Wychwood bana söz vermişti. Hazır mısınız, hanımefendi?"

Annis, iki ateş arasında kalmıştı. Sözü olduğunu yadsırsa, iki erkek arasında bir kavga çıkması kaçınılmazdı. Lord Beckenham'ın yüzü, daha şimdiden mosmor olmuştu. Evinde

kavga çıkmaması için her şeyi yapacağına karar vererek "Maalesef, gerçekten de Bay Carleton'a önceden verilmiş sözüm vardı," dedi. "Siz de Maria ile inerseniz minnettar olurum."

Bayan Wychwood'un elini kendi koluna koyup odadan çıkan Bay Carleton, azarlarcasına "Yaptığınız ne ayıp, çocuğum!" dedi. "Kuzeninizi, en saygıdeğer talibinizin başına sararak, adamı kendinize ebediyen düşman mı etmek istiyorsunuz?"

"Farkındayım, ama odada kalmış tek hanım oyken, siz de çok iyi bildiğiniz gibi, yalan yere - size söz verdiğimi iddia etmişken, elimden başka ne gelirdi? Tanrı biliyor ki, sizden başka herhangi biriyle olmayı yeğlerdim!"

"Haydi canım, işte şimdi abartıyorsunuz," dedi Carleton. "Beckenham'ın ahbablığım benimkine yeğleyeceğinize dünyada inanmam."

"Yeğlerim," diye iddialaştı Bayan Wychwood. "Biliyorum ki emeliniz, Deniz Kilbride'ı davet ettiğim için başımın etini yemek. Sizi uyarıyorum, katlanamam buna! Kendi davetlerime kimi çağırıp kimi çağıramayacağıma ne hakla karışıyorsunuz?"

"Hemen celallenmeyin," diye tavsiyede bulundu Bay Carleton. "Sizinle kavga etmeyeceğim, boş yere dış göstermeyin bana. Hayranlarınızı seçmedeki zevkinizi hiç beğenmiyorum, ancak beni alakadar etmeyen işe karışma küstahlığında bulunmam. Başınızın etinizi yersem de, insan içinde yapmam bunu, merak etmeyin."

Biraz sakinleşen Bayan Wychwood, daha ölçülü bir sesle "O zaman ben de, Kilbride'ı davet etmeyi hiç istemediğimi itiraf ederim, beyefendi," dedi. "Toplantıyı çok sıkıcı bulacağım düşünmesi için, adab-ı muaşeret çerçevesinde elimden gelen her şeyi yaptım. Bu işe yaramayınca da Harry Beckenham'ı, arkadaşını, Binbaşı Beverley'i... Aman, birkaç kişiyi daha çağırı-verdim işte."

"Kilbride'in önünü keserler, ya da bu kadar şık adam arasında o gözüme batmaz diye mi?"

Bay Carleton tam üstüne basmıştı. Bayan Wychwood şaşkınlıktan güldü. "Of, feci bir insansınız! Daha da kötüsü, beni de feci bir insan haline getiriyorsunuz ki, bağışlanamaz."

Oliver Carleton'ın dudaklarının kenarında tuhaf, çarpık bir gülümseme titreşti. "Öyle bir şey yapmıyorum. İstesem de yapamazdım, zannederim."

Bu esnada, merdivenlerden inmişlerdi. Yemek odasına girmek üzereydiler. Bu sayede Bayan Wychwood cevap vermek zorunda kalmadı. İyi de oldu, çünkü aklına dişe dokunur bir cevap gelmemişti. Oliver Carleton'ın iltifatta mı bulunduğu, kendisinin mi onu yanlış anladığına karar veremiyordu. Söylediği sözler baş döndürücü olmasına karşın, sesi gayet soğuk ve mesafeliydi. Yemek odasına girer girmez yanından ayrıldı, ancak birkaç dakika sonra ona bir tabak börek, kendisi için de bir kadeh şampanya almış olarak döndü. Bayan Wychwood grubun merkezi haline gelmiş olduğu için yanında fazla oyalanmadı. Harry Beckenham'ın ihtimamı altında dondurma yemekte olan Lucilla'yla kısaca konuştu. Yeğeni Bay Carleton'u tezahüratla karşıladı ve daha eğlenceli bir toplantıya katılıp katılmadığını sordu. Bay Carleton gülecek gibi oldu, ancak katılmadığını belirtti. Harry "İyi akşamlar, efendim," dedi. "Yeğeninize Bayan Wychwood'un ikram ettiği birinci sınıf yiyeceklerle meşhur olduğunu anlatıyordum, ama o sadece dondurma yemek istiyor. Bir tane daha getireyim mi, Bayan Carleton?"

Lucilla hemen "Evet, lütfen," diye yanıtladı. "Biraz da limonata rica edebilir miyim? Sizce şampanyayı beğenir miyim, efendim? Bay Beckenham beğenmeyeceğimi söylüyor."

"Hayır," dedi Bay Carleton. Kıza kendi kadehini uzattı. "Tadıp kendin gör," dedi.

Lucilla kadehi alıp, içindekini dikkatle yudumladı. Yüzünde beliren tiksinti ifadesi pek komikti. Kadehi amcasına geri vererek "İy, berbat!" dedi. "İnsanlar bu kadar tatsız bir şeyi nasıl içebiliyor? Sizin, hatta Bayan Wychwood'un bile çok sevdiğini görünce, Bay Beckenham beni beğenmeyeceğimi söyleyerek kandırıyor sandım."

"Böylece seni kandırmadığımı öğrendin." Kızı tenkitçi bir gözle inceledi. Aniden "Londra'ya döndüğümde hatırlat da, annenin turkuaz takımını sana vereyim," dediğinde, Lucilla şaşırdı. "Mücevherlerinin çoğu senin yaşındaki kızlara uygun değil, ama turkuazlar olur sanırım. Hatırladığım kadarıyla inci bir broşla, takımı olan bir de yüzük vardı. Onları da yollayayım."

Bu beklenmedik vaat, Lucilla'nın soluğunu kesti. Ancak amcasına teşekkür edebilecek kadar kendine geldi, ama bunu öyle şevkle yaptı ki, amcası güldü, yanağına bir fiske atıp "Gülünç çocuk!" dedi. "Bana neden teşekkür ediyorsun? Annenin mücevherleri zaten senindir. Sadecce sen reşit olana, ya da ben takabilecek kadar büyüdüğüne karar verene kadar bana emanet edildi."

Konuşma bittiğinde, Bay Beckenham da yanlarına döndü. Bay Carleton Lucilla'yı yeniden ona emanet ederek, Bayan Wychwood'un yanına gitti. Genç kadın, yeğeniyle arasında geçen konuşmayı gözlemliyordu. Yanına yaklaşıp, pişmanlık dolu bir sesle "Aklım nerede acaba? Lucilla'ya şampanya içmemesini tembihlemeliydim!" dedi.

"Öyle," dedi Bay Carleton.

"Böyle düşünüyorsanız, kadehinizi neden ona verdiniz?" dedi Bayan Wychwood, biraz da çıkışarak.

"İlk şampanya içtiğinizde, beğenmiş miydiniz?" dedi Bay Carleton.

"Hayır, sanmıyorum."

"Aynen öyle. Genç Beckenham da tam olarak bunu söylemiş. Ben de, onun haklı olduğunu kanıtladım."

"Sanırım," dedi Bayan Wychwood düşünceli düşünceli, "Böylesi şampanya içmesini yasaklamaktan daha etkili oldu."

"Kesinlikle öyle oldu."

Bayan Wychwood misafirine muzur muzur gülümsedi ve "Çok geçmeden mükemmel bir veli olacaksınız," diye mırıldandı.

"Tanrı saklasın!"

Bu esnada, bir grup bayan misafirin arasından çıkan Deniz Kilbride, ev sahibesine yaklaşp, gülen gözlerinin yalanladığı gücenik bir sesle "Ah siz acımasız güzel, davetiniz hakkında beni nasıl da yanılttınız!" dedi. "Acaba gelmememi mi temin etmeye çalışıyordunuz? İnanamıyorum doğrusu!"

"Üstüme iyilik sağlık! Neden öyle bir şey yapayım?" diye yanıtladı Annis. "Partiyi katlanılmaz derecede sönük bulacağınızdan korkuyordum, öyle olmadığına sevindim."

"Enfes güzelliğinizle süslediğiniz hiçbir şey sönük olamaz, inanın! Bu toplantıda da tek kusur bulabildim. Sizi yemeğe indirebileceğimi umuyordum, ancak Carleton benden önce davranmış. Bu şansınızı neye borçlusunuz, Carleton?"

Bay Carleton bu canlı fakat saçma konuşmayla o kadar az ilgilenmiş, hoşlanmadığını o kadar belli etmişti ki, Annis sessizlik belli olmasın diye araya girmek zorunda kaldı. Gülümseyerek "Umarım davetimi bozan tek kusur bu olmuştur!" dedi.

"Heyhat! Sizin kusurunuz değil, benim korkaklığım," dedi Kilbride, başını hüzünle sallayarak. "Bay Carleton çok iyi dövüşür!"

Bay Carleton bu nükteli sataşmaya, hafif, müstehzi bir tebesümle karşıladi ve kibarca gerileyerek, Binbaşı Beverley'nin Bayan Wychwood'un yanına gelmesine müsaade etti. Yanlarından uzaklaşıp, Bayan Mandeville ile konuşmaya başladı. Davetten, dans başlamadan önce ayrıldı ve Bayan Wychwood'un kütüphanede kurduğu iki masada oynanan iskambil oyunlarına katılmayı

da reddetti. Bu kibirli harekete alınan Bayan Wychwood, kaşlarını kaldırarak, alaylı alaylı "Ortalıkta tehlikeli kimseler varken Lucilla'yı bir başına mı bırakacaksınız?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı Bay Carleton. "Gördüğüm kadarıyla, genç Beckenham ve Elmore, ona pek iyi göz kulak oluyor. Tek *tehlikeli kimse* de Lucilla'dan ziyade sizinle ilgilendiği için, dikkatli vasi rolü yapmama lüzum kalmadı. Pek bana uyan bir rol değil, malumunuz. Çok da fena geçmeyen bu akşam için teşekkürlerimi sunarım, hanımefendi."

Eğilerek, yanından yarıldı. Annis o kadar öfkelenmişti ki, bu katlanılmaz davranışların nedeninin, Deniz Kilbride'ın yaklaşma çabasını engellemeye çalışmaması olduğunu, hiddeti geçtikten çok sonra anladı. Konukları arasında dolaşmaya devam ederken, dışarıdan her zamanki gibi dingin görünüyor, gülümseyerek boş laflar ediyor, ama kafasının içinde kırk tilki dolaşıyordu. Bay Carleton ile aşıkdaşlık oyunu oynamaya hazırlanmıştı, ancak onun laf olsun diye kur yapmadığı ayan beyan ortadaydı. Ona aşık olması imkansız görünüyordu. Ama öfkesine ancak kıskançlık yol açmış olabilirdi. O kadar şiddetli bir kıskançlık ki, Annis'e, kur yapmakla hiçbir ilgisi olmadığını göstermek için en incitici sözleri söylemesine neden olmuştu. Annis'e düşen, aralarındaki mesafeyi korumaktı. Ama buna karar verdiği an, Bay Carleton'ın belki de Deniz Kilbride'dan gelecek bir teklifi kabule hazır olduğunu zannettiğini fark etti. Onu bu yanlış fikirden kurtarmak, o saniye en önemli meselesi haline geldi. Kendi kendine, Carleton'ın fikirlerine zerre kadar önem verdiğini telkin etmesi boşunaydı. Anlayamadığı bir sebepten dolayı, önemsiyordu.

Son misafirleri, Bath için geç sayılacak bir saat olan 11'e kadar oturdu. Bunun mesulü, planlanmadan başlayan dansın başıydı. Genç hanımlardan bazıları, çekindikleri ya da ailelerinin sıkı gözetimi altında bulundukları için dansa kalkmamıştı. Ama,

vals henüz iki cinsin de birlikte bulunabildiği kulüplerin salonlarına girememiş olsa da, en kasıntı yaşlı hanımlar bile biliyordu ki, çok geçmeden bu kaleler de düşecekti. Onlar da şikayetlerini, geçmişi hatırlayıp, hüzünlü hüzünlü iç çekmek ve baş sallamakla sınırladılar. Kızlarını cemiyet içine çıkarmaya hazırlanan annelerin ise pek azı, kızların yakışıklı ve hayırlı kismetler olabilecek gençlerin kollarında salınmasındansa, sırtlarını duvara verip oturmalarını yeğleyecek kadar prensip sahibiydi.

Bayan Wychwood, bu akıllı uslu eğlenceye katılmayıp, bir kenardan gözlemekle yetindi. Gerektiğinde, anneleri yanlarında olmayan tecrübesiz kızların aynı kişiyle iki kereden fazla dansa kalkmamasına, ihmal edilen hanımların eş bulmasına yardımcı oldu. Gençlerin çoğu tanıştığı için, bu çeşit yardımlara fazla ihtiyaç da olmuyordu. Esasen, tek dikkat edilmesi gereken, dansın çığırından çıkıp fazlaca hareketli hale gelmemesiydi. Genç konukların çoğu birbirini çocukluktan beri tanıdığı için, bu da hayli olasıydı.

Bayan Wychwood'u dansa kaldırmak isteyenler çok oldu, ama babası yaşında, son derece kibar ve efendi bir dostuyla bile dans etmeyi, gülümseyerek reddetti. "Olmaz, General!" dedi gözleri parlayarak. "Refakatçiler dans etmez!"

"Siz mi refakatçisiniz? Haydi oradan!" dedi General. "Kaç yaşında olduğunuzu, gününe kadar biliyorum küçüğüm. Benimle boş boş konuşmayın!"

Annis "Neredeyse, küçükken altımı bezlediğinizi söyleyeceksiniz," diye mırıldandı.

"Yapmış kadar oldum," dedi konuğu. "Haydi geliniz, Annis. Benim kadar eski bir tanışınızı da reddetmezsiniz ya? Babanızla arkadaştık, küçük hanım!"

"Sizinle dans etmeyi çok isterdim, fakat bu gecelik affınızı rica edeceğim. Size saçma gelebilir, ama gerçekten de bu akşam

refakatçilik görevini üstlendim. Sizinle dans edersem, başkalarıyla da kalkmayı nasıl reddederim?"

"Hiç güçlük çekmezsiniz," dedi General. "Yaşlı adamın kalbini kırmamak için onunla kalktığınızı söylersiniz."

"Tabii, sizin Bath'daki en flörtöz bey olduğunuzu bilmiyorlar ya, herkes de buna inanır!" diye yanıtladı Annis.

Bu cevap General'i o kadar memnun etti ki, gülerek göğsünü şişirdi, Annis'e pek hazırcevap bir afacan olduğunu söyleyerek, odadaki hanımların en hoşlarıyla dans etmeye gitti.

Bayan Wychwood dansı severdi, ama bu kez piste çıkmak içinden gelmemişti. Dans etmek istediği kimse yoktu, ama bunu düşünürken aklında bir soru belirdi: Eğer Bay Carleton partiden ayrılmak yerine kalsa ve onu valse kaldırmak istese, şeytana uyup kabul eder miydi? Böyle bir teklif gelse oldukça ayartıcı olacağına karar verdi. Karşı koyacak kadar iradesi olduğunu düşünüyor, ama pek de içten inanmıyordu.

Bu düşünceleri kafasında evirip çevirirken, Lord Beckenham gelip yanına oturdu. "Size eşlik edebilir miyim Bayan Annis'ciğim?" dedi. "Bu akşam dans etmeme kararında olduğunuz için, teklif etmeyeceğim. Kararınıza sevinmeden de edemiyorum. Böylelikle rahat rahat sohbet edebileceğiz. Açıkçası, valsi pek sevmiyorum. En son moda olduğunun farkındayım, ama bana saçma geliyor. Korkarım eski kafalı olduğumu düşüneceksiniz!"

Annis, ifadesizce "Gotik dönemden kalmasınız," dedi. "Ayrıca, valsi ne kadar sevdiğimi bilirsiniz, çok ayıp ettiniz!"

"Ah! İsteyerek yapmadım!" dedi Lord Beckenham. "Sizin yaptığınız her şey seçkinleşiyor."

Bayan Wychwood ters ters "Tanrı aşkına beni şişirmekten vazgeçin, Beckenham," dedi.

Lord Beckenham, hoşgörüyle güldü. "Ağzınızdan böyle söz-

ler çıkmasına alışkın değilim. Çağımızın argosunu pek bilmiyorum, fakat Harry'den sık sık işitiyorum, hem de işitmek istediğimden çok daha sık. Dolayısıyla, *şişirmenin*, bir kimseyi boş yere övmek anlamına geldiğini biliyorum. Sizi temin ederim ki böyle bir şey yapmıyordum. Bu gece her zamankinden de güzel görüldüğünüzü söylerken de samimiyim." Tekrar güldü ve elini Annis'inkinin üstüne koyup, hafifçe sıktı. "Bana yiyecekmiş gibi bakmayınız! İltifat almaktan ne kadar hazzetmediğinizi biliyorum. En müstesna huylarınızdan biri de bu. Ama bu seferlik, hislerim, ihtiyatıma galip geldi."

Annis elini çekerek "Galiba Bayan Wendlebury kalkıyor. Müsaadenizle," dedi. Kalkıp, odanın öbür ucuna gitti. Bu saygıdeğer hanımla vedalaştıktan sonra, Bayan Mandeville'in işareti üstüne onun yanına oturdu."

Bayan Mandeville "Çok hoş bir akşam geçirdik, hayatım," dedi. "Tebrik ederim!"

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi Annis minnetle. "Sizden böyle bir övgü almak büyük sevinç. Ben de size, bu akşam varlığınızla beni onurlandırdığınız için teşekkür etmek isterim. Size cidden minnettarım. Umarım çok sıkılmamışsınızdır."

Yaşlı hanım "Bilakis, çok eğlendim!" dedi gülerek. "Carleton neden öyle öfkeyle çıkıp gitti?"

Annis hafifçe kızardı. "Öfkeli miydi? Bana sadece sıkılmış gibi geldi."

"Hayır şekerim, hayır. Sıkılmamıştı. Bana sanki aranızda bir tartışma olmuş gibi geldi."

Annis, önemsemeden "Aman, ne zaman karşılaştık kavga ediyoruz," dedi.

Bayan Mandeville, başıyla tasdik ederek "Evet, o sivri dili yüzünden her gittiği yerde düşman ediniz," dedi. "Şımarıklıktan elbette. Çok yüz vermişler. Ortanca oğlumla arkadaşlırlar. Bana yıl-

lar önce, evlilik çağındaki kızların yarısıyla anneleri kimin üstüne bu kadar düşse, kurumundan geçilmeyeceğini söylemişti. Hayata Karun kadar zengin atılmanın sakıncalarından en büyüğü bu: Genç adamların ceplerinin bu kadar dolu olması, şahsiyetlerine kötü etki ediyor. Ancak onun namına pek de üzülüyorum. Aşık olduğu bir kadınla evlenirse düzelmeyecek bir durumda değil!"

"Hayatında *aşkın* eksik olduğunu sanmıyorum, hanımefendi."

"Aman be çocuğum, metreslerini kastetmiyorum elbette," dedi Bayan Manderville küçümsercesine. "Erkekler, gönül eğlendirdikleri eksik eteklere *aşık* değillerdir. Benim çapkınlara karşı hep zaafım olmuştur, eminim çoğu kadının da vardır. Kadınları kandırıp faydalandıktan sonra kaçan alçaklardan bahsetmiyorum. Carleton öyle sinsi bir adam değildir. Güzel yeğeninin sorumluluğunu size mı devretti?"

"Hayır, hayır. Halalarından, teyzelerinden ya da kuzenlerinden birinin yanında kalacak, kim olduğu henüz belli değil. Belirlenene kadar kısa bir süre misafir ediyorum."

"Memnun oldum. O yaşta bir kızın sorumluluğunu yüklenmek için çok gençsiniz, canım!"

"Bay Carleton da öyle düşünüyor. Tabii o görüşlerini açıklamakta daha da ileri gidip, benim Lucilla'ya bakmaya uygun bir insan olmadığımı düşündüğünü de belirtiyor."

Bayan Mandeville "Evet, zaman zaman çok kabalaştığım duymuştum," diye onayladı.

Bayan Wychwood, "Kaba mı? Ömrümde tanıdığım en terbiyesiz adam!" diyerek işin içinden çıktı.

IX

Bayan Wychwood son konuklarını da uğurlarken, daha önce hiçbir davette bu kadar yorulmamış olduğunu düşünüyordu. Kendisi (ve herhalde Bay Carleton) dışında herkes çok eğlenmiş gibiydi. Bu da, geçirdiği tatsız akşamın tesellisiydi. Lucilla, biraz abartılı olduğunu düşündüğü, ölçüsüz bir neşe içindeydi. Davetin sonsuza kadar sürmesini istiyordu. İçinden gelen bir ürpertiye zorlukla bastıran Bayan Wychwood, onu yatmaya yolladı. Tam kendisi de onu takip etmekteydi ki, halinden onunla bir şeyler konuşmak istediği belli olan Limbury yolunu kesti. Bayan Wychwood durup, sorgulayan bakışlarla baktı. Limbury de bu feci akşamın kapanışını, Sir Geoffrey'nin Bath'a geldiğini ve yatmadan evvel kız kardeşini görmek istediğini müjdelemek suretiyle, en uygun biçimde yaptı.

Annis, ifadesizce "Sir Geoffrey mi?" dedi. "Burada mı? Ulu Tanrım, ne oldu da gecenin bu saatinde Bath'a geldi?"

Limbury, babaca bir tavırla "Siz hiç kendinizi üzmeysin, Bayan Annis!" dedi. "Küçük beyin dişi ağrıdığı için gelmişler. Leydi Wychwood, dişinin apse yaptığını düşünüyor. Onu derhal Dr. Westcott'a götürmek istiyor. Sir Geoffrey, siz yemeğe oturmadan 20 dakika önce geldi. Ama evde davet verdiğinizi öğrenince, tüm konuklar gitmeden size haber vermememi tembihledi. Üstünde yol kıyafetleri vardı, yanında da akşama uygun bir kılık getirmemiş. Misafirlerin karşısına toz toprak içinde çıkmak istemedi. Gayet anlaşılır, tabii. Ben de Jane'i mavi yatak odasını hazırlamaya yolladım, hanımefendiciğim. Yemeğini de kendi ellerimle götürdüm. Siz de böyle yapmamı isterdiniz herhalde."

Oturma odasını düzene sokmaya çalışmakta, ancak pek başarılı kaydedememekte olan Bayan Farlow, konuşmayı dinledikten sonra, "Vah *zavallı* Sir Geoffrey!" diye bağırdı. "Haberim olsa, hemen koşup rahatını temine çalışırdım. Tabii Janc'e bu hususta emniyet edemeyeceğimizi kastetmiyorum, çok güvenilir bir kız, ama yine de... Küçük Tom'a da pek yazık. Babası da onun kadar ıstırap çekiyor olmalı. Diş ağrısından fena acı yoktur, hele apse oluşurken. Benim başıma da geldi de oradan biliyorum, bir kere-sinde dişim apse yapmıştı da..."

Bayan Wychwood, Bayan Farlov'u "Dişi ağrıyan Tom, Geoffrey değil!" diye tersleyerek, bu monologu sona erdirdi.

"*Biliyorum*, şekerim, ancak çocuklarını seven ebeveynler, zavallılık acı içindeyse onunla birlikte acı çekerler."

Annis "Laf!" dedi ve mavi yatak odasının kapısını çalmak üzere üst kata çıktı.

Ağabeyini, Limbury'nin büyük bir incelikle yanma bırakmış olduğu çeşitli neşriyatı karıştırırken buldu. Kolunun altındaki sehpa da bir şişe brendi duruyordu. Elinde de bu içkiyle dolu bir bardak vardı. Kız kardeşi odaya girdiğinde bardağı bir dikişte boşalttı, sehpa ya bırakıp selamlaşmak için kalktı. Genç kadının yanağına bir öpücük kondurarak "Ee, Annis," dedi "Galiba biçimsiz bir zamanda gelmişim."

"Elbette haber vermeni yeğlerdim, ziyaretine hazırlanmak için zamanım olurdu."

"Düşünme bile," dedi ağabeyi. "Limbury bana çok iyi baktı. Esasen, Twynham'dan o kadar apar topar çıktım ki, sana haber verecek vaktim olmadı. Limbury neden geldiğimi söylemiştir herhalde."

"Evet, Tom'un dişi ağrıyormuş," diye yanıtladı Annis.

"Aynen öyle," diye onayladı Sir Geoffrey. "Akşamüstü aniden fenalaştı. Kökün apse yapmış olabileceğinden korkuyoruz."

Ona bir bahse girerim ki, diş eti iltihabından daha ciddi bir şey değildir. Ama Annabel, Bath'a getirip Westcott'a göstermekten başkasına razı olmadı. Ne yapılacağım en iyi o bilirmiş."

Ağabeyinin, prova edilmiş bir konuşmayı yapmacık bir kayıtsızlıkla tekrarlayan bir adam tavrı takınması, Annis'i derhal işkillendirdi. "Küçücük çocuğu sırf dişini çektiirmek için buraya kadar getirmek çok lüzumsuz değil mi?" dedi. "Frome'a götürseniz daha iyi olmaz mıydı?"

"İhtiyar Melling'i diyorsun. Annabel ona hiç güvenmiyor. Tom'u Westcott'a yollamamızı şiddetle tavsiye ettiler. Güvenilir kaynakların tavsiyesini tutmamak olmaz. Ben Westcott yarın ne yapacaksa onu ayarlamak için önden geldim. Tabii bir de, sevgili kız kardeşimden, Annabel'lerin birkaç günlüğüne onda kalmasını rica etmek için."

"Annabel'lerin mi?" dedi Annis kuşkuyla.

"Annabel'le Tom'un," dedi Sir Geoffrey. "Tabii bir de dadı geliyor, çocuklara o bakacak."

Annis, sesine dikkatle hakim olarak "Annabel bebeği de mi getiriyor?" dedi.

"Şey, evet. Annabel Tom'u tek başına idare edemiyor. Bebeği de dadıya bırakması düşünülemez. Ama merak etme Annis, seni hiç rahatsız etmezler. Şu koca evinde iki ufak çocukla dadılarını yerleştirecek yerin vardır şüphesiz."

"Çok doğru! Beni hiç rahatsız etmeyecekleri de aynı ölçüde doğru. Ama hizmetkarlarımı bir hayli uğraştıracaklar. Hiçbiri, çocuklu bir evde çalışmaya alışık değil! O yüzden, aileni bana bırakacaksan, rica ederim dadının işlerini gören hizmetçiye de getir!"

"Yani, ailemi misafir etmek sana zahmet olacaksa..."

"Büyük zahmet olacak!" diye lafını kesti Annis. "Lucilla Carleton'm bende kaldığını pek iyi biliyorsun, Geoffrey! Böyle

bir durumda Annabel ile çocuklarım ağırlamamı beklemene çok şaşırdım doğrusu!"

Geoffrey, alınmıştı. "Kendi ailene karşı mesuliyetin, Bayan Carleton'a karşı mesuliyetinden önce gelir!" dedi.

Annis, "Üstümde tasarruf sahibi değilsin!" diye parladı. "Lucilla da değil! Kimse değil! Bu yüzden Twynham'ı bırakıp, Bath'a kendi evimin hanımı olmaya geldim! Ne sana, ne de başka kimseye hesap vermek, evde kalmış kız kurusu bir teyzeye dönüşmemek için! Özellikle de o sebepten! Sadece kız kardeşine yardım ettiği, Vernham'larm her canları istediğinde Londra'da keyfince gezip tozmasını sağladığı için kıymet verilen, diğer zamanlarda fazlalık gibi görülen Bayan Vernham gibi olmamak için! O kaçamıyor, çünkü beş parası yok. Ama benim var, ben de kaçtım işte!"

"Saçmalıyorsun," dedi Sir Geoffrey "Bizimle yaşarken, senden hiç böyle şeyler yapman istendi mi?"

"İstenmedi! Ama, başkasının evinde yaşarken, çıkan işleri paylaşmaya da mecbur oluyor insan! Çok geçmeden Annabel de sen de 'Annis yapar, nasılsa başka işi yok,' demeye alışacaksınız!"

Geoffrey "Gerçekten de aklından zorun var senin!" diye bağırdı. "Karımla çocuklarımı birkaç günlüğüne barındırmanı rica ettim diye, beni nelerle itham ediyorsun! Annis, gerçekten de..."

"Rica etmedin, Geoffrey! Annabel'in yarın Bath'a gelmesini temin ederek, beni de onların burada kalmasını kabul etmek durumunda bırakarak köşeye sıkıştırdın!"

Geoffrey, keyifsizce "Tom acıyla ağlarken, olabildiğince acele etmek durumunda kaldım," dedi. "Dün gece hiç uyumadı. Sen de tutmuş, sana mektup yazıp, gelecek cevaba göre hareket etmemi bekliyorsun!"

"Hayır! Ben senin, Annabel Melling'in yetenekleri konusun-

da ne düşünürse düşünsün, Tom'un dişi ağrımaya başlar başlamaz ona götürmeni beklerdim! Hey Tanrım, süt dişi çekmek için ne kadar becerikli olmak gerekir ki? Dr. Tarporley bile hemen halledip, Tom'u uykusuz kalmaktan kurtarabilirdi!"

Geoffrey, buna verecek karşılık bulamadı. Rahatsız olmuştu. Onuru kırılmış gibi bir tavır takınarak savunmaya geçti. "En iyisi, münasip bir ev kiralayayım!"

"En iyisi o olur tabii. Ama bunu yaparsan, Bath dedikodularının dilinden kurtulamayız. Sabahleyin odaların hazırlanmasını emredeceğim, fakat maalesef Annabel'i lazım geldiği gibi ağırlayamayacağım. Pek çok yere söz verdim, ayrıca dışarı çıktığında Lucilla'ya eşlik etmem gerekiyor. Amcası kızı bana emanet ettiği için, bunun kaçınılmaz bir görev olduğunu sen de kabul edersin herhalde?"

Taşı böylece gediğine koyduktan sonra, odadan çıktı. Öfkeden köpürüyordu. Ağabeyinin tavrı ve gösterdiği zayıf mazeretler, ziyaretlerinin asıl sebebinin Oliver Carlton'la kendisi arasındaki herhangi bir yakınlaşmayı önlemek olduğu şüphesini doğrulamıştı. Annabel, bekçi niyetine evine dikilecekti. Annis, Geoffrey'nin, Annabel gibi yumuşak huylu bir kadının (zavallıcık!), onun kendi bildiğini okumasına engel olabileceğini düşünmesine akıl erdiremiyordu. O kadar hiddetlenmişti ki, bu gereksiz misafirliğin, ağabeyinin tehlikeli bir uçarı olarak gördüğü bir herifi kız kardeşinden uzak tutmak için kurduğu kaba saba fakat iyi niyetli bir düzen olmama ihtimali, aklına dahi gelmiyordu. O anda, yatak odasının kapısında dikilmekte olan Bayan Farlow'u görünce, daha da sinirlendi. Geoffrey'nin ani gelişinden, şüphesiz Bayan Farlow sorumluydu. Her işe burnunu sokan bu kocakarıyı iyice bir haşlasa, hatta eli değmişken kulaklarını da çekebilse çok memnun olacaktı. Hanımefendilere yakışmayacak bu içgüdüyü bastırdıktan sonra, soğuk bir sesle "Evet Maria, ne istiyorsun?" diye sordu.

Bayan Farlow, ırpınarak "Ah, hiçbir şey istemiyorum Annis'eigim!" dedi. "Sir Geoffrey'nin her ihtiyaının yerine getirilip getirilmediğini merak etmiştim. Limbury geldiğini haber verse, davetten usulcacık kaçıp hizmetine bakardım. Neticede, misafirlerinizle ilgilenmek de benim görevlerim arasında. İnsanın Limbury kadar mükemmel hizmetkarları olsa bile, bilirsiniz ki..."

"Limbury, Sir Geoffrey'nin ihtiyaçlarını görmede senden çok daha becerikli, kuzen," diye kesti Bayan Wychwood. Öfkesini bastırmak için ciddi bir çaba sarfediyordu. "Sir Geoffrey'nin bir şeyi eksikse, zili alar. Sana hemen yatıp, yarınki işlerin için güç toplamayı salık veririm. Birkaç misafir daha ağırlamamız gerekecek. İyi geceler!"

Gece ektiğı iyi uyku, Bayan Wychwood'un bozulmuş dengesini büyük ölçüde yerine getirdi. Sabah kahvaltısında ağabeyinin karşısına çıktığında, kendine olabildiğince hakimdi. Kibar kibar, Annabel'in misafirliği süresince onun da kalıp kalmayacağını sordu. Ağabeyinin, Annabel'in gelişinden sonra kalamayışı için gösterdiği sebepleri, rahatladığını belli etmeden kabullendi. Bayan Farlow bunun üstüne derhal itiraza başladı. Sevgili Annis de bu hususta kendisine katıldığı iddiasındaydı. "Leydi Wychwood, yaklaşan bu üzücü zamanlarda sizin desteğimize ihtiyaç duyacaktır," dedi. "Hem Bath'a son gelişinizin üstünden bir hayli zaman geçti. Geçenlerde uğrayıp kaçmanızı saymıyorum elbette! Size yer olmaması da söz konusu değil. Leydi Wychwood ile birlikte yeşil odada çok rahat edersiniz. Hemen hazırlayıveririz orayı. Siz isteyin yeter!"

Bayan Wychwood, "Ağzını açacak fırsat bulursa, ister," dedi kuruca.

Sir Geoffrey kahkahasını bastırdı ve kız kardeşine manidar bir bakış attı. Kahvaltı sofrasında konuşmaktan, bütün erkekler

gibi hoşlanmazdı. Bayan Farlow'a olan sevgisinin de, yayılım ateşi gibi konuşmasına her maruz kaldıkça azaldığı belliydi.

Bayan Wychwood "Annabel ne zaman gelecek?" diye sordu.

Sir Geoffrey, "Şey, tam olarak bilmiyorum," dedi sıkılarak. "Bu aralar yola çıkmış olması gerek. Ama valizlerin hazırlanması uzun sürüyor. Bir de, dadının bir şey unutmadığından emin olmak gerekiyor. Kadıncağız çocuklara pek iyi bakıyor doğrusu, ama kafasında hiç akıl yok, hiç! Tom'u geçen yıl anneannesiyle dedesine götürdüğümüzde, eve üç kez geri döndük. Sabrım o kadar zorlandı ki, öfkemden bir daha asla dadıyla yola çıkmayacağımı söylemek zorunda kaldım. Tom'la da," diye ekledi, isteksiz bir tebessümle. "Yola hiç gelemiyor. Daha bir kilometre gitmeden midesi bulanıyor. Sonra sürekli durup, yola istifra etmesi için pencereye kaldırmak gerekiyor zavallı küçüğü."

Bu tasvir, Bayan Wychwood'u güldürdü. Ağabeyi de ona katılmak zorunda kaldı "Şimdi, seni Twynham'a dönmek zorunda bırakan şartların neler olduğunu daha iyi anlıyorum," dedi.

"Şey, umarım ilgisiz bir ebeveyn değilimdir ama... nasıldır bilirsin, Annis."

"Bilmesem de tahmin edebilirim. Tanrı'ya şükür ki, hiç araba tutmuş bir çocukla yolculuk etmedim!"

Bayan Farlow, "O tatlı çocuğun hasta olduğunu düşündükçe içim burkuluyor!" diye lafa atladı. "Çok üzücü gerçekten. Tabii ben yolculukta zorlanmam, ülkeyi hiç rahatsızlanmadan baştan başa geçebilirim. Ama arkadaşlarımdan Bayan Aston'ın kağnılarda bile nasıl midesinin bulandığını çok iyi hatırlıyorum. Zavallılık, geçenlerde aramızdan ayrıldı. Ama kağnıda vefat etmedi tabii."

Ağabeyinin ifadesinden kadıncağıza çıkışmak üzere olduğunu anlayan Bayan Wychwood araya girerek, iç sıkıcı refakatçisinden, kahvaltısını bitirdiyse Bayan Wardlow'un yanma gidip;

Leydi Wychwood'un, çocuklarının, oda hizmetçisinin ve gardirop hizmetçisinin gelişleri için yapılması gereken hazırlıkların başında durmasını rica etti. Bayan Farlow, bu ricayı yerine getirmeyi şevkle kabul etti ve yaptığı planları ayrıntılı olarak izah etmeye koyuldu. Bayan Wychwood, onu "Daha sonra devam edelim istersen, Maria!" diyerek susturdu. "Ev işlerinin ayrıntıları Geoffrey'nin alakasını çekmiyor."

"Doğrudur, beyler ev işleriyle hiç ilgilenmiyor. Sevgili babacığım da hep..."

Lucilla aniden odaya dalınca, rahmetli Bay Wychwood'un hep ne dediğini öğrenme imkanından mahrum kaldılar. Lucilla, bu kadar geciktiği için binbir özür diledi. "Nasıl uyuyakalmışım anlamadım. Ama, gariptir ki, kaldırmadılar da! Ah, nasılsınız Sir Geoffrey? Hizmetçim davetin ortasında geldiğinizi haber vermişti. Katılamayacak kadar yorgun muydunuz? Keşke katılsaydınız, gerçekten şahane bir davet oldu, değil mi hanımefendi?"

Bayan Wychwood gülerek, genç kıza zili çalıp bir demlik çay daha istemesini ve uyandırılmaması emrini kendisinin verdiğini söyledi. "Hatta, sen uyanır uyanmaz kahvaltını yukarı yollatacaktım," dedi.

"Ah evet, Brigham da bana öyle söyledi. Ama azıcık olsun yorgun değilim, hem yatakta kahvaltı etmekten *meşret* ederim. Yatağa kırıntı dolar, çay da çarşafa damlar. Hem bu sabah, yeni kısırağıma bineceğim. Amcam size atları ne zaman getireceğini söyledi mi?"

Sir Geoffrey'nin gerildiğini fark eden Annis, "Hayır," dedi. "İtiraf edeyim ki, bu sabah atla gezeceğimizi unutmuşum. Bir sürü işim var. Ağabeyimin eşi, çocuklarıyla birlikte misafirliğe geliyor, burada kalacak. Ne zaman varacakları da belli değil."

"Ya," dedi Lucilla ifadesizce. "Bilmiyordum. Yani bizimle gelemeyecek misiniz, efendim? Ne olur sözünüzden caymayın!"

Sir Geoffrey, kötücül zekasının zorlamasıyla, akıllıca olmayan bir laf etti: "Sevgili küçük hanım," dedi nazikçe, "Evde Leydi Wychwood'u karşılayacak kimse yokken, kız kardeşim nasıl sizinle gezmeye çıksın?"

Lucilla, kibar fakat hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir sesle "Tabii, elbette gelemeyiz," dedi.

Bayan Wychwood esasen, saatler önce, Bay Carleton ile bir araya gelmemek için gezintiye katılmamaya, hatta onu görmeye karar vermişti. Lucilla'yla, özürlerini bildiren resmi bir mesaj yollama fikrindeydi. Bunun, adama dersini vereceğini düşünüyordu. Ama Sir Geoffrey'in sözleri o kadar zıttıma gitti ki, "Merak etme, Bayan Wardlow Annabel'i büyük bir memnuniyetle karşılar," dedi. "Böylece çocukları sevmeye ve Annabel ile çocuk odasının detaylarını tartışmaya da fırsat bulur. İkisi de bu mevzuyu pek seviyorlar, ben ise hiç ilgilenmiyorum." Ayağa kalkarken "Bayan Farlow'u bulup, kendisine bu sabah yapmasını istediğim şeyleri söyleyeyim," dedi.

Lucilla hevesle "Bizimle ata bineceksiniz yani!" dedi.

Bayan Wychwood gülümseyerek onayladı ve odadan çıktı. Sir Geoffrey, hemen peşinden geldi ve merdivenleri çıkmak üzereyken yetişti. "Annis!" dedi amirane bir sesle.

Kız kardeşi duraklayıp, arkasına baktı. "Ne oldu, Geoffrey?"

"Kütüphaneye gel! Burada konuşamayız!"

"Benimle hiçbir yerde konuşmana lüzum yok. Ne diyeceğini biliyorum, dinlemekle vakit sarfetmek de istemiyorum.

"Annis, ısrar ediyorum..."

"Tanrım, sen hiç akıllanmayacak mısın?" diye bağırdı Bayan Wychwood.

"Akıl mı? Emin ol bende ondan, sende olduğundan çok fazla var!" dedi Sir Geoffrey öfkeyle. "Elim kolum bağlı durup, kız kardeşimin rezil olmasını izleyecek değilim!"

Annis'in soluğu tılandı "*Ne olmasını?*" dedi hayretle. "Salaklaşma, Geoffrey! Rezil olmakmış! Lucilla, amcası ve Ninian'la ata binerek mi rezil olacağım? Kafandan tahta mı eksildi senin?"

Yukarı çıkmaya başladı, ama ağabeyi bileğinden tutarak durdurdu. "Dur!" diye emretti. "Sana Carleton'la muhatap olmamamı tembihlemiştim. Ama sen, bırak lafımı dinlemeyi, peşinden koşması için onu teşvik etmişsin! Burada yemeğe kalmış, sen de onunla otelinde, hem de özel bir salonda yemek yemişsin! Nasıl böyle adaba aykırı hareket edebildin? Ah, bunları nereden bildiğimi merak ediyorsun, değil mi?"

Bayan Wychwood, dudağını istihzayla bükerek "Nereden öğrendiğini çok iyi biliyorum," dedi. "Şüphesiz Maria, her yaptığının haberini uçuruyor sana! İşte bu yüzden bugün buradasın. Yine aynı sebepten, Annabel'in başının etini yiyerek, buraya gelip başımda dumıasını sağladın. Beni adap bilmemekle suçlamadan evvel, kendi hareketlerine bakmanı rica ediyorum! Maria'nın hareketlerini sana iletmesine izin vermekten daha münasebetsiz, bunu kabul etme sebebinin ise gayet aptal bir kadının kıskançlığından ibaret olduğunu anlayamamaktan da daha budalaca bir şey düşünemiyorum!"

Kendisini ağabeyinin elinden kurtarıp, hızla yukarı çıktı. Ağabeyi, zayıf bir sesle, Maria'nın sadece görevini yaptığını düşündüğünü söyleyince durakladı ve tehlikeli bir tavırla "Hatırlatayım ağabey, Maria'nın işvereni benim, sen değilsin!" dedi. "Evimde sadakatsiz hizmetkar tutmam!"

Beş dakika sonra, Bayan Farlow'a, yapılacak alışverişleri ince ince izah ediyordu. Bunların arasında, Bayan Wardlow'dan, çocukların yemesine uygun yiyeceklerin listesini almak da bulunuyordu. Bu talimat üstüne Bayan Farlow savunmaya geçerek, çocuklara ne yedirilip ne yedirilemeyeceğini baş hizmetçi kadar bildiğine kani olduğunu söyledi.

"Lütfen ne dediysem onu yap!" dedi Bayan Wychwood soğuk soğuk. "Yatak odalarının hazırlanmasıyla meşgul olmana gerek yok, o işi Leydi Wychwood ile Bayan Wardlow kendi aralarında halleder. Bir de, eğer öğrenmek istediğin bir şey varsa hemen sormanı rica edeceğim. Zira çıkıyorum ve öğlene kadar da evde olmayacağım.

"Çıkıyor musunuz?" dedi Bayan Farlow, inanamayarak. "Bayan Wychwood her an gelebilir, siz de tutup ata binmeye mi gidiyorsunuz?"

Bu düşüncesizce söylenmiş laf, Bayan Wychwood'un gitme konusundaki son tereddütlerini de giderdi. İşi inada bindirerek, "Elbette gidiyorum," dedi.

"Ah, eminim Sir Geoffrey izin vermez! Annis'ciğim..." Genç kadının alev alev yanın bakışları karşısında büzülerek sustu.

"Sana bir tavsiye vereyim kuzen: Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokma!" dedi Bayan Wychwood. "Sabrımı zaten ziyadesiyle zorlamış bulunuyorsun! Seninle sonra konuşacağız, fakat şimdi vaktim yok. Jurby'i odama yollayabilir misin lütfen?"

Bu eşi görülmemiş sertlik yüzünden telaşlanan Bayan Farlow kıpkırmızı kesildi. Özür dilemelerden, kendini suçlamalardan oluşan karmakarışık bir konuşmaya başladı ama uzun süre devam edemedi. Lucilla koşarak merdivenlerden çıktı ve Bay Carleton'ın seyisinin geldiğini, efendisinden bir mesaj getirdiğini söyledi. Hanımefendilere uygunsa, atları Camden Place'e saat 11 'de getirebilirdi.

"Ben de uygun olduğunu söyledim. Hata etmemişim, değil mi?"

"Etmemişsin, fakat binici giysilerimizi çabucak giymeliyiz."

Bayan Farlow'dan, gıdıklamayla inleme arası bir ses çıktı. Ellerini ovuşturmaya başladı. Annis bunun üstüne ona dönüp, bıkkın bir sesle "Maria, ne olur Jurby'i bir an evvel yanıma yolla. Beni üçüncü kez söylemek zorunda bırakma," dedi.

Bayan Farlow telaşla uzaklaştı. Lucilla'nın gözleri şaşkınlıktan büyümüştü. "Canınızı mı sıktı efendim? Onu hiç böylesine terslediğinizi duymamıştım!"

"Evet, biraz sinirliyim. Çok iç sıkıcı bir mahluk! Kahvaltıya oturduğumuzdan beri çenesi durmak bilmedi. Neyse, sen bunları düşünme, koş üstünü değiştir!"

Lucilla, üstünü göz açıp kapayana kadar değiştirebileceğini söyledikten sonra, kendi odasına daldı ve iddia ettiği kadar hızlı olmasa da, Brigham sayesinde, ev sahibesinden önce hazırlanmayı başardı. Bayan Wychwood aşağı indiğinde Bay Carleton ile Ninian gelmiş, bekliyorlardı. Lucilla da çok güzel, gri bir kısrak sevgiye boğmakla meşguldü. Hayvanı sevip okşuyor, şeker parçaları veriyordu. Yeni tanıdıklarından birinden yaşlıca, kalın kemikli bir at ödünç almış olan Ninian, kısrakın iyi yanlarını Lucilla'ya göstermekle meşguldü. Doru atından inmiş olan Bay Carleton ise, Bayan Wychwood'un hayvanı ile kendisinininkinin dizginlerini bir arada tutuyordu. Bayan Wychwood evden çıktığında, iki dizgini de seysisine uzatıp, genç kadını eğere çıkarmaya kendisinin yardımcı olacağını belli etti. Bayan Wychwood Bay Carleton'un yanına gidip, onu hayli ölçülü bir şekilde selamladı. Her zamankinin aksine tatlı tatlı gülümseiyordu. Bay Carleton, Bayan Wychwood'un elini tuttu ve alçak sesle "Bana öyle kötü kötü bakmayın! Dün akşam sizi çok mu kırdım?" diyerek onu şaşırttı.

Bayan Wychwood, kasılarak "Zaten niyetiniz de buydu sanıyorum, beyefendi," dedi.

"Evet," diye yanıtladı muhatabı. "Niyetim öyleydi. Ama sonradan, size o sözleri edeceğime dilimi kesseymişim, dedim. Beni affediniz!"

Bayan Wychwood, bu açık sözlü özre hazırlıklı değildi. Cevap verdiğinde, sesi biraz titriyordu. "Evet, elbette sizi affediyo-

rım. Lütfen bundan daha fazla bahsetmeyelim. Lucilla'ya ne- ne güzel bir hayvan almışsınız! Artık gözünün bebeği olacaksınız!"

Dizginlerini topladı ve Bay Carleton'un ellerini ayağının altına tutmasına izin verdi. Bay Carleton onu eğere itti, genç kadın da çabucak yerleşti. Kısarak, durduğu yerde sabırsızlıkla eşindi.

Seyis "Aman hanımım, heyecanlandı!" diye uyardı.

"Evet, üç gündür dışarı çıkmıyor tabii zavalıcık! Eyeri ısınınca sakinleşir. İsterseniz biraz geri durun. Sakin ol, Bess. Sakin, kızım! Şehir içinde dört nala koşamazsın!"

Ninian, kısrağın oynak tepinmesine karşın eğerde sapasağlam oturan Bayan Wychwood'a bakarak "Tanrı şahidimdir, çok yaman biniciymişsiniz hanımefendi!" diye bağırdı. "Av sahalarında yıldırım gibi gidiyorsunuzdur eminim!"

"Beni hızlı bir binici olarak kabul ediyorsunuz sanırım?" diye yanıtladı Bayan Wychwood. "Nereye gideceğimize karar verdiniz mi?"

"Lansdown tarafına gidelim dedik, tabii siz başka bir yere gitmeyi yeğlemezseniz, hanımefendi."

"Yok, yok, Lansdown uygundur. Ee Lucilla, kısrağını beğendin mi?"

"Beğenmekten de öte, bayıldım!" dedi Lucilla heyecanla. Seyis eğere oturmasına yardım etmişti, eteğinin altında üzeninin şeridini arıyordu. "Of, bulamıyorum!"

Ninian "Bir saniye, ayarlayayım," dedi Ninian "Uzatayım mı, kısaltayım mı?"

"Kısaltın lütfen. Bir delik geriye almanız yeter sanırım. Evet, tam oldu. Teşekkür ederim!"

Ninian bağları sındı, sıkıştırdı, ciddiyetle Lucilla'ya kısrağı henüz tanımadığını, dikkatli binmesi gerektiğini hatırlattı ve kendi atının eyerine atladı. Yola çıktılar. Lucilla ile Ninian başı

çekiyordu. Bay Carleton ile Bayan Wychwood da yan yana, hemen arkalarından geliyordu. Bay Wychwood, genç kızı tenkitçi bir gözle izliyordu. Gri kısrak ile binicisinin şimdiden anlaşmaya başladığını gördüğünde tatmin oldu. Gözlerini onlardan ayırıp, Bayan Wychwood ile konuşmak için başını çevirdi. "Bu kadar yakından takip etmeye gerek yok," dedi. "Yabancı atları idare etmeyi iyi biliyor."

"Evet," diye onayladı Bayan Wychwood. "Ninian bana, Lucilla için endişelenmeye gerek olmadığını, şahane bir binici olduğunu söylemişti."

"Olması da gerekir," dedi Bay Carleton. "Kardeşim onu, daha yeni yeni yürürken at sırtına oturttu."

"Evet," dedi Bayan Wychwood yine. "Lucilla anlatmıştı."

Aralarına bir sessizlik çöktü, şehirden çıkana kadar da kalkmadı. Toprak yola çıktıklarında, Ninian ile Lucilla atları tırısı kaldırıp arayı açınca, Bay Carleton "Bana hâlâ kızgın mısınız?" diye sordu.

Bayan Wychwood hafifçe irkildi. Kendini düşüncelerine kaptırmıştı. Tereddütlü bir gülüşle "Yok canım!" dedi. "Öyle kendi kendime kuruyordum işte."

"Madem bana kızgın değilsiniz, sizi böyle sıkın ne, yahut kim?"

"Sı-sıkkm değilim!" diye kekeledi Bayan Wychwood. "Ak-lım bir-iki dakika dağıldı diye .mi sıkıldığımı sandınız?"

Bay Carleton, bu sorunun cevabını düşünür göründü. Kaşları biraz çatıldı, kısılmış gözleriyle, atının kulakları arasından, bir şey araştırırmışçasma uzaklara bakmaya başladı. Verecek cevap bulamadığı, kısa bir duraklamanın ardından keyifsizce gülümseyip "Bilemiyorum," dediğinde anlaşıldı. "Ama belli ki bir şey sizi çileden çıkarmış, şimdi de can sıkıntınızı bastırmaya çalışıyorsunuz."

"Tanrım," diye iç çekti genç kadın "O kadar mı belli oluyor?"

"Benim için çok bariz," dedi Bay Carleton. "Keşke sükunetinizi bozan şeyi anlatsanız bana. Ama istemiyorsanız sizi zorlamayacağım. Neden bahsetmek istersiniz?"

Annis başını çevirip, hayretle adama baktı. Dudaklarında bir tebessüm titreşiyordu. Bay Carleton'un tuhaf bir biçimde kestirilemez davranışları olduğunu düşündü. Bir an ters ve hissizdi. Sonra Annis'i çileden çıkardığını fark ettiğinde, ruh hali değişiveriyor, genç kadının ona duyduğu öfke, incelikten yoksun olarak ifade etse de sesinden ve gözlerindeki yumuşayan ifadeden okunan şefkatle yatışıyordu. Şimdi, o delici gözlere bakarken, içlerinde hafif bir gülümseme görüyor, ona açılmak istediğini fark ediyordu. İçinden geçenleri anlatıp rahatlayacağı başka kimse yoktu. Güvenilir bir sırdaşa ihtiyaç duyuyordu, çünkü hırsı, içinde biriktirdikçe büyüyordu. Bay Carleton'ın neden güvenilir bir sırdaş olduğunu düşünmek aklına bile gelmiyordu. Hisleri ona öyle söylüyordu, bu da kafiyydi.

O tereddütle düşünürken, Bay Carleton biraz bilmişçe "O kaynayan öfke, üstüne sımsıkı kapadığınız kapağı uçurup, önüne geleni haşlamadan, anlatmaya başlayın isterseniz," dedi.

Bu söz Annis'i güldürdü. "Kaynar su gibi mi?" dedi. "Buna şaşarım işte! Biraz gergin olduğum doğru, ama pek de mühim bir mesele yok. Dün gece, ağabeyim Camden Place'e gelerek, karısını, iki çocuğunu, onların dadısını ve sanırım karısının hizmetçisini, kendisine göre 'birkaç günlüğüne' evime yerleştireceğini bildirdi! Önceden haber verme zahmetine de girmedi! Ağabeyimin karısını çok severim, ama kendisinin tavrı beni çok öfkелendirdi."

"Tahmin edebiliyorum. Neden bu istilaya maruz kaldınız?"

Annis'in bakışları tutuştu. "Çünkü-" durakladı. Geoffrey'nin gelişinin gerçek nedenini, bir tek Oliver Carleton'a açıklayamayacağını fark etti aniden. "Çünkü Tom'un, yani yeğenlerimden büyüğünün dişi ağrıyormuş!"

"Daha münasip bir yalan uydurun," diye itiraz etti Bay Carleton. "Beni kafasız sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz, değilim. Böyle bir dolmayı da imkanı yok yutmam!"

"Öyle sanmıyorum," diye yanıtladı Annis. "Doğrusunu isterseniz, sizin her lafa verecek bir karşılığı olan, birinci sınıf bir serseri olduğunuzu düşünüyorum!"

"O zaman beni kandırmaya çalışmadan evvel iki kere düşünün," dedi Bay Carleton. "Oğlunun dişi ağrıyor diye bütün ailesini Bath'a taşımış. Bahane!"

"Bahane gibi görüldüğü doğru ama, uydurmuyor. Eşi, Tom'u çevredeki en iyi dişçiye götürmeyi aklına koymuş. Westcott'ı önermişler. Ben de bunu sizin kadar gülünç buluyorum!"

"Bence buna bal gibi dayatma denir," dedi Bay Carleton açık açık. "Ah, aileniz hakkında böyle sözler etmese miydin acaba? Affmızı dilerim, hanımefendi!"

"Bilakis! Hislerimi çok iyi dile getirdiniz! Nezaketen bile olsa müsaademi istemeden, bütün sözlerimi bozmamı talep etmesine o kadar bozuldum ki, saçımı başımı yolacağım geliyor! Pireyi deve yaptığımı söylemenize gerek yok, farkındayım."

"Yapmıyorsunuz, hanımefendi. Hırsınızı Wychwood'dan çıkarmak için fazla iyi yetişmişsiniz. Kendinize zarar vermenize de müsaade edemem. Benim saçımı başımı yolabilirsiniz."

"Saçmalamayın lütfen. Bu seferlik, öfkemin sebebi siz değilsiniz!"

"Bunu dert edinmeyin. Sizi iyice kışkırtıp, beni bir güzel haş-lamanıza neden olacağıma inancım tam. Benden faydalanmaktan çekinmeyin!"

Annis'in dudağı titriyordu. "Bay Carleton," dedi, "Saçmalamamanızı rica etmiştim sanıyorum?"

"Ama sizi kışkırtmayı vaat ettim."

"En sevmediğim huylarınızdan biri de beyefendi," dedi Annis

huysuzca, "Her lafa hazır bir cevabınız olması, bunların da ço-
i'inlukla kaba cevaplar olması!"

Bay Carleton, "Hah, böyle işte," diye yüreklendirdi. "Safranın
birazını attınız bile. Şimdi de, dün gece size ettiğim yersiz laflardan
vc davetinizi vakitsiz terk ettiğimden dolayı bana ne kadar kızdı-
ğınızı, ne biçim bir adam olduğumu düşündüğünüzü açık açık an-
latın. Bu da yetmezse, geçen gün Pump Room'da yaptığınız gibi,
hatta daha da sertçe, ne kadar düşük bir ahlakım ve hayatım olduğu
iistüne görüşlerinizi bildirebilirsiniz. O da olmadı..."

Annis'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Lafını kesti: "Rica
ederim susun! O sözleri etmemem gerekirdi. Kelimeler ağzım-
dan çıkar çıkmaz pişman oldum. O günden beri sizden özür dile-
mek istedim, ama bir türlü fırsat bulamadım. Şimdi bulduğuma
göre, sizden içtenlikle özür dilerim!"

Bay Carleton hemen cevap vermedi. Annis, adamın yüzüne
kaçamak bir bakış attığında, ağzının yine o tuhaf gülümsemeyle
kırıldığını gördü. Adam, "*Benim* en sevmediğim özellikleriniz-
den biri de, güzel eşek arısı, beni böyle ustalıkla köşeye kıştırı-
bilmeniz," dedi. Sizden neden bu kadar çok hoşlandığımı biliyor-
sam ne olayım!"

Annis bu sözlerden çok etkilenmişti, ama yiğitçe hafife alma-
ya çalıştı. "Her görüştüğümüzde kavga etmemize karşın, neden
benden hoşlandığınızı ben de anlamıyorum. Kaç kere bir araya
gelirsek gelelim, maalesef hep böyle devam edeceğiz galiba!"

"Öyle mi?" dedi Bay Carleton sertçe. "Ben tam aksini düşü-
nüyorum!" Annis'in içgüdüsel olarak tiksinti bildiren bir hareket
yaptığını görünce, alaylı bir gülüşle "Aman, korkmayın!" dedi.
"Bana karşı duyduğunuz tiksintiyi yenmek için çeşitli entrika ve
düzenler bulmadan, daha fazla konuşmayacağım. Hayvanları bi-
raz mahmuzlayalım da, Lucilla ile genç Elmore'a yetişelim."

Konunun aniden değişmesine sevin sin mi, üzülün mü bile-

meyanı Annis, "Evet, öyle yapalım," diye onayladı. Aradaki terdirgin edici sessizliği perdelemek için, kısrağını hızlandırarak, "Kuzenim Maria, konuşmasıyla beni çıldırtmak için olabilecek en münasebetsiz anı seçmese, kendimi öfkeme bu kadar kaptırmazdım herhalde," dedi.

Bay Wychwood "Hiç şaşırmadım!" diye yanıtladı. "Onun anlamsız gevezeliklerini beş dakikadan fazla dinlemek zorunda kalsam, gırtlığımı keserdim! Ya da onunkini," diye ekledi, diğer seçeneği de gözden geçirerek. "Yok hayır, kesmezdim sanırım. Jüri Bayan Farlow'u tanımadığı için, beni cinayetten suçlu bulurdu. Kanun namına ne adaletsizlikler işleniyor! Bunu kuzeniniz sayesinde anladım! Elbette doğar doğmaz boğulmalıymış, ama sanıyorum ailesi pek ileri görüşlü değilmiş."

Bayan Wychwood, bu sözlerle bir hayli güldü. Bay Carleton'a döndüğünde, gözleri neşe doluydu. "Ah, aynı şeyi ben de sık sık düşünürüm," dedi. "Hayal edilebilecek en bilgisiz, en usandırıcı baş belasıdır. Twynham'dan ayrılırken, ağabeyimin ısrarı üzerine kendisini bana hamilik etmek üzere, eşlikçim olarak işe aldım. Sonradan, nasıl buna razı olacak kadar kafasızlık edebildiğimi hep merak ettim. Böyle konuştuğum için de kendimden iğreniyorum. Zavallı Maria, esasen hep iyi niyetle hareket eder."

"Bence, lazım geldiği kadar sert konuşmadınız bile. Neden sepetlemiyorsunuz?"

Bayan Wychwood iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "İtiraf edeyim ki sık sık içimden geçiyor. Fakat korkarım mümkün de değil. Geoffrey'nin anlattığı kadarıyla, babası maalesefmüsri ve tedbirsiz bir adammış. O öldüğünde, zavalılık aç-açıkta kalakalmış. Hal böyleyken onu kovamam ki."

Bay Carleton "Emekli edin o zaman?" diye önerdi.

"Emekli edeyim de, Geoffrey yerine başka birine almam için başımın etini mi yesin? Yok, almayayım!"

"Öyle mi yapıyor? Başınızın etini yemesine müsaade mi ediyorsunuz?"

"Engelleyemiyoam! Bana emretmesine müsaade etmiyorum. Zaten bu yüzden o kadar sık münakaşa ediyoruz. Kendisi benden yaşça büyük. Bu yüzden benim toy, dik kafalı küçük bir kız olduğuma; bana yol göstermenin, nasihat vermenin ve beni korumanın ağabeylik ödevi olduğuna inanıyor! Çok soylu, fakat aynı nispette yanlış bir davranış olduğu için son derece canımı sıkıyor. Bu yüzden sık sık küplere biniyorum."

"Hah! Üstünüze çökmesinin, oğlunun diş ağrısından başka sebepleri de olduğunu biliyordum! Benimle muhatap olmamanız hususunda ikaz etmek için geldi, değil mi? Kötü niyetli olduğumu mu sanıyor? Kendisine şüphelerinin yersiz olduğunu açıklayayım mı?"

Bayan Wychwood, "Elbette hayır," dedi kesinlikle. "Geoffrey'in icabına kendim bakabilirim. Hah, işte çocuklara yetiştik Haydi onları yakalayana kadar yarışalım, Bay Carleton. Kırmayın beni. Haftalardır, doludizgin at koşturabilmek için yapnıp tutuşuyorum."

"Pekala, ama tavşan yuvalarına dikkat edin."

Kısrak adımlarını açarken, Bayan Wychwood da omzunun üstünden geri bakıp "Pöh!" dedi.

Başta arayı açmıştı, ama Carleton kısa süre sonra onu yakaladı. Yarışın bitiş çizgisine yan yana vardılar. Lucilla Bayan Wychwood'u alkışlarla karşıladı, Ninian ise Lucilla'ya kötü örnek olduğunu söyleyerek yalancıkdan azarladı.

"Sizce iyi bir örnek değil mi?" diye sordu Bay Carleton.

"Hayır efendim. Zaten şimdi bile baş edemiyorum, bir de Bayan Wychwood da yapıyor diye yüz bulursa dört nala kalkmasını nasıl engelleyebilirim?"

"Dört nala kalkmamı zaten engelleyemezsiniz," dedi Lucilla aşağı görerek. "Yetişemezsiniz bile!"

"Öyle mi efendim? Altımda Mavi Şeytan olsa görürdünüz siz!"

"Mavi Şeytan benim Latif Hanım'ımın tozunu bile yutamaz. Ah, bu arada, ata bu adı taktım efendim. Başta Carleton'ın Seçimi adını koymayı düşünmüştüm, ama Ninian sizin hoşlanacağını sanmadığını söyledi."

"O zaman Ninian'a minnettarım. Gerçekten de hiç hoşuma gitmezdi."

Biraz gücenmiş olan Lucilla "İltifat etmek istemiştin!" dedi.

Amcası "Tanrım..." diye söylendi.

Ninian gülerek "Ben demiştim," dedi. "Latif Hanım ismini de beğenmedim zaten. Pek çıtkırıldım, hiç at ismi gibi değil. Neyse, ötekinden iyidir!"

Bayan Wychwood, "Saksonlardan kalma surları gezecek miyiz, yoksa burada kalıp birbirinize hakaret etmeyi mi yeğlersiniz?" diyerek araya girdi.

Böylece kavgacılar hemen özür diledi ve grup, gezisine devam etti.

IX

Bayan Wychwood evine dönebildiğinde, vakit öğleni bir hayli geçmişti. Davetsiz konukların vardığı ve kahvaltı odasında geç bir öğle yemekleri yemekte oldukları, evin her halinden belliydi. James merdivenlerde, hizmetçilerden birinin de yardımıyla, büyük bir sandığı yukarı çıkarmaya uğraşıyordu. Yanaşma, taşıyabileceğı bütün ufak valizleri toplamıştı. Leydi Wychwood'un hizmetçisi onu azarlamakla ve James'e sandığı düşürmemesini tembihlemekle meşguldü. Limbury elinde bir tepsiyle kahvaltı odasından çıkıyordu. Koridoru dolduran çift taraflı sandıklar, çantalar ve şapka kutuları arasından kendine yol bulmak zorunda kaldığı için, anlaşılabilir şekilde keyifsizdi. Hanımını gördüğünde daha da keyifsiz bir yüz ifadesi takındı ve eşyaların koridorda olmasının kendi suçu olmadığını belli eden bir sesle karışıklık için affını diledi. "Eşyaların konduğu araba daha 15 dakika önce vardı. Dadı da sandıklardan birinden bir eşya lazım olduğu için hemen açıp aramakta ısrar etti. Fakat hangi sandığa koyduğunu hatırlamıyordu. Bu yüzden işimizin biraz sekteye uğradığı söylenebilir." İfadesiz bir sesle ekledi. "Aradığı şey, valizlerden birinden çıktı efendim."

Oda hizmetçisi reverans yaptıktan sonra sözü aldı ve hanımefendi geldiğinde evini böyle alt üst halde bulduğu için özür diledi. İkinci arabanın sürücüsü o kadar geride kalmasaydı, dadı da yolda ihtiyaç duyacağını bildiğı bir eşyayı sandığının en altına koymamış olsaydı, evin bu halde olmayacağını açıkladı.

"Neyse, boş verin," dedi Bayan Wychwood. "Sir Geoffrey ile Leydi hazretleri öğle yemeğı mi yiyor, Limbury?"

Lucilla, yolunu kapatan engellere kocaman gözlerle bakıyordu. Fısıldayarak "Aman Tanrım!" dedi, "Birkaç gün için ne de çok eşya getirmişler! Gören de, sizinle *aylarca* kalacaklar sanacak!"

"Muhtemelen kalacaklar," dedi Bayan Wychwood acı acı. "Koş üstünü değiştir, hayatım. Ben de aynını yapmadan önce, sanırım ağabeyimin eşine 'hoş geldin' demeliyim."

"Size derhal taze çay demleyip getiriyorum, Bayan Annis. Yanında haşlanmış yumurta ya da çorba da ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Aç değilim."

Limbury eğildi, tepsisini sandıklardan birinin üstüne bıraktı ve Bayan Wychwood'un girmesi için odanın kapısını açtı.

Girdiğinde ağabeyi, karısı ve Bayan Farlow masada oturmaktaydılar. Onu gördüklerinde, hepsi ayağa kalktı. Annabel kalkıp, Annis doğru sendeleyerek, kollarına neredeyse yığıldı. Zayıf bir sesle "Ah, Annis, bir taneciğim, sonunda seni gördüğüme nasıl mutluyum bilemezsin!" dedi. "Bana ne kadar iyi davranıyorsun! Bu feci zamanda yanında olmanı ne kadar istiyordum! Neler çektiğimi anlatamam sana! Neyse, artık içim rahat edebilir."

"Elbette edebilir," dedi Annis, yengesine sevgiyle sarılarak. Sonra onu yavaşça sandalyesine oturtup "Otur da anlat bakalım, Tom nasıl?" dedi.

Leydi Wychwood titredi. "Ah benim zavallı, canım oğlum! Bütün gece acıdan bağırmasına rağmen, her şeye o kadar yiğitçe katlandı ki! Bir çay kaşığı afyon ruhu verene kadar, acısını hiçbir şey dindiremedi. O zaman da biraz uyudu ama çok uzun sürmedi. Ben de, çocukları afyonla uyutmayı doğru bulmadığım için, daha fazlasını vermeye cesaret edemedim. Bu sabah acısı o kadar arttı ki, eşyalar toplanıp atlar arabaya koşulmuş olmasa, Geoffrey'nin isteğine karşı çıkıp çocukcağızı Melling'e götürecektim artık!"

Bayan Wychwood, ağabeyine alaylı bir bakış attı. Ağabeyinin tedirgin olduğu belliydi, ama o da küstah bir bakışla karşılık verdi ve tehditkar bir sesle "Aşkım, unuttun mu, Tom'u Westcott'a götürmek isteyen sendin," dedi.

Bayan Farlow, hayatında ilk defa rahatsızlık verici bir sessizliğe doğru anda atlayarak "Bence çok iyi düşünmüşsünüz, Leydi Wychwood!" dedi. "Sevgili babam daima, tıbbi konularda en iyi doktorlardan başkasına başvurmanın gereksiz yere tutumluluk etmek olduğunu söylerdi! Bu dediğiniz Melling belki de işi berbat edecekti, ancak Westcott'm eli öylesine hafıftı ki, küçük Tom'u ağzını açmaya ikna ettikten sonra, dişi tereyağından kıl çeker gibi çekiverdi."

"Her neyse, bunlar iyi haberler," dedi Bayan Wychwood. "Sanırım artık acısı geçmiştir. Eve girdiğimde çılgılık duymadım."

Leydi Wychwood, oğlu üç kat yukarıdaki yatakta yatmasına karşın, sesini, uyandırmaktan çekinircesine alçaltarak "Uyuyor," dedi. "Kuzen Maria içi geçene kadar ona ninni söyledi. Bu sabah yaptıkları için kendisine duyduğum şükranı nasıl belirteyim bilmiyorum. Bizimle Westcott'm muayenehanesine bile geldi, orada da çok yardımını dokundu. Tam en mühim anda Tom'un bacaklarını tuttu. Benim o kadarını içim kaldırmamıştı!"

"Fakat en mühim anda Geoffrey neredeydi?" dedi Annis, şaşırmış gibi yaparak.

Leydi Wychwood, Geoffrey'nin şehirde halletmesi gereken meseleleri olduğu için dışçıye gelemediğini açıklamaya başladı, ama ağabeyi eşinin sözünü kesti. Sevgili kız kardeşinin kolay küllutmadığının farkındaydı. "Annis'i kandırmaya çalışmanın faydası yok, aşkım!" dedi gülerek. "Zekası bizim için fazla keskin. Haklısın Annis'ciğim. Tom'un ne kadar huysuzlandığını görünce, yanlarından ayrılmayı daha uygun buldum. Çılgınlıklar, tekmeleler atıyor, dişini çektirmeyeceğini söylüyordu. Sorarım sana, ben böyle bir durumda ne yapabilirdim?"

"Poposuna şaplağı basabilirdin!" dedi Annis.

Geoffrey sırttı ve çok içinden geldiğini itiraf etti. Fakat Annabel şaşkınlık içinde itiraz etti. Bayan Farlow, Sir Geoffrey'nin şaka ettiğini, küçük Tom'a acısından neredeyse çıldıracak haldeyken vurmanın zalimliğine dik alası olacağını söyledi.

Annis, binici giysilerini çıkarması gerektiğini söyleyerek kalktı. Annabel'e de, uykusuz kaldığı gecelerin acısını çıkarması için, birkaç saat uzanmasını tembihledi. Odadan çıkarken, Bayan Farlow'un bu tavsiyeyi şiddetle desteklediğini, küçük Tom için endişelenmemesi gerektiğini, yatağına da ısınması için sıcak tuğla konmuş olduğunu söylediğini duydu. "Çektiklerinizden sonra eve bitik durumda döneceğinizi bildiğim için, Westcott'a daha evden çıkmadan emir vermiştim!"

Kız kardeşinin peşinden odadan çıkan Sir Geoffrey, merdivenlerin başında ona yetişti. "Bir dakika bekle, Annis," dedi. "Sana bir şey danışacağım. Bu yeni buhar banyolannı anlatıp duruyorlar. Annabel'in sağlığına fayda eder mi sence? Durumu beni endişelendiriyor, hem de çok endişelendiriyor. Kendisi gayet iyi olduğunda ısrarcı, ama ne kadar yorgun ve gergin göründüğünü sen de fark etmişsindir. Bence, loğusalığından bu yana sağlığı zaten bozuktu, Tom'un diş ağrısı da üstüne tüy dikti maalesef. Eğer onu bir süre banyolardan faydalanmaya ikna edersen, bana büyük iyilik etmiş olursun. Bu çeşit durumlarda çok yararlı olduklarını duydum."

Annis ona sabit bir şekilde bakıyordu. Gözlerinde tedirgin edici bir gülümseme vardı. Sir Geoffrey rahatsız oldu. Ama Annis sadece "Yazık, sağlığı hakkında bu kadar endişelendiğini bilmiyordum," dedi. "Gerçekten de yorgun ve gergin görünüyor, ama onca gece uyuyamadıktan sonra böyle olması normal. Ben sizdeyken, sağlığı gayet iyiymiş gibi gelmişti."

Sir Geoffrey başını salladı. "Keyfi olmasa da hiç şikayet etmez ki," dedi. "Hele sen bizdeyken kendini iyi hissetmediğini

ölse de söylemezdi. Ama maalesef, durum bu şekildeydi."

"Eminim söylemezdi," dedi Bayan Wychwood. "Evet, Abbey Sokağı'ndaki banyoların methini ben de duydum. Ama haklarında sadece Dr. Wilkinson'ın idare ettiğini biliyorum. Fakat sevgili ağabeyim, Annabel'i sen bile banyolardan faydalanmaya ikna edemediysen, ben nasıl razı edebilirim?"

"Bence razı olacaktır!" dedi Sir Geoffrey. "Emin ol, senin görüşlerine büyük kıymet veriyor. Üstünde çok etkin var."

"Öyle mi? Bence bu etkiyi, kararı sadece kendisinin verebileceği bir hususta kullanmak saygısızlıktır. Ama meraklanma! Annabel burada istediği kadar kalabilir."

Sir Geoffrey "Sana itimat edileceğini biliyordum," dedi içtenlikle. "Üstünü değiştirmek istiyorsundur, seni daha fazla tutmayayım. Ben de elimden geldiğince çabuk döneceğim, o yüzden müsaadeni istiyorum. Birkaç güne kadar Annabel'in durumunu görmek için tekrar gelebilirim. Ama sen ona iyi bakarsın, biliyorum!"

"Onu bana göz kulak olması için getirmiş olmayasın sakın?"

Sir Geoffrey bu sözü duymazdan gelmeyi yeğledi, ama merdivenlerin yarısını inmişken, aklına, kardeşine söylemeyi unuttuğu bir şey geldi. Dönüp "Ha, bu arada," dedi, "Annabel'e haber yollamaya vaktim olmadı, ben de buradayken dadıyla çocuklar buradayken hizmetlerini görecektir bir kız tutmaya karar verdim."

Annis etkilenmişti. "Keşke zahmet etmeseydin," dedi.

Sir Geoffrey, "Hiç zahmet olur mu?" diye yanıtladı. "Hizmetçilerini sıkıntıya sokmayı hiç mi hiç istemem. Maria hemen bugün bu meseleyi halledeceğini vaat etti."

Elini hafifçe sallayıp, bir kere daha kendisinden beklenebilecek her şeyi yapmış olmanın memnuniyetiyle aşağı indi.

Bayan Wychwood yazıhaneye inene kadar, Sir Geoffrey yola koyulmuştu bile. Bayan Farlow'un verdiği bilgiye göre Annabel perdelerini çekirmiş, ayaklarını sıcak tuğlasına dayamış, yatı-

yordu. Bayan Wychwood susturmasa, Annabel'in rahatı için yaptığı her şeyi bir bir anlatacaktı. Bayan Wychwood onun yanından geçip, dün akşamki eğlenti için teşekkür etmeye gelmiş, onu bulamayınca da Lucilla'ya bazı ağır mevzulardan bahsetmeye başlamış olan Lord Beckenham'a gitti. Lord, Bayan Wychwood'un elini öpüp, esasen sadece kartını bırakma niyetinde olduğunu, ancak Limbury evde olduğunu bildirince bir selam vermek için içeri girdiğini söyledi.

"Bayan Carleton bu sabah at binmeye çıktığınızı anlatıyordu. Yorulmak bilmiyorsunuz, sevgili Bayan Annis! Hele bir de Leydi Wychwood sizinle kalmaya gelmişken! İşleriniz hayli artmış olmalı. Keşke kendinize daha çok ihtimam etseniz - bunu söylerken sırf kendi adıma konuştuğumu da sanmıyorum!"

"Sevgili Beckenham, sanki ben hep sağlığını yitirmenin eşğinde bulunan o hastalıklı kadınlardan biriymişim gibi konuşmayın lütfen. Beni hiç tanımıyor musunuz? Bath'a geldiğimden beri bir kez bile hastalanmadım! Küçük bir davetten yorulacak kadar zavallı mı buluyorsunuz beni?" dedi Annis, sonra Lucilla'ya dönerek "Hayatım, siz bu ikinci Corisande, Edith ve Bayan Frampton ile Sydney Bahçesi'nde gezmeyecek miydiniz?" diye ekledi. "Size Laura Place'e kadar eşlik edip Bayan Stinchcombe ile sohbet etmeyi kurmuştum, ama sanırım Leydi Wychwood'un ziyareti nedeniyle sözümden caymak zorunda kalacağım. Hemen asmayın yüzünüzü! Sizinle Laura Place'e Brigham gitsin, dönüşte de arabayı yollarım, akşam yemeğine yetişirsiniz. Bayan Stinchcombe'a özürlerimi iletip, durumu açıklayabilir misiniz?"

Lucilla, derhal gülümseyerek "Elbette, elbette iletirim efendim!" dedi. "Hemen yukarı çıkıp başlığımı takayım. Şey... tabii benden burada yapmamı istediğiniz bir şey varsa?.."

Ona sevgiyle gülümseyen Bayan Wychwood, "Hiçbir şey yok!" dedi. "Lord Beckenham'a veda edip hemen çıkın, yoksa

arkadaşlarınızı bekleteceksiniz." Kapı arkalarından kapandığında, Bayan Farlovv'a dönüp, dostça fakat mesafeli bir şekilde "Maria, eğer çocuklar için uygun bir hizmetçi arayacaksan, senin de hemen çıkman lazım," dedi.

"Ah evet! Böyle yapmamı isteyeceğinizi düşündüm! Hizmetçi lazım olduğunu bilsem, hemen bu sabah, Milsom Sokağı'ndan dönüşte Kayıt Dairesi'ne uğradım. Fakat o zaman da Leydi Wychwood'u karşılamaya geç kalırdım. Zaten yapılacak o kadar çok alışveriş vardı ki, neredeyse geç kalıyordum. Tabii yakınmıyorum, zaten yakınmam acayip kaçardı, fakat hal böyleydi. Sonra o yeşil panjurlu evin önünden geçerken, bizim evin önünde bir arabanın durduğunu gördüm, yolun geri kalanını koşa koşa geçip, bizim eve tam da James dadıyı arabadan indirirken vardım. Bütün paketlerimi Limbury'e verdim, mutfağa götürmesini söyledim ve böylece, maalesef nefes nefese kalmış halde, sevgili Leydi Wychwood'u karşılayıp bu tatlı görevi neden bana devretmek durumunda kaldığınızı açıklayabildim. Sonra da..."

"Evet Maria, biliyorum, daha anlatmana lüzum yok. Herhalde bütün bunlar Lord Beckenham'ı hiç alakadar etmiyordur."

"Elbette. Beyler ev içi mevzularıyla hiç alakadar olmaz zaten. Sevgili babamın, kendisini çok eğlendireceğini düşündüğüm ufak hadiseleri naklettiğimde, bana ne kadar geveze olduğumu söyleyişini hiç unutmuyorum. Neyse, artık kaçayım. Herhalde Lord hazretleriyle dün akşamki davetten bahsetmek istiyorsunuzdur. Kalıp katılmayı çok isterdim ama neredeyse saat başı olacak, kalkmam lazım!"

Lord Beckenham, Maria'yı Örnek almadı. Bir saatten fazla oturdu. Bütün gece de kalırdı ama, Annabel odaya girdi. Böylelikle Bayan Wychwood, ondan kurtulma fırsatı buldu: Annabel'in pek yorgun olduğunu, aşağı inecek halde olmadığını, esasen yatakta bulunması gerektiğini söyledi. Lord Beckenham

derhal kalkacağını bildirdi. Sadece Leydi Wychwood'a geçmişler olsun demek ve Bath havasıyla görümcesinin evinde göreceği ihtimamlı bakımının sağlığını kısa sürede yerine getireceğinden emin olduğunu açıklamak için durakladı. Sonra, gitti.

Leydi Wychwood, Annis ile baş başa kaldıklarına "Sana ne kadar bağlı, Annis'ciğim!" dedi. "Sırf benim yüzümden göndermeseydin keşke."

"Evet, ondan hoşlandığını biliyorum," dedi Annis, başını ciddi ciddi sallayarak. "Bu isteğini yerine getirmediğim için kusura bakma, ama Gcoffrey'e karşı böylesi yakışıklı bir adamı senden uzak tutma mesuliyetini taşıyorum!"

"Çok ayıp, Annis! Zavallı adamla dalga geçmekten utanmıyor musun? Benden uzak tutacakmış! Ne gülünçsün!"

"Senden gülünç olmayayım da, canım."

Leydi Wychwood, gözlerini Annis'in yüzüne dikti. "Ne? Ne demek istiyorsun?" diye kekeledi.

"Sen de buraya, Oliver Carleton'ı benden uzak tutmaya gelmedin mi?" dedi Annis. Dudaklarında alaycı bir gülümseme titreşiyordu.

Leydi Wychwood'un yüzüne kan hücum etti. "Of, Annis!"

Annis güldü. "Korkma, şapşal seni! Fikrin senden değil, Geoffrey'den çıktığını biliyorum."

Leydi Wychwood, yalvarırcasına "Ah Annis, ne olur kızma!" dedi. "Aklımın ucundan geçirme münasebetsizliğini bile etmezdim. Ahlaksızca bir şey yapmayacağından kesinlikle emindim! Gcoffrey'e karışmasın diye yalvardım. Hatta, ne yaparsa yapsın gelip seninle kalmayacağımn bile söyledim. İşine burnunu sokarsak bize çok danlacığının farkındaydım. Kavga etmemize ramak kalmıştı!"

"Evet, gerçekten de darıldım. Keşke Geoffrey'e boyun eğmeseydin," diye yanıtladı Annis. "Neyse, olan olmuş. Ah, ağlama ne olur. Sana kızmadım ki, canımın içi!"

Leydi Wychwood, akmaya başlayan gözyaşlarını sildi, fakat hâlâ ağlamaklı bir sesle "Ama Geoffrey'e hâlâ kırgınsın, buna da katlanamam!" dedi.

"Eh, olan oldu artık!"

"Hayır hayır, öyle deme lütfen! Ne kadar endişe ettiğini, sana ne kadar düşkün olduğunu bilsen!"

"Hiç şüphem yok. İkimiz de birbirimize ziyadesiyle düşkünüz. Ancak, sen de biliyorsun ki, birbirimizi en çok, ayrıken severiz! Bana düşkün olması, şahsiyetimi zerre kadar anlamasını temin etmiyor. Benim hoppa, oynak, kafasında bir kaşık akıl olmayan, ağabeyi tarafından sürekli idare edilmeye, tembihlenmeye, kısıtlanmaya ve azarlanmaya muhtaç, budala bir küçük kız olduğumu, kendisinin de benden çok daha zeki ve bilgili olduğunu sanıyor. Kusura bakma Annabel'ciğim, fakat feci biçimde yanılıyor!"

Bu sözler, ürkek Annabel'i sindirdi, ama yine de yiğitçe, sevgili kocasını görümcesinin katı ithamlarına karşı savunmaya çalıştı. "Haksızlık ediyorsun bir tanem! Büyük haksızlık ediyorsun! İnsanlara sürekli ne zeki olduğunu anlatıyor. Kafanın hızlı çalışmasından, güzelliğinden büyük gurur duyuyor. Ama, biliyor ki - nasıl bilmesin - dünyevi meselelerde onun kadar tecrübeli değilsin. Senin *o şehirli beylerden* birinin sözlerine kanmandan korkuyor. Bay Carleton da o çeşit bir adammış!"

"Geoffrey'cik Bay Carleton'dan neden o kadar nefret ediyor acaba?" dedi Annis. Bir hayli eğlendiği belliydi. "Tahminimce, bir tarihte, Bay Carleton hemen herkese yaptığı gibi ona da haddini feci şekilde bildirmiş. Geoffrey, onun Londra'nın en kaba adamı olduğunu söylemişti. Buna inanmakta güçlük çekmiyorum. Tanıştığım en kaba kimse olduğunu, rahatlıkla söyleyebilirim!"

Leydi Wychwood, sesini manidarca alçaltarak "Annis," dedi, "Geoffrey bana Bay Carleton'ın tam bir zampara olduğunu söyledi!"

"Olamaz! Demek o kelimeyle kulaklarını kirletmeye cüret etti?" diye bağırdı Annis, sonra da kahkahalara boğuldu. "Benim bakire kulaklarımın bu kelimeyi duymasını istemedi. Carleton'ın bana asla takdim etmeyeceği, *yaramaz* bir adam olduğunu söylerken kastettiği buydu elbette, ama ne demek istediğini sorduğunda, 'edepsizce şeyler düşündüğümü' söyleyerek beni azarladı. Eh! Koskocaman kadınlarız, Annabel. Tanrı aşkına, adlı adınca söyleyelim işte şu lafı. Bay Carleton yaşında, bekar bir adam bazı hafifkadınlarla düşüp kalkmasa şaşardım. Ben asıl, bu işteki başarısına şaşıyorum. İlk karşılaştığımız andan beri, bana affedilemeyecek kadar kaba davranmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Hatta Maria'nın benim namıma korkmasının gerekmediğini, zira beni baştan çıkarmaya niyetli olmadığını açıklayacak kadar ileri gitti!"

Leydi hazretleri, hayretle içini çekip "Annis!" dedi. "Şaka ediyorsun! Sana nasıl... nasıl böyle *iğrenç* bir laf eder!" Bay Carleton'ın kabalığı, belli ki onu hovardalığundan daha ziyade dehşete düşürmüştü. Bayan Wychwood'un gözleri parlamaya başladı, ama sadece "Tanışana kadar bekle de gör!" demekle yetindi.

Annabel, aşağılanmış bir namus abidesi tavrıyla "Umarım tanışmak zorunda kalmam!" diye yanıt verdi.

Annis, mantıklı mantıklı "Fakat, er geç tanışacaksın," dedi. "Unutma ki, aynı zamanda vasisi de olduğu yeğeni benim mesuliyetimde. Kızın, Deniz Kilbride gibi adı çıkmış servet avcılarına yüz vermesini desteklemediğimden emin olmak ya da nezaket kaidelerini çiğnemek istediği zaman uğruyor. Lucilla'nın mesuliyetini üstlenmeye uygun ve layık bir insan olduğumu düşünmüyor, bu fikrini dile getirmekten de kesinlikle çekinmiyor! Uçkuru gevşek adamlar hep böyle olur, derler: Kendi ailelerindeki kadınlar söz konusu olunca, namus bekçisi kesilirlermiş. Galiba kadın-

lan kandıran adamların kötülüklerini, kendi tecrübelerinden pek iyi bildikleri için böyle bu! Ayrıca şekerim, adam odaya girdiği anda dışarı kaçarsan, beni ondan nasıl koruyacaksın?"

Leydi Wychwood buna verecek cevap bulamadı. Sadece, zayıf bir sesle, Geoffrey'e Camden Place'de kalmasında ısrar etmesinin sonunun iyi gelmeyeceğini söylemiş olduğunu belirtmekle yetindi.

"Evet, gelmeyecek!" diye onayladı Annis. "Ama sen kendini üzme, canım. Söylememe bile gerek yok, senin daima başımın üstünde yerin var!"

Çok hislenmiş olan Leydi Wychwood "Canım, canım Annis'ciğim!" dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hep böyle iyisindir! Bana kendi kız kardeşlerimden bile iyi davranırsın! Kalbimdeki en büyük arzu, sana layık, kıymetli bir adamla evlenmendir, inan!"

Annis "Beckenham'la mı mesela?" diye sordu. "Ondan daha *kıymetli* bir insanla tanıştığımı sanmıyorum!"

"Heyhat, hayır! Keşke sana olan ilgisini tamamına erdirebilse. Fakat hiç şansı olmadığını biliyorum. Onu sıkıcı buluyorsun. Bazen, bütün üstün niteliklerini bilerek görmezden geldiğini düşünüyorum!"

"Yok canım, üstün niteliklerle tıka basa dolu olduğu doğru. Ancak, maalesef, bir erkeğin üstün nitelikleri onu bir parçacık olsun sevmemi temin etmiyor. Ya kötü alışkanlıkları olan bir adamla evleneceğim, ya da evde kalacağım. Bu ikincisi daha muhtemel bir son gibi görünüyor. Neyse, benim istikbalim bahsini kapatalım. Sen neler yapıyorsun?"

Fakat Leydi Wychwood, anlatacak bir şey olmadığını söyledi. Annis, gerçekten Rus usulü buhar banyolarından faydalanmayı düşünüp düşünmediğini sordu. Leydi hazretleri, bu bahis geçince kıkırdadı. "Yok canım. Geoffrey'e de söyledim zaten."

"Benim, seni ikna edebileceğime emin. Böyle bir şey yapmanın saygısızlık olduğunu düşündüğümü söyledim. Pek keyfin olmadığı doğru mu?"

"Yok canım! Yani, hafifçe soğuk almıştım, ama mühim değildi! Sonra Tom'a endişelendim, o yüzden pek bitkin görünüyorum. Geoffrey o yüzden banyoları kafasına takmış olacak. Belki gönlü olsun diye, şifalı sudan içerim biraz. Zararı olmaz ya?"

"Ben ilk ve son defa içtiğimde fena halde midemi bulandırmıştı, umarım sana öyle olmaz. Neyse, görürüz. Lucilla bende kalmaya başladığından beri, yeni arkadaşlarıyla buluşsun diye neredeyse her gün Pump Room'a gidiyoruz. Her gün annelerine eşlik için oradalar. Bayan Stinchcombe ile tanışmıştın sanırım. Geçen yıl Geoffrey ile geldiğinizde yemeğe misafir olmamış mıydınız?"

"Ah, evet! Pek saygıdeğer bir hanımdı. Onu çok iyi hatırlıyorum, yeniden görüşmekten memnun olurum. Ama, nerede şu senin Lucilla?"

"Birazdan görürsün. Corisande ve Edith Stinchcombe ile Sydney Bahçesi'nde yürüyüşe çıktı. Corisande ile aralarından su sızıyor. Buna da çok memnunum. Çocuğa çok bağlandım, fakat her yere beraberinde gitmekten biraz sıkıldığımı itiraf etmeliyim. İnan bana, refakatçilik kolay iş değil!"

"Gerçekten de değil. Bayan Carleton'a bakmayı üstlendiğini duyunca çok şaşırmıştım. Kim olursa olsun, bir genç kızın refakatçisi olamayacak kadar ufaksın. Geoffrey onu yengesine geri yollaman gerektiği fikrindeydi. Onunla aynı fikirde olduğumu saklamayacağım. Geoffrey ne kadar terbiyeli olduğunu görünce hem şaşırmış, hem de beğenmiş. Çok da güze! bir kızmış. Ama, ne büyük mesuliyet almışsın, hayatım! Senin namına sevinemiyorum."

"Kalıcı olarak buraya yerleşmesi benim de hoşuma gitmezdi,"

diye itirafetti Bayan Wychwood. "Cidden çok hoş, çok da masum bir kız. Bath'a gelene dek, cemiyette - 'büyüklerin eğlenceleri' dediği şeylerde - hiç bulunmamış. Gelir gelmez, herkesin gözdesi oldu. Daha şimdiden kaç genç peşinden koşuyor, sayısını unuttum. O yüzden kendisini sıkıca denetlemek mecburiyetindeyim. Daha da kötüsü, yüklü bir mirasın varisi. Tam servet avcılarının ağzına layık. Neyse ki, StinchcombeTarm, kızların çok sevdiği bir mürebbiyesi var. Daha önceden mürebbiye ırkının topundan nefret eden Lucilla bile çok seviyor kadıncağızı. Lucilla'yı yürüyüş yapacağı ya da şehirden öteberi alacağı zaman ona emanet edebiliyorum. Tek eksikim, StinchcombeTarın Caniden Place'de oturması. Evleri Laura Place'de, Lucilla ne zaman onlara gitse yanına eşlik edecek birini vermek durumunda kalıyorum. Ama Bay Carleton, kıza hizmetçi tutmama müsaade etti. Eminim yerimi hakkıyla dolduracaktır."

"Fakat Annis, Bath'da bile kızlara refakat mi etmek lazım geliyor? Kız kardeşlerimin anlattığı kadarıyla, bu aralar Londra'da iki kızın, arkalarından giden bir uşak bile olmadan gezmesi, sıradışı bir şey sayılıyormuş!"

"İki kız gezer ama," dedi Bayan Wychwood, "Bir tek kızı tek başına yollayamam. Bayan Stinchcombe çok müsamahalı bir ebeveyn, ancak onun bile Corisande'yi tek başına Caniden Place'e yollayacağını sanmam. Hele Lucilla'nın durumunda - yok yok. Olmaz. Söz konusu değil. Bay Carleton, başka bir hal çaresi bulunana kadar, kızı istemeye istemeye de olsa bana emanet etti. Başına bir iş gelirse halim ne feci olur, düşünsene!"

"Sana böylesi bir sorumluluk yüklemeye hakkı yok!"

"Yüklemedi ki. Lucilla'yı benle bırakmaktan başka çare bulamadı. Kendisinin, kendi kaba sözleriyle ifade edersek 'çokluk çocukla' uğraşacak hali yokmuş, Lucilla'yı yanına almaya zerre kadar niyetli değilmiş. Neyse ki, korumalığım, geçici olarak

da olsa, namusundan sual olunmayacak bir hanımın yanına yerleştirecek kadar sorumluluk sahibi. Yani, ben öyle olduğumu düşünüyorum. Fakat bunu yapmak zorunda kalmak çok zıttıma gitti. Lucilla'yı, derslikten yeni çıkmış, toy bir varisin başına gelebilecek tüm tehlikelerden korumakta başarılı olamazsam, herhalde çok memnun olacaktır!" Sustu, bir an düşündükten sonra, "Hayır, belki de adama haksızlık ediyorum," dedi. "Lucilla'ya bakamayacağımdan şüphelenmekte haklı olduğuna memnun olacaktır, ama başına bir şey gelirse hiç hoşnut olmayacağını teslim etmemek de haksızlık olur."

"Keşke Lucilla'yla tanışmamış olsaydın," diye içini çekti Leydi Wychwood.

Ama, o akşam tanıştırıldıklarında, tıpkı kocası gibi hem şaşırdı, hem de kızıdan çok hoşlandı. Lucilla ile tatlı tatlı sohbet etti ve bu kadar şeker, bu kadar terbiyeli bir kızın, Carleton gibi bir adamın vesayetinde olduğuna inanmanın çok güç olduğunu söyledi. Ninian'ın da yemekte bulunmasına şaşırdı. Annis ile ne kadar samimi olduğuna, evinde ne kadar rahat davrandığına daha da çok şaşırdı. Gözde bir yeğen ya da Annis'i ömrünce tanıdığı için evinde istediği gibi gezmeye, yemek yemeye alışkın bir aile dostu gibi davranıyordu. Önce, Lucilla'nın akrabası olduğunu sandı. Annis, kimliğini açıkladığında hayrete düştü, sonra da durumun saçmalığını o kadar şiddetle idrak etti ki, gülmekten katıldı.

"Aman, Bayan Preston'ın şapkası rüzgardan uçup, peruğunu da beraberinde götürdüğünden beri böyle eğlenmemiştim!" diye kıkırdadı. "Sonunda evlenir bunlar, bak görürsün!"

"Tanrı saklasın! Kedi-köpek gibi didişirler."

"O kadarını bilmem. Her konuda muhalif olduklarını söylüyorsun, fakat yemekte konuşmalarını dinlediğimde bana hiç de öyle gelmedi. Bence hayli ortak noktaları var. Bir iki yıl daha geçsin, akılları başlarına gelsin de, bak bakalım haksız mıymı-

şım. Hâlâ didişiyorlarsa, çocukluklarından. Ama biraz daha büyüyünce, benim şimdi kız kardeşlerimle kavga ettiğimden fazla kavga etmeyeceklerdir. Üstelik biz yeni yetişirken, soluk bile almadan sürekli didişirdık!"

"Senin kimseyle didiştiğini hayal bile edemiyorum!" dedi Annis gülerek. "Lucilla ile Ninian'a gelince, Iverleyler artık bu evliliği istemiyor. Hatta iddia o ki, olmasına şiddetle karşı çıkıyor. Bay Carleton da itiraz etmezse çok şaşırırım, o da Iverley'den hiç hoşlanmıyor."

"Hah, tamam oldu işte," dedi Leydi Wychwood gülerek. "Tek eksikleri, birilerinin itiraz etmesi zaten."

Annis, Bay Carleton'ın itirazını muhtemelen çok gaddarca, karşı konması imkansız bir biçimde bildireceğini düşündü, fakat fikrini kendisine sakladı.

Birkaç saat sona, hiç tahmin etmediği bir açmaza düşecekti. Laura Place'den dönen Lucilla, arabayı yolladığı için teşekkür etmek ve Sydney Bahçesi'nin gölgeli korularını, mağaralarını, labirentlerini ve şelalelerini gezerek ne çok eğlendiğini anlatmak için başını yatak odasına uzatmıştı. Yanakları pembeleşmiş, gözleri parlayarak "Bay Kilbride yazları her yeri ışıktırdıklarını, gece şenlikleri ve açık hava kahvaltıları tertip ettiklerini söyledi. Ah Bayan Wychwood, beni bir gece şenliğe götürür müsünüz? Ne olur götürün!"

"O kadar istiyorsanız elbette gideriz," diye yanıtladı Bayan Wychwood. "Deniş Kilbride size bunları dün mü anlattı?"

"Hayır, bu akşamüstü, ona Bahçe'ye gideceğimizi söylediğimde anlattı. Brigham'la evden çıktıktan iki dakika sonra karşılaştık. Sizi ziyaret etmeye geliyormuş, fakat sağ olsun geri dönüp bana Laura Place'e kadar eşlik etmeyi önerdi. Ne kibar adam, değil mi efendim? Çok da neşeliydi. Söylediği komik şeylere gülmekten neredeyse tıkanıyordum. Çok şeker olduğunu düşünüyorum, ya siz?"

Bayan Wychwood, bu soruya cevap vermek için tam bir dakika boyunca düşündü. Sessizliği, korsajına broş işnelemekle meşgulmüş gibi yaparak maskeleydi. Esasen, ne diyeceğini bilemiyordu. Bir yandan, Lucilla'yı, zengin bir eş aramakta olan hoş fakat züğürt adamların çevirebileceği dolaplara karşı uyarmanın boynunun borcu olduğunu biliyor, öte yandan ne Lucilla'nın masumiyetini bozmak, ne de itirazlarıyla çocuğun asi ruhunu uyandırıp, sırfbüyüklerini dinlememiş olmak için Kilbride'a yüz vermeye itmek istiyordu.

Tehlikeyi göze aldı. Hoşgörülü bir gülümsemeyle "Kilbride'ın sokulgan tavırları ve nükteleri, zanaatının araçlarıdır," dedi. "Size yalvarıyorum canım, ne olur kurbanlarının arasına katılarak kurumunu artırmayınız. İflah olmaz bir hovardadır. Güzelce bir kızla arkadaşlık ederse, mutlaka aklım çelmeye çalışır. Arkasından yanıp yakılan akılsız kızların sayısını unuttum."

Sözleri, Lucilla'nın alnının kırışmasına neden oldu. Tereddütle "Belki de onlara aşık olmadığını keşfetmiştir, efendim," dedi.

"Ya da onun sandığı kadar varlıklı olmadıklarını!"

Bu yakıcı sözler ağzından çıkar çıkmaz, söylediğine pişman oldu. Lucilla'nın gözleri parladı, öfkeyle "Onun hakkında nasıl böyle-böyle nefret dolu sözler edebilirsiniz, hanımefendi?" dedi. "İkinizin dost olduğunuzu sanıyordum!"

Koşa koşa odadan çıktı. Bayan Wychwood'a da, kesinlikle söylememeye karar verdiği sözleri söylediği için acı acı kendini suçlamak kaldı. Tek umudu, yeğeninin kasabada namlı bir servet avcısıyla gezmiş olduğunun, Bay Carleton'm kulağına gitmemesiydi.

Elbette, umutları boşunaydı. Ertesi gün, Lucilla ve Leydi Wychwood ile Pump Room'a gittiler. Romatizmasından kurtulmaya çalışan Bayan Stinchcombe, her sabah orada şehrin meşhur şifalı sularından içerdi. İki kızı da yanında bulunurdu. Annis, Leydi Wychwood'u hemen Bayan Stinchcombe'un ya-

nına götürdü. İki hanımın derhal dostça bir sohbete daldıklarını görerek mutlu oldu. Pompadan bir bardak su almak için odanın öbür tarafına geçti. Leydi Wychwood'un yanına dönerken, Bay Carleton'ın kararlı bir biçimde kendisine yaklaştığını gördü. Kendini kavgaya hazırladı, ama adamın ilk sözleri onu bir hayli şaşırttı. Bay Carleton, neşeyle "Merhabalar, Bayan Wychwood!" dedi. "Size geçmiş olsun mu diyeyim? Romatizma kurbanlarından mısınız?"

Bayan Wychwood, önemsemeden "Yok canım, değilim!" dedi. "Bunu yengeme götürüyorum. Sizi sabah sabah buraya getiren nedir, beyefendi?"

"Size rastlama ümidi, elbette. Sizinle konuşmak istediğim bir mevzu vardı."

Bayan Wychwood'un yüreği sıkıştı, ama kafi derecede sükunetle, "Elbette konuşalım, fakat önce bu berbat suyu yengeme götürmem lazım," dedi. "Ayrıca, sizi kendisine takdim etmek de istiyorum." İki adım sonra, Leydi Wychwood'un yanına vardılar. Bayan Wychwood, bardağı yengesine uzatarak, "Buyur, hayatım," dedi. "Sanırım soğumadan içilmesi gerek, o yüzden cesaretini toplayıp, bir nefeste bitir."

Leydi Wychwood bardaktaki sıvıya şüpheyle baktı. Yine de isteneni yerine getirerek, bir nefeste bitirmese de, temkinle ufak bir yudum içti. Sonra daha da büyük bir yudum alarak, tadının Annis'in abarttığı kadar berbat olmadığını açıkladı.

"Sanırım, Harrogate suyunun da bana abartıyla anlattıkları kadar kötü olmadığını kastediyorsun! Müsaadenle, sana Bay Carleton'ı takdim edeyim; hani Lucilla'nın amcası."

Bayan Stinchcombe'la kısaca selamlaşmış olan Bay Carleton eğilerek, Leydi hazretleri ile tanıştığına bahtiyar olduğunu söyledi. Sesinde ise, bahtiyarlıktan çok kayıtsızlık vardı. Selamına biraz soğukça karşılık veren Leydi Wychwood, Geoffrey'nin,

Annis'in bu çapkının göz boyamalarına kanacağı konusunda ki korkularının hayli yersiz olduğundan şüphelenmeye başladı. Leydi Wychwood'a, hiç göz boyamayı becerecek biri gibi gelmemişti bu adam. Yakışıklı bile değildi ki! Annis'in reddettiği taliplerin hepsinin kibar tavırlı, eli yüzü düzgün olduğunu hatırlayınca, genç kadının (maalesef) âdeti olduğu üzere, ağabeyiyle dalga geçmekte olduğu zannına kapıldı. Bay Carleton'da, Annis kadar tenkitçi, kılı kırk yaran bir kadının hoşuna gidecek hiçbir taraf görememişti. Bu esnada adamı selamlayıp, yeğeninin ne kadar hoş bir genç kız olduğundan, ondan ne kadar hoşlandığından bahsetti.

Bay Carleton yeniden eğilerek "Çok nazıksınız, hanımefendi," dedi. "Bath'da uzun kalacak mısınız?"

"Ah, hayır! Demek istiyorum ki, henüz kesinleşmedi, fakat bir-iki haftadan uzun kalmayacağım. Peki ya siz?"

"Sizin gibi, ben de kesin olarak bilmiyorum. Hadiselerin gelişimine bağlı." Odada bakınıp, Annis'e döndü ve "Bana bir dakika ayırır mısınız, Bayan Wychwood?" dedi. "Size Lucilla hususunda bir şey danışacağım."

"Elbette. Emrinize amadeyim," dedi Annis.

Bayanlardan nezaketle, ancak asık yüzle müsaadelerini isteyip, yanına da Bayan Wychwood'u alarak uzaklaştı. Arkadaşlarının kulak misafiri olacakları mesafeden çıkar çıkmaz, derhal "Dün Kilbride'ın Lucilla'ya şehirde gezerken eşlik etmesine nasıl izin verebildiniz, hanımefendi?" diye sordu. "Sanırım size bu konudaki isteğimi açıkça izah etmiştim!"

Annis, soğuk bir sesle "İznim istenmedi," diye yanıtladı. "Bay Kilbride, Lucilla ile hizmetçisine Laura Place'e giderken rastlamış. Onlara eşlik etmek için yolundan dönmüş."

"Kanımca, hizmetçisinin refakati yeterli değildir."

"Ne yapmasını istediğinizi anlayamadım," dedi Annis. Sinirlen-

mişti. "Kilbride büsbütün yabancı değil ya? Lucilla, onun arkadaşını olduğunu sandığı için selamına karşılık vermekte sakınca görmemiş, Brigham da durumu bu şekilde kabul etmiş olsa gerek."

"Arkadaşınız olduğunu sanmakta haksız mı?"

Annis, bıkkın bıkkın iç geçirdi. "Pekala! Kilbride hakikaten de arkadaşım, ama kendisinin tesir altında kalabilecek, tecrübesiz bir kız için ideal bir ahabap olmadığına ben de sizin kadar farkındayım Bay Carleton. Onu bir kol boyu mesafede tutmak için elimden geleni yapacağım. İleride, Lucilla'ya kendim eşlik edemeyecek durumdaysam, arabayla yollayacağım! İtiraz ederse de - ki biliyorum edecek sizin emirlerinizi yerine getirmekte olduğumu söyleyeceğim!"

"Fakat ben böyle mantıksız bir emir vermedim," dedi Bay Carleton. "Hatta, emir falan vermiş değilim!!"

"İsteklerinizi bana açıkça izah ettiğinizi sandığınızı söylemiştiniz. İstek yerine emir deseniz yeriye, zira maksadınız emir vermektir! O kadar burnu büyüyorsunuz ki, sanki kendi aklım ya da iradem yokmuş gibi, isteklerinize *itaat etmemi* bekliyorsunuz!"

"Lucilla mevzuunda öyle yapmanız gerektiğini düşünüyorum," dedi Bay Carleton. "Unutmayınız ki, onu idare etme işini kendiniz üstlendiniz, benim isteklerimi kaale almadınız. O vakit de söyledim, şimdi de söylüyorum: Fikrimce, siz ona bakmaya uygun bir kimse değilsiniz."

Annis, "O zaman, Lucilla'yla kendiniz ilgilenmenizi önereceğim," diye terslendi.

"Fırsatını bulur bulmaz sağlam sollu girişeceğinizi tahmin etmeliydim," diye mırıldandı Bay Carleton.

Bayan Wychwood, istemediği halde güldü. "Sanıyorum bu boksör argosundan bir tabir, anlamını da tahmin edebiliyorum! Keşke doğru olsa! Herhalde size, bunun bir hanımla konuşurken kullanılacak bir terim olmadığını söylemek faydasız."

Bay Carleton "Aynen öyle," dedi sevimli sevimli.

"Biliyor musunuz, berbat bir adamsınız siz," dedi Annis. "Lucilla'ya bakmaya da, benden çok daha az uygunsunuz!"

"Sonunda bunu keşfetmeniz içimi ne kadar rahatlattı anlata-mam!"

Annis, umutsuzluk içinde yukarı baktı. "Size laf yetiştirmek-tense, bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak daha kolay!"

"Yanıyorsunuz. Daha ilk karşılaşmamızda beni bir hayli sarsmıştınız, şekerim."

Annis, kaşlarını çatarak "Öyle mi?" dedi. "Nasıl becerdiğime akıl erdiremedim şimdi."

Bay Carleton, çarpık bir gülümsemeyle "Evet, erdiremediği-nizin farkındayım," dedi. "Fakat, burası size açıklama yapmanın ne yeri, ne de zamanı!"

Annis, bu sözlerde gizli imayı anladığı için, yanaklarına kan hücum etti. Acele acele "Mevzudan ziyadesiyle uzaklaştık beye-fendi, " dedi. "Lucilla'nın Deniz Kilbride'la talihsiz bir biçimde karşılaşmış olmasından bahsediyorduk. Bu hadisenin cereyan etmiş olmasına esef ettiğimi gizlemeyeceğim, ama Lucilla'nın Bayan Stinchcombe'un evine kadar beraber gitmeyi kabul etmiş olması, hakikaten pek mi mühim? Ne zararı olur ki?"

"Tahmin ettiğinizden çok daha fazla zararı olur," diye yanıtladı Bay Carleton. "Bath'da konaklayalı pek uzun bir müddet geçmedi, ama, zannediyorum 'Bath dedikoducuları' olarak bilinen zümrenin, hadiseleri ağızdan ağza ne kadar hızlı taşıdığı konusunda isabetli bir tahmine vardım. Kilbride'in şöhretini pek iyi biliyorlar. Bu yüzden, Lucilla'nın onunla birlikte görülmemesi, son derece mühim. İnsanların çeneleri zaten çalışmaya başladı. Bu skandal tacirlerinin Londra'da yaşayan akrabaları olup olmadığını, onlara zaman zaman yerel söylentileri aktarmadıklarını nereden bilelim? Yok, merak etmeyin, kulağıma onlardan biri kar

suyu kaçırmadı. Dün akşam Bayan Mandeville ile yemek yiyordum, o söyledi."

"Aman Yarabbi," diye bağırdı Bayan Wychwood hoşnutsuzlukla. "Lucilla'nın *atak* bir kız olduğunu düşünmesini son iste-yeceğim kişi odur!"

"Merak etmeyin, öyle düşünmüyor. Ama Kilbride çeşidinden adamların alakasını teşvik etmenin, güzel ve masum bir kıza ne kadar zarar verebileceğinin o da benim kadar iyi biliyor."

Bayan Wychwood, hararetle "Ah elbette, elbette!" dedi. "Emin olunuz, tekrarlanmamasına son kertede ihtimam göstereceğim!" Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yerleşti. Biraz da zorlanarak "Kor-korkarım Lucilla da Kilbride'ın cazibesine... kayıtsız değil," dedi. "Durumla nasıl başa çıkacağımı pek de bilemediğimi itiraf etmeliyim sanıyorum. Galiba- yo, eminim, dün çok yanlış bir adım attım. Lucilla dün bana beraber Laura Place'e gittiklerini, onu çok kibar ve nükteli bulduğunu anlatıyordu. Ben de, elbette şaka ederek, arkasından yanıp yakılan akılsız kızların sayısını unuttuğumu söyledim. Daha fazla konuşmasam, belki durup bir düşünürdü. Ama, o kızların hiçbirine yürekten aşık olmamış olabileceğini iddia ettiğinde, belki de o kızların kendisi kadar varlıklı olmadığını söyleme gafletine düştüm. Bana- bana çok kızdı, kendi arkadaşım hakkında nasıl böyle fena sözler edebildiğimi sordu ve odadan resmen kaçtı. Ne olur böyle düşüncesize konuştuğum için bana kızmayın. Laf ağzımdan çıktığından beri kendi kendimi yiyip bitirdim zaten."

"O zaman bırakın kendi kendinizi yemeyi!" diye yanıtladı Bay Carleton. "Lucilla'nın Kilbride'a aşık olması ihtimalinden çekinmiyorum. Onun yaşında insan, kalıcı tutkulara kapılmaz. Başından böyle bir iş geçmesi ona zarar vermeyecektir. Benim tek derdim, sizin patavatsızlık etmeniz."

"Sizce- Aklıma şöyle bir şey geldi: Siz Kilbride'ı bir kenara çekip konuşsanız?"

"Buna en ufak bir lüzum dahi yoktur sevgili kızım. Kilbride Lucilla ile flört eder, ama inanınız bana pek de ötesine geçmez! Korkak adam değildir ama, benimle karşılaşmayı göze alabileceğini sanmıyorum, zira kendisini fena benzetebilirim. İçiniz ferah olsun, öyle bir şey yapmayacağım. Bunun yaratacağı skandal, Lucilla'nın şöhretine, Kilbride'la gezmesinden çok daha büyük bir leke sürer. Öyle endişeyle somurtmayın! Size yakışmıyor! Gördüğüm kadarıyla Leydi Wychwood üstümüze üstümüze geliyor. Şimdilik ayrılmamız iyi olacak, zira aramıza girmeyi kendine görev bellediği çok açık. Acaba herkesin ortasında, size ne gibi bir zarar vereceğimden çekiniyor?"

XI

Bay Carleton, Leydi Wychwood'un Annis'i korumak için üstlerine geldiğini düşünerek hata etmişti. Leydi Wychwood suyunu içmiş, Bayan Stinchcombe ile rahat rahat sohbet etmiş, şimdi de Camden Place'e dönmek istiyordu. Tom'u Upper ve Lower Camden arasında kalan hilal biçimli bahçeye çıkarmak niyetindeydi. Hayalperest bir kadın olmadığı için, Bay Carleton'ın Annis'e Pump Room'un orta yerinde bedensel zarar verebileceği bir an bile aklından geçmemişti. Annis'in mahvını temin etmek için kendini sevdirmeye çalışıyor olması tehlikesini de, bir o kadar saçma buluyordu. Bayan Stinchcombe ile konuşurken, gözünün kuyruğu ile Annis ve bu namli hovarda arasındaki kısa konuşmayı takip etmiş, Lord'unun ağabeylere özgü endişelerle aklının başından gitmiş olduğuna emin olmuştu. Akşam üstü ona teskin edici bir mektup yazmaya kararlıydı. Annis ile Pump Room'dan çıkarlarken "Hayatım, Geoffrey'in içine nereden bir kurt düştü de, bu adamın sana kur yapacağını kafasına taktı, inan hiç anlayamıyorum," dedi. "Hani ona da kur yapmak denirse! Gerçekten de, senin gibi bir kızın böyle kaba saba, nezaketsiz bir adama bağlandığını düşünebildiği için, onu bir iyi azarlamak niyetindeyim."

"Feci terbiyesiz, değil mi?" diye onayladı Annis.

"Evet, hayret ettim! Seni çok sinirlendirdiğinin pek iyi farkındaydı, tepen atacak diye de korkudan tir tir titriyordu. Atsa hiç şaşırılmazdım, ama Pump Room'da de pek yakışık almazdı doğrusu. Onunla iyi geçinmek zorunda olman ne acı! Beni affet ama, Lucilla'yı senden ne kadar çabuk alırsa, o kadar iyi! Niye öyle uğursuz uğursuz bakıyordu?"

Bayan Wychwood sakın sakın "Deniş Kilbride," dedi, ama gözünde anlamlandırması zor bir ışık parıldadı.

Leydi Wychwood, "Deniş Kilbride mı?" diye yankıladı. O parlamayı da, Bayan Wychwood'un ağzının kenarındaki kıvrılmayı da fark edemeyecek kadar şaşırılmıştı. "Onun ne alakası var?"

"Pek çok alakası var!" dedi Annis, tatsızca sırtarak. Korkarım bizim Lucilla şaşkınlığının gönlüne girmeyi başarmak üzere. Bu ihtimal Bay Carleton'ı fazla endişelendirmese de, beni kenara çekmesinin sebebi, Kilbride'in dün Lucilla'ya Camden Place'den Laura Place'e kadar eşlik etmiş olması. Talihsizliğe bak ki, ikisini birlikte görenler olmuş. Burası da nasıl bir dedikodu kazanıdır bilirsin, Annabel."

Leydi Wychwood, sitemle "Fakat Annis, bir beyefendinin, gündüz vakti, arkasından hizmetçisi de gelmekte olan bir genç kızla şehir içinde birlikte yürümesinde ne mahzur var? Şüphesiz Lucilla da hizmetçisiyle birlikteydi, değil mi?" dedi. "Hatta beyler bazen bayanları faytonlarına, arabalarına ya da nasıl bir araç sürüyorlarsa ona alıp, hizmetçilerini de bırakabiliyorlar! Son günlerde çok yaygın!"

"Hiçbir mahzur yok canım, ama söz konusu beyefendi Deniş Kilbride olunca, işler değişiyor. En iyi ihtimalle şıpsevdî, en kötü ihtimalle de servet avcısı olarak bahsediliyor kendisinden."

Leydi Wychwood sarsılmış, üzülmüştü. "Tanrım!" dedi. "Geoffrey'nin, üçümüz de Londra'dayken Kilbride'in sana kur yapmasından hiç de hoşlanmadığını hatırlıyorum. Serseri olduğunu söylemişti, hatta zannedersem kendine zengin bir eş aradığından da şüpheleniyordu. Pek de ciddiye almamıştım. Geoffrey bazen bir kimseden hoşlanmadığında, hakkında öylesine ileri geri konuşuyor. Bize misafirlığe gelmesini, toplantılarıma çağırmamı da hiç istememişti. Sonra, geçen yıl büyük annesini ziya-

retteyken, atla Twynham'a gelip bize saygılarını bildirdiğinde, Geoffrey onu büyük nezaketle karşıladı."

Annis, biraz da alayla, "O vakit, Geoffrey benim Kilbride'a kanmayacağımdan emin olmuş bulunuyordu," dedi. "Bath'da bile, herkesin kapısı ona açık. Bu kısmen, ihtiyar Leydi Kilbride'ın gördüğü büyük saygıdan ileri geliyor, kısmen de onun en sıkıcı toplantıyı bile canlandırabilecek neşeli bir kimse oluşundan. Şahsen, ömür boyu kendisine bağlanmaktan daha kötü bir akıbet düşünemiyorum. Bununla beraber, ondan hoşlanıyorum. Kendi davetlerime çağırıyorum, balolarda sık sık dans ediyoruz. Ama, her ne kadar Geoffrey benim âdetlere yeterince riayet etmediğini düşünse de, en fesat tenkitçiye bile benim cebimden geçindiğini söyleme fırsatı vermeyecek kadar nadir görüşüyorum. Bath'a taşınmadan önce de tanıştığımız bilindiğinden, Kilbride'ı eski bir dostum sayıyorlar. Bu sebepten davetlerime gelmesine ve birbirimize samimiyetle muamele etmemize müsamaha gösteriliyor. Fakat, genç kız olmamama, koca arama yaşını geçmiş olmama rağmen, onunla arabayla gezmekte, ata binmekte, hatta birlikte yürümekte bile tereddüt ediyorum. Zira, Kilbride'ın laubaliliğini engellemeyi bilirim ama, baş başa görülürsek pis ağızlara sakız olmamızı engelleyemem. Dolayısıyla, bana öfkelendiği için Bay Carleton'da kabahat bulamıyorum."

Leydi Wychwood, "Ben ise kendisinin haddini ziyadesiyle aştığını düşünüyor ve ağzının payım vermeni umuyorum!" diye kestirip attı.

Annis bunu cevaplamadı. Henüz Bay Carleton'a ağzının payını vermekte başarılı olamadığını fark etti. Adamın şahsiyetini yengesiyle tartışmanın akıllıca olmayacağına karar verdi. Zira, kendisi Bay Carleton'ın kusurlarını ne kadar eleştirse de, başka biri ona bahane bulduğunda bu kusurları savunmak için önüne geçilemez bir istek duyuyordu. Bunu keşfedince bir hayli şaş-

(adı. O da, Leydi Wychwood'un dikkatini, bir şapkacı vitrininde sergilenmekte olan son derece güzel bir başlığa çekerek konuyu değiştirdi. Yolun geri kalanında, modanın son yeniliklerini hararetle tartıştılar ve bu mevzu onları Upper Camden Place'e varıncaya kadar meşgul etti. Yaklaştıklarında Leydi Wychwood, oğlunun bahçede Bayan Farlow ile top oynamakta olduğunu gördü. Bunun üzerine heyecanla "Ah, bak, Maria Tom'u bahçeye çıkarmış!" dedi. "Ne kadar iyi yürekli bir kadın, değil mi Annis?"

Annis, "Keşke ondan kurtulabilsem," dedi içtenlikle.

Leydi Wychwood çok şaşırmıştı. "Ondan kurtulmak mı istiyorsun? Ama neden, güzelim? Baksana ne kadar cana yakın, ne kadar yardımsever bir insan. Latife ediyorsun!"

"Çok ciddiym. İçimi sıkıyor."

Leydi Wychwood bir an düşündü, sonra "Senin gibi okumuş yazmış, *zeki* biri değil şüphesiz," dedi. "İtiraf edeyim ki, bir hayli de konuşuyor. Geoffrey ona çalçene diyor. Ama bilirsin, beyler nedense konuşkan hanımları sevmez. Üstelik buna rağmen, Geoffrey bile onun iyi yanlarını görebiliyor."

Annis, kulaklarına inanamayarak "Beni, Maria'nın yanında sıkıntıdan ölecek gibi olmadığına mı ikna etmeye çalışıyorsun?" dedi.

"Evet. Gerçekten de sıkılmıyorum. Bazen çok konuştuğunun ben de farkındayım, ama seni hiç ilgilendirmeyen şeylerle de ilgileniyor. Ev idaresi, çocuk bakımı, yeni yemek tarifleri gibi, senin hiç ilgini çekmeyen *küçük* şeylerle!" Bir an durakladı, sonra sadelikle, "Yani canımın içi, senin aksine ben de hiç zeki değilim," dedi. "Bazen benden de ölümüne sıkılıp sıkılmadığımı merak ediyorum!"

Annis bunu, Leydi Wychwood'u minnetle gülümsetecek kadar hızlı ve içten şekilde yadsıdı. Ama içinin ta derinlerinde, iyi yürekli yengesini çok sevse de, sohbetini çoğunlukla yavan bulduğunu kabul etti.

Leydi Wychwood, düşünceli bir sesle "Maria'nın en sevdiğim yanı," dedi, "en büyük dertlerimi hemen anlaması. Gcoffrey'den bunu bekleyemem, beyler hanımların ev idaresi, koyun butlan, pekmez alımı hakkındaki endişelerini paylaşamıyor. Küçük bir sorun bile çıksa, insanın söylemesine gerek bile kalmadan, Maria onu çözmeyi hemen iş ediniyor. Buraya geldiğimizde, Tom diş ağrısından dclirecek haldeyken, bana ne kadar yardımcı oldu tahmin edemezsin. Bizimle Bay Westcott'm muayenehanesine kadar geldi ve dişi çekilirken, gidip ellerini tuttu. Benim yüreğim o kadarını maalesef kaldırmamıştı."

Annis, merasimli bir tavırla konuştu, ama gözlerinde muzur ışıklar oynaşıyordu: "Sana uzun zamandır kıymetli bir hediye vermeyi istiyor, fakat ne hediye edeceğimi bilemiyordum hemşire. Bugün bana yol gösterdin. Maria'yı sana bahşedeceğim!"

"Aman, saçmalama," dedi Leydi Wychvood gülerek. "Onu senden almayı hayal bile edemem!"

Tom, annesini görüp, karşılamak için bahçeyi çeviren parmaklıklara koşunca, daha fazla konuşamadılar. Leydi Wychwood bahçeye girdi, Annis de tek başına içeri geçti. Lucilla günün geri kalanını Stinchcombe'larda geçirecekti. Bayan Stinchcombe da genç kızı yanma birini katarak, akşam yemeği vaktinden önce eve yollayacağına söz verdiği için, kendini bu günlük sorumluluktan kurtulmuş sayıyordu. Memnun olmamak elinden gelmiyordu. 17 yaşında, hareketli bir kızı eğlendirmek, düşündüğünden çok daha zahmetli çıkmıştı. Ayrıca Bay Carleton'ın sözleri yüzünden, derhal kısa süreliğine de olsa bir köşeye çekilip, hayallere dalmaya ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Pump Room'daki sözlerini yanlış yorumlamadıysa, şüphesiz kendisine evlenme teklif edecekti. Böyle bir fikrin aklına hiç düşmemiş olduğunu söylemek yalan olurdu. Fakat daha önce sadece şüphelenmiş, bu şüpheyi aklından kovalamakta da zorluk çekmemişti. Artık şüp-

hesi doğrulandığı için, her zamanki sakin, kendine hakim tavrını yitirmek üzereydi. İlk balo mevsimine girmek üzere olan bir kız gibi karnında kelebekler uçuşuyor, tereddütler içinde kalıyordu. O kadar uzun süredir bekardı ki, evlilik çağını geride bıraktığını, hele aşık olma çağının çoktan geçtiğini düşünmeyi âdet edinmişti. Bu inancından aniden şüphe duymaya başlaması, onu iyice sarsmıştı. Ayrıca, kendini tanıyacak kadar yaşlı ve olgun olduğunu düşünüyordu, fakat şüphesinin bu ikinci inancını da sarsması, kendi kendine pek öfkelenmesine neden oluyordu. Ancak maalesef, tanımiyordu işte. Oliver Carleton, pek çok talibi çıkan, bu taliplerin de hepsi eli ayağı düzgün, ağzı laf yapan, nazik tavırlı ve epey canayakın kimseler olan bir hanımın, kendisiyle evlenmeyi arzu etmesini sağlayacak hiçbir huya sahip değildi (belki serveti hariç, fakat Annis bununla ilgilenmiyordu). Bay Carleton'da sayılan niteliklerin hiçbiri yoktu. Annis bunların birini bile ona atfetmeye çalışsa güleceği geliyordu. Gülümseyerek, onu cazip kılanın belki de bu adab-ı muaşeret eksikliği olduğunu düşündü. İpe sapa gelir bir düşünce değildi bu. Öte yandan, taliplerinin en nazik olanı bile, kalbinde en küçük bir iz bırakmayı başaramamıştı. Annis, geçinecek parası olmasa, o adamın evlilik teklifini kabul edebileceğini düşünüyordu. Çok sevimli bir koca olacağına şüphe yoktu. Fakat adam evlilik teklifini yaptığında, Annis tereddüt bile etmeden reddetmiş, sonradan pişman olmak bir yana, maddi durumunun onu kabul etmeye zorlamamış olmasına sevinmişti. Adam ona umutsuzca aşık olduğu, gözüne girmek için gücünü aşan işler yaptığından ona çok acımişti. Terslenmek, Annis'i memnun etmek için eskisinin iki katı çabalamasına neden olmuştu. Kur yaptığı dönemi hatırlayarak, en gayretli talibinin o olduğunu fark etti. Kendisine gösterdiği daimi ilgiyi, Bay Carleton'ın davranışlarıyla karşılaştırınca, ister istemez güldü. İki erkek birbirinden bu kadar farklı olurdu. Bir tanesi, alakasını ev-

lilikle sonlandırabilmek için bildiği her sanattan istifade etmişti. Diğer i se, neredeyse hiçbir şey yapmamıştı. Hatta Annis, kendisinden soğuması için elinden gelen her şeyi yapar görüldüğünü fark etti. Acımasızlık derecesinde dobra, kabalığa varacak kadar dolambaçsız hareket ediyordu. Abartılı iltifatlar etmiyor, Annis'i memnun etmek için çaba sarfetmeye hiç niyetli görünmüyordu. Eğer kur yapıyorsa, pek acayip bir şekilde yapıyordu doğrusu. Bununla beraber, kendini kandıramayacak kadar dürüst olduğu için, adamın sükunetini ciddi biçimde bozduğunun farkındaydı, neden bozduğunu ise bilemiyordu. Düşünebildiği tek sebebi de, kesinlikle kabul edilemez olduğu için, düzenli zihni kabul etmiyordu. Annis, Bay Carleton'ın kendisine aşık olduğu anlamına gelebilecek bazı hareketleri çok mu ciddiye aldığını merak etti. Acaba, kendisiyle biraz flört etmekten başka meramı yok muydu? Bu fikir aklına gelir gelmez, bir kenara attı. En temel özelliği olan aldırmaazlığından, boş işlerle oyalanacak bir adam olmadığı belli oluyordu. Londra'ya dönse birazcık huzura kavuşacağı düşünüyordu, ama düşünür düşünmez, dönmesini istemediğini fark etti. Öte yandan, karısı olup olmak istemediğine, evlenme teklif ederse ne cevap vereceğini de karar veremiyordu. Gönlüne girecek adamla tanışma talihine erişirse, bunu hemen fark edeceğini düşünmüştü hep. Ama ya yamliyordu, ya da Oliver Carleton o adam değildi.

Kafasında bu karmaşık düşünceler çatışırken, öğle yemeği için Leydi Wychwood ve Bayan Farlow'a katıldı. Düşüncelerini yüzüne ya da hareketlerine yansıtmayacak kadar iyi yetiştirilmişti. Yanıtlamaya hiç niyetli olmadığı endişeli soruları davet etmek, kendini idareden aciz olduğunu gösterirdi. Saygıdeğer bir hanım içini uluorta dökmez, misafirlerine bunaldığını ya da başının ağrıdığını düşündürecek bir mahiyette hareket etmezdi. Böylece ne Leydi Wychwood, ne de Bayan Farlow, keyifsiz olduğunu fark

etmedi. Gündelik mevzulardan bahsetmelerini dinledi, kendisine yöneltilen sorulara yanıtladı, gereken yerlerde yorum yaptı ve konuşmaya zerre alaka duymadığını o her zamanki güzel gülümsemesiyle gizledi. Sıkıcı konuşmaları devam ettirirken, zihninin çoğuyla başka şeyler düşünmeyi çoktan öğrenmişti. Fakat, masadan kalkarlarken, biri gelip de neler konuşulduğunu sorsa, müşkül durumda kalacağı kesindi.

Leydi Wychwood, ikindinin ilk saatlerinde odasına çekilip bir saat dinlenmek, sonraki saati de pek sevgili evlatlarıyla geçirmek âdetindeydi. Bayan Farlow, sık sık insanı bıktıracak kadar ayrıntılı açıkladığı sebeplerden dolayı gündüzleri hiç yatmazdı. Neşeyle, yapması gereken bazı işleri aktarmaya başladı. Tom'un kırılan bir oyuncağını tamirden, elbisesinin eteğinde her nasılsa yırtılmış bir fırıfır dikmeye kadar pek çok meşgalesi olacaktı. "Nasıl yırttığımı anlamıyorum cidden!" dedi. "Bir yere takıldığını hiç hatırlamıyorum, cininim fark ederdim. Üstüne basmış da olamam, merdivenden çıkarken eteklerimi kaldırmaya daima dikkat ederim. Kaldırmazsam, takılıp düşebilirim. Gençliğimde, pek dikkatsiz olduğum bir vakit düşmüştüm nitekim. İşte onu fark ederdim mesela, zira muhtemelen bir yerlerim çürümüş olurdu. Çürük demişken, insanın hiç farkına varmadan sağını solunu çürütebilmesi beni çok şaşırtıyor. Gerçekten çok ilginç. İnsan bir yerini, çürütecek kadar sert çarpıp, canı acırsa hatırlamaz mı? Ama hatırlamıyor. Çok iyi hatırlarım..."

Bayan Wychwood, Bayan Farlow'un neyi çok iyi hatırladığını hiç öğrenemedi. Zira konuşmanın burasında sessizce sıvışıp, hesaplarıyla uğraşmak için yazıhaneye sığındı. Niyetinde kararlıydı ama, kafası sürekli dağılıp durunca, sabrını da yitirdi. Akıllı Bay Carleton'ın esmer yüzüne, tesirli sesine gidiyor, bir sütunun ortasındayken başını kaçırıyor, işleme baştan başlamaya mecbur oluyordu. Lüzumlu sayıları üç kere toplayıp, üçünde de farklı

netice alınca, o kadar sinirlendi ki, bir hanımefendiye hiç yakışmayacak şekilde "Of, şeytan alsın götürsün seni!" diye bağırdı. "Seni sevip sevmediğimi düşünme boşuna! Sevmiyorum! Nefret ediyorum senden!"

Tekrar işine gömüldü, fakat Bay Carleton, çabalarını bu sefer bizzat böldü. Limbury odaya girip, kapıyı arkasından dikkatle kapadı. Bay Carleton'ın geldiğini, onunla iki kelimecik konuşmayı rica ettiğini söyledi. Annis, zıt duygular arasında kalmıştı. Onu görmek istemiyordu. Daha çok görmek istediği kimse yoktu. Durakladı. Limbury, karşı çıkan bir sesle "Meşgul olduğunuzu bildiğim için, durumu da böyle bildirdim ve misafir kabul ettiğinizi sanmadığımı söyleme cüretini gösterdim. Ama Bay Carleton hiç laftan anlamıyor, hanımefendi. Bana kartını bırakıp gideceği yerde, sizinle görüşmek istediği mevzunun büyük önem taşıdığını iletmemi istedi. Ben de, Lucilla ile ilgili bir konu olduğunu düşünerek kabul ettim."

Annis, her zamanki sükuneti ile "Evet, elbette," dedi. "Derhal yanına gidiyorum."

Limbury, daha da şiddetli itiraz etmek ister gibi öksürdü ve Bay Carleton'ı koridorda bırakmak durumunda kaldığını açıkladı. Bayan Wychwood'un şaşkın bakışlarını fark edince "Kendisini yukarı, oturma odasına çıkarıyordum," dedi. "Ama bir noktada beni durdurup, o her zamanki... açık sözlü tavrıyla, orada Bayan Farlow'la baş başa kalmak tehlikesi bulunup bulunmadığını sordu." Durakladı. Yüzünün iyi belllenmiş ifadesizliğini, titrek bir tebessüm bozdu. Bayan Wychwood bunu, boşboğaz kuzeniyle karşılaşma tehlikesiyle yüzleşen bir başka erkeğe karşı duyulan acıma olarak yorumlamakta mahzur görmedi. Kahya, terbiyeli devam etti: "Bayan Farlow'un orada oturmuş dikiş dikmekte olduğunu bildirmek zorunda kaldım. Bunun üstüne mesajını size getirmemi, cevabınızı koridorda bekleyeceğini söyledi. Kendisine ne ne cevap vereyim, efendim?"

"Çok meşgul olduğum doğm, ama sen de Lucilla ile ilgili bir mesele konuşmak isteyebileceğin fikrinde haksız değilsin," diye yanıtladı Bayan Wychwood. "Görüşeyim bari. Buraya yollayabilir misin?"

Limbury selam verip çekildi. Az sonra, Bay Carleton'ı odaya alıyordu. Bayan Wychwood çalışma masasının arkasındaki masadan kalkıp ileri çıktı. Elini uzatmış, kaşlarını merakla kaldırmıştı. En keskin gözlü gözlemci bile, tavrından ya da sesinden, nabzının korkutacak kadar hızlandığını, zorlukla nefes aldığını fark edemezdi. "Bugün ikinci defa olarak hatrınızı sorma şerefine erişiyorum, nasılsınız?" dedi dalga geçercesine. "Lucilla'ya nasıl davranmam gerektiği hususuna ek talimatlar mı vermeye geldiniz? Stinchcombe Tara gitmesine müsaade etmeden size mi danışmalıydım? Durum buysa, affınıza sığınırım. Sizi temin ederim ki, Bayan Stinchcombe kendisini eve sağ salim yollamaya söz verdi!"

Bay Carleton, "Hayır, sevgili eşek arım," diye yanıtladı, "Bu sebeplerden gelmedim. Onu görmek istemiyorum, şu an nerede bulunduğuna da zerre kadar önem vermiyorum. O yüzden rica ediyorum, bana sataşmayın." Konuşurken bir yandan Bayan Wychwood'la tokalaştı ve elini bir-iki saniyeliğine, kendi kuvvetli elinde tutmaya devam etti. Bu esnada delici bakışları genç kadının yüzünde geziniyordu. Aniden gözlerini kısıp, çabuk çabuk "Bu sabah sizi darılttım mı? Darıltmak istemedim. Şu kopası dilimin hatasıydı hep, hiç ciddiye almayın!" dedi.

Annis elini çekti, olabildiğince lakayt bir sesle "Yok canım, söylediğiniz kaba sözleri ciddiye almayacak kadar aklım var!" dedi.

"Ben de öyle umarım," dedi Bay Carleton. "Kabahat dilimde değilse, sizi böyle hüznünlere salan nedir?"

Annis oturdu, eliyle misafirine de oturmasını işaret ederek,

"Hüzünlere salındığımı da nereden çıkarıyorsunuz Bay Carleton?" dedi. Görünüşte eğleniyordu.

Bay Carleton, oturması için yapılan işareti görmezden geldi. Kaşlarını çatarak, Annis'in tepesinde dikilmeye yeğledi. Annis bundan ziyadesiyle tedirgin oldu. Kısa bir duraklamadan sonra. Bay Carleton "Kanıtım yok tabii," dedi. "Biri ya da bir şey tadınızı kaçırmış gibi görüldüğünüzü söylemekle yetineceğim."

"Yanılıyorsunuz o zaman," dedi Annis. "Hüzünlünmedim. Fakat tadımın biraz kaçmış olduğunu itiraf edeyim. Şu yere bala-sı hesaplarımı denkleştiremiyorum bir türlü!"

Bay Carleton'un yüzüne, ender görülen gülümsemesi yayıldı. "Ben bir bakayım isterseniz?"

"Kesinlikle olmaz! Yenilgiyi kabul etmiş olurum o zaman! Sizden oturmanızı ve bana, ziyaret sebebinizi açıklamanızı rica edeceğim!"

"Evvela, yarın Londra'ya döneceğimi haber vermeye geldim."

Annis hızla Oliver Carleton'ın yüzüne baktı, sonra bakışla-rını aynı hızla kaçırdı. Hoşnutsuzluğunu belli etmemiş oldu-ğunu umuyordu. Hemen "Ya, veda etmeye geldiniz demek?" dedi. "Lucilla sizi kaçırdığına pek üzülecek. Keşke döneceğinizi bil-dirseydiniz. Evde kalır, sizi yolcu ederdi."

"Lüzumu yok! Birkaç güne kadar Bath'a döneceğimi umu-yorum."

"Ah, buna sevinecektir."

"Sanmam. Mamafih, Lucilla'nın bu konudaki hisleri beni hiç ilgilendirmiyor. Siz dönüşüme sevinecek misiniz?"

Annis, telaş etmekle içerlemek arasında kaldı. Telaşı, ge-çekten de yakında evlilik teklifi alacağını fark etmesinden ve ne cevap verceği konusunda her zamankinden çok daha kararsız/olmasındandı. İçerlemesi ise, Bay Carleton'ın şimdi yaptığı gibi

oldu-bittiye getirilmeye alışık olmadığından, durumu nasıl idare edeceğini bilmemesindendi. Hırslanmıştı. Geçinilmesi imkansız bir mahluktan bu adam. Karısı olmayı bir saniye bile düşünecek kadın, mutlaka tımarhanelik bir deliydi. Bu sayede omzunu hafifçe silkerek, kayıtsızlıkta onunla yarışan bir sesle "Elbette Bay Carleton, ikimiz de sizi yeniden görmekten çok memnun kalacağız," diyebildi.

Bay Carleton. "Of, Tanrı aşkına!" diye patladı. "Lucilla'nın ne alakası var?"

Annis kaşlarını kaldırdı. Soğuk soğuk "Her türlü alakası var," dedi.

Bay Carleton, hıncını yenmeyi başarmış gibiydi. Kısa bir kahkaha atıp, "Her türlü alakası yok, fakat onu da epey ilgilendireceği doğru," dedi. "Londra'ya, çok sayıdaki kuzenlerimden, onu önümüzdeki yıla kadar yanına almaya razı olacak biri var mı diye bakmaya gidiyorum."

Annis'in gözlerinde şimşekler çaktı. Yanaklarına kan hücum etti. Titreyen bir sesle "Anlıyorum," dedi. "Lucilla'ya bakmaya uygun olmadığımı defalarca belirtmişsiniz zaten. Şaşırmam aptalca oldu. Heyhat, hakkımdaki görüşlerinizin değiştiğini düşünerek kendimi boş yere pohpohlamışım. Fakat elbette bu, Denis Kilbride'm Lucilla'ya Laura Place'e kadar eşlik ettiğini öğrenip, tepenizin taşı atmadan önceydi. Sizi pek iyi anlıyorum!"

"Hayır, anladığınız falan yok. Pişman olduğum sözlerimi başıma kakmazsanız minnettar olurum," dedi Bay Carleton hırsla. "Lucilla'yı yanınızdan alma kararımın o hadiseyle en ufak bir ilgisi yoktur. Başta, Lucilla'nın refakatçisi olmaya uygun bir insan olmadığınızı düşünmüş, bunu da dile getirmiştım. Halen aynı şeyi düşünüyorum, fakat aynı sebepten dolayı değil. Sizin gibi genç ve güzel bir hanımın bir genç kıza dadılık etmesine; balolara ve toplantılara gidip sabahlara kadar dans edeceğine, gecc-

lerini kendi de onlardan biriymiş gibi ihtiyar dullarla konuşarak geçirmesine, vaktini kendisinden sadece birkaç yaş küçük olan kafasız bir yumurcağa göz kulak olarak harcamasına tahammül edemiyorum!"

"Lucilla benden tam 12 yaş küçük. Ayrıca *sık sık* sabaha kadar dans ederim..."

"Beni aldatmaya çalışmayın, kızım!" diye sözünü kesti Bay Carleton. "Siz dikiş öğrenirken, ben 20Tik dişlerimi çoktan çıkarmıştım! New Assembly Rooms kulübünde dansın kaçta bittiğini çok iyi biliyorum: Gece saat 11 'de!"

"Aşağı salonlarda devam eder!" diye karşı çıktı Annis. "Orada - orada gece yarısına kadar dans ediliyor! Ayrıca özel balolar, ve-ve piknikler ve - her çeşitten eğlence tertip ediliyor!" Carleton'ın dudaklarının kıvrılışından, Bath eğlencelerinin onu hiç etkilemediğini fark etmişti. Kafa tutarcasına "Her ne hal ise, Lucilla'ya refakat edip etmeyeceğime kendim karar veririm!" dedi.

"Tam aksine, ben veririm!" dedi Carleton.

"Lucilla'nın iyiliğine olacağını düşündüğünüz şekilde hareket etme hakkınız olduğunu teslim ederim efendim, fakat bana emretmeye hakkınız yok! Ayrıca," diye ekledi öfkeyle "Evime gelip, sonra da beni adam yerine koymamaya hiç ama hiç hakkınız yok!"

Bu söz, Bay Carleton'ı güldürdü. "Kulaklarınızı çekmem daha muhtemel."

Bayan Wychwood, buna cevap arama zahmetinden, Bayan Farlow'un odaya başını uzatmak için tam da o anı seçmesiyle kurtuldu. "Orada mısınız, Annis'ciğim? Size şey demek için—ah, ziyaretçiniz olduğunu bilmiyordum! Lafınızı bölmemişimdir umarım? Yalnız olmadığınızı bilsem, sizi rahatsız etmeyi aklımdan dahi geçirmezdim, zira önemli bir mesele değil. Yalnız, iplik almak için çarşıya inmem gerekiyordu da, size de bir şey lazım

olup olmadığını sormak için uğrayayım demiştim. Nasılsınız acaba, Bay Carleton? Herhalde artık çekilmemi istiyorsunuzdur, daha fazla oyalanmayayım madem. Çıkmadan çocuk odasına uğrayayım diyorum, Annis. Galiba bebek yine diş çıkarıyor. Leydi Wychwood'a, ağrısını kesecek bir toz filan almamı isteyip istemediğini sorayım. Gerçi herhalde yanında vardır, onda yoksa dadı gelirken Twynham'dan getirmiştir. Neyse, sohbetinizi daha fazla bölmeyeyim, öyle değil mi ya? Elbette, Bay Carleton'ın yanınızda olduğunu bilsem hiç gelmezdim. Lucilla hakkında konuşmak için uğradı, değil mi? Madem Gay Sokağı'ndan istediğiniz bir şey yok - gerçi varsa, daha ötelere de gidebilirim. Sormanıza bile gerek yok!"

Bu noktada, Bayan Wychwood bu gevezelik selini "Hayır Maria'cığım, istediğim bir şey yok, teşekkürler," diyerek kesti. "Bay Carleton benimle Lucilla'nın işleri hakkında hususi olarak konuşmak için uğramış. Kusura bakma ama, konuşmamızı gerçekten de bölüyorsun. Lütfen daha fazla oyalanmadan alışverişe çık!"

Bayan Farlow odaya girdiğinde, Bayan Wychwood öfkeden nerede ise tütecek haldeydi, ancak Bay Carleton'ın yüzüne yerleşen ifade, öfkesini yatıştırdı. Bayan Farlow'un gırtlığını sıkıktan, zevklerin en büyüğünü alacak gibi bir hali vardı adamın. Bu hal Bayan Wychwood'a o kadar gülünç geldi ki, içinden, bastırmakta büyük güçlük çektiği kahkahalar yükselmeye başladı.

Kapı ancak kapanmıştı ki, sabrının sınırına dayanmış olan Bay Carleton patladı: "Bu gevezeyle yaşamaya nasıl katlanıyorsunuz aklım bir türlü almıyor!"

Bayan Wychwood, neşesini gizleyemeden "İnanın benimki de almıyor," dedi.

"Yalnız olmadığınızı bile bile, neden gelip de ipliklerden, diş çıkarma tozundan falan bahsetti?"

"Bastırılmaz merakı yüzünden," diye yanıtladı Bayan Wychwood. "Evde neler olup bittiğini öğrenmezse rahat edemez."

"Tanrım! Sepetleyin gitsin!" diye buyurdu Bay Carleton.

"Keşke. Fakat, yanımda refakatçi olarak saygıdeğer bir hanım bulundurmazsam, etraftan gelecek lafların haddi hesabı olmadığı için, kendisinden kurtulamıyorum. Zaten onu *kovmak* çok acımasızca olurdu, zira esasen iyi niyetle hareket ediyor. Hem, ne sebeple kovabilirim ki?"

"Evlenmek üzere olmanız kafidir!"

Bayan Wychwood, Bay Carleton'ın beklenmedik çıkışlarına alışmaya başlamıştı, fakat bu söz üstüne şaşırdı. Afallamış bir şekilde ona baktı ve sadece, hafif bir sesle "Rica ederim saçmalamayınız!" diyebildi.

"Saçmalamıyorum. Evlenin benimle! Sizi, kuzeniniz gibi mu- zır, iç sıkıcı yaratıklardan korurum."

Bayan Wychwood, çok daha kuvvetli bir sesle "Fakat cidden abuk subuk konuşuyorsunuz!" dedi. "Maria'dan kaçmak için mi sizinle evleneceğim? Böylesini de hiç duymamıştım! Aklınızı mı kaçırdınız?"

"Hayır- tabii kara sevdaya tutulmuş olmak kaçıklık değilse. Zira, size aşığım. Bunca yıldan sonra, mevcut olmadığına kanaat getirmiş olduğum o kadınla karşılaştım..." Annis'in, kendisine inanmaz gözlerle baktığını fark ederek, kederli kederli güldü ve "Tanrım!" diye bağırdı. "Ne patırtı çıkardım! Bir daha asla yüzü- me bakmasanız yeridir, değil mi?"

Annis, "Evet," dedi samimiyetle.

"Zarif konuşmalar yapmayı bcceremiyorum. Keşke becerebilsem! Size yüreğimden geçenleri açıklayacak sözleri bulmakta öyle zorlanı- yorum ki..." sözünü yarıda kesip, odada dört dönmeye başladı.

"Zarifçe konuşmakta hep mi zorlanıyorsunuz?" diye sordu Annis. "Nedense bunu inanılır bulmuyorum, beyefendi. Hakkı-

nızda söylenenler yalan değilse, vaktiyle bir hayli güzel söz sarf etmiş olmalısınız!"

"İsmi lazım olmayanlara mı? O bambaşka bir mesele!" dedi Carleton sabırsızlıkla. "Bir erkeğin, kalıcı bir tutku duyduğu ve eşi yapmak istediği kadına duyduğu hislerle, o çeşit kadınlarla kurduğu rabıta arasında en ufak benzerlik yoktur!" Tedirgin yürüyüşünü keserek, ona kor gibi, soran bakışlarla baktı. İnanmaz bir sesle "Tanrı aşkına, vaktiyle sık sık kapatma tutmuş olmamı mı bahane edeceksiniz?" dedi.

Şaibeli geçmişinden bahsetme şekli, metreslerinden söz ederken kullandığı terimlerin anlamını Annis'in elbette bildiğini kabullenmesiyle bir araya gelince, genç kadın dehşete kapılmaktansa memnun oldu ve Bay Carleton, gözündeki değerini kaybetmedi. Bu tavrı ağabeyininkiyle karşılaştırdı, alışılmadık olduğu kadar da rahatlatıcı buldu ve inanılmaz bir biçimde, ona ısınmaya başladı. Korkunç Bay Carleton, ne bekar hanımlara, pek azının sahip olduğu bir saflık ve tecrübesizlik atfediyor, ne de beylerin yanlarında yüzlerini kızartacak hiçbir lafetmemesini buyuran toplumsal kurallara riayet ediyordu. Annis bundan hoşlandı, fakat dile getirme lüzumu hissetmedi. Bunun yerine, sarılmaz bir kendine güvenle, "Kat'iyen, beyefendi," dedi. "Geçmişiniz sadecce sizi alakadar eder. Ancak, inanılmayacak kadar nazik teklifinizi kabul edersem, geleceğiniz beni de ilgilendirir. Sizi gücendirme tehlikesini göze alarak, bir zamparayla evlenmeye niyetli olmadığımı dile getirmeliyim."

Bay Carleton gücenmiş değil, hoşlanmış görünüyor. Onu takdir dolu bir sessizlikle dinledi, ancak sözünü bitirdiğinde, çıtkırıldımca konuştuğunu söyleyerek azarladı. "Hiç de çıtkırıldım olmadığınızın farkındayım, aşkım! Sizinle evlenirsem, o şekilde bir hayat sürmeye devam etmeyeceğimi tahmin etmekten de öte, bilmeniz gerekir. En ufak bir arzu bile duymam! Size eşi deme

talihine erişmiş hiçbir adamın gözü, başka kadım göremez fikrimce. Bunu zaten idrak etmediyseniz, sizi ikna etmek için ne yapsam, ne söylesem boştur."

Annis, yanaklarının kızardığını hissedip, yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Lütfediyorsunuz efendim, ama maalesef çok yanı- lıyorsunuz. Ben zannettiğiniz gibi bir- bir kusursuzluk timsali değilim, korkarım!" diye kekeledi. "Genellikle çok sevimli bulduğumu biliyorum, fakat..."

"Hiç böyle saçmalık duymamıştım!" diye kesti Bay Carleton. "Genellikle *çok sevimli* mi bulunuyorsunuz? Genellikle kusur- suz bir mücevher olduğunuz düşünülüyor, kızım! Sakın bilmiyor numarası yapmayın. Bana blöf yutturmak zordur. Benimle dans etmeye kalkarsanız, ayaklarınız yerden kesilir!"

Annis gülümsedi. "İşte buna inanırım. Siz de, benimki çeşi- dinden, ah- başka bir kelime bulamıyorum- *güzelliğe* kıymet vermediğinizi düşündüğüme inanınız."

"Sizinki gibi bir güzellik yoktur," diye yanıtladı beriki, "Çok güzel gördüm ama, ziyan olmuş yaşamımda sizin gibisiyle hiç karşılaşmadım."

Annis gülmeye çalışarak, "Sizi ay çarpmış!" dedi. "Galiba yüzüme aşık olmuşsunuz, Bay Carleton!"

Bay Carleton, tereddütsüz "Hayır!" dedi. "Ne yüzünüze, ne endamınıza, ne zarif hareketlerinize, ne de gözle görülebilen di- ğer niteliklerinize aşık oldum. Bunları elbette çok beğeniyorum, ama sırf dış görünüşünüze, Boticelli'nin çok beğendiğim Venüs tablosuna aşık olabileceğimden fazla aşık olamazdım!"

Annis gerçekten afallamıştı. Kaşlarını çattı. "Ama beni hiç tanımiyorsunuz, Bay Carleton. Bu kısa tanıştığımızda bana aşık olmayı nasıl başardınız?"

"*Nasıl* olduğunu bilmiyorum, sadece aşık olduğumu biliyo- rum. Bana sizi *neden* sevdiğimi sormayın, zira onu da bilmiyo-

ram. Fakat, sizi temin ederim ki, size koleksiyonuma eklenecek nadide bir parça nazarıyla yaklaşmıyorum!"

Lord Beckenham'ın kendisine kur yapışını böyle acılı bir biçimde zikretmesi, Annis'i gülümsetti. Ama, "Bana öyle abartılı iltifatlar ettiniz ki, aldığım ilk teklifin sizinki olmadığını açıklamakta sakınca görmüyorum," dedi.

"Pek çok evlilik teklifi aldığınızdan eminim."

"Çok değil, fakat birden fazla teklif aldım. Hepsini reddettim çünkü- çünkü, hürriyetimi evliliğe yeğliyordum. Galiba, hâlâ da yeğliyorum. Hatta, bundan eminim."

"Kesinkes mi eminsiniz?"

"Hayır, kesinkes emin değilim," dedi Annis, sıkıntılı bir sesle. "Ama, çok kıymet verdiğim hürriyetim karşılığında bana ne sunabileceğinizi kendime sorduğumda... Ben... Ah... Bilmiyorum, bilmiyorum!"

"Aşkımдан başka bir şey sunamam. Zenginim, fakat bu hiç mühim değil. Eğer... Eliniz darda bile olsa, malımı-mülkümü önererek sizi rüşvetle kandırmaya çalışmazdım. Benimle evlenirseniz, sadece hayatınızı benimle birlikte geçirmek istediğiniz için evleniniz, başka sebepten değil! Size verebileceğim nesne çok, ama benimle evlenmeye ikna olacağınız umuduyla onları burnunuzun ucunda sallandırmak istemiyorum." Gözleri parladı. "Öyle bir şey yapsam, beni bir anda karşınızdan yıkarsınız, değil mi sevgili eşek arısı?" dedi. "Sizi hiç kabahatli de bulmam."

"Terbiyesizliği hakarete vardırmak olurdu bu," dedi Annis, konuşmayı daha neşeli bir yöne çekmeye çalışarak. "Ama belli mi olur, belki beni bir daha asla terslemeyeceğinize söz verirseniz, ikna olurum!"

Bay Carleton, gülümsedi ve başını sallayarak reddetti. "Tutamayacağım söz vermem!"

Annis kendine engel olamayarak güldü. "Pek de kötü bir işa-

ret! Bana evlilik teklif ettiğimize pişman olduğunuzdan, şimdi de beni ürküterek reddetmemi temin etmeye çalıştığınızdan şüpheleniyorum, beyefendi!"

"Yapmayın şimdi," dedi Carleton. "Ben hiç sizi korkutabilir miyim? Şüpheli! Asla sinirlenmeyeceğime söz vermek kolay, ama benim sözüm senettir ve işin kötüsü, çabuk parlayan, derhal sinirlenen bir tabiatım vardır!"

"Evet, fark ettim!"

"Fark etmemeniz zor olurdu." Tereddüt etti, sonra açık açık "Birkaç kez kalbinizi kırdım. Sizin deyiminizle, sizi tersledim. Fakat, her seferinde derhal pişman oldum. Ne yapayım, öfkeye kapıldığımda ağzımdan çıkanı kulağım duymuyor," dedi.

"Ne itiraf ama!"

"Pek şaşırtıcı, değil mi? Böyle davranmak bana epey zarar verdi. Ama dobralıktan hoşlanırım. Tatlı sözlerle kendimi size hoş göstermeye çalışmayacağım." Annis bunu yanıtlamadı. Bir anlık sessizlikten sonra Carleton "Sizi kendimden soğuttum mu?" diye sordu. "Lütfen dürüst olunuz, canım!"

"Hayır, ah, hayır!" dedi Annis. "Ben de dobralıktan hoşlanırım, size dürüstçe cevap vereceğim. Bilmem anlar mısınız, yoksa şımarıklık ettiğimi mi düşünürsünüz ama - işin doğrusu, kafam karmakarışık!" Aniden kalkıp, ellerini yine yanaklarına dayadı. Kısa, tereddütlü bir kahkaha attı. "Affınızı dilerim! Toy kızlar gibi konuşuyorum!"

"Anlıyorum sanırım. Kendinizi, yalnız yaşamak istediğinize ikna ettiniz. Diğer seçeneğiniz ağabeyiniz ve yengenizle yaşamak olduğu için, bu son derece anlaşılır bir hareket. Bekarlığa o kadar alıştınız ki, şimdi bu durumunuzu değiştirmeyi düşünmeye cesaret edemeyeceğinizi sanıyorsunuz. Fakat, düşünüyorsunuz! İşte bu yüzden kafanız karışık. Yalnız yaşamayı, benimle yaşamaya fersah fersah tercih etseniz, teklifimi bir saniye düşün-

raeden reddederdiniz. Beckenham size evlenme teklif ettiğinde, kafanız karıştı mı? Elbette hayır. Ona kayıtsız kalabiliyorsunuz. Bana karşı ise kayıtsız değilsiniz! Sizi gafil avladım. Güzelce düzenlediğiniz hayatınızı alt üst etmekle tehdit ediyorum. Bundan hoşlansanız mı, nefret mi etseniz bilemiyorsunuz elbette."

Annis, minnetle "Evet," dedi. "Gerçekten de anlıyorsunuz. Size karşı kayıtsız olmadığım doğru. Ama bu o kadar büyük, o kadar önemli bir adım ki, size kat'i cevabımı vermeden önce bir süre dikkatle düşünmeye ihtiyaç duyuyorum. Lütfen bana biraz zaman tanıyın. Hemen- hemen cevap vermemde ısrar etmeyin, yalvarıyorum!"

Bay Carleton, beklenmedik bir yumuşaklıkla "Elbette ısrar etmeyeceğim," dedi. Ellerini tutup, gözlerinin içine baktı. "Ah sizi gülünç çocuk. Böyle telaşlanıp, şaşırmayın. Bir de, yokluğumda, kafanızda beni Mavi Sakal'a dönüştürmeyin. Evet, çok aksiyim, etrafa hoş gelen yeteneklerim yok, cemiyet kaidelerine de riayet etmiyorum ama, sizi temin ederim öcü da değilim." Genç kadının ellerini daha da sıkı tuttu, dudaklarına götürüp öptü. Sonra bırakıp, bir söz daha etmeden odadan çıktı.

XIII

Bayan Wychwood bir nebze sakinleşene kadar epey vakit geçti. Karmakarışık düşüncelerini düzene sokması daha da uzun sürdü. Daha önce hiç, hayatıyla ilgili olup da cevaplamakta güçlük çektiği bir soruyla karşı karşıya kalmamıştı. Bay Carleton'un evlilik teklifinin zihnini böyle altüst etmiş olması yüzünden, meseleyi her zamanki sükunetiyle yargılayamıyor olması da inanılmayacak kadar canını sıkmıştı. Hayatında şimdiye kadar karşılaştığı en güç mesele, Twynham'dan ayrılma ve kendine bir hayat kurma kararını vermek olmuştu. Ama bu devrede hissettiklerini hatırlayınca, karşılaştığı tek engelin, ağabeyini gücendirme ya da iyi yürekli karısının kalbini kırma çekincesi olduğunu gördü. Hislerinden de, nihai kararının doğruluğundan da hiç şüphe etmemişti. Aldığı pek çok evlilik teklifini reddederken, hiç içi yanmamıştı, üstelik bunların bazıları epey de yağlı kısmetlerdi. Bu düşünceye, içinden, kınanacak kadar arsız bir şekilde güldü. Hem güzel, hem asil kandan, hem de hatırı sayılır bir servet sahibi olduğu için, daha ilk balo mevsiminde sosyetenin göz bebeği olmuştu. Unvan ve mevki peşinde olsa, hemen o sene bir dükalığın vcliahtı ile evlenip, aşkı gözden çıkarmaya razı olabilirdi. Ama asla razı olmamış, genç Marki'nin teklifini reddettiği için de hiç üzülmemişti. Geoffrey duyduğunda elbette kulaklarına inanmamış, hayatını kız kurusu olarak bitireceği kehanetinde bulunmuştu. İstikbalinin alabileceği bu kasvetli şekil, onu hiç endişelendirmiyordu. Mali açıdan hiçbir sıkıntısı olmadığı için, azıcık hoşlandığı bir adamla evlenmekten, bekar kalmayı yeğleyeceğine emindi. Bu kararına hâlâ

güveniyordu, fakat Oliver Carleton'dan "biraz hoşlanmakla" kalmadığının da farkındaydı.

Daha önce hiçbir erkek duygularını bu derece altüst etmeye muktedir olmamıştı. Bir an ondan nefret ediyor, bir sonraki an onu huzurunu kaçırarak kadar çok seviyordu. Neden nefret ettiğini anlamak kolaydı. Fakat, içinde neden giderse hayatı bomboş kalacakmış gibi bir his bulunduğunu anlamak neredeyse imkansızdı. Bu bilmeceyi çözmeye çalışırken, Bay Carleton'ın, kendisini neden sevdiğini sormamasını, çünkü sebebini bilmediğini söylemesi aklına geldi. Gerçek aşkın böyle mi olduğunu merak etti. İnsan güzel bir yüzü beğenebilirdi, fakat bu geçici bir histi. Kalıcı bir sevgi hissetmek için, daha fazlası lazımdı; iki eş ruh arasında kuvvetli bir bağ kuracak esrarengiz bir kuvvet gerekliydi. Bu bağı hissettiğinin farkındaydı. Bay Carleton'ın hissettiğinden de şüphe etmiyordu. Ama bu bağı neden *onların* arasında kurulduğunu çözemiyordu. Sürekli kavga ediyorlardı. Eş ruhlar kavga eder miydi? Fikir ayrılıklarına düşerler miydi? Kendisine bu soruyu sorduğunda, ister istemez "Ne sıkıcı olurdu!" diye düşündü. Bay Carleton ile mükemmel bir uyum içerisinde yaşadıkları gözünde canlanınca güldü. Sonra, buna Bay Carleton'ın da çok güleceğini, gülmezse de muhtemelen "Aman ne dokunaklı!" diye burun bükceğini fark etti.

Meseleyi enine boyuna düşünmeden cevap vermesini istemesini rica etmişti. Atmosferini istediği adımın, dikkatle düşünmeden atılamayacak kadar büyük olduğunu söylemişti. Yalan değildi, fakat aniden aklına, Bay Carleton ile evlenmeye karar verirse, asıl dikkatle düşünülmesi gereken meselenin kendi hisleri değil, çok daha dünyevi meseleler olacağı geldi. Hislerine nazaran önemsiz kalıyorlardı, fakat kendi içlerinde bir hayli önem taşıyorlardı. Her şeyden önce, biliyordu ki, ağabeyi bu evliliğe şiddetle karşı çıkacaktı. Hem sevmediği, hem de zerre kadar tasvip

etmediği bir adamla evlenmesine engel olmak için, elinden gelen her şeyi yapacaktı. Başarılı olamayacaktı, fakat kendi hanısiyle Annis'inki arasındaki tüm bağları koparması muhtemeldi. Annis, bu ihtimali kabullenmeyi hiç istemiyordu. Evini, sürekli dalaştıkları için ayırmıştı, ancak bu esnada ağabeyinin Twynham'dan ayrılmasının gerçek sebebini keşfedip darılmamasına da itina göstermişti. Birlikteyken iyi geçinmeleri imkansızdı, fakat aileden gelen sevgi bağlarıyla bağlıydılar. Bu bağlar ne kadar gevşek de olsa, kopmalarının ona büyük acı vereceğini biliyordu. İnsan ailesini, baba evini öyle kolayca bırakamıyordu. Eğer Geoffrey onu hakikaten de reddederse, Bay Carleton'a verdiği kıymetin azalacağı kesindi. Bu ihtimali kabullenmekte güçlük çekiyordu.

Sonra, özgürlüğünü feda etme, hayatını altüst etme ve Bay Carleton'ın söylediği üzere, onun yargılarına boyun eğmeye başlama meselesi vardı. Hem, ya ona zulüm ederse? Zorbalığa meyilli olduğu çok belliydi. Fakat sonra, karmakarışık düşüncelerini, hiç beklemediği bir surette gayet iyi anladığını hatırladı. Kendisini cevap vermeye zorlamaktan ne kadar anlayışlı, ne kadar müşfik bir şekilde kaçınmıştı. Ne kadar otoriter konuşursa konuşsun, müstebit bir adam olmadığına karar verdi.

Artık, Bay Carleton'a, ortada belirli bir sebep olmadan aşık olmuş bulunduğunu kabullenme noktasına gelmişti. Tiksintiyle, akılsız bir kız çocuğu gibi davranmakta olduğunu fark etti ve Bay Carleton'ın Londra'ya dönüşünün pek hayırlı olacağını düşündü. Herhalde onsuz da hayatına memnun-mesut devam ettiğini fark edecekti. Bu da ona derin bir sevgi duymadığının, sadece bir süreliğine vurulduğunun bariz bir emaresi olacaktı. Dolayısıyla, yapabileceği en akıllıca iş onu aklından çıkarmaktı. Buna karar verdikten sonra, Jurby odaya girip, sert bir sesle akşam yemeğine 10 dakika kaldığını, hemen yukarı çıkıp üstünü değiştirmezse gecikeceğini haber verene kadar Oliver Carleton'ı düşünmeye

devam etti. "Hiç âdetiniz değildir, Bayan Annis! Yarım saattir sizi bekliyorum."

Bayan Wychwood suçlu suçlu, vakti fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi. Üstlerinde çalışmadığı hesaplarını bir çekmeceye tıktı ve sadık yardımcısıyla birlikte uslu uslu yukarı çıktı. Jurby'i saçlarını fırçalayıp tekrar taramaktan vazgeçirmeyi başaramadı. "Benim de bir gururum var, hanımefendi! Sizi böyle, saçınız çalıya dolaşmış gibi aşağı dünyada yollamam!"

Böylece Bayan Wychwood, akşam yemeği zili çaldıktan ancak 10 dakika sonra aşağı inip, kendisini oturma odasında bekleyen konuklarına katılabildi. O güzel gülümsemesiyle "Çok özür dilerim, Annabel'ciğim," dedi. "Seni bekletmek hiç yakışık almadı, biliyorum. Akşamüstü çok işim vardı, vaktin nasıl geçtiğini fark etmemişim. Hesaplarımı denkleştiriyordum. Bir şilin vardı ki, nereye gittiğini bir türlü bulamadım!"

Bayan Farlow, pişman bir sesle "Ah, ben de gelip işinizi böldüm, Annis'ciğim!" dedi. "Tevekkeli değil şilinlerinizin hesabını karıştırdınız! Benim asıl şaşırdığım, hesaplarını tutabiliyor olmanız. Ben hiç beceremiyorum. Toplama işleminde o kadar saçma hatalar yaparım ki, anlatsam pek gülersiniz. Neyse, ben geldiğimde işiniz zaten bölünmüştü, girdiğimde misafiriniz vardı. Tabii beni iyi tanırırsınız, ziyaretçiniz olduğunu bilsem asla gelmezdim içeri!"

Bayan Wychwood, hiç renk vermeden, "Evet, Bay Carleton uğradı," dedi. "İyi akşamlar, Ninian!"

Genç Bay Elmore, o akşam, Bath'ın en iyi ayakkabıcısına yaptırdığı yeni Hessian çizmeleri ilk defa giymekteydi. Bunların şahane parlaklığına dikkati çekme arzusuna yenik düşerek, ev sahibesinden, akşam yemeğine çizmeyle geldiği için özür diledi. "Hiç uygun düşmediğini biliyorum elbet, fakat bu seferlik beni affedebileceğinizi düşündüm. Zira bu akşam, bazı arkadaşlarla

resmi olmayan bir toplantı tertip ediyoruz. Yani hanımlar bulunmayacak, dans ya da o çeşit şeyler olmayacak!"

"Anlıyorum," dedi Bayan Wychwood, gözleri parlayarak. "Birkaç kafadar eğleneceksiniz. Aman dikkat edin, kolcular üstünüze gelmesin."

Ninian sırtıttı, kızardı. "Yok, yok canım, öyle bir hadise değil," diye açıkladı. "Ufak bir eğlence sadece, efendim."

Lucilla merakla "Acaba amcam neden buraya gelmiş?" dedi. "Onunla Pump Room'da konuşmamış mıydınız, efendim?"

"Haklısınız, konuşmuştum," diye yanıtladı Bayan Wychwood. "Fakat o esnada, birkaç günlüğüne Londra'ya gideceğinden haberdar değildi. Bize gidişini bildirmeye gelmiş. Yarın hareket ediyor. Sizi evde bulamayınca pek üzüldü, özürlerini iletmemi rica etti."

Lucilla'nın gözleri, şaşkınlıkla irileşti. İçini çekerek "A-a?" dedi. "Böyle kibarlık etsin, görülmüş şey değil!" Kurnaz ve afacan bir ifadeyle ekledi: "Beni evde bulamadığına üzüldüğünü söylediyse, yalandır. Zira beni görmeyi hiç arzu etmez. Hatta bence, buraya asıl *sizi* görmeye geliyor!"

Bayan Wychwood gülerek "Herhalde benimle kavga etmekten çok zevk alıyor," dedi. "Yemeğe inelim mi, Annabel?"

Leydi Wyhewood, Lucilla'nın biraz şımarıkça sözlerini duyunca, ani ve hiç hoşuna gitmeyen bir şüpheyi kapılmışçasına aniden başını kaldırmıştı. Annis, yengesinin gözlerinin hâlâ yüzüne dikili olduğunun farkındaydı. Bayan Farlow, her ne kadar Lucilla'yı azarlama fırsatını kaçırmamak için konuşmuş olsa da, araya girdiğinde, Annis hayatında ilk defa ona minnettar oldu. Bayan Farlow sertçe "Amcanızın, büyük minnet duyması gereken sevgili Bayan Wychwood'a veda etmeden Bath'dan ayrılması garip olurdu!" dedi. "Sizden çok Bayan Wyhewood'u görmek istemesine de şaşmamak lazım. Zira, Bayan Carleton, beyefendi-

ler talebelikten yeni çıkmış kızları aşırı derecede sıkıcı bulurlar! Ben sizin yaşınızdayken, bir beyefendinin beni görmeye geleceği aklımdan bile geçmezdi!"

Lucilla'nın gözlerinde şimşekler çaktı. Derhal "Ne iyi talih!" diye cevapladı.

Ninian boğulurmuş gibi bir ses çıkarırken, bunu hiç de ikna edici olmayan bir öksürüğe dönüştürmeyi başardı. Leydi Wychwood yerinden kalktı ve nazikçe, ama ağırbaşlılıkla "Haydi yemek odasına geçelim, canım, yoksa aşçına çok ayıp olacak," dedi. "Aşçılar, yemeğe gecikilince çok güceniyorlar. Haklılar da. İnsan, onca emek harcadığı şeyin berbat olduğunu görmeye katlanamıyor."

Sonra, bir zamanlar yanında çalışan bir Fransız aşçı hakkını da eğlenceli bir öykü anlattı. Annis, aradaki gergin boşluğu doldurduğuna minnettar, güldü ve bu çeşit birkaç hadise daha nakletmesini rica etti. Bayan Farlow arkalarındaydı, kendi kendine mırıldanarak merdivenlerden iniyordu. Annis bunların çoğunu duymuyordu, ama kulağına çalınan "arsız cadı... çok şımarık... terbiyesiz..." gibi bölük pörçük sözler, akşam bitmeden Bayan Farlow'un şiddetli şikayetlerini dinlemek zorunda kalacağına işaret ediyordu.

Lucilla ile Ninian en arkadaydılar. Ninian "Sizi edepsiz çingene! Neredeyse gülmekten boğulacaktım!" diye fısıldadı.

Lucilla sabırsızlıkla omuz silkti ve kısık bir sesle, umursamadığını söyledi. Ama merdivenlerin alt başında, Leydi Wychwood'a yol vermekte olan Annis'e yetişip, elbisesini hafifçe çekerek durdurdu. Bayan Farlow, genç kadının bir işareti üstüne Leydi Wychwood'u takip ederken, Lucilla da Annis'in kulağına "Çok özür dilerim! Biliyorum, o lafı etmemem gerekirdi!" diye fısıldadı. "Lütfen ondan af dilememi istemeyin, dileyemem!"

Annis gülümsedi, ama bir yandan da parmağını azarlarcasına kaldırarak. "Pekala, istemeyeceğim. Ama bir daha olmasın!" dedi.

Lucilla odaya, Annis'in arkasından, terbiyeli bir tavırla girdi ve yemeğin büyük çoğunluğunda konuşmadı. Ama ikinci yemek masaya geldiğinde, Ninian'ın ettiği bir söz üstüne, aklına Annis'e sormak istediği bir şey geldi. Çarçabuk "Ah, Bayan Wychwood, beni cuma gecesi alt salonlarda yapılacak olan baloya götürür müsünüz?" dedi.

"Amcanız izin vermezse götüremem, canım. İzin vereceğini de hiç sanmıyorum."

"Ama burada değil ki, iznini nasıl isteyeyim?" diye itiraz etti Lucilla. "Hem, burada olsa da, ne yapmamın münasip olduğunun kararını size bırakacağını söyleyecek!"

"Ah, hayır, öyle demeyecek. Size, sandığınızdan çok daha fazla ilgi gösteriyor."

Lucilla, neredeyse somurtarak "Bilmese de olur bence!" dedi.

"Umarım amcanızdan, tasvip etmeyeceğinden neredeyse emin olduğum bir şey yapmanıza izin verdiğimi saklamamı beklemiyorsunuzdur," dedi Bayan Wychwood. "Sizi bana emanet ettiğini unutmayınız! İtimadına layık olmadığımı düşünürse çok üzülürüm. Rica ederim başımı derde sokmayın!"

"Sokmam, ama neden baloya gidemeyeceğimi anlamıyorum," dedi Lucilla. "Pek çok hususi toplantıya katıldım, neden umuma açık bir baloya iştirak edemiyorum?"

Bayan Wychwood, "Anlamanızın güç olduğunu biliyorum," dedi anlayışla, "Ama, inanınız ki, hususi toplantılara katılmakla, umuma açık bir baloya gitmek arasında büyük fark vardır. Şimdiye kadar katıldıklarınız, sizin gibi, henüz cemiyete takdim edilmemiş genç kızlar için tertip edilmiş, resmi olmayan davetlerdir,

adıyla sanıyla *balo* değillerdir. Kusura bakmayınız! Fakat amcanız, bana cuma günkü baloya katılmanızın uygun düşüp düşmeyeceğini sormuş olsa, korkarım ona da bunun henüz cemiyete girmemiş kızlara uygun bir hadise olmadığını söyledim!"

Bayan Farlow "Hakikaten de değil!" diye destekledi. "Çok biçimsiz olur! *Benim* gençliğimde..."

Bayan Wychwood, Lucilla'yı bakışlarıyla ikaz ettikten sonra, "Aynı Augusta Teyzem gibisin, Maria! Ne zaman tasvip etmediği bir şey yapmak istesem, o da aynı sözleri ederdi. Eminim gençliğinizde sana da, ona da aynı şeyi söylemişlerdir ve yine eminim ki, siz de buna benim öfkelendiğim kadar öfkelenmişsinizdir!" diyerek onu susturdu.

Bayan Farlow, tam tartışmak için ağzını açıyordu ki, Bayan Wychwood'un sindirici bakışlarını fark ederek sustu. Lucilla'yı susturmak ise o kadar kolay değildi. İsrara devam etti. Sonunda Bayan Wychwood'un sabrı tükendi ve "Yeter, çocuğum!" dedi. "Harry Beckenham sizi baloda göremeyince hayal kırıklığına uğrayacak, fakat emin olunuz ki şaşırmayacak."

Lucilla "Elbette şaşırarak!" diye karşılık verdi. "Beni çağırdığında geleceğini söyledim, çünkü beni *götürmeyeceğinizi* söyleyeceğiniz aklımdan bile..."

Ninian sabırsızlıkla, "Aman, yeter," dedi. "Çeneniz çok düşmeye başladı, Lucy!"

Lucilla kıpkırmızı kesilerek, ona saldırmaya hazırlandı. Fakat Bayan Wychwood, illa kavga etmek istiyorlarsa kahvaltı odasına geçmeleri gerektiğini, yemek masasında kavga edemeyeceklerini söyleyerek ikisini de sindirdi. Suçluluk hisseden Ninian, derhal affını diledi. Ama Lucilla, onu örnek alamayacak kadar öfkeliydi. Yine de kavgayı sürdürmedi, Bayan Wychwood da memnun oldu.

Ninian, akşam yemeği biter bitmez müsaade isteyip kalktı. Lucilla, mesafeli bir sessizlik olduğunu düşündüğü bir tavır takmış-

tı, ama daha ziyade azarlandığı için surat asan bir çocuğa benziyordu. Kimsenin kendisiyle alakadar olmadığını görünce, daha çay ikram edilmeden o da müsaade isteyip, yatmaya çekildi.

Bayan Farlow, rahatsız edici bir gülüşle "Aman ne terbiye, ne terbiye!" dedi. "Elbette, daha en başta ona bakar bakmaz böyle olacağım..."

Bayan Wychwood, "Zaten gereğinden fazla konuşmuş bulunuyorsun, Maria," diye sözünü kesti. "Lucilla'nın huysuzlanmasından tamamiyle seni mesul tutuyorum. Sinirlenip sana cevap vermesine de hiç şaşmadım. Yo, lütfen başlama, seni dinleyecek sabrım kalmadı."

Bayan Farlow ağlamaya başladı. Hıçkırıklar arasında, sevgili Annis'i, ona duyduğu içten sevgi nedeniyle kırmış olduğunu açıklamaya çalıştı. "Elbette niyetim sizi gücendirmek değildi, ama sizden böyle faydalanıldığını görmeye de katlanamıyorum!"

Annis'de hiçbir yumuşama belirtisi hasıl olmayınca, Leydi Wychwood duruma müdahale ederek Bayan Farlow'u yatıştırma görevini üstlendi. Bunda da o kadar başarılı oldu ki, Bayan Farlow hemen ağlamayı kesti, bir fincan çay içti, başının ağrıdığını kabul ederek erkenden yatağına çekilmeye razı oldu.

Bayan Farlow çıkar çıkmaz, Annis, "Büyücü gibisin, canım!" dedi. "Sana ne kadar minnettar olduğumu ifade edemiyorum. Araya girmesen onu öyle bir azarlayacaktım ki, dünyasını şaşıracaktı!"

Leydi Wychwood, hafifçe gülümseyerek "Evet, fark ettim," dedi. "Elbette Lucilla ile öyle konuşmamalıydı, ama acımamak da elimden gelmiyor."

"Benim elimden o kadar kolay geliyor ki!"

"Seni sinirlendirdiği için böyle konuşuyorsun. Zavallı Maria! Lucilla'yı feci kıskanıyor. Hep sevildiğini, kıymet gördüğünü

bilmek isteyen insanlardan o. Lucilla'nın, yerini kapıldığından en-dişeleniyor. Kıza, ona verdiğiinden daha fazla kıymet verdiğini gördükçe, kıskançlıktan mahvoluyor. Ağzından isteyerek çıkma-yan aptalca sözler ediyor."

"Mesela, Lucilla'nın benden faydalandığını söylüyor!"

"Evet. Saçma elbette. Lucilla şımarık bir çocuk sadece." Bir an durakladı, tereddüt etti, sonra özür dilercesine "Senin de Lucilla'ya çok yüz verdiğini söylesem, bana darılır mısın?" dedi.

Annis, iç çekerek "Hayır, nasıl darılırım?" dedi. "Ben de fark ettim. Yengesi onu çok sıkıyor, eğlencelere yollamıyor; keyfince arkadaş seçmesine, mürebbiyesinin dizinin dibinden ayrılmasına müsaade etmiyor diye, annesi öldüğünden beri sürdüğü iç karar-tıcı hayatı telafî etmeye azmetmiştim. Diğer kızların pek sıradan bulacağı eğlencelerden bile büyük zevk aldığını izlemek, beni nasıl memnun ediyordu bilemezsin! Başına vuracağını tahmin etmeliydim. Böyle güzel ve hareketli bir kıza refakatçilik etme-nin hiç de kolay olmadığını tahmin etmiş olmam gerektiğini söy-leyeceksin. Maalesef, Bay Carleton'ın beni yeğenine bakmaya uygun olmayan bir kimse olarak görmekte haklı olduğunu dü-şünmeye başlıyorum."

"Dile getirmesi kabaca ve nankörce olmuş ama, itirafetmeli-yim ki, haklı da. Keşke kızı başka birilerinin yanına yollasa."

"İçin rahat etsin, öyle yapacak zaten. Bugün buraya, bana bu niyetini bildirmeye geldi. Lucilla'ya söylemedim. Yanımdan alınmaya şiddetle karşı koyacağını tahmin ediyorum. Haberi ver-meyi amcasına bırakacağım. Yine kaçarsa, ki kuvvetle muhte-mel - Kilbride'la bile kaçabilir! -, mesuliyeti bende değil, Bay Carleton'da olur böylecc."

• Leydi Wychwood, rahat ve inançlı bir sesle "Aman, umarım öyle bir aptallık etmez," dedi. "Onu yollamak istemediğinin far-

kındayım, ama bir düşün, güzelim: Önümüzdeki bahar cemiyete takdim edildiğinde, onu ister istemez kaybedeceksin. Seninle ne kadar uzun kalırsa, ayrılmakta o kadar güçlük çekersin. Üzme kendini, e mi?"

"Ulu Tanrım, hayır! Onu özleyeceğim kesin, insanı oyalıyor. Çok da bağlandım. Ama doğrusunu istersen, Annabel, Lucilla'ya bakmak, başta düşündüğümünden çok daha yorucuymuş. Eğer Bay Carleton akrabaları arasında, hem Lucilla'yı yanına almak isteyen, hem de kızın birlikte yaşamaya istekli olduğu bir hane bulursa, çocuğu onların mesuliyetine terk etmekten pek memnun olacağım."

Leydi Wychwood daha fazla konuşmadı. Kısa süre sonra da, Bath havasının, neden bilinmez hep erkenden uykusunu getirdiğini söyleyerek yatağına çekildi. Kısa süre sonra Annis de odasına gitti, ama yatağa hemen giremedi. Jurby yatmadan önce saçlarını fırçalarken odasının kapısı çalındı ve içeri Lucilla girdi. Tereddütle eşikte durup "Ben size - bir şey demeye... Neyse, sonra geleyim!" diye kekeledi.

Ağlamış olduğu çok belliydi. Annis o gün başka duygusal an yaşamak istemese de, kızcağızı geri çevirmeye gönlü razı olmadı. "Yok canım, girin lütfen," dedi. "Jurby de beni yatmaya hazırlamayı şimdi bitirdi. Teşekkür ederim, Jurby. Senden isteyeceklerim bu kadar. İyi geceler dilerim.

Jurby çekildi. Çıkmadan evvel, Lucilla'yı, Bayan Annis'i geç saatlere kadar ayakta tutmaması hususunda ikaz etti: "Yorgunluktan öldüğü çok belli! Hiç hayret etmiyorum! Onun yaşında böyle yukarı aşağı koşturulur mu?"

Annis abartılı, komik bir öfkeyle "Yaşımda ne varmış!" diye bağırdı. "Beni bunak yapıp çıktın, Jurby! Tanrı müstahakını versin!"

Jurby, "Sabahtan akşama kadar sağda solda dolanmamanız gerektiğini bilecek kadar yaşlısınız," dedi aman vermeden. "Bir

bakmışsınız, adınız gezentiye çıkmış!"

Bayan Wychwood bu söze kahkahalarla güldü. Jurby bunun üstüne odadan çıktı, fakat yine de, uğursuz bir sesle "Buraya yazıyorum!" demeyi ihmal etmedi.

Bayan Wychwood "Ne yazdı acaba?" dedi, gülmeye devam ederek.

Lucilla, bastırmaya çalıştığı bir hıçkırıkla "Beni dışarı çıkar-
dığınız için çok yorulduğunuzu kastediyor. Ah, sevgili Bayan Wychwood, ben sizi yormak ister miyim hiç!" dedi.

"Of, Lucilla, seni şaşkın! Rica ederim abuk subuk konuşma. Sen beni kaç yaşında sanıyorsun? Yanıtını iyi düşün. Zira Jurby ile beni, bir ayağı çukurda ihtiyar bir hanım yapıp çıktınız. Bir kişi daha bana bitkin göründüğümü söylerse, yemin ederim çığlık çığlığığa bağıracağım!"

Ama, genç kızı neşclendiremedi. Surat asmaktan pişmanlığa geçmiş, gözyaşları sel gibi akmaya başlamış olan Lucilla, teessürünü Bayan Wychwood'un kulaklarına akıtmaktan imtina edecek halde değildi. Kendini bir anlığına kaybetmesinde, Bayan Farlow'un da onun kadar kabahatli olduğuna ikna olması hayli zaman aldı. Sonunda, düşüncesiz sözlerinin yakışık almadığına, yine de koşullar göz önünde bulundurulunca bu defalık hoş görülebileceğine ikna oldu. Fakat bu sefer de, Bayan Wychwood'a kendisini baloya götürmediği için hırçınlık ederken, ona ne kadar büyük bir minnet borcu olduğunu nasıl untabildiği, nasıl olup da kenar mahallelerde yetişmiş gibi davranabildiğini söyleyerek kendini suçlamaya başladı.

Bayan Wychwood kızcağızın neşesini getirip odasına yollamaya başarılı olana kadar, neredeyse bir saat geçti. O kadar yorulmuştu ki, gece başlığını takmadan yatağa girebilirdi bile. Ama elbette bunun imkanı yoktu. Tam başlığın bağlarını bağlarken, oda kapısı yine çaldı ve hemen ardından Bayan Farlow içeri dal-

dı. O da gözyaşları içerisindeydi, üstelik çenesi her zamankinden ziyade düşmüştü. Sevgili kuzenine, nasıl olup da hislerine yenik düşebildiğini açıklamak üzere geldiğini söylüyordu. Annis, yorgun bir sesle "Lütfen açıklama, Maria!" dedi. "Dinleyemem, çok yorgunum. Aklım, yatmaktan başka şeye çalışmıyor. Bir çamdır devrildi, zaten üzerine kafi derecede de konuşuldu. Unutalım gitsin!"

Fakat Bayan Farlow, unutamayacağını bildirdi. Ayrıca, dünyaları verseler Annis'ciğinin uyumasına engel olmak istemezdi. "Bir dakikanızı istirahat edeceğim," dedi. "Size hadise hakkındaki hislerimi nakletmezsem, bu gece gözüme dünyada uyku girmez!"

Nihayetinde, Annis kendisinden her kurtulmaya çalıştığında "Bir ufacık mesele daha var!" diye diye, odada 20 dakika kaldı. Jurby odaya girip, tehditkar bir sesle yatma zamanının gelip geçtiğini, Bayan Annis'in başını ağrıatacağına gidip yatması gerektiğini bildirmese, 20 dakika daha kalırdı. Bayan Farlow direndi, ama Jurby'ye karşı koyamadı. Annis'e, uyuyamazsa birkaç damla afyon ruhu almasını tembihledikten sonra, iyi geceler dileyip çıktı.

"Tam saçı uzun aklı kısa. Yetmezmiş gibi ağzı da bir kalabalık ki!" dedi Jurby ters ters. "İyi ki yatmamışım. Zaten, başınızın etini yemeye geleceğini biliyordum. Hayatta uyuyamazdım. Sanki bugün başınıza gelenler yetmezmiş gibi!"

Annis, "Of Jurby, kadıncağz hakkında böyle konuşma," dedi zayıf bir sesle.

"Bunları sadece size söylerim, hanımım. Hem size yıllarca baktıktan sonra fikirlerimi de açıklayamayacaksam, o işin altında bir iş ararım. Odanızdan yollamakta haksız mıydım yani?"

"Değildin," dedi Annis iç çekerek. "Beni kurtardığın için sana öylesine minnettarım ki! Belli başlı bir derdim yok, ama nedense sinirlerim bozuk. Herhalde hesapları denkleştiremedim diye."

"Başka sebebi de vardır onun, hanımım!" dedi Jurby. "Ağzımı açmadım, açmam da. Kendi işlerinizi en iyi siz bilirsiniz." Annis'in battaniyelerini sıkıştırdı, yatağının etrafındaki perdeleri örtmeye başladı. "Fakat gidişattan haberdar olmadığımı sanmayın. Çocukluğunuzdan beri işlerinizi görüyorum. Sizi, sandığınızdan çok daha iyi tanıyorum. Boş kafalı da değilimdir. Neyse, artık yatın da, uykunuzu alın!"

Bayan Wychwood, ev ahalisinden başka kimlerin "gidişattan" haberdar olduğunu merak edip, kendi işlerini gerçekten de iyi bilmeyi dilerken, uyuyakaldı.

Uyandığında dileği gerçekleşmemişti, ama her zamanki neşeli sükuneti kısmen geri gelmişti. Bu sayede, kahvaltı sofrasını canlandıran (yahut katlanılmaz hale getiren) sohbetlere, makul ölçüde katılabilirdi. Sofradaki gevezeliğin mesulü Bayan Farlow ve Lucilla idi. Bayan Farlow, neşe içinde Lucilla ile sohbet ederek ona husumet beslemediğini belirtmeye çabalıyor, Lucilla da dünkü ters cevabını telafi için bu dostça sohbete aynı dostluk ve görünüşte büyük bir ilgiyle mukabele ediyordu.

Bayan Farlow gençlik anılarından birini anlatırken, hikayenin tam ortasında James içeri girip Lucilla'ya bir not uzattı. Uşak, genç kıza, Bayan Stinchcombe'un adamının, cevabını beklemekte olduğunu söyledi. Notu Corisande, görünüşe göre büyük aceleyle yazmıştı. Lucilla okur okumaz keyifle ciyakladı ve hevesle Bayan Wychwood'a döndü. "Şey, efendim, Corisande beni atla Badminton'a gitmeye çağırıyor. Gidebilir miyim? *Ne olur* izin verin! İsrar etmeyeceğim, ama Badminton'ı görmeyi çok arzu ediyordum. Bayan Stinchcombe da geziye karşı çıkmamış. Hem hava da öyle güzel ki..."

Bayan Wychwood, genç kıza gülerek "Tamam, tamam!" dedi. "Bayan Stinchcombe'un onayladığı bir geziye ben nasıl karşı çıkarım? Elbette gidebilirsiniz. Başka kimler olacak?"

Lucilla ayağa kalkıp, Bayan Wychwood'u kucaklamak için masanın etrafından dolaştı. "Ah, *çok* teşekkür ederim Bayan Wychwood!" dedi coşkuyla. "Ahırlara birini yollayabilir misiniz, hemen Latif Hanım'ı hazırlayıp evin önüne getirsinler? Corisande diyor ki, gelmeme izin verirsiniz beni buradan geçerken alacaklar-
mış, yani yollarının üstündeyim! Bay Beckenham davet etmiş, altı kişiden fazla olmazmışız. O, ben, Bayan Tenbury, Ninian ve Bay Havvkesbury. Tabii birde Bay Beckenham'ın kendisi."

"Kusursuz!" dedi Bayan Wychwood, duruma yaraşır bir ciddiyetle.

"Böyle diyeceğinizden emindim! Şu Bay Beckenham da ne kadar düşünceli! Düşününüz, hanımefendi: Sırfbenim dün Pump Room'da birine - kim olduğunu unuttum ama, çok da mühim değil - daha Badminton'a gitmediğimi, ama gitmeyi çok istediğimi söylediğimi duyduğu için, bugün bu geziyi düzenlemiş. Hem," diye ekledi sevinçle, "Corisande diyor ki, evin ziyaretçilere açık olmadığı bir gün bile gitmiş olsak, bizi içeri sokabilcekmış, çünkü Lord Worcester'ın arkadaşıymış. Orada sık sık kalırmış!"

Sonra accleyle odadan çıkıp, binici giysilerini giymeye gitti. O daha üstünü değiştirip geri dönmeden, Ninian Camden Place'e varmış, ödünç beygirini James'e teslim etmişti. İçeri gelip, Bayan Wychwood'a aslında bu geziye gitmeyi pek de istemediğini, fakat Lucilla'nın başına bir şey gelmemesini temin etmeyi görev bildiği için razı olduğunu açıkladı. Azametle "Yani, aklınızın onda kalmasına lüzum yoktur, efendim!" diye ekledi.

Böyle kibar kişiler arasında Lucilla'ya zarar geleceğini hayal etmek imkansızdı. Fakat Bayan Wychwood Ninian'a teşekkür etti, artık içinin rahat olacağını ve Ninian'ın da geziden bir şekilde zevk alabileceğini umduğunu söyledi. Gencin, Harry Beckenham'ı çok kıskandığının farkındaydı. "Lucilla'ya zarar gelmemesi" endişesi de, kabul etmeyi çok istediği ama edemeye-

ccđi bir davete katılmasının bahanesiydi. Bayan Wychwood'un tahmini, Ninian "Ah, tabii, zannediyorum alacağım!" dediğinde doğrulandı. "İtiraf edeyim ki, Heytrop havalisine bir göz atmayı isterim. Ayrıca binayı *hususî* olarak dolaşmak herkese nasip olmuyor. Yani esasen, kaçırısam üzüldüm. Ziyarete değer bir yer olduğuna inanıyorum."

Bayan Wychwood, bu görüşleri onayladı. Bay Elmore'un, Bath'ı ziyareti esnasında hususî olarak ziyaret imkanı bulduğu dükalık makamının şıklık ve zarafetini çalımla tarif edişî gözünün önüne geldiğinde çok eğlendi, fakat gülüşünü bastırmayı başardı.

Birkaç dakika sonra, binicileri yolcu etti. Bay Carleton, en tenkitçi halinde bile, ona çocukları yolladığı için zor kusur bulundu. Bulsa da, Bayan Wychwood ona, davetinden kaçıp giderken, Ninian ve Harry Beckenham Lucilla'yı pekala koruyabildiği için kendisine ihtiyaç bulunmadığını söylediğini hatırlatırdı.

Sabahın geri kalanı hadisesiz geçti. Ancak, Leydi Wychwood âdet edindiği üzere öğlen dinlenmesine çekildiğinde, yine hesaplarıyla buluşmak için yazıhanesine çekilen Bayan Wychwood'a, hiç ama hiç beklemediği bir misafir geldi.

Limbury, "Leydi Iverley isimli bir hanım sizinle görüşmek istiyor, efendim," dedi. Üstünde bir kartvizitin durduğu gümüş tepsiyi uzattı. "Anladığım kadarıyla, kendileri Bay Elmore'un saygıdeğer ebeveynleri oluyorlar. Dolayısıyla, evde bulunmadığınızı söylememi isteyeceğinizi tahmin ederek, kendisini oturma odasına aldım."

"Leydi Iverley mi?" dedi Bayan Wychwood yüksek sesle. "Bu da ne- Hayır, elbette evde bulunmadığımı söylemeni istemiyorum! Derhal yanına gideceğimi bildir."

Hesaplarını bir kenara itti. Şöminenin üstünde bulunan antika aynaya bir bakış atıp, saçının gayet düzgün durduğunu gördü, memnun oldu. Merdivenlerden inip, oturma odasına geçti.

Burada, lavanta rengi ipekten darca bir elbise giymiş, kalın peçeli şapka takmış, narin bir hanımla karşılaştı. Elbisenin kısa bir kuyruğu vardı. Leydi Iverley'nin şah omuzlarından, çantası elinden sarkıyordu. Şapkasındaki devede tıy tıy tüyleri bile sarkıktı. Duruşundan da, omuzlarını sarkıttığı anlaşılıyordu.

Bayan Wychwood, ona doğru gidip, sıcak bir gülümsemeyle, "Leydi Iverley'le müşerref oluyorum, değil mi?" dedi. "Nasılsınız?"

Leydi Iverley peçesini açıp, ev sahibesine baktı. Yüzü güzel, fakat çok süzgündü. İri, çukura kaçmış gözleri, bu yüzden bütünü iri görünüyordu. "Bayan Wychwood siz misiniz?" dedi, Annis'e endişeyle bakarak.

"Evet hanımefendi," dedi Annis. "Zannederseniz siz de, Ninian'ın annesisiniz. Tanıştığımıza pek memnun oldum."

"Biliyordum!" dedi Leydi hazretleri çarpınarak. "Eyvah, eyvah!"

Annis, irkilerek "Affedersiniz, anlayamadım?" dedi.

Yüzünü eldivenli ellerine gömen Leydi Iverley "Çok güzelsiniz!" dedi.

Annis, bir an delinin tekini ağırlamakta olduğundan şüphelenerek telaşa kapıldı. Teskin edici olduğunu umduğu bir sesle "Biraz rahatsız olduğunuzdan korkarım, hanımefendi," dedi. "Oturamaz mısınız? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? S-su içer misiniz, ya da çay ikram edebilir miyim?"

Leydi Iverley başını kaldırıp, düşük omuzlarını dikleştirdi. Ellerini yüzünden çekti. Gözlerinde şimşekler çaktı. Hiddetle "Evet Bayan Wychwood! Bana oğlumu iade edebilirsiniz!" dedi.

Bayan Wychwood, boş boş bakarak "Oğlunuzu *iade mi edeyim?*" dedi.

"Bir annenin hislerini anlamanız elbet beklenemez, ancak yalvarışlarına kulak tıkayacak kadar kalpsiz olamazsınız!"

Bayan Wychwood, bir deliyi değil, aşırı duygusal ve melodrama kaçmaya meyli olan bir hanımı ağırladığım fark etti. Kepazelik çıkarmaya meraklı bu çeşit insanlara hiç tahammülü yoktu. Leydi Iverley'i hem kafasız, hem de kendini idareden aciz buldu. Fakat, horgörüsünü saklamaya çalışarak, nazik nazik "Yersiz bir kaygı yüzünden kendinizi sıkıntıya soktuğunuzu düşünüyorum, hanımefendi," dedi. "Sizi temin ederim ki, Ninian Bath'da benim uğruma kalmamaktadır. Bana aşık olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bunu duysa nasıl da şaşırır. Hey Tanrım, beni teyzesi gibi görüyor!" dedi.

Leydi hazretleri "Beni aptal mı sanıyorsunuz?" diye çıkıştı. "Sizi görmemiş olsam, belki söylediklerinizi yutardım. Fakat sizi görmüş bulunuyorum. Oğlumu, ölümcül güzelliğinizle tuzağa düşürmüş olduğunuz besbelli!"

Bayan Wychwood, bıkkınlıkla "Of, saçmalık," dedi. "Tuzağa düşürmüşüm! Annenin evladına düşkünlüğünü unutmayarak, sizi anlamaya çalıştım. Fakat Ninian yaşında toy bir delikanlının, bana nasıl bir ilgi duyabileceğini idrak edemiyorum! 'Ölümcül güzelliğime' gelince: Eminim böyle bir fikir aklından bile geçmemiştir. Şimdi rica ederim oturup sakinleşiniz!"

Leydi Iverley bir koltuğa çöktü. Başını itiraz makamında sallayarak, kederle "Sizi, Ninian'ı bilerek baştan çıkarmakla suçlamıyorum," dedi. "Fakat ne kadar kolay tesir altında kaldığının farkına varmamışsımdır belki!"

"Bilakis!" dedi Bayan Wychwood gülerek. "Farkındayım, ancak benim yaşında bir kadının cazibesinden etkilenecek kadar da kolay tesir altında kalmıyor. Şu esnada, yakın bir dostumun kızının peşinde. Fakat belli olmaz, belki yarın başka bir genç hanıma aşık olduğunu sanır. Bence, birkaç yıla kadar bu masum gençlik çapkınlıklarından hevesini alacaktır."

Leydi Iverley ikna olmamış gibiydi, ama sükunetle söylenen

mantıklı sözlerden de etkilenmişti. Çok daha az abartılı bir tavırla "Yani oğlum, evi ve ailesi ile olan tüm bağlarını, Bath'a gelmeden evvel varlığından bile haberdar bile olmadığı bir kız uğruna mı kopardı?" diye sordu. "İmkânı yok!"

"Hayır, elbette öyle olmadı! Zaten, bağlarını koparma niyetinde olduğunu da sanmıyorum. Bunu affınıza sığınarak söylüyorum, fakat eve döndüğünde babası ile haksız yere üstüne çullanıp, küplere bindirmeseydiniz, çok büyük ihtimalle bugün yanınızda olacaktı."

Leydi Iverley, bu açıklamaya kulak asmayarak, trajik bir edayla "Bu derece mesuliyetsiz olabileceğine rüyamda görsem inanmazdım!" dedi. "Daima çok uslu, çok sevecen bir çocuktur. Düşüncelidir, babasına da bana da çok düşkündür. Yanımdan ayrılmak için hiçbir mazereti yoktur. Zira babası ona *her* istediğini temin etmiş, borçlarını kapamak zorunda kaldığı zaman bir tek ters söz bile söylememiştir! Kötü kimselerin tesiri aldığına girdiğine eminim."

"Hanımefendiciğim, böyle bir durum mevcut değil. Kısa bir müddet, hürriyetin tadını çıkarıyor! Babasına ve elbette size hâlâ çok bağlı. Fakat belki de onu çok uzun süre pamuklara sarılı tutunuz." Gülümsedi. "Sanırım Lucilla da aynı dertten mustarip. Üstlerine çok fazla titrenmiş, çok az serbestlik tanınmış."

Leydi Iverley, titreyerek "Bana o fena kızıdan bahsetmeyiniz!" diye yalvardı. "Ne yanlış tanıdım onu! Oğlumu da o aldatıp bizden yüz çevirttiyse hiç şaşmam! Teyzesini ölümün eşiğine kadar getiren kızıdan her şey beklenir!"

Bayan Wychwood, alaylı bir gülümsemeyle, "Öyle mi? Durumun o derece ciddi olduğunu bilmiyordum!" dedi.

"Zannedersen asabi buhran geçirmenin insanı ne derece sarsıtığını bilmiyorsunuz, Bayan Wychwood."

"Tanrı'ya şükürler olsun ki, hayır. Fakat Bayan Amber'm si-

nirlerinin aldığı hasarın, tamir edilemez olmadığını tahmin ediyorum. Lucilla'nın yanına dönmesi tehlikesinin ortadan kalktığını öğrenince çok daha çabuk iyileşecektir eminim."

"Nasıl böyle hissiz olabilirsiniz?" dedi Leydi Iverley. Ayıplayarak bakıyordu. "Ömrünü esenliğine adadığı yeğeni bir yabancıyla yaşamayı seçtiğinde, Bayan Amber'ın çektiği eziyetleri düşünerek acımıyor musunuz?"

"Maalesef acımıyorum, hanımefendi. İtiraf etmek gerekirse, Bayan Amber gerçekten de o kadar endişe içinde olsa, bizzat Bath'a gelip, Lucilla'ya bakmaya uygun bir kimse olup olmadığını görürdü, diye düşünüyorum.

Leydi Iverley, koltuğundan kalkarak "Sizinle daha fazla konuşmak faydasız, Bayan Wychwood," diye yanıtladı. "Sizden tek ricam var: Ninian'ı eve yollayarak samimiyetinizi kanıtlayınız."

"Ricanızı yerine getiremeyeceğim için özür dilerim," dedi Bayan Wychwood, "fakat öyle bir şey yapmayacağım! Bu kadarı haddimi aşmak olur. Ninian'ın aile içi meseleleri beni ilgilendirmez. Bizzat kendisiyle konuşmanızı önerebilir miyim? Ayrıca, ona bu ziyaretinizden bahsetmemek de akıllıca olur. Zira üçünzün arasında cereyan etmiş hadiseleri, babasından başka biriyle tartışmanıza çok içerleyecektir!"

XIII

Biniciler akşam 6'da döneceklerini söylemişlerdi, ancak henüz ortada yoktular. Bu esnada, Bayan Farlow, Bayan Wychwood'dan, kendisini felaket haberlerine hazırlamasını rica etmeye başlamıştı. Böyle olacağını baştan biliyordu; Annis'ciği Lucilla'yı o pervasız gençlerle at binmeye yollarken hiç mi endişe etmişti? Kafileye orta yaşlı, hiç de pervasız olmayan iki seyis ettiği için, bu kuruntular yersizdi. Fakat Leydi Wychwood Bayan Farlow'a seyisleri hatırlatınca, başını sallayarak hiçbir faydaları olmayacağını ilan etti. Sevgili Annis'ciği yiğitçe saklamaya çalışsa da, ziyadesiyle endişeliydi, bunun farkındaydı.

Bayan Wychwood endişelenmiyordu. Hatta şaşmamıştı bile. Lucilla'nın, söylediği saatte döneceğine elbette ihtimal vermemişti. Öyle ki, kafile yola çıkar çıkmaz, aşçısına akşam yemeğini her zamankinden bir saat geç yenecek şekle hazırlamasını söylemişti. "Emin ol, Badminton o kadar alakalarını çekecek ki, vaktin nasıl geçtiğini fark etmeyecekler!"

Elbette haklıydı. Saat yediyi geçerken, Lucilla ile Ninian oturma odasına daldı. İkisi de bir yandan özür dilemeye, bir yandan da Badminton'ın görkemini tasvir etmeye çalışıyordu. O kadar şahane vakit geçirmişlerdi ki. Hatta Dük hazretleri, kendileri için özel öğle yemeği hazırlatmış, bunu da konakta yemişlerdi. Daha önce hiç öylesini görmemişlerdi!

Esasen aldırılmaz bir adam olan Harry Beckenham, görünüşe göre bu gezinin başarısı için çok çalışmıştı. "İtiraf ederim ki," dedi Ninian dürüstçe, "böyle göz kamaştırıcı bir gezi ayarlayacağını hiç düşünmemiştim. Dün Badminton'a mesaj gönderip, baş

hizmetçiye ertesi gün orayı ziyaret edebileceğini, yanında da birkaç arkadaşını getireceğini haber vermiş! Yahut belki de vekilharca yazmıştır. Zira bize binayı vekilharç gezdirdi, bilgi verdi. İnanılmayacak kadar ilginç olduğunu da söylemeliyim!"

Lucilla, coşkuyla "Ah, hayatımda hiçbir şeyi bu kadar beğendiğimi hatırlamıyorum," dedi. "Corisande ile adeta kendimizden geçmiştik. Bayan Tenbury salonlardan birinde bir saat görüp bizi uyarana kadar, vakti tamamıyla unutmuşuz. Olabildiğince çabuk dönmeye çalıştık. Umarım çok kızmamışsınızdır, efendim!"

Bayan Wychwood, "Hiç kızmadım!" diye içini rahatlattı. "İleri görüşlülüğümle meşhurumdur. Daha siz evden çıkarken, akşam yemeğini ileri aldırılmıştım.

Ninian, Harry Beckenham'ın akşam yemeğini White Hart'da birlikte yemeyi önermiş olduğunu, çok ayıp olmazsa bu davete katılacağını söyledi. "Ha, bir de size iltifatlarını ve neden bu kadar geciktiğimizi, içeri gelip bizzat açıklayamadığı için özürlerini ilettiler. Kendisi Bayan Stinchcombe ile Bayan Tenbury'e evlerine kadar eşlik etmek zorundaydı. Anlayacağınızı bildiğini söyledi."

Bayan Wychwood anladığını, ayrıca Bay Beckenham'ın davetini reddetmenin et kafalılık olduğunu açıkladı. O akşam Camden Place'de yemeğe kalmadığı için çok rahatladığını ise söylemedi. Meşhur ileri görüşlülüğü sayesinde, birkaç saat önce, çok mühim bir gerçeğin farkına varmıştı. Eğer Ninian, sevgili ebeveyninin yanına koşmaktansa, âdeti olduğu üzere Camden Place'de akşam yemeğine kalırsa, çok sıkıntılı bir durumda kalacaktı. White Hart'a gitmeden evvel Pelican'a uğraması pek muhtemel değildi. Zira, ev sahibi ile arkadaşı Bay Hawkesbury'nin, binici kıyafetlerini değiştirme olanağı bulamayacağını biliyordu. Kendisi üstünü değiştirip, akşam giysilerini giyse ayıp olacaktı. Bu da, Leydi Iverley'in oğluna bırakmış olabileceği herhangi bir mesajın, akşamın ilerleyen saatlerine kadar eline geçmeyeceği

anlamına geliyordu. Bu da üzücü bir durumdu tabii, ama Leydi İverley'nin, Ninian'ın çağrısına hemen yanıt vermeyişinden kendisini sorumlu tutması kadar üzücü değildi. Dolayısıyla, Ninian'ı uğurlayıp, Lucilla'ya üstünü değiştirmesini tembihledikten sonra, yarının sorunlarını çözümlmeyi yarma bıraktı.

Ertesi gün, Corisande ile gezileri hakkında konuşmak isteyen Lucilla, Leydi Wychwood'a Pump Room'a kadar eşlik etmeye gönüllü oldu. Annis, Ninian'ın geleceğinden emindi, bu seferlik affını rica etti. Tahmini doğru çıktı, ancak Ninian geldiğinde öğlen olmuştu bile. Ninian, Christopler'dan çıkan dimdik yokuşu koşu koşu tırmandığı için terlemiş, soluk soluğa kalmıştı. Annis, yengesiyle Lucilla'nın her an dönebileceğini düşündüğü için, genci yazıhaneye aldı. Ninian, eşikten adımını atarken, acele acele "Evde olduğunuza çok sevindim, efendim!" dedi. "Pump Room'a gitmiş olabileceğinizden korkuyordum. Orada sizinle baş başa konuşamazdık. Halbuki buna muhtacım!"

"O zaman, bu sabah oraya gitmediğim iyi olmuş," diye yanıtladı Annis. "Oturun da anlatın bakalım, neler oldu."

Ninian oturdu. Mendilini cebinden çıkarıp, alnını sildi. Nefesi düzelince; gergin fakat kontrollü bir sesle "Size veda etmeye geldim, hanımefendi!" dedi.

Annis "Chartley'e mi dönüyorsunuz?" diye sordu. "Sizi çok özleyeceğiz, fakat dönmeniz herhalde iyi olacaktır."

Ninian, üzgün üzgün "Galiba," dedi. "Başta ben de öyle düşündüm, ama olmayacak. Babam, Chartley'den öfkeyle çıkıp gittiğim için çok sarsılmış sanırım. Halbuki ona, tam da söylediğiniz gibi bir mektup yazmıştım. Bir daha asla dönmeyeceğimi aklına nereden taktı, anlamıyorum! Korkarım akli gidip gelmeye başlamış. Ona- ona bir şey olursa kendimi asla affedemem. Eve dönmekten başka çarem yok. Zira, dün sabah annem buraya gelmiş, Bayan Wychwood. Christopher'da kalıyormuş."

"Anlıyorum," dedi Annis merhametle.

"Kardeşim Cordelia'yı da getirmiş!" diye ekledi Ninian, sıkıntılı bir sesle. "İlla kız kardeşlerimden biriyle gelecekse, Lavinia'yı getirseydi. O hiç değilse Cordelia gibi sulu gözlü değildir, sürekli sinirlerime de dokunmaz. İnanınız hanımefendi, şapşal şey, 'dur' diyemeden boynuma atılıp, üstümü başımı göz yaşlarıyla suladı. Öylesine öfkelenmişim ki!"

Bayan Wychwood, ikircikle "Öfkelenmişsinizdir," dedi.

"Elbette öfkelenim, her erkek de öfkelenirdi. Anneme - elbette, kibarca - bunun adamı Bristol arabasına bindirip, oradan da Amerika'ya — ya da Bristol'den kalkan gemiler nereye gidiyorsa oraya - yollamaya yeteceğini söyledim. Zira, Cordelia'nın boynuma asılıp, bana *sevgili kardeşi* diye hitap etmesinden, üstüne bir de boyunbağımı bozmasmdansa, Avustralya'da yaşamayı yeğlerim. Sevgili kardeşiymiş. Laf! O beni, benim onu sevdiğimden daha fazla sevmez. Sonra bir de kalkıp, sanki bir trajedi sahneliyormuşuz gibi, cennetlik ana-babamm canlarına kastım mı olduğunu sordu. Ben de, onun abartılı sözlerini dinlemeye değil, annemle konuşmaya geldiğimi yüzüne söyleyiverdim!"

Bu tiradı zevkle dinlemekte olan Bayan Wychwood, genç Bayan Elmore'un tam Leydi Iverley'nin gönlüne göre bir evlat olduğunu fark etti. Ayrıca, Bayan Wychwood'un fikrince, Bath'da geçirdiği süre Ninian'a epey yaramıştı. Leydi Iverley'nin, gencin artık her dediğini yapan, itaatkar ve üstüne titrenen çocuk değil, ergenlik eşiğini geçmiş genç bir beyefendi olduğunu fark ettiğini umuyordu.

Görünüşe göre, fark etmişti de. Cordelia'yı dışarı yollamıştı. Ninian'a göre, bunu, isteğini makul bulduğu için yapmıştı. Bayan Wychwood ise korkusundan yaptığı fikrindeydi. Fakat bunu dile getirmedi. Sadece "Hay aksi! Gününüz ne kötü bir surette bitmiş!" dedi.

Ninian, hararetle "Bence de öyle!" diye destekledi. "Tabii esasen günün sonu değil, başlangıcıydı. Yani *bugünün* başlangıcıydı, demek istiyorum. Zira Pelican'a gece yarısına kadar dönmedim, annemin yazdığı notu da ancak o zaman gördüm. Ziyaretine gitmek için çok geçti, hem biraz da..." Utanarak sustu.

Bayan Wychwood "Sarhoş mu?" diye öneride bulundu.

Ninian sırttı. "Yok, yok, sarhoş sayılmazdım, efendim. Yalnız, keyfim... *epeyce* yerindeydi, anlarsınız ya?"

Bayan Wychwood "Ah, çok iyi anlıyorum," diye temin etti onu. Gözlerinde yine bir gülümseme uyanmıştı. "Çok sayıda şişenin dibini görmüştünüz, fakat kafanız, annenizin karşısına o halde çıkmamanız gerektiğini unutacağınız kadar da dumanlı değildi. Doğru mu düşünüyorum?"

Ninian bir kahkaha patlattı. "Evet, tam olarak öyle! Çok yamansınız, hanımefendi! Hizmetliye, beni sabah tam sekizde uyandırmasını söyledim. Uyandırdı da. İlk başka kendimi *epey* fena hissediyordum. Fakat bir fincan kahve içince, eni konu düzeldim. Çıkıp Christopher'a gittim." Durakladı. Gülümsemesi soldu, kaşları çatıldı, ağzı sımsıkı kapandı. Tam bir dakika boyunca sustu. Tekrar ağzını açtığı anda, zorlukla konuşabiliyordu: "Sizce, boyun eğerek yüreksizlik mi ettim, Bayan Wychwood?"

"Asla! Babanıza karşı ödevlerinizi unutmayınız."

"Biliyorum. Ama, annemin inandığı kadar hasta olduğundan şüphe etmeye başladım. Hatta annem hakikaten babamın hastalığına inanıyor mu, yoksa beni eve dönüp orada kalmaya zorlamak için mi böyle davranıyor, onu bile bilmiyorum. Neticede bana, kız kardeşlerime olduğundan çok daha bağlıdır!"

"Biraz *abartıyor* olabilir, ama Lord Iverley'nin bünyesinin Yarımada'da hayli hırpalandığını bana bizzat siz anlatmıştınız."

"Evet, ona şüphe yok!" dedi Ninian, biraz daha neşelenerek. Bir an düşündü, sonra "Üstelik, birkaç sene evvel gerçekten de

ciddi bir kalp sektesine uğradı," dedi. "Fakat- fakat annem, azıcık da olsa kızdığında ya da biri isteklerini yerine getirmediğinde, tekrar kalp sektesi geçirip, bu sefer ölebileceğinin korkusuyla yaşıyor."

"Bu çok tabiidir, Ninian."

"Evet, lakin doğru değil! Lucy evden kaçıp, ben de ona yardım ettiğimde, inanılmayacak kadar öfkelenmiş. Sonra biz kavga edip, ben Bath'a döneceğimi söylediğimde, öyle bir hiddete kapılmıştı ki, titriyordu. Konuşamıyordu bile. Fakat, kalp sektesi geçirmede. Üstüne üstlük, köpeğin önüne atsanız kuduracağı o mektuptan anlaşıldığı kadarıyla, hiddeti benim gidişimden sonra da devam etmiş. Yani benden, bu masala inanmamı beklemeleri saçma. Lakin bunu anneme açıklamaya çalıştığım, tutup bana fena kimselerin etkisi altında olduğumu bildiğini, ailemden yüz çevirdiğim için beni suçlamadığını söyledi! Böyle delice fikirleri aklına sokmayı nasıl becerdiğini çok merak ediyorum. Kimi kastettiğini söylemek istemedi, fakat sonunda ağzından almayı başardım. Kimmiş, dersiniz? *Sizden* bahsediyormuş, efendim. Tanrım, o kadar güldüm ki, çatlayacaktım. Hiç böyle gülünç şey duymuş muydunuz?

"Hayır!" dedi Bayan Wychwood. "Kendisini yanıltığına ikna edebildiniz mi?"

"Evet, fakat çok uğraştım! Galiba birileri ona, sizin Bath'ın en güzel kadını olduğunuzu söylemiş. Çok da iyi bir tasvirinizi vermiş olacak. Zira gözlerinizden, saçlarınızdan, boyunuz-posunuzdan sanki gözleriyle görmüşeesine söz ediyordu. Ben de 'Evet, evet, hem çok güzel, hem de çok akıllıdır,' dedim. O da 'Güzelliği senin aklını başından almış!' demesin mi?"

Bayan Wychwood "Sözlerini neredeyse duyar gibiyim," diye mırıldandı.

"Duysanız epey gülerdiniz herhalde. Fakat, gayet komik ol-

masına karşın, ben hiç gülemedim. Aksine, çok öfkelen dim. Herkesin saygı duyduğu, üstelik bana öz yeğeniymişim gibi şefkatle muamele etmiş bir hanımdan bu şekilde bahsetmenin küstahlık olduğunu söyledim. Bana gerçekten de çok iyi davrandınız, efendim. Bath'daki misafirliğim müddetinde benim için yaptıklarınız için şükran duyduğumu bildirmeden gidemezdim. Bana evinizi açtınız, Lucy ve sizinle birlikte tiyatroya davet ettiniz, arkadaşlarınıza takdim ettiniz... Ah, neler yapmadınız!"

Bayan Wychwood "Rica ederim, sevgili oğlum," diye karş ı çıktı. "Asıl ben size şükran duyuyorum. Sizi resmen kullandım. Siz Lucilla'ya eşlik edip onu korumasanız ben ne yapardım? Ayrıca, neden bir daha hiç görüşmeyecekmiş iz gibi konuşuyorsunuz? Umarım Bath'ı sık sık ziyaret edersiniz. Caniden Place'in kapısı size daima açık olacaktır."

Ninian, kızarak "Te-teşekkürler efendim," diye kekeledi. "Sizi sık sık ziyaret etmek niyetindeyim zaten. Anneme, ancak istediğim gibi girip çıkma serbestisine sahip olursam bugün onunla eve döneceğimi söyledim. Babamın onay vermediğ i bir şey yapmak istediğimde, onayını almamı da şart koşmayacak!"

"Çok iyi düşünmüşsünüz!" dedi Bayan Wychwood. "Başlarda hoşuna gitmeyecektir. Fakat evde oğlan çocuğu yerine, sorumluluk sahibi bir erkek olmasına kısa sürede alışacaktır!"

Ninian, şüpheyle "Öyle mi dersiniz, efendim?" diye sordu.

Bayan Wychwood gülümseyerek "Bundan eminim," dedi ve ayağ a kalktı. "Gitmeden bizimle öğ le yemeğ i yersiniz, değ il mi?"

"Ah, çok teşekkür ederim efendim. Fakat kalamayacağ ım. Annem bugün Chartley'e aramak istiyor. Zira babam, başına bir kaza geldi diye endişelenebilirmiş. Mümkündür; annem, babam olmadan bir yere adımını atmaz. Elbette gidişimizi yarın sabaha ertelemek çok daha mantıklı olurdu. Fakat bu öneride bulunduğ umda, hiç içine sinmeyeceğ ini hemen anladım. Yani, beni *ikna etmeye* çalış-

tı demiyorum. Bilakis, en iyisini benim bileceğimi söyledi. Ama babama kuruntu edinmekten, gece gözüne bir damla uyku girmeyeceği belliydi. Gece yarısından evvel Chartley'e varamasak bile, üzüntüden ateşinin çıkmasmdansa, bugün eve dönmesi daha iyidir. Üstelik, karanlıkta yolculuk etmemiz mesele olmayacak. Zira dolunay var, gökyüzü de gece bulutlanacağa benzemiyor." Sanki, Bayan Wychwood'un hislerini yüzünden tahlil etmiş gibi, yalvarırcasına ekledi. "Görüyorsunuz ya, hanımefendi, annem sağlıklı değildir. Asabi bir yapısı vardır. Çektiklerini düşünüyorum da, ben... ben..."

Bayan Wychwood, gencin kızarmış yanağını okşayarak "Onu çok seviyorsunuz," diye destek oldu. Gülümsüyordu. "Çok talihli kadın! Şimdi, Lucilla'ya veda etmek istersiniz herhalde? Oturma odasına çıkalım öyleyse. Galiba, bir-iki dakika önce yengemle birlikte döndüklerini duydum."

"Evet, öyle yapmalıyız. Ama bire on iddiasına varım ki, beni iradesiz olduğum için azarlayacak," dedi Ninian keyifsizce.

Fakat Lucilla, son derece terbiyeli davrandı. Ninian, Chartley'e dönme mecburiyetinde olduğunu söylediği zaman, "Ah, yapmayın Ninian! Cidden gitmek zorunda mısınız? Yalvarırım gitmeyin!" dedi. Fakat Ninian vaziyeti açıkladığında daha fazla itiraz etmedi. Hatta düşünceli görünüp, galiba gitmesinin en doğrusu olacağını düşündüğünü söyledi. Ninian evden ayrıldığında ise, odadan çıkarlarken, Bayan Wychwood'a dönüp "Bazen yetim olduğuma neredeyse seviniyorum, efendim!" dedi.

Leydi Wychwood, şaşırarak itiraz etti. "Tanrı aşkına, ne demek istiyorsunuz çocuğum?"

"Iverley'ler, Ninian'ı itip kakarak her istediklerini yaptırıyorlar. Ne ayıp şey!" diye açıkladı Lucilla. "Leydi Iverley onun içindeki *iyiliğe* hitap ediyor. Ne üzücüdür ki, içinde iyilik var! İnsanın içinde iyilik olmasının neden beğenildiğini anlıyorum, ama Ninian bu yüzden hanım evladı gibi davranıyor."

Bayan Wychwood, "Yok canım, bence hanım evladı değil," diye yanıtladı. "Annesine çok bağlı olduğunu biliyorsunuz. Kadıncağızın nasıl endişe içinde yaşadığının da ziyadesiyle farkında, sanıyorum. Zannedersem, kadın ona yapışmaya meyilli..."

"Evet, hem de öyle bıktırıcı bir şekilde yapışıyor ki!" dedi Lucilla. "Cordelia ve Lavinia da öyle! Nasıl katlandığına şaşıyorum! Ben asla katlanamazdım!"

"Evet ama, sizin içinde iyilik yok, öyle mi?" diye sordu Bayan Wychwood.

Lucilla güldü ama, "Çok doğru!" dedi. "Olmadığına da şükrediyorum, rahatımı kaçırdı herhalde!"

Bayan Wychwood eğlenmişti. Ama Leydi Wychwood, başını kederle salladı. Sonradan görümcesine, bu gibi sözlerin, annesiz büyümenin sakıncalarını pek güzel gösterdiğini söyledi.

Annis, "Leydi Iverley gibi bir anneyle büyümekten iyidir!" diye iğneledi.

Ninian'ın yokluğu, evde üzücü bir boşluk yaratmıştı. Hatta dışarıda bile o kadar çok kişi Bath'ı terk ettiğine çok üzüldüklerini, kısa zamanda tekrar geleceğini umduklarını söylemişti ki, Annis şaşırmıştı. Ne kadar çok arkadaş edindiğini görünce, Annis'in gence olan saygısı arttı. Pek az genç adam, Leydi Iverley gibi sulu gözlü ve mantıksız bir ebeveyni mutlu etmek için eğlencesini bırakırdı. Chartley'de sıkıntıdan ölmeyeceğini umuyordu, fakat oradaki hayatını hayli tatsız bulacağının da farkındaydı.

Ancak birkaç gün sonra, Ninian'dan bire mektup aldı. Sık satır yazılmış sayfalardan, gencin Bath'ı özlediği, fakat Chartley'deki hayatının da bir hayli düzeldiği anlaşılıyordu. Babasıyla uzun uzun konuşmuşlardı. Bu konuşma sonucunda, mülklerin yönetimini üstlenmişti. Zamanının çoğunu, toprakları idare eden adamla birlikte gezerek geçiriyordu. Bayan Wychwood, ne çok şey öğrendiğini görse şaşırırdı. Lord Iverley ile aralarındaki küskünlük

geçmişti. Lord hazretlerini biraz süzgün ve yıpranmış bulmuştu. Fakat, hızla toparlanıyordu. Hatta Ninian'a, davet etmek istediği arkadaşları varsa, onları Chartley'de ağırlamaktan memnun olacaklarını söylemişti.

Bayan Wychwood, Lord hazretlerinin kıymetli bir ders almış olduğuna ve artık Ninian'ın istikbalinden endişe etmeye lüzum kalmadığına karar verdi.

Esasen, hiçbir şey hususunda endişe etmeye lüzum yoktu. Lucilla'nın sıhhati yerindeydi, söz de dinler olmuştu. Küçük Tom'un diş ağrısını, annesi ve dadısı dışında herkes unutmuştu. Bayan Farlow dadının güvenini kazanmış, gününün çoğunu çocuk odasında ya da Tom'u yürüyüşe çıkararak geçirmeye başlamıştı. Bay Carleton, Bath'a dönme niyetinden caysa bile kötü olmayacaktı. Onsuz da gayet mutlulardı.

Fakat bir sabah ondan bir mektup geldiğinde, Annis'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Fikrini değiştirmiştir diye, mührü korka korka açtı.

Neyse ki, öyle bir şey yazmamıştı. Fakat, geri döneceğini öğrenmek Annis'in içini rahatlatmış da, mektubun içeriği pek tatmin edici değildi. Bay Carleton aceleyle, dönüşünü ertelemek zorunda kalacağını bildirmek amacıyla yazmıştı. Mülklerini ziyaret etmesini gerektiren sıkıcı bir işe takılmıştı. Yola çıkmak üzereydi. Yapacaklarını böyle kısa bir karalamayla ilettiği için Annis'in affını diliyordu. Daha uzununu yazmaya vakti yoktu. Fakat Annis daima kalbindeydi. Altını da adıyla imzalamıştı.

Annis, mektup sanatının nadide bir örneği olmadığını, aşık bir adamın sevgilisine yazdığının çok daha az belli olduğunu düşündü. Hâlâ kendisini sevdiği hususunda umut veren tek yeri, son satırıydı. Fakat belki de tüm mektuplarını "Daima kalbimde-siniz," diye bitiriyordu. Bu sözlere, dostluktan fazlasını atfetmek saflık olurdu.

Moralinin bozulduğunu fark edip, bu saçma hali üstünden atmaya çalıştı. Bay Carleton'ı, mektubunu, yahut onu ne kadar özlediğini düşünmemeye uğraştı. Bu kadarını başaramamış olsa da, mutsuzluğunu en azından Leydi Wychwood'dan gizlemekte başarılı olduğunu sanıyordu. Fakat yengesi, "Hayatım, neden böyle suratın asık? Bir şey mi oldu, anlat lütfen," dediğinde, bu açıdan da başarısız olduğu ortaya çıktı.

"Hiçbir şey olmadı. Suratım mı asık? Fark etmemiştim. Fakat ıslak sokaklar, üstünden su damlayan ağaçlar, dışarıya bakınca şemsiyeden ve su birikintilerinden başka bir şey görememek, içimi karartıyor. Eve kapanmaktan nefret ederim, bilirsin!

"Havanın bozması üzücü tabii. Ama sen havaya hiç aldırmazdın. Ortılığı sel götürürken, sana dışarı çıkmaman için yalvarırdım da dinlemezdin. Yağmurun yüzüne çarpmasından hoşlandığını söylerdin."

"O taşradaydı, Annabel. Şehirde işler başka. Burada insan kafasına şalını sarıp, ayağına sağlam bir ayakkabı geçirip, yağmurda yürüyüşe çıkamıyor. Bath'da öyle gezsem, derhal milletin ağzına sakız olurum!"

"Haklısın," dedi Leydi Wychwood alçak sesle. Sonra tekrar, bebeği için dikmekte olduğu elbiseye eğildi.

"Esasen, bir meşgaleye ihtiyacım var," dedi Annis. "Keşke dikiş dikmekten bu kadar sıkılmasaydım. Ya da Lucilla gibi güzel suluboya resim yapabilseydim. Karakalemlerini gördün mü? Tüm genç bayanların çizdiği resimlerden çok daha iyi oluyor!"

"Ben, dikiş ya da resmin de çare olacağını sanmıyorum. İnsanın aklını pek dağıtmıyorlar. Resim nasıldır bilemiyorum, ben pek sevmezdim. Ama sanırım o da dikiş gibidir. Dikiş, insanın kafasını boşaltacağına, binbir türlü düşünceyle doldurur!"

Annis, tehlikeli yerlere kaymaya başlayan konuşmanın mev-

zusunu değiştirmek için, "Sanırım bir dizi ciddi eser okumaya başlayacağım," dedi.

"şey, güzelim, bu derdine çare olabilir tabii. Fakat son 20 dakikadır, kuşağında açık bir kitapla oturuyorsun. Daha bir sayfa bile evirmediğini de fark etmeden edemedim," dedi Leydi Wychwood. Başını kaldırıp, hafifçe gülümsedi. "Seni meraklı sorularla taciz etmek niyetinde değilim. Daha fazla konuşmayacağım. Sadece, ileride pişman olacağın bir şey yapmayacağını mit ediyorum. Mutsuz olmana katlanamam, bir taneciğim. Baksana, sence bunun beden kısmı bebeğe çok mu küçük?"

XIV

Hava birkaç gün düzelmedi. Corisande ve arkadaşlarının planladığı açık hava eğlenceleri de ertelenmek zorunda kaldı. Lucilla, tabiatıyla, hayal kırıklığına uğradı. Kısa sürede, Leydi Wychwood'un bile sabrını tüketti. Lucilla, gökyüzünün biraz aydınlanıp aydınlanmadığını ve ertesi gün Sydney Garden'da verilcek olan davetin ertelenip ertelenmeyeceğini yirminci kere sorduğunda, Leydi artık dayanamayarak, genç kızı, hafifvc kibar sözlerle azarladı. "Çocuğum, pencereye gidip hava düzeldi mi diye bakınca hava açmayacak. Ne görümcem, ne de ben yarın havanın nasıl olacağını biliyoruz. Bizden cevap beklemenin ne faydası var? Burnunuzu pencereye dayamak yerine, gidip resim çizseniz ya da müzik talim etseniz daha güzel oyalanmaz mısınız?" Sevgiyle gülümseyip, ekledi: "Biliyor musunuz canım, hoşunuza gitmeyen her şeyden böyle şımarık bebekler gibi yakınırsanız, insanlar sizi ne kadar severlerse sevsinler, bir müddet sonra sıkıcı bulmaya başlarlar."

Lucilla kızardı. Bir an, cevap verecekmiş gibi göründü. Fakat kendiyle mücadele ettikten sonra, sakın bir sesle "Özür dilerim, efendim!" demeyi başardı ve koşa koşa odadan çıktı.

Leydi Wychwood'un sözlerinin yerine ulaştığı kısa sürede anlaşıldı. Lucilla, hâlâ sık sık yağmur damlalarının aktığı camlara bakıyor, ama havanın kötülüğünden nadiren yakmıyordu. Durumu neşeli bir soğukkanlılıkla göğüslemek için, takdire degecek bir çaba gösteriyordu.

Tam hava düzelme belirtileri göstermeye başlamışken, Bayan Farlow grip olarak, ev halkını hiç de hoşlanmadıkları bir

mahiyette oyalamaya başladı. Şalına sarınıp, azıcık soğuk aldığını söyleyerek, evde zar zor dolaşmaya devam etti. Bir sabah yataktan kalkarken bayılana dek, ne yatağında kalmaya, ne de Annis'in doktor çağırmasına razı oldu. Hiçbir derdi yoktu, birazcık keyifsizdi o kadar. Hemen iyileşecekti. Sevgili Annis'in Dr. Tidmarsh'ı çağırmasına hiç gerek yoktu. Tabii Dr. Tidmarsh'a itirazı da yoktu. Pek canayakm, pek beyefendi adamdı. Ama rahmetli babacığı, doktorlara hiç inanmazdı. Hem ev misafir doluyken hastalanması pek biçimsiz bir davranış olurdu. Ölse bile görevlerini yerine getirmeye kararlıydı.

Mamafih, ateşi olduğu çok belliydi. Yanaklarının allığına, sıcakladığından şikayet etmesine karşın, şiddetle de titriyordu. Annis kendi bildiğini yapıp, yanaşmayı Dr. Tidmarsh'ı çağırmaya yolladı. Doktor gelene kadar Bayan Farlow'un durumu öyle kötüleşmişti ki, adamcağızı görmeyi reddetmek yerine kurtarıcısı olarak karşıladı. Acı acı ağlayarak, gösterdiği pek çok arazın her birini ayrıntılarıyla anlattı. Sözlerini, doktora, kızıl hastalığına tutulmadığını söylememesi için yalvararak bitirdi.

Doktor, teskin edici bir sesle, "Merak etmeyiniz, hanımefendi," dedi. "Sadece grip olmuşsunuz. Size tuzlu su damlası yollayayım, kısa süre sonra rahat edersiniz. Yarın durumunuza bakmak için yine uğrarım. Bu esnada siz de sakın sakın yatağınızda yatıp, Bayan Wychwood'un her dediğini yapmalısınız."

Annis ile odadan çıkıp, endişe edilecek bir durum olmadığını söyledi. Yapılacakları izah ettikten sonra, kalkmaya davranırdı. Fakat gitmeden önce bir an Annis'e dikkatle bakıp, "Siz de kendinizi yormayın, hanımefendi," dedi. "Son gördüğümde bu yana biraz kötülemiş gibisiniz. Galiba kendinizi fazlaca yoruyorsunuz!"

Annis, hasta odasına döndüğünde, Bayan Farlov'u gözyaşları içinde buldu. Bu gözyaşlarının sebebi, küçük Tom'a da grip

bulaştırmış olabileceği endişesiydi. Böyle olduysa kendisim a-l-l-kat'a affetmeyecekti.

"Maria'cığım, Tom'a grip bulaşmamıştır. Bulaştıysa, o /nımın ağlarsın," dedi Annis neşeyle. "Betty hemen sana limonata ju li rcek. Belki ondan içince biraz uyuyabilirsin."

Fakat Bayan Farlow'un bakımı kolay bir hasta olmayanımı, kısa sürede ortaya çıktı. Bayan Wychwood'a hiçbir eksiğinin o! madığım, ona zahmet vermeye razı olamayacağını, başında dıu masının gerekmediğini söylüyordu. Fakat Bayan Wychwood ya rım saatten fazla yanına uğramasa üzülüyor, kimsenin, özellikle de sevgili Annis'in, kendisiyle ilgilenmediğinden yakınıyordu.

Hem Leydi Wychwood, hem de Lucilla Bayan Farlow'a bak- ma görevini paylaşmaya istekliydi. Ama Annis ikisini de hasla odasına sokmuyordu. Lucilla rahatlamıştı, çünkü hayatında hiç hasta bakmamıştı. Yanlış bir şey yapabileceğinden çekiniyor- du. Leydi Wychwood'a da, hastalığı kapıp çocuklarına bulaş- tırma tehlikesi olduğu söylendiğinde, istemeye istemeye zavallı Maria'cıktan uzak durmayı kabul etti. "Fakat, kendine dikkat edeceğine söz vermelisin, Annis! Jurby de sana yardım ctsın. Odada fazla oyalanma, Maria'ya da çok yaklaşma. Sen de hasla olursan çok üzülürüm!"

"Ben daha ziyade şaşırırım," dedi Annis. "Bilirsin hiç hasta- lanmam. Twynham'da salgın çıktığında, dadiyla benim haricim- de herkes hastalanmıştı, hatırlarsan. Sen de Lucilla ile ilgilenir- sen, çok memnun olurum."

Jurby'den Bayan Farlow'a bakmakta yardım etmesi istendi- ğinde, Bayan Annis'in işi tamamiyle kendisine devredebilece- ğim söyledi. Fakat görünüşe göre, Bayan Farlow'un sırf onlara zahmet vermek için grip kaptığına inanıyordu. Bu yüzden Annis, Bayan Farlow'un ilacı verilirken, elleri ve yüzü yıkanırken ya da yastığı kabartılırken, odada bulunmak durumunda kalıyor-

du. Jurby Bayan Farlow'u sevmiyordu. İstese iyileşebileceğine inanıyor, hastaya belalı bir mahkumla ilgilenen bir gardiyan gibi muamele ediyordu. Bayan Wychwood hizmetçisini azarladı, fakat faydası olmadı. "Kadına hiç tahammülüm yok, hanımım! Nezle oldu diye, nasıl da patırtı çıkarıyor! Ağrılarından sızılardan bahsettiğini duyan, ince hastalığa tutulduğunu sanır. En çok da, zahmet edip onunla uğraşmanızın, yahut yanında durmanızın gerekmediğini söyledikten bir dakika sonra, nerede olduğunuzu ve neden saatlerdir yanma uğramadığınızı sormasına sinirleniyorum!"

"Of Jurby, ne olur sus!" diye yalvardı Bayan Wychwood. "İnsanı... bıktırdığının ben de farkındayım. Ama insan gribe yakalandığında pek rahatsız oluyor. Böyle- böyle huysuzlanmasına şaşmamalı. Neyse ki, ona çok uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaksın. Dr. Tidmarsh, yarın kısa bir müddet yatağından kalkabileceğini söyledi. Böylelikle ruh hali de düzelir. Zira başından beri yatmak istemediğini söylüyordu."

Jurby, inanmazlıkla burun büktü. "Öyle *diyor*, Bayan Annis, fakat eminim bir haftadan önce yataktan çıkmayacak."

Ancak Jurby'nin bu kehaneti tutmadı. Bayan Farlow, ertesi gün bir-iki saatliğine yataktan çıkıp koltuğunda oturunca canlandı ve ertesi gün tekrar işlerinin başına dönecek kadar iyileşmiş olacağını açıkladı. Bayan Wychwood, bu kararım hemen uygulamaya geçirerek, yırtık bir çarşafı dikkatle yamamasını engellemekte zorlandı. Neyse ki Bayan Farlow, kısa fakat ağır geçen hastalığı yüzünden çok güçsüz kalmıştı; saçını toplamak bile onu çok yormuştu. Böylece, omuzları ve dizlerine birer şal örtülmüş halde koltukta oturarak, Morning Post gazetesinde saray haberlerini okumaktan daha yorucu bir iş yapmamaya razı geldi.

Yine de, iyileşmekte olduğu belliydi. Bayan Wychwood da, üstünde hiç alışıık olmadığı bir yorgunluk bulunduğu halde,

önlerindeki sakin dönemi iple çekiyordu. Fakat ertesi sabah, Jurby yatağının perdelerini açarken, bir yandan da dadının, Dr. Tidmarsh'm küçük beyi muayene etmeye çağrılmasını istediği haberini verdi.

Annis derhal ayılıp, dimdik oturdu. Korku dolu bir sesle "Hayır, Jurby, olamaz!" dedi. "Tom'un da grip kapıldığını söyleme sakın!"

Jurby, kararlı bir şekilde "Hiç şüphe yok, hanımım," dedi. "Dadı dün gece hastalanmaya başladığından şüphelenmiş. Neyse ki, bebeğin beşiğini giyinme odasına taşımayı akıl etmiş. En azından, küçük bey hastalandıysa bile, ona bulaştırmadığını umabiliriz."

"Ummalıyız!" dedi Annis. Battaniyelerini üstünden atıp, yataktan indi. "Yardım et de, hemen giyineyim. Dr. Tidmarsh'a hemen mesaj yollamalıyım. Wardlow'a da limon, öğütülmüş arpa, çorbalık tavuk almasını söylemeliyim, ama- of, mümkün değil, bebek de hastalanacak!"

"Merak etmeyin hanımım, hastalanmaz. Doktora gelince, Leydi hazretleri, dadıdan haberi alır almaz onu çağırttı zaten. Elbette," dedi karamsarca, "bir de bakmışsınız, o da hastalanmış. İşte o zaman çok fena olacak!" Annis'e çoraplarını uzattı.

"Ah Jurby, ne olur böyle şeyler söyleme!" diye yalvardı Bayan Wychwood.

"Sizi ikaz etmezsem, görevimi yapmış olmam hanımım. Tecrübeyle sabittir; başınıza beklenmedik bir iş açılınca, iki tanesi daha hemen arkasından gelir, mutlaka üçe tamamlanır."

Bayan Wychwood bu kehanetleri gülümseyerek dinledi. Fakat kahvaltı odasına indiğinde, hayli huzursuzdu. Burada, Leydi Wychwood'u, kızını kucağına almış, tereyağlı ekmek yerken, Lucilla'yı da bu evcimen tabloyu hayranlıkla seyredirken buldu. Yengesinin, çocukları hastalandığında pek endişelendiğini bilen

genç kadın, onu bu derece sakın görünce rahatladı. Onu öpmek için eğilirken, "Tom'un da şu feci gribe yakalandığına çok üzuldüm, Annabel!" dedi.

Leydi hazretleri, hafifçe iç çekerek "Evet, büyük talihsizlik," diye tasdik etti. "Fakat, ben bekliyordum. Maria'dan kapması kaçınılmazdı. Hastalanmaya başladığı gün Tom'la oynuyorlardı. Neyse ki dadı, hastalığı hafif atlatacağı görüşünde. Ben de, Dr. Tidmarsh'a tamamiyle güvenebileceğimizi düşünüyorum. Geçen gün kendisiyle konuşurken, işinin ehli bir kimse olduğunu gördüm. Elbette, Bath doktorlarının öyle olması da gerekir. Fakat," diye ekledi, "Tom'a kendim bakamayacak olmam çok fena." Gözleri yaşardı, dudakları titremeye başladı. "Ne zaman hastalansa hep bana seslenir, ben de başından bir dakika bile ayrılmam. Fakat bu sefer, bebeği hastalıktan korumakla mükellefim. Bunu da son derece ciddiye alıyorum. Dadı ile konuştuk. Onun sadece Tom ile, benim de sadece bebekle ilgilenmemde karar kıldık. Bu da çok hoş olacak tabii, değil mi bir tanem?"

Küçük bayan Susan Wychwood, bu esnada kendi kendine homurdanmaktaydı. Annesine bir dizi anlaşılmas ses çıkararak ve tükürük baloncukları yaparak yanıt verdi. Annesi bunu tasdik olarak kabul etti. "Ne akıllı kızsın sen!" dedi sevgiyle.

Doktor geldiğinde, dadının teşhisini onayladı. Leydi Wychwood'u, Tom'un, Bayan Farlow kadar çabuk iyileşmeyeceğini söyleyerek uyardı. Ateşi, bir haftanın sonunda bile düşmemiş olabilirdi. Zira ele avuca sığmaz oğlan çocuklarını, yataklarında sakın sakın yatmaya razı etmek çok zordu. Ağrıları geçer geçmez, kendilerine bakan kimse bir dakika bile başlarından ayrılrsa, kalkıp koşuşturmaya başlıyorlardı. Onları yatakta tutmak bir, hatta iki kişinin işiydi. Pek de gizleyemediği bir gururla, "Böyle iki afacan da bende var, Leydi'm," dedi. "Neredeyse sizinki kadar hareketli, cıva gibi yumurcaklar. İnanınız ki, şahsi tecrübelerime

dayanarak konuşuyorum." Sonra, bebeği hastalıktan korumayı çok iyi akıl ettiğini söyledi, Bayan Susan Wychwood'un sağlam kol ve bacaklarıyla kuvvetli ciğerlerini övdü. Gittiğinde, Leydi Wychwood, Dr. Tidmarsh'ın gördüğü doktorların en düzgün ve ilgilisi olduğunu bildirdi.

Tom'un hasta olduğu haberi, Bayan Farlow'a ilaç gibi geldi. Başta, gözyaşlarına boğulup, bir daha asla Leydi Wychwood'un yüzüne bakamayacağını söyledi. Fakat kederi uzun sürmedi. Karşısına, gerçek kıymetini kanıtlayabileceği bir fırsat çıkmıştı, o da bunu derhal değerlendirdi. Şallarını üstünden attı, giyindi ve titreyerek, fakat Tom'a bakma görevini dadıyla paylaşmaya azmetmiş halde yatak odasından çıktı. Dadı, bu yardımı minnetle kabul etti. "Zira, Bayan Jurby," diyordu, "biraz akılsız, çok da *lafazan* bir kadın olabilir ama, oturup çocuklara saatlerce masal anlatabiliyor. Ben de bu sayede biraz dinlenebiliyorum."

Jurby'nin kara kehanetleri tutmayacak gibi görünüyordu. Fakat, iki gün sonra, Bayan Farlow'a hastalığı süresince hizmet etmiş olan genç ortalık hizmetçisi Betty de yatağa düştü. Jurby, bu haberi hanımına belirgin bir tatminle verdi. Bayan Wychwood'un giysilerinin durduğu büyük dolabın kapaklarını açarken, "Ne kadar haklıymışım gördünüz mü, hanımım!" dedi. "Size bela üçer üçer gelir demiştim. Neyse ki Betty'nin grip olmasında zarar yok. Bugün mavi patiska elbisenizi mi giyeceksiniz, yoksa Fransız muslini elbisenizle çizgili cektinizi mi çıkarayım?"

Bayan Wychwood, kararsız bir sesle "Jurby," dedi, "Sanırım... Korkarım - ben de grip oldum!"

Jurby derhal döndü. Bayan Wychwood, geceliğiyle yatağının kenarında oturuyordu. Yağmurlu günlerden sonra hava açmış ve ısınmış olmasına rağmen öyle şiddetli titriyordu ki, dişleri birbirine vuruyordu. Jurby ona şöyle bir bakıp, Fransız muslini elbiseyi derhal bir kenara bıraktı. Koşa koşa yanına gidip "Hey

yücc Tanrım!" diye bağırdı. "Böyle olacağı belliydi!" Bayan Wychwood'un ellerini tutup, hemen yatağa geri soktu. "Buracıkta yatacaksınız, Bayan Annis!" dedi tehditkar bir sesle. "Umarım gripten daha beter bir şeye yakalanmamışsınızdır!"

Annis, zayıf bir sesle "Ah, yok canım, sanmıyorum," dedi. "Gece fenalaştım. Bir ara uyandım. Her yanımda, sopalarla dövül-müşüm gibi kırılıyordu. Öyle de başım ağrıyordu ki! Geçer diye umarak gözlerimi kapadım, ama geçmedi. Midem de çok fena bulandı. Sakın Leydi hazretlerine söyleme!"

Jurby, elini Bayan Wychwood'un alnına koyarak, "Siz de sakın kendinizi üzüp yormayın, Bayan Annis!" dedi. "Leydi hazretlerine bugün keyifsiz olduğunuzu ve yatacağınızı söyleyeceğim. Ama, söz veriyorum, odaya girmesine müsaade etmeyeceğim."

"Lucilla'yı da bana yaklaştırma sakın!"

Jurby, ciddiyetle "Bu odaya girecek tek kişi doktordur!" dedi. Pencereye gidip, perdeleri örttü. "Ben gelene kadar uslu uslu yatın. Başınızdaki bütün bu dertler yüzünden hastalanıp yatağa düştünüz diye, ev başımıza çökecek sanıp, ortalıkta dolaşmaya da kalkmayın! Dinlenip gücünüzü toplamaya bakın!" Yastığa bolca lavantalı su döktü, bir mendili de yine bununla ıslatıp, Bayan Wychwood'un alev alev yanan alnını sildi. Hanımına merak etmemesini, kısa sürede her zamankinden de sıhhatli olacağını söyledikten sonra, accleyle odadan çıktı. Önce yanaşmayı, Dr. Tidmarsh'a yolladı. Sonra, daha odasından çıkmamış olan Leydi Wychwood'un yanına girip, Bayan Annis'in yatakta olduğunu, kendisinin de doktoru çağırdığını haber verdi. "Gripten daha ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum Leydi'm," dedi, "fakat ateşi çok yüksek."

Leydi Wychwood, içgüdüsel olarak kalkıp "Hemen yanma gidiyorum," dedi.

Jurby, yolunu keserek, "Gitmiyorsunuz, Leydi'm," diye kar-

şılık verdi. "Hem elinizden gelecek bir şey yok, hem de bebeği düşünmeniz lazım. Bayan Annis, sizi ve Lucilla'yı yanına yaklaştırmamamı tembihledi. Onu görmekte ısrar edip, siz de hastalanacaksınız diye çok korkuyor. Telaşlanmasını istemiyorsanız - ki eminim istemezsiniz -, lütfen ricasını yerine getiriniz.

"Heyhat, getirmek zorundayım!" dedi Leydi Wychwood büyük bir üzüntüyle. "Ah, neden, neden çocukları Bayan Farlow hastalandığı anda eve yollamadın? Neden dün Annis'i yatmaya ikna edip, hemen doktor çağırmadım? İyi olmadığı halinden belliydi. Fakat o kadar nadir hastalanır ki, bu sefer de bir derdi olabileceği aklıma gelmedi. Fakat, tahmin etmeliydim. Ah, *ne kadar* aptalım, ne kadar!"

"Merak etmeyin Leydi'm, dün doktor kendisini muayene etmiş olsa bile faydası olmazdı. Zira grip bir kere kapıldı mı, hastalığı önlemek ne doktorun, ne de başka kimsenin elinden gelmez. Hastalanacağını tahmin etmeniz de beklenemezdi. Zira - affınıza sığınarak söylüyorum - onu benden iyi tanıyan yoktur, gelin görün ki *ben bite* hasta olacağını tahmin edemedim! Tamamiyle sıhhatli olmadığının farkındaydım, fakat keyifsizliğini Bayan Farlow'un başında bekleyip her isteğine koşturmak zorunda kalmasına verdim. Bir de üstüne..." Sözün burasında kendini tutup, cümlesini, en tehditkar sesiyle "... başka şeyler geldi!" diyerek bitirdi.

Bakıştılar. Leydi Wychwood sadccc "Biliyorum," dedi. Dönüp, şifonyerinden yüzüklerini aldı, parmaklarına geçirirken "O zaman kendisine sevgilerimi ilet, Jurby," dedi. "Söyle, evi yahut Bayan Lucilla'yı düşünüp endişelenmesin. Her işi gereğince yürütebileceğime inanıyorum. Dr. Tidmarsh kendisini ziyaret etmemin sakıncalı olmadığını bildirene kadar da yanma gitmeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Leydi'm!" dedi Jurby, samimi bir minnettarlıkla. "Emin olunuz iletceğim. En azından o endişenin üs-

tünden kalkması çok iyi olacak." Yere düşmüş bir tokayı alma kisvesiyle bir süre daha oyalanıp, "Bayan Wychwood'un çocukluğundan beri hizmetçisi olduğum için," dedi, "Bay Carleton'ın Bayan Lucilla'ya kalacak başka bir yer ayarlamasını dilediğimi söylemeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Sevmediğimden değil, çok sevimli bir genç hanım olduğunu biliyorum. Ama Bayan Annis, onu bir nevi evlat edindiğinden beri, kaldıramayacağı bir yükün altına girmiş bulunuyor. Özellikle de hastayken, böyle hassas bir haldeyken, tahminimce birkaç hafta onunla ilgilenemeyecek. Bay Carleton'ın ne zaman Bath'a dönmeye niyetli olduğundan haberdar mısınız acaba? Yoksa temelli mi gitti?"

"Hayır," diye yanıtladı Leydi Wychwood. "Korkarım bilmiyorum, Jurby."

Aralarında başka bir konuşma geçmedi, fakat konuşmadan da birçok şeyi anlatmışlardı.

Bir saat kadar sonra gelen Dr. Tidmarsh, Bayan Wychwood'un yanında, Bayan Farlow'un ya da Tom'un yanında kaldığından çok daha uzun süre kaldı. Tekrar aşağı indiğinde, Leydi Wychwood'a, Bayan Wychwood'un da gribe tutulmuş olduğunu, fakat bir hayli ağır geçireceğini haber verdi. Nabızı çok hızlı atıyordu. Ateşi yüksekti. Verdiği ilacın, ateşi kısa sürede düşüreceğine inancı tam olmasına karşın, Leydi hazretlerine, günün ilerleyen saatlerinde biraz sayıklamasının mümkün, hatta muhtemel olduğunu üzümlere bildirdi. "Kafası karışırsa telaşa kapılmayın diye söylüyorum Leydi'm. Sizi temin ederim ki, korkacak bir şey yoktur. Uyuyacağını sanıyorum, fakat huzursuzlanırsa birkaç damla afyon tentürü verebilirsiniz. Bunu da mümkünse hizmetçisi versin. Hastanın yanına girmeme biçimindeki son derece akıllıca kararınıza uymaya devam edeceğinize güveniyorum. Eklemeliyim ki, sizin ya da Bayan Carleton'ın hastalığı kapabileceği, içine büyük dert oluyor. Takdir edersiniz ki, bu hiç arzu edilecek bir durum

değildir. Kısacası, sükunetini bozmamak en mühim görevinizdir. Ateşi yüksekken, odasına ne kadar az kişi girerse, o kadar iyi olur."

Leydi Wychwood "İzin vermediğiniz kimse girmeyecek, doktor," dedi.

Bu sözleri Lucilla'ya aktardığında, genç kızın hüsrana dolu ifadesini görünce, hem şaşırıp, hem de sevindi. Zira terbiyeli ve cana yakın davranışlarına karşın, biraz kalpsiz olduğunu düşünüyordu. Hastalığı tamamen geçene dek Bayan Wychwood'un odasına giremeyeceğini söylediğinde, Lucilla'nın gözlerinin yaşarmasını ise hiç beklemiyordu. Kızcağız, üzgün üzgün "Bayan Wychwood'a bakamaz mıyım, efendim?" diye sorduğunda duyguları iyice depreşti.

"Hayır canım, maalesef olmaz. Jurby bakacak."

"Evet ama, ona yardım edebilirim değil mi? Söz veriyorum, her dediğini aynen yapacağım. Daha hasta bakacak kadar büyük olmadığımı düşünse de, en azından Jurby dinlenirken ya da yemek yerken Bayan Wychwood'un yanında oturabilirim, değil mi? Hiçbir şey yapmadan oturmaya katlanamam. Çünkü o benim için *her şeyi* yapıyor! Bayan Wychwood'u çok seviyorum!"

Leydi Wychwood, hislenerek, bir kolunu Lucilla'nın omzuna attı ve onu hafifçe kucakladı. "Ne kadar üzöldüğünüzü biliyorum, çocuğum," dedi. "Ben de aynı durumdayım. Kız kardeşim saydığım Bayan Wychwood'a bakmak için her şeyi verirdim, ama yanma bile girmemeliyim."

Lucilla hemen "Fakat sizin bebeğiniz var efendim, bu da işleri değiştirir!" dedi. "Benim, ne gribe yakalansam bulaştırmaktan korkacağım bir bebeğim, ne de üzölecek kimsem var."

Leydi Wychwood, "Gribe yakalansanız üzölecek bir kişi var, o da görömcem," dedi Leydi Wychwood. "Jurby dedi ki, ikimiz için de pek kaygılanıyormuş. O da, ikimizi de yanma sokmama-

ya söz vermiş. Onu sıkıntıya sokmak istemeyeceğinizi biliyorum. Esasen, canı Jurby'den başka kimseyi görmek *istemeyecek* kadar hasta. Biraz iyileşene kadar bekleyiniz. Dr. Tidmarsh hastalığın bulaşıcı safhasının geçtiğini söylediği an odasına girmenize müsaade edileceğine söz veririm. Şimdi yanında oturmaya gelince: Başında daima birinin durması gerekecek kadar hasta değil. Hatta, onu tanıyorsam, bir dakika bile yalnız kalmamaktan usanacaktır!"

Lucilla mahzunca iç çekti. Saygıyla, mesele çıkarmaya niyetli olmadığını söyleyerek boynunu büktü. Leydi Wychwood'un aklına, genç kızın Bayan Wardlow ile alışverişe çıkıp, Bayan Wychwood'un odasına konacak çiçekler almaktan hoşlanabileceği geldi. Önerisi coşkuyla karşılandı. Lucilla'nın yüzü aydınlandı ve "Ah, elbette! Çok isterim efendim! Teşekkürler!" diye bağırdı. Fakat Leydi Wychwood, Corisande'ye bir not yazıp ertesi sabah onu ata binmeye davet etmesini önerdiğinde, başını itiraz edercesine sallayıp, kararlılıkla, Bayan Wychwood hastayken eğlencesine bakamayacağını söyledi.

Bayan Farlow'dan, doktorun kararma uslu uslu uyması beklenemezdi. Uymadı da. Lucilla baş hizmetçiyle ancak çıkmıştı ki, Leydi Wychwood'un yanma gelerek yarım saat boyunca sabrını sınadı. Bu süre zarfında, Jurby'nin kendisini Annis'in odasına almama terbiyesizliğinden acı acı yakındı, doktor ne derse desin ona kendisi bakmaya niyetli olduğunu bildirdi ve hasta odasının başında durmaya uygun tek kişinin kendisi olduğu yolunda hisli fakat karmakarışık bir konuşma yaptı. Leydi Wychwood'a, birkaç defa, kan bağının her şeyden daha mühim olduğunu söyleyerek yalvardı ve telaşlı tiradım, Leydi hazretlerinin kendisini, hastalık kapma tehlikesini kullanarak vazgeçirmeye çalışmasının fayda etmeyeceğini, zira kendisinin halihazırda hasta olduğunu belirterek, zaferle kapadı.

Leydi Wyehwood, Bayan Farlovv'un mantıklı düşünmesini temin edene kadar epey zaman geçti. Çok da dil dökmesi gerekti. Fakat sonunda bunu, Bayan Farlovv'un hislerini yaralamadan yapmayı başardı. Eğer Maria kendisini Annis'e adarsa, dadının ne yapacağını bilemeyeceğini söyledi. Bu kadarı da, Bayan Farlow'a yetti. Muhabbet dolu gözlerle bakarak, sevgili Leydi Wyehwood'cuğunun omzuna yüklendiğini bildiği büyük dertleri hafifletmek için elinden ne gelirse yapacağını söyledi. Yardımlarının vazgeçilmez olduğundan emin ve memnun, işinin başına döndü.

Tom'un ve Bayan Farlow'un aksine, Bayan Wyehwood çok iyi bir hastaydı. Doktorun emirlerine harfiyen uyuyor, en acı ilaçları itirazsız yutuyor, çok az istekte bulunuyor, daha da az yakınıyor, daha rahat yatabilmek için yatakta dönüp durmanın beyhude olduğunu bildiğinden, sakın sakın duruyordu. Ateşi, Dr. Tidmarsh'm uyardığı gibi yükseldi. Sayıkladığını söylemek abartılı da olsa, bir ara aklı karıştı. Rahatsız bir uykuya daldığında, bir kere, ıstırap dolu bir sesle "Ah, neden gelmedi!" diye bağırdı, fakat kendi sesini duyunca derhal uyandı. Bir an, üstüne eğilmiş olan Jurby'nin yüzüne şaşkınlıkla baktıktan sonra, "Ha, sen misin Jurby?" diye mırıldandı. "Sandım ki... Galiba rüya görüyordum."

Jurby, bu olayı Leydi Wyehwood'a aktarmaya lüzum görmedi.

İkinci gün ateşi düşmeye başlamıştı, fakat hâlâ Dr. Tidmarsh'a endişeyle başını sallatacak kadar yüksekti. Ancak üçüncü gün şiddetini, bir daha yükselmek üzere yitirmeye başladı. Bayan Wyehwood bu ateş nöbetlerinden o kadar güçsüz halde çıkmıştı ki, takip eden 24 saat boyunca sıvı yiyecekler yutmaktan, ya da evde olup bitenlerle ilgileniyormuş gibi yapmaktan başka şey hali kalmamıştı. Günün çoğunda uyudu. Kemiklerinin birbirine çarpması ve başının fırıldak gibi dönerek hayatını rezil etme-

mesi onu çok rahatlatmıştı. Dördüncü gün, Sir Geoffrey Camden Place'e vardı. Görev delisi eşinin mektubunda bildirdiği Bayan Farlow'un hastalık haberine metanetle göğüs germiştir. Tom'un da hastalığı kaptığını haber veren ikinci mektup gelince huzursuzlanmış, fakat Annabel'in korkulacak hiçbir şey olmadığını bildirmesiyle yatışmıştır. Ancak, üçüncü mektupla, Annis'in de hastalığa yenik düştüğünü öğrenince, Annabel Bath'a gelmemesi için bin kez yalvarmış da olsa, mektubu almasından bir saat sonra yollara dökülmüştü. Çocukluğundan bu yana, Annis'in nezleden daha ağır bir hastalığa yakalandığını bilmiyordu. O bile hastalandıysa, Annabel'in de yataklara düşmesi yakındı.

Leydi Wychwood, onu karışık hislerle karşıladı. Bir yandan, yeniden güçlü kollarının arasında bulunduğuna memnundu. Öte yandan, üç hastası bulunan bir evde varlığının fazlalık olacağını fark edebiliyordu. Kocasına çok bağlıydı, ama hasta odasında işe yaramadığını biliyordu. Hatta, destekten ziyade köstek olması muhtemeldi. Kendisi pek sıhhatli olduğu için, hastalığa dair tecrübesi azdı. Ya aşırı canlı, heyecanlandırıcı bahisler açarak hastayı yorar, ya da (hastanın çok güçsüz olduğu hususunda uyarıldıysa) kurtuluş ümidi olmayan yakınının son defa görmeye gelmiş bir adam edasıyla odada parmak ucunda dolaşırdı.

Annabel'in hasta yatağında olmadığını, bilakis gayetle sıhhat ve afiyette görüldüğünü fark eden Sir Geoffrey, müthiş rahatladı. Fakat Tom hastalandığından beri beşiğin başında durmak zorunda kalmasından hoşlanmadı. Evde bir küçücük bebeğe bakabilecek kimse kalmamış olmasına inanamamıştı. Annabel'in yorulup sıkılmadığına ikna olmadı. Annabel, kocasına gülerek "Hayır, elbette, elbette sıkılmadım," dedi. "Aşkım, bunun bebekle ilk baş başa kalışım olduğunu görmüyor musun? Tom'un yanma girememek ve Annis'e endişelenmek haricinde, her saniyesinden çok memnundum. Yarın onu tekrar dadıya teslim edeceğime çok

üzgünüm. Dr. Tidmarsh artık Tom'un yanına emniyetle gidebileceğimizi söylüyor. Fakat ben Susan'ı bir gece daha yanımda tutmak istiyorum. Yine dış çıkıyor ve korkarım bir hayli huy-suzlanacak. Dadının, işinin başına dönmeden önce bir gece rahat rahat uyumasını istiyorum. Tom'u birazdan görebilirsin, şimdi uyuyor. Maria'ya bir çift güzel söz et, e mi? Tom'a bakarken öyle yardımcı oldu ki."

"Evet, pek güzel, fakat bana Annis'ten haber ver! Hasta olduğunu duyunca, ömrümde şaşırmadığım kadar şaştım! Mektubu okurken gözlerime inanmadım. Hastalıktan *çöktüğünü* hiç hatırlamıyorum. Çok mu fena grip kapmış?"

O anda, konuşmaları, oturma odasının arka tarafındaki kanepede uykuya yatırılmış, fakat artık uyanmış olan küçük Bayan Susan Wychwood'un, sızlanarak alaka talep etmesiyle kesildi. Leydi Wychwood, odanın bu kısmına koştu. Bayan Farlow içeri girdiğinde, kızını kucağına almak üzereydi. Bayan Farlow, tatlı küçüğü kucağına almak için müsaade istedi. "Sir Geoffrey'nin geldiğini gördüm. Sizinle konuşmak isteyeceğini, bu esnada bebeğin uyanmasının muhtemel olduğunu biliyordum. Bu sebeple, kulak kesilip bekledim. Ah, nasılsınız, Kuzen Geoffrey? Geldiğinize öyle memnunuz ki! Fakat sevgili Annis'i görünce biraz telaşlanacaksınız, tabii Jurby görmenize müsaade ederse." Sesi aniden yükselip tizleşti. "Jurby'nin, nasıl da Camden Place'in kraliçesi haline geldiğini görünce pek şaşıracaksınız! İzni olmadan bit hareket bile yapamıyoruz! Bugün benim *bile* Annis'ciğimi görmeme izin vermedi. Gerçi, zaten çok işim vardı. Sevgili Annis'e, burada akrabası dururken, oda hizmetçisinin bakımını kabul etmek zorunda kaldığı için üzülmekten de edemedim. Fakat, itiraz etmedim. Jurby müstebittir ama, hanımına en az benim bakacağım kadar itina ile bakacağına itimat edilebilir. Ayrıca, sevgili Leydi Wychwood'u düşünmek de lazımdı.

O kadar yorulmuştu ki, bana Annis'den çok daha fazla ihtiyaç duyduğu belliydi!"

Bebeği kollarında sallamaya başladı. Bu konuşmayı gitgide artan bir hoşnutsuzlukla dinlemiş olan Sir Geoffrey derhal çekildi, karısını da neredeyse sürükleyerek beraberinde götürdü. Merdivenlerden çıkarlarken, "İtiraf edeyim, Annabel, bazen keşke Annis'i bu kadim işe almaya ikna etmeseydim diyorum. Fakat, bizi ziyaret ettiğinde böyle insanı sersem edene kadar konuştuğunu hatırlamıyorum!"

"Doğrudur canım. Fakat, evde ona pek rastlamamıştın. Şehir evlerinin sevmediğim yanı da bu. Ne kadar ferah olurlarsa olsunlar, evde yaşayan diğer insanlardan kaçma imkanı bulunmuyor! Maria ne kadar iyi niyetli ve yardımsever olursa olsun, itiraf edeyim ki ondan kaçabilmek için sık sık kendimi yatak odama kapama mecburiyetinde kalıyorum!" Bir süre düşünüp, ekledi "Sanırım, Twynham'a yerleşirse, ona kendi oturma odasını vermem gerekecek."

Sir Geoffrey "Twynham'a yerleşirse mi?" diye patladı. "Annis onu kovmaya mı niyetli yoksa?"

"Yok canım. Fakat, refakatçiyi lüzumsuz kılacak bir durumun ne zaman ortaya çıkacağı hiç belli olmaz. Farz-ı mahal, evlenebilir."

Sir Geoffrey gülüp, rahat ve emin bir şekilde "Evlenmez," dedi. "Yaşı 29 oldu, artık evde kaldığı kesin gibidir."

Leydi Wychwood bir şey demedi, fakat anlaşılan, kocası sözlerini zihninde tartmıştı. Zira birkaç dakika sonra, karısına, o Carleton denen adamın hâlâ Bath'da olup olmadığını sordu.

"10 gün kadar önce Londra'ya gitti," diye yanıtladı Leydi Wychwood. "Ancak yeğeni halen burada. Döneceği fikrindeyim."

"Evet, mektubunda yazmıştın. Doğrusu, burada olmamasını yürekten dilerdim. Yanlış anlama, pek sokulgan bir küçük. Aley-

hinde tek bir laf bile etmek istemem. Ancak Annis'in bu meseledeki davranışlarım hiç tasvip etmedim, etmeyeceğim de!"

"Bay Carleton da etmiyor. Annis'in, Lucilla'ya bakmaya uygun bir kimse olmadığını söylüyor."

"Küstah herif." diye kükredi Sir Geoffrey. "Ne demek uygun değil! Ben tam aksini düşünüyorum!"

Leydi Wychwood, "Evet, haklı olduğuna katılıyorum," diye tasdik etti. "Fakat sanırsam, Bay Carleton Lucilla'yı Annis'in yanından almaya niyetli. Hatta, bundan eminim. Londra'ya da bu yüzden gitti. Bundan Lucilla'ya sakın bahsetme Geoffrey. Daha haberi yok. Annis de bana gizli söyledi."

"Ben gittikten sonra yazdığın ilk mektupta, Annis'in gönlünü Carleton'a kaptırma tehlikesi olmadığını söylemiştin. O herife neden o kadar çok kadının tutulduğunu Tanrı bilir. Tanıdığım en itici, en burnu havada adam. Tanımamış olmayı diliyorum!"

"İtiraf edeyim ki ben de hazzetmedim, fakat birini memnun etmek istediği zaman son derece efendi davranabiliyor.

Sir Geoffrey, hakiki bir korkuyla "Aman Tanrım, sakın bana, Annis'e kur yaptığını söyleme!" diye bağırdı.

"Sanmıyorum, ama... Bilemiyorum da, Geoffrey! Annis'le flört ettiği söylenemez. Feci şekilde kaba sözler de sarf ediyor. Fakat eğer onunla olan alakasını tamamına erdirmeye çalışmıyorsa, Bath'da bu kadar uzun süre kalmasının da lüzumu yoktu."

"Peki *Annis* onu seviyor mu?" diye bastırdı kocası.

Leydi Wychwood, "Onu da bilmiyorum," diye itiraf etti. "Uzaktan bakınca, pek de öyle gelmiyor. Zira her karşılaştıklarında, illa ki münakaşaya tutuşuyorlar. Fakat son zamanlarda, Annis'in ona karşı iddia ettiği kadar kayıtsız olmadığından şüphe etmeye başladım."

"Yanlışın vardır! Annis, gidip de bu Carleton gibi bir herife tutulacak? İmkânı yok! Ona Londra'nın en kaba adamı diyorlar!

Annis'i elde etmeye çalışmasına şaşmadım: apkmlığıyla meşhur neticede. Lucilla'nın onun yeğeni olduğunu öğrendiğimde derhal endişe etmeye başlamıştım. Zira buraya gelmesi çok muhtemeldi. Annis de çok güzel bir kadın! Fakat, *Annis'in ona* aşık olması... Yok, yok Annabel, mutlaka yanılıyorsun!"

"Belki de, bir tanem. Fakat yanılmıyorsam... Annis onun evlenme teklifini kabul edebilir. O halde, ondan hoşlanmayı öğrenmemiz lazım gelir!"

"*Hoşlanmak mı?*" diye yankıladı Sir Geoffrey. Afalladığı sesinden belliydi. "Sana şu kadarını söyleyeyim Annabel, ne olursa olsun böyle bir evliliğe rıza göstermem!"

"Fakat Geoffrey," diye itiraz etti Leydi Wychwood, "Senin rızan gerekmiyor ki! Annis rüşünü ispat etti. Bay Carlceton'la evlenmeye karar verirse, evlenir. Sen de, razı olsan da olmasan da, bunu kabul etmeye mecbur olursun. Tabii Annis'le aranızın açılmasını istemiyorsan. İstemediğinden de eminim."

Sir Geoffrey sarsılmış görünüyordu, fakat "Carlceton'la evlenmeyi seçerse, neticelerine de katlanmak durumunda kalır," dedi. "Kendisini, bunların beklediğinden çok daha nahoş olacağı hususunda ikaz edeceğim!"

"Nasıl münasip olduğunu düşünüyorsan öyle yap, canım. Fakat, Annis bu bahsi kendisi açana kadar, lafını etmeyeceğine söz vermelisin. Unutma ki, hal-i hazırda bunların hepsi faraziyeden ibarettir. Ayrıca, onu heyecanlandıracak hiçbir söz de etmemen lazım. Zaten görünce anlayacaksın!"

Ancak, Bayan Farlow'un bir ziyaretinden sonra başı ağrımaya başladığı ve ziyaretçi kabul etmek istemediği için, Sir Geoffrey kardeşini ertesi güne dek göremedi. Doktor, hastalığın bulaşıcı safhayı geçtiğini söyleyincc, Leydi Wychwood Bayan Farlow'u Annis'in odası dışında tutamamıştı. Annis Lucilla'yı görmek istediğini söylemiş, Bayan Farlow da maalesef ona hasta oda-

sından çıkarken rastlamıştı. Bunun sonucunda, tatsız bir hadise yaşandı. Bayan Farlow, Lucilla'yı, Jurby'nin arkası dönükken gizlice Bayan Wychwood'un odasına girmekle itham etti. Lucilla öfkeyle, hiç de öyle bir şey yapmadığını söyledi. Kendisini Bayan Wychwood çağırtmıştı. Jurby'ye gelince: Lucilla girdiğinde o da odadaydı, üstelik arkası falan da dönük değildi. Bunun üstüne, Bayan Farlow koşa koşa Leydi Wychwood'u aramaya başladı. Bulduğunda da, saçını başını yolarak, neden Lucilla'nın Bayan Wychwood'un odasına girmesine izin verilirken, kendisinin, öz kuzeninin dışarıda tutulduğunu sordu. Sonunda Leydi Wychwood, Bayan Farlow'un fenalaşacak kadar gücenmiş olmasını haklı buldu. Kimsenin kendisini Annis'den uzak tutmaya çalıştığı yoktu. Gidip ziyaret edebilirdi elbette. Maria'nın, hastanın yanında çok kalmayacağına ve çok konuşmayacağına güvendiğini söyleyerek uyardı. Hâlâ hıçkırmakta olan Bayan Farlow, sevgili Annis'in durumunda olan insanların yanında çok konuşulmayacağından elbette haberdar bulunduğunu dile getirdi. Leydi Wychwood da bunu biliyordu, fakat şüpheliydi. Böylece, Bayan Farlow odaya girdikten yirmi dakika sonra ziyaretini bitirdi. Bu süre zarfında, Annis tekrar fenalaşacakmış gibi bir hal almıştı.

Leydi Wychwood, iyilikle gülümseyerek "Zannedersen artık çıkman lazım, Maria," dedi. "Doktor sadece çeyrek saat kalabileceğini söyledi, biliyorsun."

"Ah, elbette, elbette. Çok da haklı! Zavallı Annis, nasıl da güçten düşmüş. Onu böyle solgun, halsiz gördüğümde pek şaşırdım. Ama kendisine de söylediğim gibi, biz onu kısa zamanda iyileştiririz. Şimdi gidiyorum, zira uyuması gerek, değil mi? Perdeleri de örtüyorum. Hasta için, yüzüne güneş vurmasından fena şey olamaz. Tabii hava bu kadar zaman kapalı kaldıktan sonra güneşi yeniden görmek hoş oldu. Hem gün ışığının faydalı olduğunu da söylüyorlar. Ancak ben bundan şüpheliyim. Anneciğim

hep güneşin kadın cildine dokunacağını söyler, peçesini örtmeden dışarı çıkmazdı. Neyse Annis'ciğim, şimdi gitmem lazım. Ama merak etmeyiniz, hep uğrayıp sizi yoklayacağım!"

Bayan Farlow sonunda odadan çıkabildiğinde, Bayan Wychwood zayıf bir sesle "Annabel," dedi, "Beni seviyorsan, ne olur muhterem kuzenimizi öldür! Odaya girer girmez benimle konuşmayacağını söyledi, ondan beri de hiç susmadı."

"Çok özür dilerim hayatım, fakat kalbini kırmadan engellemenin hiçbir yolu yoktu," diye yanıtladı Bayan Wychwood, perdeleri tekrar açarak. "Merak etme, bugün bir daha yanına bırakmam."

Bayan Farlow, akşam yemeği masasında da, evvela bir dizi ahmakça gözlemini aktararak, sonra da Leydi Wychwood ile tartışmaya çalışarak, Sir Geoffrey'i ziyadesiyle bezdirmeyi başardı. Yemek sona ererken, kalkıp "Artık müsaadenizi isteyeceğim," dedi. "Yukarı çıkıp, sevgili hastamızla oturayım biraz."

Leydi Wychwood, "Gitme, Maria," dedi. "Annis son derece yorgun. Bugün başka ziyaretçi kabul edemez."

"Ya?" dedi Bayan Wychwood öfkeli bir sesle. "Ben kendimi ziyaretçi olarak görmüyorum, Leydi Wychwood! Siz kendiniz birkaç defa Annis'in odasına girdiniz. Aramızda kan bağı olduğum için, benim daha da çok girmeye hakkım olduğu açıktır! Tabii sizin ziyaretinizin arzulanmayacak bir tarafı olduğunu kas-tetmiyorum. Sizi gördüğüne daima memnun oluyorum!"

Sir Geoffrey bu noktada derhal araya girerek, Annis'i kimin ziyaret edip kimin etmeyeceğine karar verme hakkının yalnızca Leydi Wychwood'da bulunduğunu söyledi. Sözlerini pekiştirmek için de, kendisine kalsa, durmak bilmez gevezeliğiyle Annis'i yorduğu için Bayan Wychwood'un bir daha yanına girmeyeceğini belirtti.

Çok ileri gittiğini fark etmiş olan Bayan Farlow, derhal Leydi Wychwood'u hiçe sayma niyetinde olmadığını açıkladı. Fakat,

o sinir bozucu kahkahalarından birini atıp, "Ziyaretimin sevgili Annis'i yorma meselesine gelince: Bu fenalığı asıl Lucilla'nın ettiğini düşünüyorum. Bana sorarsanız, onun Annis'i ziyaretine izin vermek büyük hataydı!" deme arzusuna da karşı koyamadı.

Leydi Wychwood, sakın fakat otoriter bir sesle "Oturma odasına geçelim mi?" diye araya girdi. "Bence sen de bir hayli yorulmuşsun, Maria. Yatmak istemez misin? Senin de daha hastalıktan yeni kalktığını unutmayalım."

Sonunda yatışan Bayan Farlow, odasına çekilmeye razı oldu. Fakat öyle istemeyerek, öyle oyalana oyalana gitti ki, Sir Geoffrey, daha o işitme menzilinden çıkmadan "Aferin, Annabel!" dedi. "Tanrım, ne çaçaron kadın! Daha fenası, Annis'i yoranın Lucilla olduğunu iddia edebilecek kadar yüzsüz. Hiç böyle kindarca söz duymamıştım." Lucilla'ya dönerek "Ziyaretinizin kız kardeşime yaramış olması çok daha muhtemeldir, canım," diye onu teskin etti.

"Elbette yaradı," dedi Leydi Wychwood. "Yüzünüzü asmayın, çocuğum. Maria'nın kıskançlıktan kendi kendini yediğini görmüyor musunuz? Gribin nekahet döneminde olan kimselere müsamaha göstermek gerekir. Zaman zaman hırçınlık ederler. Neyse, şimdi onu düşünmeyelim. Acaba, Limbury çay getirene kadar, Sir Geoffrey ile bir parti tavlama oynamak sizi eğlendirir mi?"

Fakat, tavlayı daha yeni çıkarmışlardı ki, Lord Beckenham'ın geç saatte misafirliğe geldiği haber verildi. Bayan Wychwood'u sormak için uğramıştı. Hafta başından beri başkentte bulunmaya mecbur kaldığı için, hastalığını daha bu akşam üstü duymuştu. Yola devam etmeden evvel nasıl Ship'de durup yemek yediğini, üzücü haberi nasıl aldığını ve Bayan Wychwood'un durumunu öğrenmeden nasıl ziyarete gelemediğini uzun uzun ve iç sıkıcı bir surette nakletti. Leydi hazretlerinin ve Bayan Annis'in, neden onu daha evvel çağırtmadığını da merak ediyordu.

Onlarla birlikte çay içti. Kalktığı vakit, Sir Geoffrey kendisinden aşırı derecede sıkılmıştı. Lord'u yolcu ettikten sonra, o ėün başka bir çenesi düşük kimseye rast gelecek olursa, derhal gidip yatacağını bildirdi.

XV

Ertesi sabah, Bayan Wychwood, çok daha iyi olduğunu, neredeyse iyileştiğini ilan etti. Jurby, onun hiç de iyileşmiş görüldüğünü düşünmüyordu. Yataktan kalkma kararına şiddetle karşı çıktı. "Kalmak mecburiyetindeyim!" diye terslendi Bayan Wychwood. "Hayatta her şeyden çok yatmaktan nefret ettiğimi bilirsin. Beni yatakta tutarsan, nasıl kendime gelirim? Üstelik, bu sabah ağabeyim beni ziyaret edecek. Onu, sanki dünyamı değiştirmek üzereymişçesine, yatağıma yığılmış halde karşılamayacağım!"

Jurby, "Bakalım doktor ne diyecek, hanımım!" diye geçiştirdi.

Dr. Tidmarsh, hastasının pek de yemediği kahvaltısı kaldırıırken geldi ve Jurby'i kızdırarak, Bayan Wychwood'un bir-iki saatliğine yataktan çıkıp, koltukta oturmasının faydalı olacağını söyledi. "Bence, giyinmemeli. Fakat, nabızı düne nazaran normale dönmüş. Sabahlığını giyip biraz oturmasının zararı olmaz."

"Tanrı sizden razı olsun, doktor!" dedi Bayan Wychwood.

"Hah, işte kendinize gelmeye başlıyorsunuz, hanımefendi!" dedi doktor gülerek.

"Affınızı dilerim efendim, ama" dedi Jurby, "Bayan Wychwood kendine gelmiş değil. Geçen akşam yemeğinde, domuz eti suyundan sadece üç kaşık içtiğini, kahvaltıdaysa sadece biraz çay içip kızarmış ekmeği yediğini bildirmeyi görev bilirim!"

"O zaman iştahını açmamız lazım, değil mi? Biraz tavuk yahut bir dilim kuzu haşlama yemesine karşı değilim. Tabii, canı isterse."

"Esasen, canım hiçbir şey istemiyor doktor," diye itiraf etti Annis. "İştahım pek kapalı. Ama söz veriyorum, tavuk yemeye çalışacağım."

"Ha şöyle!" dedi doktor. "Tanıdığım o mantıklı hanım gibi konuşmaya başladınız, efendim."

Bayan Wychwood mantıklı bir kadın olabilirdi. Fakat geçirdiği grip, kendisini o hakir gördüğü, güçsüz ellerinde amonyak ruhu şişelcriyle divanlara yığılıp durulan, daima onları yönlendirecek ve destek verecek daha kuvvetli bir şahsiyete ihtiyaç duyan, ahmak, sulu gözlü yaratıklar gibi hissetmesine neden olmuştu. Gribin, kurbanlarını karamsarlığa sürüklediğini çok duymuştu. İşte şimdi bunun doğruluğunu tecrübe ediyordu. Doğduğuna pişman olacak yahut kendisini bu halsiz, neşesiz durumundan kurtarmak istemeyecek kadar hüznünlü olduğunu hiç hatırlamıyordu. Kendi kendine, bu nahoş durumun, hastalığından ileri geldiğini telkin ediyordu. Yattığı yerde ne kadar güçsüz ve sefil olduğunu düşünmekten başka işi olmamış, bu da hüznünü iyice artırmıştı. Dolarısıyla, yatakta kalma arzusuna yenilmeyerek kalktı. Bacaklarına hükmedemediğini fark etti ve gülmeye çalışarak Jurby'e "Sanki kemikleri çıkarılmış!" dedi. Tuvalet masasına sendeleyerek giderken, Jurby'nin güçlü kolundan destek aldığına memnun oldu. Aynada aksini görmek, ruh halini hiç olumlu yönde etkilemedi. "Jurby, Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Şu hale bak, hayalet gibi olmuşum! İçimden, seni allık almaya yollamak geliyor!"

"Size öyle şey almam, Bayan Annis! Hayalete de benzemiyorsunuz. Biraz bitkinsiniz, ama bu kadar fena hastalandıktan sonra, o kadarı olur artık. Saçınızı güzelce fırçalayıp, geçen hafta aldığınız o güzel dantelli başlığı da taktım mı, kendinizi tanıyamayacaksınız!"

"Şimdi de tanıyamıyorum zaten," dedi Bayan Wychwood. "Neyse! Önemi yok zannederim. Sir Geoffrey insanın görünüşüne asla dikkat etmez. Ama keşke dün sana, saçımı kağıtla sarmamı söyleseydim!"

Anlayışsız hizmetkarı, "Saçınızın da önemi yok zaten, hanı-

raim. Zaten başlığın altında kalacak," dedi. "Hava da öyle sıcak ki, üstünüze göre yaptırdığınız, sonra da iki-üç kez giydiğiniz o sabahlığı giymemeniz için sebep yok. Hani şu satenden, üstü mavi çiçek işlemeli, dantel yakası olan. Onu da giyince iyice kendinize gelirsiniz."

"Umuyorum, ama şüphem var," dedi Bayan Wychwood.

Ancak, pahalı sabahlığını giyip, dantel başlığının bağlarını da kendi elleriyle başlayınca, esasen hiç de fena görünmediğini kabul etmek durumunda kaldı.

Sir Geoffrey'i, saat on biri biraz geçte kabul etti. Ağabeyi, yüzünün solgunluğuna öyle şaşırmıştı ki, üstünün başının haline aldirmayarak, kendisine edilen tembihleri de unutarak "Tanrım, Annis, seni hiç böyle bitkin görmemiştim!" diye bağırdı. "Yazık, yavrucuğum, ne fena hastalanmışsın meğer! Üstelik o lanet olasıca çalçeneden kaptığını düşündükçe... Neyse, boş ver," dedi, tembihleri son anda hatırlayarak. "Artık telaşlanmak manasız. Bak sana ne diyeceğim: Annabel, seyahat edecek kadar iyileşir iyileşmez, Twynham'a gelip uzun uzun kalmanı istiyor. Nasıl olur?"

"Harikulade! Çok teşekkür ederim, ikiniz de çok iyisiniz. Ama, onu boş ver şimdilik. Tom'u nasıl buldun?"

Sir Geoffrey'nin çocuklarından bahsetmesi için en ufak teşvik yeterliydi. Böylccc, ziyaretinin geri kalanını, bu zararsız koldan bahseder geçirdi. Gitmeye davranırken, uzanıp kardeşini yanağından öptü, cesaret vermek için omzunu pıspışladı ve "Herhalde kimse beni çok uzun kalmakla ya da seni bayıltana kadar konuşmakla itham edemez, değil mi?" dedi.

"Elbette edemez! Seninle sohbet etmek bana çok yaradı. Umarım sonra tekrar uğrarsın."

"Tabii ki uğrayacağım. Ah, sen misin Jurby? Beni kovalamaya mı geldin? Ejder gibi kadınsın vesselam! Neyse Annis, uslu durursan, derhal sıhhatine kavuşursun. Şimdi Annabel ile biraz

hava almaya çıkacağız. Az bir şey yürüyeceğiz. Ama döndüğümüzde tekrar gelip sana bakacağım."

Bunları söyleyip çıktı. Jurby, hanımının arkasına dayadığı yastıkları aldı. Ona, uzanıp gözlerini kapamasını, öğle yemeği getirilene kadar biraz kestirmesini öğütledi.

Kızını istemeye istemeye dadıya teslim etmiş olan Leydi Wychwood, yine de Sir Geoffrey ile rahatça gezebileceğine pek memnun olmuştu. Lucilla kendilerine eşlik etme davetlerini reddettiğine, memnuniyeti azalmadı. Kocasının koluna girerek, Londra Yolu tarafına yöneldi. "Tekrar seninle baş başa kalmak ne hoş şey, canım!" dedi. "Artık Maria'nın üstümüze geleceğinden korkmadan, rahatça sohbet edebiliriz."

"Evet, seni yürüyüşe çıkmaya kandırırken, aklımda bu vardı," dedi kocası. "Çok iyi akıl etmişim, değil mi?"

Fakat, o çıktıktan 10 dakika sonra Bay Carleton'ın Bayan Wychwood'un evine kabul edilmeyi talep ediyor olacağını bilse, fikriyle bu kadar gurur duymazdı.

Bay Carleton'a kapıyı Limbury açtı ve Bayan Wychwood'un ziyaretçi kabul etmediğini bildirdi. Hanımının sıhhatinin yerinde olmadığını ve henüz odasından çıkmadığını söyledi.

"Haberini aldım!" dedi Bay Carleton. "Lütfen kartımı kendisine götürünüz!"

Limbury kartı alıp, hafifçe eğilerek, "Hanımına ulaştırılmasını temin edeceğim, efendim," dedi.

"Beni kapının önünde bekletmeyin o zaman," dedi Bay Carleton, sabırsızlıkla.

Mükemmel bir kahya olan Limbury, Bay Carleton gibi dışlı bir gündüz ziyaretçisiyle hiç karşılaşmamış olduğu için, ne yapacağını şaşırdı. Bayağı kimselerin hakkından gelebilirdi. Bayan Wychwood'un arkadaşlarından hiçbiri, misafir kabul ettiği haber verildiğinde içeri girmek hususunda ısrar etmezdi. Limbury'nin

pekala farkında olduğu üzere Bay Carleton'dan hiç hazzetmeyen Sir Geoffrey de, eve alınmasına karşı çıkardı.

"Üzölerek bildiririm ki, beyefendi, Bayan Wychwood'u görmenize imkan yoktur. İlk defa bugün, bir iki saat dik oturacak kadar güç toplayabilmiştir. Hizmetçisi bana, koltuğa kadar yürüyecek mecalinin bile olmadığını söyledi. Bugün kendisini neden göremeyeceğinizi anladığınıza eminim."

"Anlamıyorum," dedi Bay Carleton. Kahyayı kabaca itip koridora girdi. "Kapıyı kapa! Şimdi derhal kartımı hanımına götür ve kendisiyle görüşmek istediğimi söyle!"

Limbury, Bay Carleton'ın törensiz girişi yüzünden aşağılandığını hissetmişti. Afaki emirlere uymayı da hiç sevmezdi. Kan donduracak bir ciddiyetle cevap vermek üzereydi ki, aniden aklına bir şüphe düştü (bunu daha sonra Bayan Wardlow'a, kör edici bir ışık olarak tasvir edecekti): Kara sevdaya tutulmuş bir adamın karşısında bulunuyor olabilirdi. Bu durumdaki bir beyefendinin, pek çok hareketi affedilirdi. O da Bay Carleton'ı affedip, küçük beyle konuştuğu o babacan ses tonuyla "Fakat bunu yapamayacağımı biliyorsunuz, efendim!" dedi. "Hanımefendiye uğradığınızı bildireceğim. Fakat yataktan yeni kalkmışken, sizi kabul etmesini umamazsınız!"

"Onunla görüşeceğimi ummuyor, biliyorum!" diye yanıtladı Bay Carleton.

Limbury'nin şansına, bu güç durum, Jurby'nin gelmesiyle son buldu. Merdivenlerden inen sadık hizmetkar, kısa bir reverans yapıp "Bayan Annis'i görme isteğinde misiniz, efendim?" dedi.

"Sadece istemiyorum! Görüşmeye kararlıyım! Siz kendisinin oda hizmetçisi misiniz?"

"Evet efendim."

"Güzel! Sizden bahsettiğini işitmiştim. Sanırsam adınız Jurby, yıllardır Bayan Wychwood'un hizmetine bakıyorsunuz. Doğru mudur?"

"Çocukluğundan beri yanındayım, efendim."

"Bu da güzel! Onu çok iyi tanıdığınız su götürmez. Söyleyiniz; sizce beni görmek ona zararlı mıdır?"

"Zararlı olacağını sanmıyorum, efendim. Ama sizi görmeye istekli olup olmayacağını da bilemem!"

"Sorunuz!"

Jurby, bir an onu hissiz, fakat tarafsız bir bakışla tarttı. Sonra "Elbette efendim. Lütfedip oturma odasında bekleyiniz, ben sorup geleyim."

Dönüp, azametle merdivenlerden çıktı. Limbury, ev halkının en çekimlen üyesinin, Bay Carleton'ın saçma isteğini direnmeden kabul ettiğini görünce, kendini zar zor toparlayarak, misafiri oturma odasına götürdü. Bu eşi görülmemiş durum alakasını cebetmişti. Aldığı keyfi, Sir Geoffrey'nin hiddetleneceği korkusu da bozmuyordu artık. Zira Sir Geoffrey hadiseden haberdar olursa, suçu Jurby'nin üstüne yıkabilecekti.

Jurby, çok geçmeden döndü. Bay Carleton'a "Bayan Annis sizi kabul etmekten memnun olacak, beyefendi," dedi. "Lütfen benimle geliniz." Misafiri bir üst kata çıkarırken, sahanlıkta durakladı. "Sizi uyarayım efendim: Bayan Annis sağlığına tam manasıyla kavuşmuş değil. Ateşten epey hırpalandığını siz de göreceksiniz. Onu kızdırmayacağınızı umarım."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Bay Carleton.

Jurby bu cevabamemnun olmuş göründü. Bayan Wychwood'un yatak odasının kapısını açıp, beyi içeri buyur etti ve tamamen ilgisiz bir sesle "Bay Carleton geldi, hanımefendi," dedi. Kapıyı açık tutarak, bir-iki saniye bekledi. Zira Bay Carleton'ın gelişini haber verdiğinde, hanımı büyük telaşa kapılmış, onu görmek isteyip istemediğine karar verememişti. Yattığı yerden kalkıp, kafası karışmışçasına "Bay Carleton mı?" demişti. "Ah, yapma Jurby, benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten geldi mi? Neden

ben bu kadar bitkin ve hastayken döndü? Görüşmeyeceğim! Nefretlik bir adam... Of, ne yapacağım?"

"Kendisini yollamamı isterseniz hanımım, elimden geleni yaparım. Ama görünüşünden, yolundan çekilmemi emredip, koşa koşa merdivenlerden çıkacağı belli oluyor. Sonra bir bakmışsınız, odanızın kapısını çalıyor. Hoş, çalmadan girerse de şaşırmam ya!"

Bayan Wychwood, kararsız bir kahkaha attı. "Rezil herif. Şu korkunç şalı al. İlla görüşeceksek, karşısına böyle ölümle pençeleşiyormuş gibi yatarak çıkmayacağım!"

Böylece, Bay Carleton içeri girdiğinde, Bayan Wychwood'u kanepenin bir ucunda oturur buldu. Sabahlığının kuyruğu, yumuşak kıvrımlarla ayaklarına dökülüyordu. Muhteşem saçları, dantel başlığıyla gizlenmişti. Kendini biraz toplamaya başarılı olup, yectince düzgün bir sesle "Nasılsınız?" dedi. "Sizi böyle kabul ettiğim için affınızı dilerim. Jurby anlatmıştır, pek iyi değilim. Henüz odamdan çıkmama müsaade edilmiyor."

Konuşurken ayağa kalkmaya çalıştı, ama dizleri o kadar titred ki düşmemek için kanepenin koluna tutunmak zorunda kaldı. Fakat o daha sendelerken, Bay Carleton odayı iki adımda geçip, Bayan Wychwood'u kucaklayarak yakaladı. Ona sımsıkı sarılıp, dudaklarından arzuyla öptü.

Bayan Wychwood "Ay!" diye bağırdı. Bir yandan, dermansızca Bay Carleton'ı iterek uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Nasıl cüret edersiniz? Derhal bırakın beni!"

Bay Carleton, "Bırakırsam düşeceksiniz," deyip, onu tekrar öptü.

"Ah hayır, hayır, yapmayınız! Ah, ne iğrenç bir insansınız! Keşke sizinle hiç tanışmasaydım!" Bayan Wychwood, bu eşitsiz mücadeleye son verip, kurtulmaya çalışmayı bırakarak, Bay Carleton'ın güçlü kollarına yığıldı ve omzunda ağlamaya başladı.

Bu noktada Jurby, bilmiş bilmiş gülümseyerek çekildi. Bayan Wychwood'un, kendi yardımı olmadan da Bay Carleton'ı ağırlayabildiğim fark etmişti.

"Ağlamayınız, sizi sulu gözlü şapşal," dedi Bay Carleton. Bayan Wychwood'un başı omzunda durduğu için, müsait olan tek noktaya, kulağının altına bir öpücük daha kondurdu.

Bir kıkırtı, Bayan Wychwood'un mizah duygusunun grike yenilmediğini ortaya koydu. "Sulu gözlü şapşal değilim ben!"

"Derhal ağlamayı kesmezseniz, buna inanmamı beklemeyiniz!" dedi Bay Carleton ciddiyetle. Konuşurken Bayan Wychwood'u kaldırıp, kanepeye oturttu. Kendisi de yanına yerleşti. Ellerini avuçlarına alıp, pembe avuçlarına birer öpücük kondurdu. "Zavalılık," dedi. "Çok feci günler geçirdiniz, değil mi?"

"Evet, fakat bana 'zavalılık' demeniz hiç yakışık almadı!" dedi Bayan Wychwood, saldırganlaştırmaya çalıştığı bir sesle. "Bana, itici bir kadın halini aldığımı söylemeniz daha iyiydi! Bu haberi aynamdan aldım zaten, sizden duymakla şaşırmayacağım!"

"Aynanız yalancı. Sizde en ufak bir değişiklik bile yok. Ama her zamankinden biraz solgunsunuz, bir de başlık takıyorsunuz. Daha önce hiç başlık taktığınızı görmemiştim." Dikkatle inceledi. "Pek göz alıcı!" diyerek onayladı. "Fakat, altın buklelerinizi görmeyi yeğlerim. Evlendiğimizde, başlık takmayı daha mı münasip bulacaksınız?"

"Fakat... sahiden evlenecek miyiz?" diye sordu Bayan Wychwood.

"Elbette evleneceğiz! Sizi evlilik vaadiyle kandıracağımı sanmıyorsunuz değil mi?"

Bu Bayan Wychwood'u güldürdü. "Kandırırsanız şaşırmam. Malumunuz, iğrenç bir insansınız!"

"Demek şaşırmazsınız?" diye üsteledi Bay Carleton.

Bayan Wychwood, muhatabının gözlerindeki sert, sorgulayan bakışlar karşısında, yere bakmaya mecbur oldu. "Bana ters ters bakmayın!" dedi. "Şaka yapmak istedim! Elbette şaşırdım!"

"Komik değildi! Size sadık kalmayacağımdan mı korkuyorsunuz? Bu yüzden mi 'Sahiden evlenecek miyiz?' diye sordunuz. Hâlâ şüpheleriniz mi var?"

"Hayır, ondan korkmuyorum. Neticede, sadakatsizlik ederse-
niz, bunun mesulü benimdir, değil mi?"

O sert bakış yumuşadı. Oliver Carleton gülümsedi. "Benim günahlarımın mesulünün siz olduğunu düşünecek pek fazla insan tanımıyorum!"

"Bir zerre akl-ı selim sahibi olan herkes böyle düşünür. Bir metres tutarsanız, benden bıktığınız içindir."

"Oh, şu halde endişe etmenize gerek kalmadı. Fakat hâlâ şüpheleriniz var, değil mi?"

"Siz yanımdayken yok," dedi Annis çekinerek. "Fakat yalnız kaldığımda, karşılaşacağımız tüm zorluklar aklıma geliyor da... Ne büyük bir adım atacağız! Ağabeyim çok kızacak mı? Acaba sizle evlenmem hata mı? Sonra, evlenmememizin daha büyük bir hata olacağını düşünüyorum. Sonunda, kararsız bir halde kalakalıyorum. Bay Carleton, benle evlenmek istediğinize, delip geçici bir heves olmadığıma *emin* misiniz?"

"Yani esasen bana, mesut olup olmayacağımızı soruyorsunuz, değil mi?"

"Evet, zannedersem öyle," diye içini çekti Annis.

"Size tatminkar bir cevap veremem. İkimiz de daha önce hiç evlenmedik. Şu halde mesut olacağımızdan nasıl emin olabilirim? Tek diyebileceğim, sizinle evlenmeyi çok istediğime kesinlikle emin olduğumdur. 'Geçici bir heves' olmadığınıza da bir o kadar eminim. Çok ahmakça bir soruydu! Geçici heveslerimle

evlenme teklif etme alışkanlığında olsam, şu vakte kadar bekar kalır mıydım? Ayrıca, emin olduğum iki şey daha var: Tanıdığım ve hoş ilişkiler içinde bulunduğum çekici hanımlardan hiçbirini, sizi düşündüğüm kadar düşünmedim. Ayrıca, hayatımda hiçbir şeyi, gönlünüzü kazanmayı, sizi sevmeyi, korumayı, kollamayı istediğim kadar... Lanet olsun, Annis, sizi, size tüm kalbim, bedenim ve zihnimle aşık olduğuma nasıl ikna edebilirim?" Aniden susup, "Sizi ağlatacak ne dedim? Söyleyiniz!" dedi.

"Hiçbir şey söylemediniz! N-neden ağlamaya başladığımı bilmiyorum. Sanırım mutluluktan. Son zamanlarda öyle mesudum ki!"

Bay Carleton, onu yeninden kucakladı. "Bitip tükenmişsiniz, sevgilim. Size grip bulaştırdığı için, Tanrı o kadının cezasını versin! Öpün beni!"

"Öpmeyeceğim!" dedi Bayan Wychwood, hem ağlayıp hem gülerek. "Hiç yakışık almaz. Hem, bana, metreslerinizden biriymişim gibi emir veremezsiniz! Evime gelip, beni çiğneyip geçmeye hiç hakkınız yok!"

"Eşek arısı!" dedi Bay Carleton. Suçlamalara, sevgilisinin dudaklarını kendi dudaklarıyla örtetek son verdi.

Annis, aşıkdaşlık etmeyi sevdiği halde, flörtlerinin hiçbirine daha samimi yaklaşımları hoş karşılayacağını belli eden bir işaret vermemişti. Dolayısıyla, önceki taliplerinden hiçbiri, beline kolunu atmaya bile cesaret edememişti. Tanıdığı bir bey tarafından öpülmenin ve (kendi deyimiyle) tartaklanmanın düşüncesi bile ona hoş gelmediği için, soğuk ve cinsi ilişkiye uzak bir yapı-sı olduğunu düşünmüştü. Bu fikrini bir keresinde Annabel'e de açıklamıştı. Aldığı cevabın, ciddiye alınamayacak kadar duygusal olduğunu düşünmüştü. Annabel "Merak etme canım, aşık olduğunda seni temin ederim çok hoşuna gidecek," demişti. Üstelik, sevgili, gülünç Annabel'cik haklı çıkmıştı! Bay Carleton

kendisini kucaklayıp korkusuzca öptüğünde hiç de nahoş bulmamış, kollarına dönmenin dünyadaki en doğal şey olduğunu düşünmüştü. Kendisini karşılık vermeye iten bir ürperti hissetti. Tam da kollarını ona daha sıkıca sararken, biri kapıyı çaldı. Bayan Wychwood Bay Carleton'ın kollarından kurtulup, "Dikkat! Gelen yengem yahut Maria olabilir!" dedi.

İkisi de değildi. Üç hizmetçiden en genci, üstünde bir sürahi, bir de bardak olan bir tepsiyle içeri girdi. Kızcağız Bay Carleton'ı içeride görünce eşikte duraklamış, gözleri yuvalarından çıkacak gibi olarak bakakalmıştı."

Bay Carleton, affedilebilir bir öfkeyle "Ne istiyorsun yahu!" diye çıkıştı.

Hizmetçi, "Lütfen, efendim, bir şey istemiyorum," dedi. Korkudan titriyordu. "Hanımefendinin ziyaretçisi olduğunu bilmiyordum. Betty de hasta olduğu için, Bayan Wardlow, Bayan Wychwood'un arpa suyunu benim çıkarmamı istedi."

Bay Carleton, tiksinti dolu bir sesle "Arpa suyu mu?" diye çıkıştı. "Size bunu içiriyorlarsa, keyfinizin kaçık oluşuna şaşmamak lazım!"

"İçinde limon da var, efendim," dedi hizmetçi.

"Daha da kötü! Onu götür de, Limbury'e biraz Burgonya şarabı yollamasını söyle. *Benim* emrim!"

"Peki efendim, f-fakat B-Bayan Wardlow'a ne dememi istersiniz, efendim?"

"Bayan Wychwood araya girdi. "Bir şey demene gerek yok, Lizzy. Arpa suyunu masaya bırak, Limbury'den Bay Carleton için yukarı şarap yollamasını rica et." Lizzy çıkar çıkmaz, misafirine "Şarap gelince *siz* içeceksiniz," dedi. "Ben içmek istemiyorum!"

"Öyle sanıyorsunuz, fakat esasen tam olarak şaraba ihtiyaç duyuyorsunuz!" diye yanıtladı Bay Carleton. "Utanmasalar size lapa getirecekler!"

Bayan Wychwood, uslu uslu "Yok, yok," dedi. "Dr. Tidmarsh, artık epeyce iyileştiğim için biraz tavuk yiyebileceğimi söylüyor. Hatta bir dilim kuzu haşlama bile yiyebilirmişim!"

Bay Carleton, "İştahınızı pek açmıştır," dedi alayla.

Bayan Wychwood gülümsedi. "Şey, doğrusunu isterseniz, hiç iştahım yok! Dolayısıyla, ne yediğimi hiç önemsemiyorum."

"Ah keşke benim çatımın altında olsanız!"

Annis, başını iki yana sallayarak "Bana zorla yemek ycdirc-bilmeniz için mi?" diye sordu. "Hiç hoşuma gitmezdi, Bay Carleton!"

"Bana Bay *Carleton* demeyi bırakmazsan, kızım, yakında fena halde papaz olacağız!"

"Aman çok korktum, hemen itaat edeceğim... *Oliver*. Kavga etmemiz de ne şaşırtıcı olur ya!"

Bay Carleton gülümseyip, Annis'in elini dudaklarına götürdü. "Gerçekten de çok şaşırtıcı olur. Benzeri görülmemiş bir hadise!"

"Elimi öpmen iyi hoş da," dedi Bayan Wychwood ciddileşerek, "esas yapman gereken, bir daha benimle *asla* kavga etmeyeceğine söz vermek. Fakat seni tanıdığımdan beri, nasıl zarif ve adab-ı muaşeret kaidelerine uygun davranacağın hususunda hiç fikrin olmadığım anladım. Sanırım senden bunu beklemek de saçma olur!"

"Çok saçma olur! Tutamayacağım sözleri asla vermem."

"*Rezil* yaratık!"

Oliver Carleton, sevgilisine gülümsedi. "Tatlı ve boş sözlerle gözünü boyasam, daha mı az rezil bir yaratık olacağım? Elbette kavga edeceğiz. Benim tabiatım kavgacı. Sen de, Tanrı'ya şükürler olsun ki, her söyleneni tasdik eden o uysal kadınlardan değilsin. Bu arada, aklıma geldi: Lucilla'yı nereye yerleştireceğimiz meselesini, tasdik edeceğin bir surette hallettim sanıyorum."

"Fakat evlendiğimizde bizimle oturmayacak mı?"

"Yok öyle yağma!" dedi Bay Carleton. "Eğer yeni evlendiğim eşim, kendimi yeğenime adamakla meşgul olurken, halimden hoşnut şekilde bir kenarda bekleyeceğimi sanıyorsan, çok yanı-lıyorsun aşkım. Bir an düşün! Her gittiği yerde refakat edilmesi gereken üçüncü bir kişiyi, gerçekten hanemize dahil etmek istiyor musun? Sen istesen bile, ben istemiyorum. Ben eş alacağım, yeğenime refakatçi değil!" Genç kadının ellerini, kendi ellerinin arasına aldı. "Refakatçi, Annis! Şöyle bir Paris'e uzanmak istediğimde, gelmek istemediği için değil, 'Fakat Lucilla'yı nasıl bırakırım!' demek zorunda olduğu için gelemeyecek biri! Kasettiğimi anlıyor musun?"

"Ah, canım, elbette anlıyorum. Hanemize üçüncü bir kişi dahil etmeyi ben de istemem. Ayrıca, itiraf edeyim ki, Lucilla'ya çok düşkün olduğum halde, ona bakma görevini sandığımdan çok daha zorlu buldum. Ancak, kızcağızın hiçbir kusuru yokken, sırf kendisiyle uğraşmak istemiyoruz diye, onu başkasıyla yaşamaya yollamak acımasızlık olmaz mı? Halalarından ya da baba tarafındaki kuzenlerinden tanıyıp sevdiği biri olsa, vaziyet değişirdi. Üstelik, o sevimsiz yengesi yüzünden, çocukcağızın tüm arkadaşları burada, Bath'da!"

"Evet, aynen öyle! Ne dersin, onu cemiyete takdim edilene kadar, Bayan Stinchcombe'a emanet edelim mi?"

Bayan Wychwood, aniden doğrulup oturdu. "Oliver! Elbette çok iyi olurdu! Hem, çok da hoşuna giderdi eminim. Fakat, Bayan Stinchcombe onu almaya gönüllü mü?"

"Ziyadesiyle. Hatta, bu sabah aramızda anlaştık bile. Buraya Laura Place'den geldim. Hastalığını da bana Bayan Stinchcombe haber verdi zaten. Sonra- Of, yine ne var?"

Kapıya çekinerek vuran Lizzy idi. Gümüş bir tepsi taşıyordu. Tepside bir karafaki, Bayan Wychwood'un en şık Waterford şa-

rap kadehlerinden ikisi ve gümüş kapaklı bir kraker kutusu bulunuyordu. Karafakinin tepsiden kaymak üzere olduğunu gören Bay Carleton, derhal kalkıp tepsiyi kendi ellerine aldı. Lizzy'e "Aferin sana! Haydi şimdi fırla bakalım!" dedi.

"Peki efendim! Teşekkür ederim efendim!" dedi Lizzy ve odadan, kaplan kafesinden kaçarcasma çıkıp gitti.

Üstüne titrediği Waterford kadehlerini görerek şaşırان Bayan Wychwood, "Limbury neden en iyi kadehlerimi yollamış acaba?" dedi. "Onları sadece davetlerde kullanıyorum. Galiba onu da, Lizzy'i korkuttuğun gibi korkutup, aklını başından aldın!"

"Öyle yapmadım," dedi Bay Carleton, kadehlere şarap doldururken. "Limbury durumun hakkını veriyor. İyi kahyalar daima uyanık olur. Buyur şekerim, afiyet olsun. Bak bakalım ilacım seni zindeleştirecek mi?"

Bayan Wychwood kadehi aldı, fakat Bay Carleton da ona katılmadığı müddetçe içmeyi reddetti. Bay Carleton kendi kadehini de doldurdu. Tam şerefe kadeh kaldırmak üzerelerdi ki, Bayan Farlow içeri daldı. Pek sinirli olduğu belliydi. Eşikte çakılarak, "Ne?" diye bağırdı.

Bayan Wychwood irkilip, şarabın birazını döktü. Kadehi bıraktı, mendiliyle sabahlığına dökülen şarabın birazım olsun çıkarmaya çalıştı. Ters ters "Eh ama Maria, ne yaptın şimdi?" dedi. "Senin yüzünden şarabımı döktüm. Ne istiyorsun?"

Bayan Farlovv, "Sizi kendi düşüncesizliğinizin sonuçlarından korumaya geldim, Annis!" dedi. "Erkek cinsinin bir üyesini, nasıl olur da yatak odanızda kabul edersiniz? Hem de üstünüzde sabahlıkla! Derhal gitmenizi rica edeceğim, beyefendi!"

Bay Carleton'ın gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söndü. "Yani bu giydiği sabahlık mı?" dedi. "O zaman, görme ayrıcalığına eriştiğim en şık sabahlığın bu olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim. Vaktiyle çok gördüğüm, hatta paralarını da ödediğim için, iyi anlarım!"

Bayan Wychwood, fısıltıyla "Ne olur yapma, Oliver!" diye yalvardı.

Bu edepsizlikten dehşete düşmüş olan Bayan Farlow, Bay Carleton'ın terbiyesini, ahlakını ve kendine *beyefendi* diyen her erkeğin uyması gereken kaidelere aldırılmazlığını yerden yere vuran müthiş bir konuşma yaptı. Bay Carleton'ın dilinin ucuna, kadıncağızı paramparça edebilecek bir yanıt geldi, ama çenesini kapadı. Zira Bayan Wychwood'un durumdan hiç hoşlanmadığını fark etmişti. Bu yüzden "Beni, artık ıslah edilemeyecek kadar düşkün ahlaklı olduğuma ikna ettiniz hanımefendi," dedi. "Artık bu günah yuvasından çekilmenizi önerebilir miyim?"

Bayan Farlow, "Hiçbir şey," dedi, "siz içerideyken bu odadan çıkmamı temin edemez! İçeri zorla mı girdiniz, ne yaptınız bilmiyorum ama..."

Bayan Wychwood, "Of, Maria, ne olur böyle trajik, saçma laflar etmeyi bırakıp, git artık," diye yalvardı. "Bay Carleton odama zorla girmede! Ben davet ettim. Zırvalarını biraz daha dinlersem, çılgılık çılgılığa bağıracağım!"

"Sir Geoffrey sizi bana emanet etti, Annis! Onun bana duyduğu itimada hıyanet edemem! Jurby ödevini boşladığına göre - buna da hiç şaşırmadım, zira ona her zaman çok yüz verdiğinizi düşündüm, sonuçta kendi gözündeki önemi o kadar arttı ki...."

"Aman, sus be kadın!" dedi Bay Carleton. Kapıya gidip, açtı. "Bayan Wychwood sizden çıkmanızı rica etti. Ben de, bu isteğinin yerine getirilmesini üstlenmiş bulunuyorum. Beni bekletmeyiniz!"

Bayan Farlow, kahramanca "Kutsal görevimi bırakıp çıkayım, öyle mi? Asla!" diye bağırdı.

"Of, Tanrı aşkına!" dedi Bay Carleton öfkeyle. Sabrının sınırında olduğu belliydi. "Ona ne yapacağımdan korkuyorsunuz? Irzına mı geçeceğim? Size, odadan çıkmanız için 30 saniye veri-

yorum. Bu süre zarfında kapının öte yanma geçmezseniz, zorla çıkaracağım!"

Bayan Farlow, gözyaşlarına boğularak "Hayvan!" diye bağırdı. "Savunmasız bir kadına şiddet uygulayacak! Hele Sir Geoffrey bunu bir öğrensin!"

Bay Carleton'ın umurunda bile olmadı. Saatine bakmaya devam etti. Bayan Farlow, kahramanlık ile korku arasında tereddüt ediyordu. Bay Carleton saatini sertçe kapatıp cebine koydu. Bayan Farlow'a doğru kararlı adımlarla ilerledi. Bayan Farlow'un cesareti tükendi. Ciyakladı ve odadan kaçtı.

Bay Carleton kapıyı kapadı. Çok daha hoş bulduğu bir işe, Bayan Wychwood'un lime lime olmuş sinirlerini onarmaya girişti. Bu arada, o kadar kısa süre zarfında o kadar büyük ilerleme kaydetti ki, müstesna genç hanımın nabızı normal hızına düşmekle kalmadı, kadehinde kalan şarabı bitirip, bir kraker yemeye dahi razı oldu.

Bayan Farlovv, çok daha mutsuz bir haldeydi. Eşikte duran Jurby'den, Bayan Wychwood'un misafirinin olduğu ve rahatsız edilmek istemediği haberini alınca, küllenmiş olan kıskançlığı yeniden alevlenmişti. Jurby'e, Bayan Wychwood'un odasına misafir yollamaya hakkı olmadığını söyledi. "Benden ya da Leydi hazretlerinden izin almalıydın. Kimmiş bu ziyaretçi?" diyecek kadar da akılsızlık etti.

Jurby, kendini tutamayarak, "Ahbablığı Bayan Annis'e sizinkinden çok daha iyi gelecek biri, hanımefendi," diye cevabı yaptırdı. "Bay Carleton!"

Bayan Farlovv, başta kulaklarına inanamadı. Sonra, şaşkınlığa kapıldı. Onun bakire zihninde, doktorlar, babalar ve ağabeyler dışındaki tüm erkekler, hanımların namusuna kastedebilecek kişilerdi. Annis'i ziyaret eden Lord Beckenham bile olsa, geceliğinin üstüne sadece sabahlık giymiş bulunan bir hanımı, yatak oda-

smda ziyaret etmenin son derece uygunsuz uMut'unu l» İnimi >, ı borç bilirdi. Fakat, mükemmel bir beydendi olun I unl M> > U n ham, bir hanımefendiyi böyle kepaze bir duruma (Idşdını v ı ut lından bile geçirmezdi zaten. Annis'e gelince: Kuzenin, İlns Carleton'ın alçakça hareketine boyun eğmekle kalmayıp, bu dr üstüne onu cesaretlendirmesi, aklını kaçırdığının en birinci de liliydi. Kendisi, yani savunmasız bir kadın, o hayvanı liayan Wychwood'un odasından zorla çıkaramayacağına göre, yapacak tek bir şey kalıyordu: Sir Geoffrey yürüyüşten döner dönmez, olan biteni ona bir bir anlatmak. Bu niyetle aşağı indi. Yaşanacak dramda oynayacağı rolü kafasından prova etmeye ve sinir krizi geçirmek için kendi kendini işlemeye başladı. Tam oturma odasına girmek üzereyken, Sir Geoffrey ile karşılaştı.

Sir Geoffrey ve Leydi Wychwood, eve birkaç dakika önce dönmüşlerdi. Neyse ki Leydi Wychwood, Tom'un hastalığından bu yana ilk bahçeye çıkışından bir zarar gelip gelmediğini görmek için, derhal çocuk odasına çıkmıştı. Böylece, Bayan Farlow'un vermeyi hevesle beklediği kötü haberlerden sakınmış oldu.

Sir Geoffrey o kadar şanslı değildi. Kendisine bir bardak şeri almış, bir üst kata çıkarken, paldır küldür merdivenlerden inmekte olan Bayan Farlow'un saldırısına maruz kaldı. Bayan Farlow, "Kuzen Geoffrey! Ah Kuzen Geoffrey! Tanrı'ya şükür döndünüz!" diye bağırıyordu.

Sir Geoffrey ona hoşnutsuzlukla baktı. Maria Farlow'dan zaten hoşlanmamıştı, durduk yerde asabı bozulan kadınlara da alışık değildi. "Ne oldu, neyin var Maria?" diye sordu.

"Benim bir şeyim yok! Fakat hayatımda hiç bu kadar sarsılmamıştım! Annis! Derhal Annis'in odasına çıkmalısınız!"

"Ha?" dedi Sir Geoffrey. Afallamıştı. "Annis mi? Ne olmuş Annis'e?"

Bayan Farlow, durumu alabildiğine trajik hale getirerek "Si/e nasıl söylerim bilemiyorum! Görevim olmasa söyleyemezdim! Öfkeden deliye dönersiniz!" dedi.

Sir Geoffrey kızmaya başlamıştı. "Maria, Tanrı aşkına Cheltenham trajedisi oynuyormuşuz gibi konuşmayı bırak da, neye bu kadar telaşlandın onu söyle!" dedi. "Öfkeden deliye dönermişim! Çırpınacağına cevap ver! Kardeşime bir şey mi oldu?"

"Her şey oldu!" diye ilan etti Bayan Farlovv. Hayatının en önemli rolünü oynuyordu.

"Abuk sabuk konuşma!" dedi Sir Geoffrey. "Bence sen yavaş yavaş aklını oynatmaya başladın, Maria! Boş ver benim öfkemi. *Kardeşime ne oldu?"*

Bayan Farlovv "O adam," diye ifşa etti, "siz sevgili Leydi Wychwood'la birlikte evden çıktığınızdan beri kız kardeşinizle odasına kapandı! Üstelik hâlâ da orda! Evimize zorla girdiğini, Jurby'nin görev mefhumunun da bu adamı Annis'in yatak odasına alacak kadar kaybolduğunu bilsem... Fakat şüphesiz rüşvet vermiştir! James'i çağırıp onu evden artırmalıydım. Lakin, bahçede Tom ile birlikteydim. İçeri girene kadar hiçbir şeyden habermim olmadı. Tam Annis'in odasına girecektim ki, Jurby beni durdurup meşgul olduğunu söyledi. 'Meşgul mü?' dedim. 'Yanında ziyaretçisi var, rahatsız edilmek istemiyor,' dedi. Hiç merak buyurmayın, Annis'i sizin izninizi almadan kimin ziyaret etmeye gelmiş olabileceğini öğrenmek için çok uğraştım. Jurby de bana O adam olduğunu söyledi!"

"*Hangi adam?"* diye çıkıştı Sir Geoffrey.

"Bay Carleton!" dedi Bayan Farlovv, ürpererek.

"Carleton mı? Kız kardeşimin odasında ne işi var o hınzırın!"

"Alem yapıyor!" dedi Bayan Farlovv, rolünün doruk noktasına erişerek.

Fakat maalesef, beklediği etkiyi yaratamadı. Sir Geoffrey, huysuzca "Of Maria, keşke böyle saçmalamasan," dedi. "Şimdi hır tutup, kız kardeşimin de onunla 'alem yaptığını' iddia edeceksin."

"Heyhat, doğrudur!"

"Bence asıl sen alem yapıyormuşsun!" dedi Sir Geoffrey sertçe. "Git uyu, sarhoşluğun geçsin!"

Bunu söyledikten sonra ikinci kata çıkmaya devam etti. Bayan Farlow'un itirazlarına, sert içkilere asla dokunmadığına ilişkin yeminlerine ya da kendisini dinlemesi için yalvarmasına hiç kulak asmadı.

Bayan Wychwood'un odasına törensizce girdi. İlk gördüğü, kız kardeşinin koltukta Bay Carleton'ın yanına oturmuş, başını omzuna dayamış, Bay Carleton'ın da kolunu beline atarak onu destekliyor olduğuydu.

"Aman Tanrım!" diye kükredi. "Ne halt demek oluyor bu?"

Bayan Wychwood, doğrularak, "Of, lütfen bağırma," dedi.

Bay Carleton kalktı. "Nasılsınız, Wychwood? Ben de sizi bekliyordum. Taliminimce, ne halt demek olduğunu biliyorsunuzdur. Fakat bu mevzuya girmeden önce, *sizin* durup dururken o feci kadını kardeşinizin başına sardığınızı öğrenmek istiyorum. Ömrüm boyunca hiç o kadar çenesi düşük, hastaya bakmaktan o kadar az anlayan bir kimse tanımadım. Tam Annis'e bir kadeh Burgonya şarabı içirmeyi başarmıştım ki, odaya dalıverdi. Bu arada belirtiyim, şarap ona arpa suyundan çok daha faydalı olacaktır. Yemeğiyle birlikte bir kadeh verin, olmaz mı? Neyse, odaya dalıp büyük bir küstahlıkla, ben odadayken ölse dışarı çıkmayacağını beyan etti. Zannedersem, Annis'in tecavüz tehlikesi altında bulunduğunu sanıyordu. Eğer kendisini dışarı atmasam, hâlâ burada olur, dırdırıyla Annis'in sinirlerini bozardı. Ben ise, ne onun, ne de başkasının, Annis'in sinirlerini bozmasına müsaade c-de-mem!"

Sir Geoffrey, evet, Bay Carleton'dan hoşlanmıyordu. Fakat adamı o kadar iyi anladı ki, planladığı gibi soğuk bir ciddiyetle evi terk etmesini rica etmek yerine "Onu Annis'in başına ben sarmadım. Sadece, onun kendisine uygun bir refakatçi olabileceğini önerdim," dedi.

Bay Carleton "*Uygun* demek," dedi iğneleyerek.

Sir Geoffrey ona dik dik baktı. Fakat, dürüst bir adam olduğu için, kendini "Hayır, elbette uygun değil. Fakat o zaman çenesinin böylesini düşük olduğunu bilmiyordum," demeye mecbur hissetti. "Bir iki tahtasının eksik olduğunu da bu güne kadar fark etmemiştim! Bir daha Annis'e yanaşmamasını temin edeceğim. Fakat, size ne oluyor anlamadım! Kız kardeşimle ilgilenmeyi bana bırakırsanız çok memnun olacağım!"

"Böylelikle," dedi Bay Carleton, "konuşmamızın başına döndük. Kız kardeşiniz bana, evlilik teklifimi kabul etme onurunu bahsetti, Wychwood. Bu, işte bu halt demek oluyor. Ayrıca esenliğiyle neden ilgilendiğimi de açıklıyor."

"Hayır, itiraz ediyorum!" dedi Sir Geoffrey. "Son kertede tasvip etmediğim bu evliliğe rızamı vermeyeceğim!"

Ellerini zonklayan şakaklarına bastırmakta olan Annis, "Of, Geoffrey, yapma! Ne olursunuz kavga etmeyin!" diye yalvardı. "İkiniz de başımı ağrıtmaya başladınız! Hiç memnun olmayacağın için özür dilerim Geoffrey. Fakat ben alık, toy bir genç kız değilim. Oliver'la evlenmeye de, bir anda karar vermedim. Rızanı vermen ise gereksiz, zira reşidim, vesayetinde değilim, hiçbir zaman da olmadım. Oliver ile evlenmemi engellemek için elinden hiçbir şey gelmez!"

Sir Geoffrey "Görürüz!" dedi uğursuzca. "Şunu açık seçik ifade edeyim ki..."

Bay Carleton "Hayır, ona etmeyin!" diye araya geldi. "Annis artık konuşamayacak kadar yoruldu. Lütfen bana açık seçik ifade

edin! Yazıhaneye inip, meseleyi aramı/da lıııı^ııııı i mnn,..
rum. Kadınlar karışmazsa, çok daha iyi anlaşın/. >ııııı HM , H

Bunun üstüne, Bayan Wychwood başını kuldırdı Aııııııııı
bir şekilde "Bu meselenin Geoffrey ile hiç alakası yuU" ılı dı
"Ayrıca, siz kendi aranızda konuşurken benim uslu uslu hımulu
bekleyeceğimi..."

"Haydi, yapma," dedi Bay Carleton. "Sen hiç edep-adap bil
mez misin? Ağabeyin, cemiyet kaidelerine uygun bir şekilde,
maddi durumumun nasıl olduğunu, senin için nasıl bir başlık
önereceğimi baş başa konuşmak istiyor."

"İstemiyorum!" diye sözünü kesti Sir Geoffrey. "Herkes ser
vet içinde yüzdüğünüzü biliyor. Başlık parası ise söz konusu bile
değil, zira bu evlilik olmayacak!"

"Sana laf düşmez, Geoffrey! İşime karışamazsın sen benim!"

"İleri gidiyorsun ama," dedi Bay Carleton. "*Karışmaya* hakkı
olmadığı doğru. Fakat seni, felaketle sonuçlanacağına inandığı
bir evlilikten caydırmaya çalışmaya hakkı var! Zaten çalışmasa,
ağabeyliğinden şüphe edilirdi!"

Sir Geoffrey çok şaşırmıştı. Gözlerini kırpıştıra kırpıştıra,
"Eh, şey, en azından bunu kabul etmişsiniz," dedi.

Bayan Wychwood, "Ben etmiyorum!" diye lafa daldı.

Bay Carleton, yatıştırıcı bir şekilde "Elbette etmiyorsun," dedi.
"Bir an sonra, evliliğimizin beni de alakadar etmediğini söylersin
sen, sulu gözlü küçük şapşalım benim. Dolayısıyla, bu tartışmayı
yarına kadar erteleyelim. Aman, bana öyle öldürücü gözlerle bak
ma! Dengim olamayacak kadar hasta kadınlarla asla kapışmam."

Annis gülmekten boğulacak gibi oldu. "Of, ne berbat adamsın
sen!" diye iç çekti.

"İşte bu sana daha çok yakıştı," diye onayladı Bay Carleton.
Eğilip onu öptü. "Çok yoruldun, yatağa dönmelisin tatlım. Ne
olur bugün bir daha yataktan çıkmayacağına söz ver."

"İstesem de çıkamam," dedi Annis kederle. "Fakat Geoffrey ile benim yüzümden kavga edecekseniz..."

"Kavga iki kişiyle edilir. Wychwood'u bilmem ama, benim kavga etmeye hiç niyetim yok. İçin o açıdan rahat olsun."

"İçim rahat mı olsun? Hayatını durduk yerde insanlara sataşp, münakaşa ederek geçiriyorsun. İçim nasıl rahat olsun?"

"Eşek arısı!" dedi Bay Carleton. Sir Geoffrey'i de önüne katarak odadan çıktı. Merdivenlerden inerlerken, "Stratejinizi pek beğenmedim, Wychwood," dedi. "Beni yermek işinize yaramaz. Sadece Annis'in size diş bilemesini sağlar."

Sir Geoffrey, kasılarak, "Size açık seçik ifade edeyim ki, Carleton, kız kardeşimin, sizinki gibi bir şöhreti olan bir adamla evlenmesi düşüncesi, bana- bana tiksinti veriyor!" dedi.

"Ettiniz zaten."

"Şey, sizi gücendirmek istemem ama, sizi kız kardeşimin kocası olmaya uygun ve layık bir kimse olarak görmüyorum!"

"Hah, buna gücenmem ki. Bu konuda sizinle hemfikirim. Sizin yerinizde olsam, aynı sizinki gibi hisler içerisinde olurum."

"Hey Tanrım!" diye içini çekti Sir Geoffrey. "Siz tanıdığım en acayip adamsınız doğrusu!"

"Öyle mi? Neden?" dedi Bay Carleton sırtarak. "Sizinle aynı fikirde olduğum için mi?"

"Benimle aynı fikirdeyseniz, neden Annis'e evlenme teklif ettiniz?"

"Ah, o bambaşka bir meseledir!"

"Böyle şeylerden iyi yetişmiş hanımlara bahsetmek çok tatsız olsa da, sizi neden kocası olmaya layık görmediğimi, Annis'e açıkça anlatmayı ödev bilirim. Sizi de önceden uyarmak istedim."

Bay Carleton bir kahkaha patlattı. "Tanrı aşkına Wychwood, bu kadar eski kafalı olmayın!" dedi. "Annis kötü ünümü çok iyi biliyor. Ona ne isterseniz anlatın, fakat bugün anlatmayın, tamam

mı? Tekrar üzüldür. Üzüldüğünü hiç istemiyorum. Hoşça kalın! Leydi Wychwood'a selamlarımı iletin."

Başıyla selam verip, gitti. Sir Geoffrey, bu acayip adamı ne yapacağını bilemeyerek dikilekaldı. Umutsuz bir halde oturma odasına çıktı. Biraz sonra, Leydi Wychwood da ona katıldı. Kocası ona, tahmininde haklı çıktığını bildirip, derin derin göğüs geçirerek, evliliği engellemek için ne yapacağını bilemediğini söyledi.

"Maalesef yapılacak bir şey yok, canım. Hoşuna gitmediğini biliyorum. Ben de doğru bulmuyorum, fakat Annis'deki *değişimi* görünce gözlerime inanamadım! Şimdi odasından geliyor. Hâlâ yorgun, fakat çok daha sıhhatli görünüyor. O kadar da mutlu ki, onu vazgeçirmeye çalışmak imkansız, hattayanlı. Dolayısıyla elimizden geldiği kadar iyi karşılamalı ve Bay Carleton'ın... şimdiki yaşantısını devam ettirmeyeceğini ummalıyız."

Sir Geoffrey başını salladı. "Huylu huyundan vazgeçmez. Çapkınların ıslah olacağına inanmıyorum, Annabel."

"Yargılarını görüşlerimle çürütme niyetinde değilim, zira elbette en doğrusunu sen bilirsin. Fakat hiç fark ettin mi sevgilim? Bay Carleton'ın metreslerini, onları başka memleketlerde utanmazca koluna takıp gezdirdiğini, uğurlarında avuç avuç para savurduğunu çok dinlememize rağmen, nitelikli bir kıza bağlandığını, hatta sataştığını hiç duymadık. Hatta bence, evlilik teklif ettiği tek kadın Annis. Üstelik karşısına kısmet çıkmamış da değil. O kadar zengin ki, en tutucu aileler bile, onu damat olarak bağrına basmaya hazır. Belki de Annis ile karşılaşana kadar kimseyi yürekten sevmemiştir, ha Geoffrey? Eğer öyleyse, kaderlerinde birleşmek varmış. Çünkü Annis de daha önce hiç kimseyi sevmemiştir. Elbette tıpatıp aynı durumdaydılar demiyorum. Fakat Annis'in reddettiği teklifleri bir düşünsene. Çok da parlak kimselerden gelmişlerdi! Ona en uygunu Lord Sedgely olduğu halde, yan gözle bile bakmadı. Hayalci olduğumu söyleyeceksin ama,

bana sanki- sanki bunca yıl birbirlerini beklemişler gibi geliyor. Karşılaşınca da, sanki alınlarına yazılmış gibi aşık oldular!"

Bu konuşmayı kaşlarını çatarak, sessizce dinlemiş olan Sir Geoffrey, esasen çok etkilenmişti. Fakat sadece, "Haklı olabilirsin aşkım, fakat hakikaten biraz hayalcisin! Tek söyleyebileceğim, eğer sen haklıysan, hiç karşılaşmamış olmalarını dilediğimdir!" demekle yetindi.

Mükemmel zevce, "Gayet tabiidir," diye karşılık verdi. "Fakat, sen meseleyi zihninde evirip çevirecek fırsat bulana kadar, bir daha bu bahsi açmayalım. Sabah, Bayan Wardlow, öğle yemeğinde közde pişmiş yumurta yemek isteyip istemeyeceğimizi sormuştu. Ben de, senin közde pişmiş yumurtayı ne çok sevdiğini bildiğimden, çok iyi olacağını söylemiştim. Haydi kahvaltı odasına geçelim de, soğumadan yiyelim yumurtalarımızı."

Sir Geoffrey kalktı. Fakat, kapıya varmadan, ürkmüş at gibi durup geriledi. "Maria da orada mı? Zira oradaysa, yemin ediyorum asla..."

Leydi Wychwood hemen "Hayır, hayır canım!" diye onu teselli etti. "Bayan Wardlow ile yatırdık onu. Yatışsın diye de bir bardak afyon tentürlü su içmeye ikna ettik, anlarsın ya. Sen yukarı Annis'i görmeye çıktığında, asabi bir buhran geçiriyordu. Neden o kadar kendini kaybetti anlayamadım. Onu *sarhoşlukla* itham etmedin, değil mi? Fakat, böyle söylediğin iddiasındaydı. Neyse, Maria sinirlendiğinde, ağzından saçma sapan laflar çıkıyor. Bay Carleton'ın ona şiddet gösterdiğini bile iddia etti!"

Gözle görülür şekilde keyiflenen Sir Geoffrey "Öyle mi?" diye bağırdı. "İnanılır şey değil. Demek anlattıkları kadar fena bir adam değilmiş. Fakat, bunu bir kenara yaz Annabel: Kız kardeşimle evlenmelerini engelleyemiyor olabilirim, ancak Maria'yı bizim başımıza atabileceğini sanıyorsa, yanıldığını kısa süre sonra anlayacak! Yüzüne de söyleyeceğim!"

"Evet sevgilim," dedi Leydi Wychwood, onu yavaşça kapıya doğru iterek. "En doğrusu neyse onu yap. Fakat lütfen, evvela şu yumurtaları soğumadan ye!"

»

Kalp Hırsızı

"Heyer'den göz kamıştırıcı bir eser."
Woman's Journal

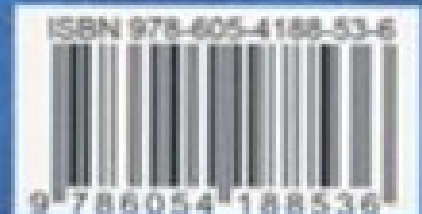
"Son derece etkileyici karakterlere sahip."
The Times

Annis, yirmi dokuz yaşında, kendi ayakları üzerinde durabilen, ancak gönlünü bir başkasına kaptırmaktan da korkan, zengin bir kadındır. Bath'e giderken yolda zorla evlendirilmek üzereyken evden kaçmış genç bir kızla karşılaşır. Annis Lucilia'yı kanatları arasına alır ve onun Londra'da sosyeteye takdim edilmeden önce insanları daha yakından tanımasını sağlar. Bu arada Lucilla'nın kabalığıyla ünlü amcası Bay Carleton ile tanışan Annis kendini gizli bir aşk macerasına attığından habersizdir.

Güzel, zeki ve bağımsız bir kadın! Hayatında daha önce hiçbir kadını ciddiye almamış çapkın, tehlikeli ve asi bir erkek! Ama yüreklerine düşen aşk onları hem birleştirecek hem de birinin kaçındığı diğerinin ömrünü verdiği cemiyetten de alıp uzaklara götürecektir.

15 TL

ISBN 978-605-4188-53-6

9 786054 188536